

Bùa Hộ Mệnh Của Menpehtyre

Contents

Bùa Hộ Mệnh Của Menpehtyre	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	72
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	78
33. Chương 33	81
34. Chương 34	83
35. Chương 35	85
36. Chương 36	87
37. Chương 37	90
38. Chương 38	92
39. Chương 39	94
40. Chương 40	96
41. Chương 41	98

42. Chương 42	100
43. Chương 43	102
44. Chương 44	104
45. Chương 45	106
46. Chương 46	108
47. Chương 47	111
48. Chương 48	113
49. Chương 49	115
50. Chương 50	117
51. Chương 51	119
52. Chương 52	121
53. Chương 53: Phiên Ngoại 1	129
54. Chương 54: Phiên Ngoại 2	132

Bùa Hộ Mệnh Của Menpehtyre

Giới thiệu

Edit: AliceThế loại: Ai Cập cận đại phản xuyên không, kỳ huyền, drama, 1×1, ôn nhu trung khuyến công, HE. Năm 1912

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-ho-menh-cua-menpehtyre>

1. Chương 1

Thebes, Ai Cập năm 1912.

Raymond MacDonald sờ vào đền thờ Karnak (*) bên bờ sông Nile lúc sắc trời hơi hừng sáng. Bị Jim Roger phía sau vỗ một cái, y lập tức trốn vào phía sau thân nhân sư hai bên, tránh né cảnh sát Ai Cập đang tuần tra đền thờ.

Khuôn mặt sẫm đã sứt mẻ thê lương của nhân sư dưới bầu trời màu than chì làm Raymond sinh ra ảo giác con quái vật bảo hộ đền thờ này ngay sau đó sẽ há miệng nhào tới. Y ngừng thở, đợi cho ánh lửa cùng tiếng bước chân đi xa mới lôi Jim nhanh chóng chạy đến đền thờ Amon trong ảo giác kẻ địch truy đuổi phía sau.

Tiến vào đại sảnh đền thờ Amon đầy cột đá, tiếng bước chân nặng nề cùng bóng đen cực đại muốn che khuất bầu trời của cột đá khiến người ta không khỏi run rẩy, Raymond cùng Jim dùng ánh lửa mỏng manh của bật lửa lần lượt xem xét từng cột đá.

“ Raymond, bên này!”

Nghe Jim gọi, Raymond kích động xông qua, quả nhiên trên bệ trụ trước mặt Jim tìm thấy dấu hiệu vương triều Senakhetenre. Y kích động lấy tờ giấy trong ngực ra, bên trên viết một phần nhà khảo cổ Hawass phiên dịch từ nội dung trong giấy Papyrus về vương triều thứ mười bảy — tuy Hawass cảm thấy hoài nghi về nguồn gốc thông tin của y.

“ Phía cuối của cái bóng lúc ẩn ký Pharaoh được ánh nắng đầu tiên chiếu rọi.”

Jim đọc ra trong ánh lửa, nâng cổ tay lên nhìn nhìn đồng hồ kiểu mới nhất.

“ Mau lên!”

Raymond gật đầu nhìn chân trời màu than chì, có chút lo lắng chờ đợi mặt trời dâng lên. Nếu tờ giấy Papyrus kia cùng thứ Hawass phiên dịch thật sự không sai, gần đây hẳn là có một phòng bí mật tồn tại từ vương triều thứ mười bảy. Căn cứ theo suy đoán của y, bên trong hẳn là một kho báu được tư tế giấu kín.

Kho báu, từ ngữ này chỉ thăm đọc thôi cũng đã làm huyết mạch Raymond sôi sục, trải qua chờ đợi ngắn ngủi lại dong dài, bầu trời dần sáng lên, thái dương phương đông mọc lên bắn ra hào quang nhu hòa, chiếu sáng từng cây cột đá, thật giống như trong thần thoại, chiếc thuyền của thần mặt trời đang chậm rãi đi qua nơi này. Cảnh sắc kỳ dị làm Raymond nháy mắt quên mất nôn nóng, nhin không được kính nể trí tuệ người Ai Cập cổ ba ngàn năm trước, phải làm thế nào mới có thể khiến ánh nắng chiếu rọi chính xác từng cột đá mà không hề rơi xuống đất như thế.

“ Ray, dừng ngắn người!”

Jim kéo Raymond tới phía sau cột đá, chạy theo hướng chỉ của cái bóng có góc độ nhỏ đến hầu như không thể chú ý thấy. Cái bóng dừng trước một tường đá sứt mẻ, hai người cẩn thận tìm kiếm chỗ bí mật trên tường, khi phát hiện một khối đá có khắc dấu hiệu Senakhetenre, tim Raymond cơ hồ nhảy đến muốn bay lên.

Quan sát kỹ viên đá, phát hiện nó hình như không phải nối liền với những khối gạch xung quanh. Raymond lấy dao nhỏ ra cạo mấy cái, cát bụi rơi xuống, lộ ra khe hở thật nhỏ, hẩn càng cố khoét sâu chỗ xấp bất đồng với gạch.

Không bao lâu sau, kế bên gạch đá lộ ra một khe hở lớn cỡ hai ngón tay, Jim hưng phấn vươn tay chen vào, dùng sức nhúc nhích, khối gạch kia bị móc ra cùng với bụi bặm tựa như không thuộc về mặt tường này.

Tiếng vang nặng nề từ nơi nào đó truyền đến, mặt đất bên phải tường đá bất ngờ xuất hiện một hố đen. Hai người cuống quýt chạy qua, sau khi đốt bật lửa xác định phía dưới có gió, liền vội vã nhảy xuống.

Đường hầm phủ kín tro bụi cùng mạng nhện làm Raymond che miệng lại, theo sườn dốc đi đến đáy, cuối cùng là một căn phòng đá. Lòng trần đầy kích động xông tới, ngay sau đó lại thất vọng. Phòng đá nhỏ hẹp trong ánh lửa u ám không có kho báu hay cổ vật vô giá như Raymond tưởng tượng. Trong phòng chỉ có một chiếc giường đơn sơ cùng một cái bàn bị vùi lấp dưới cát bụi năm tháng.

“ Chết tiệt.”

Cảm thấy mình bị lừa giỡn, Raymond giận không chịu nổi, tiến lên phía trước, xốc khăn trải giường đã mục nát lên, một đám bọt hung nháy mắt bò ra làm y kinh hãi, sau đó càng thêm phẫn nộ, y cắn hận đập đất muốn giẫm nát lũ côn trùng đáng chết này.

“ Phòng bí mật trong đền thờ này rốt cuộc là dùng để làm gì?”

Bất đồng với Raymond, Jim vẽ mặt bình tĩnh nhìn xung quanh hỏi.

“ Quỷ tha ma bắt thầy kệ nó dùng làm gì! Đau!”

Raymond không cam lòng lấy tay quét qua mặt bàn, lại đột ngột rút tay về. Dưới ánh lửa, vật thể sắc nhọn lây nhiễm máu y nổi lên hào quang màu đen. Raymond đè nén tức giận, phỉ phỉ bụi bặm, cầm lấy cái vật như cây kim, màu đen dài một lòng tay, thô hơn kim may đồ nhiều, phần đuôi còn điêu khắc hoa văn tinh mỹ, cẩn thận quan sát.

Ngay lúc Raymond nghi hoặc, đột ngột nghe thấy Jim hét thảm một tiếng, y cuống quýt quay đầu, Jim ôm chân ngã trên sàn, bật lửa rơi xuống đất không quá một hồi liền tắt. Còn chưa kịp phát hiện phương hướng người tập kích họ, Raymond liền cảm thấy mình bị một lực mạnh đánh ngã, trên cánh tay truyền đến cảm giác nhói đau do bị cắt rách.

Raymond liều mạng vùng vẫy khỏi trói buộc của đối phương, chạy trốn trong bóng đêm. Tiếng gầm rú không giống con người mà đối phương đột ngột phát ra làm y kinh hoàng. Sờ soạng góc phòng, y nín thở cảnh giác nhìn bóng tối trước mắt, trong bóng đêm nhỏ hẹp nháy mắt chỉ có thể nghe thấy Jim thống khổ rên rỉ. Raymond theo bản năng sờ soạng trong tầm tay, tìm kiếm vật có thể phòng thân, nhưng ngoại trừ cây kim tìm thấy trên bàn ban nãy, cái gì cũng không có.

Thời gian từng giây trôi qua, con mắt trợn lên của Raymond bắt đầu phát chất, nhưng kẻ địch đánh lén họ lại không có động tĩnh. Nín thở chờ một hồi, Raymond giơ tay trái nắm chặt kim lên, run rẩy đốt bật lửa, sợ rằng trong chớp mắt đột lên kẻ địch sẽ nhào tới y.

Bá.

Ánh mắt quen tối bị choáng một chút, Raymond theo bản năng hút không khí, nghĩ thầm nếu kẻ địch công kích y lúc này, vậy y hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng cho đến lúc trước mắt y khôi phục bình thường, cũng không nhìn thấy bóng dáng kẻ địch trong căn phòng nhỏ hẹp.

Raymond thở phào một hơi, sơ mi sớm bị mồ hôi tẩm ướt, y xê dịch thân thể đã vô lực, chuyển qua Jim muốn hôn mê bên cạnh.

Đỡ Jim cẩn thận xuyên qua đường hầm leo lên mặt đất, ánh nắng ác liệt của Ai Cập tháng sáu nhảy mắt xua đi lạnh lẽo trên người bọn họ, ngay lúc hai người nhũn chân vô lực trên đất, xa xa truyền đến tiếng ồn ào.

Thật đáng chết.... Raymond thở hổn hển nhìn cảnh sát chạy về phía họ, bắt đắc dĩ cười gượng, hôm nay tuyệt đối có thể trở thành ngày kỷ niệm kết thúc vận may thân thoai của y.

Đền Karnak

Nói đến đất nước của sa mạc, của kim tự tháp, của tượng nhân sư thì chắc chắn ai cũng biết là Ai Cập. Du lịch Ai Cập ngày càng phát triển và thu hút rất nhiều khách du lịch trên thế giới bởi sự bí hiểm, uy nghiêm. Với những kim tự tháp đầy bí ẩn cũng như những cồn cát sa mạc vô tận thật sự là một thách thức đối với những ai yêu thích du lịch cũng như mê khám phá. Và đã đến Ai Cập mà chưa đến kim tự tháp Giza thì thật thiếu sót, càng uống phí hơn nếu như bạn không ghé qua đền Karnak, đền của các ngôi đền.

Đền Karnak nằm ở thủ đô cũ Thebes của Ai Cập, cách thủ đô Cairo 500 km về phía nam, được xem là viện bảo tàng ngoài trời lớn nhất thế giới. Di tích này gồm nhiều tàn tích của những ngôi đền, những bức tượng khổng lồ, những sảnh thờ, những tòa tháp... và nổi tiếng nhất chính là đền thờ thần Amon gần đền Luxor, ngoài ra còn thờ thần gió và không khí, cùng với nữ thần Mut (vợ của Amon) và con trai là thần Mặt Trăng Cohens. Karnak ghi dấu một thời vàng son của Ai Cập, nó có thể sánh ngang với đại kim tự tháp Giza về mọi mặt và còn là một công trình kiến trúc mỹ thuật đỉnh cao của người Ai Cập cổ đại. Trải qua vài đời Pharaoh khoảng vài trăm năm ngôi đền hùng vĩ này mới có thể hoàn thành.

Cổng dẫn vào đền

Ngôi đền này chủ yếu thờ thần Amon, ngoài ra còn thờ thần gió và không khí, cùng với nữ thần Mut (vợ của Amon) và con trai là thần Mặt Trăng Cohens.

Những tháp bút của đền

Trên nền đất khoảng 40 ha công trình này được xây dựng vào thời tân đại (khoảng 1.500-1.000 năm trước Công nguyên). Karnak thật sự là công trình tuyệt mỹ của kiến trúc và điêu khắc với hàng trăm cột trụ đá cao 16 m và to đến mười người ôm mới xuể cùng tháp bút bằng đá granit nguyên khối, cao 29 m, nặng 385 tấn chưa kể dọc đường vào đền còn một hàng dài nhân sư đầu cừu bằng đá, biểu tượng của thần Amon tối cao của Ai Cập.

Những bức tượng xác ướp

Hàng ngàn năm đã trôi qua nhưng dường như người ta vẫn phải kinh ngạc khi tham quan những công trình có kiến trúc tuyệt mỹ như vậy. Các pho đá khổng lồ uy nghi hay các bức tường đầy tượng khắc, những hàng cột đá vẫn sừng sững in đậm màu thời gian, mang lại nét cổ kính.

Hãy đến Karnak để tham quan tượng nhân sư đầu cừu nổi tiếng, đền thần Amon cũng như cầu nguyện tìm thấy tình yêu đích thực ở hồ nước nhỏ cuối khu thánh địa. Nơi đây trước kia là nơi các tu sĩ thực hiện nghi thức tẩy trần mỗi ngày ba lần, trên bờ hồ có con bọ hung tượng trưng cho sự bất tử. Và người Ai Cập tin là nếu đi vòng quanh con bọ hung này 7 lần bạn sẽ tìm thấy được một nửa của mình.

Những bức tượng trong đền Karnak

Hàng tượng nhân sư đầu người dẫn vào đền

Cận cảnh tượng

Chữ tượng hình được khắc trên đá ở đền

Những cột đá sừng sững ở sảnh lớn

2. Chương 2

Trời tờ mờ sáng, Chesil đẩy dờn đá phiến cuối lối đi, từ trong phòng bí mật dưới đất leo ra. Ngực thành tâm yên lặng nhìn chăm chú vào thái dương từ phương đông dâng lên, trong lòng Chesil niệm một câu chúc phúc, đi về phía cửa vào đền thờ.

Thấy Chesil, binh lính gác cửa đều hơi cúi đầu, điều này làm Chesil có chút hỗn loạn, tiếp nhận một rổ đầy đồ ăn cả ngày, dưới ánh nhìn chăm chú của binh lính, hắn đi đến bờ sông Nile cách đó không xa, băng quơ ăn uống. Không quá lâu sau, trên sông Nile xanh biếc xuất hiện những con thuyền dùng hoa tươi trang trí. Từ xa xa truyền đến tiếng trống cùng tiếng nhạc xa xôi hỗn độn, Chesil khép hờ mi mắt nghiêng tai lắng nghe, âm thanh này với hắn mà nói là êm tai tuyệt vời không thể tả được.

Nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại, Chesil không khỏi thở dài. Cha hắn là thầy bùa nổi danh Ai Cập, sau khi qua đời, Chesil liền kế thừa danh hào người, tiếp tục công việc này. Được Pharaoh vừa mới kế vị không lâu tìm đến để chế tác bùa hộ mệnh, lúc ban đầu, Chesil cực kỳ hưng phấn, chế tác bùa hộ mệnh cho Pharaoh là vinh dự tha thiết ước mong của một người chế tác! Nhưng cái hắn không ngờ chính là cuộc sống giam cầm hầu như ngăn cách với thế giới hiện tại.

Đền thờ chưa khai trương, không có thầy tu, chỉ có đông đảo binh lính gác cửa. Sau khi đi vào nơi này, thậm chí bóng dáng của Pharaoh hay đại tư tế cũng chưa thấy qua, cảm thấy không được coi trọng làm ngực hắn khó chịu như bị nhồi kín. Sau lưng truyền đến tiếng vang sần sật từ cát đá, Chesil quay đầu thấy người đến là bạn từ lúc nhỏ, tâm tình vốn buồn bực nhảy mất biến mất.

“ Hotep! Sao ngươi lại tới đây!”

“ Hôm nay là lễ Harpy mỗi năm một lần! Ta mang đồ tới cho ngươi!”

Hotep lắc lắc cái rổ trên tay, lộ ra nụ cười có thể so sánh cùng nắng mai.

“ Ngươi không cùng người nhà đi lễ sao?”

Chesil vỗ vỗ phần đất bên cạnh, bảo Hotep ngồi lại, hắn tiếp nhận rổ, bên trong có một cốc bia (người Ai Cập cổ đã có thể làm bia từ 3000 năm trước), bánh mì cá lóc, dùng với thịt bò nướng ướp tương đậu tằm, còn có trái sung cùng điểm tâm.

“ Nhiều như vậy!”

“ Chailly cùng bọn nhỏ buổi sáng liền ra ngoài, các đầu bếp cho ta một giỏ đầy làm quà lễ, ta nghĩ ngươi có thể không được tham gia, mới tới đây.”

Hotep vừa nói vừa nhìn xa xa, phảng phất như tìm kiếm bóng dáng vợ con trong những con thuyền nhỏ chở hoa tươi kia.

Chesil không nói tiếp, nhưng sự quan tâm ôn hòa như nước sông Nile xanh biếc của bằng hữu trấn an nội tâm hắn, hắn cầm lấy bánh mì cá lóc cắn một cái, mùi vị tuyệt hảo, hình như còn bỏ thêm nguyên liệu khác, nghĩ thầm cái này e rằng không phải đầu bếp cho mà là Hotep đặc biệt chuẩn bị cho hắn.

Chesil liếc Hotep, bạn tốt này của hắn là thợ cắt tóc phục vụ riêng cho Pharaoh. Bất đồng cùng nô lệ cắt tóc bình dân, địa vị Hotep tương đương với quan viên, cũng bởi vậy mà có thể đã được không ít ưu đãi. Như lúc này, Hotep có thể đi vào nơi thủ vệ nghiêm ngặt này, không phải không có liên quan tới thân phận của gã.

“ Công việc tiến hành thuận lợi không?”

Hotep đột ngột quay đầu hỏi, Chesil vừa ăn thịt bò nướng vừa ngồm ngoàm nói khá tốt.

“ Đúng rồi, ngươi còn chưa thấy tân vương phải không?”

Hotep từ trong rổ lấy ra một quả sung, mân mê trên tay.

“ Chưa!”

Nghe một câu hỏi như thế, tâm tình Chesil nhin không được lại sa sút. Chiều theo cách nói của cha Aha, thầy bùa làm việc cho Pharaoh sẽ tiến vào hoàng cung yết kiến tân vương, sau đó tiến hành lễ rửa tội ở thần điện Luxor (1), trong phòng làm việc cũng được chúng thần trong chính điện phù hộ. Mà Chesil chẳng những lược mất quá trình yết kiến và lễ rửa tội, ngay cả địa điểm làm việc cũng bị an bài trong căn phòng bí mật nhỏ hẹp của một thần điện ngay cả thầy tu cũng không có.

Càng nghĩ càng khó chịu, Chesil nhin không được thô bạo cắn thịt bò, nước thịt hương nồng khuếch tán trong miệng, nhai nhai có vị lại làm tâm tình hắn tốt hơn rất nhiều.

“ Đúng rồi, ta nghe nói...”

Hotep ra vẻ thần bí nhìn nhìn xung quanh, sau đó hạ giọng.

“ Rất nhiều người có chút bất mãn đối với tân vương xuất thân bình dân này.”

Chesil liếm liếm ngón tay dính đầy nước thịt, có chút nghi hoặc nhìn bạn tốt, hắn thường xuyên nghe được chuyện xảy ra trong hoàng cung từ Hotep, nhưng tranh giành vương quyền này lại là lần đầu tiên nghe được.

“ Người phải cẩn thận một chút!”

Chỉ nói một câu, Hotep liền im tiếng, không yên lòng tiếp tục đùa giỡn quả sung trên tay.

Cảnh báo ý vị sâu xa của Hotep làm Chesil nhú mày. Hắn đang chế tác hai loại bùa cho Pharaoh, một loại là đeo hằng ngày, dùng để bảo hộ Pharaoh khỏi nguyên rửa từ bên ngoài, còn lại là bùa hộ mệnh thay thế trái tim sau khi chết, bất kể cái nào cũng là vật phẩm cực kỳ quan trọng.

Từ nhỏ, Aha đã luôn căn dặn hắn, nói cho hắn bùa không đơn giản là vật phẩm chế tác, còn là một nghi thức rườm rà, người chế tác phải hết sức trung thành, đem cầu nguyện gộp cả tên người sở hữu rót vào trong đó. Quan trọng hơn chính là, trong thời gian khắc tên lên cho đến lúc giao tới tay người có tên, tuyệt đối không thể thất lạc, nếu không người có tên sẽ bị xét là từ bỏ sự che chở của thần linh.

Chesil từng nghe nói trước kia có người chế tác lúc chế tạo gia thêm nguyên rửa, Pharaoh bởi vậy bị nguyên rửa mà ốm đau liên tục. Aha nói thêm vào nguyên rửa chỉ làm sinh bệnh người đeo chịu đau đớn, mà thất lạc thì sẽ làm người có tên mất đi sinh mệnh đồng thời mất đi sự cho phép an hưởng cuộc sống vĩnh cửu.

Yên lặng nuốt một miếng thịt bò vào bụng, Chesil hiểu rõ việc hắn đang làm có thể sẽ bị kẻ có tâm tư bất chính lợi dụng. Hắn không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ Pharaoh sắp xếp hắn ở đây là vì suy nghĩ cho an toàn của hắn? Bất kể thế nào, thời khắc khắc tên Pharaoh lên quả thực phải rất cẩn thận.

Nhìn theo Hotep rời đi, Chesil về tới trước tường đá phòng bí mật, có lẽ lời cảnh cáo của bạn tốt làm hắn nhin không được nhìn xung quanh, xác định không có ai mới mở cơ quan ra. Dụng cụ làm việc chất đầy trong không gian nhỏ hẹp, tận cùng bên trong có một cái giường sợi day, dưới giường còn có một lỗ thông gió có thể chứa được hai người, không biết thông về phía nào.

Chesil đi về phía vách tường bên cạnh bàn, di chuyển cơ quan, mặt vách tường kia xoay chuyển phát ra tiếng vang rầu rĩ, ngọn đèn chiếu xuống, trong không gian bí mật truyền ra tiếng nước chảy. Trên bốn phía tường phòng dùng thuốc màu rực rỡ vẽ chư thần Ai Cập, bình nước hình sừng sơn dương nhô ra trong tay thủy thần Anuket (2) đưa nước từ trong lòng đất cuộn cuộn chảy ra.

Chesil cúi y phục sợi day trên người, đi vào giữa một cột nước đổ xuống, xúc cảm lạnh lẽo làm hắn nhin không được run rẩy, tẩy trừ thân thể, cũng bôi dầu vùng lên, đây là bước cần thiết trước khi làm việc, để làm thân thể sạch sẽ nhất, chế tác bùa.

Ánh lửa trên ngọn đèn đồng đưa lúc gió xuyên qua căn phòng. Chesil từ đó dựng dụng cụ bên cạnh bàn lấy ra một cái khuyên tròn bằng vàng cẩn thận quan sát, xác nhận không có tí vết sau đó đặt lên bàn.

Tất cả trang sức Pharaoh đeo, bao gồm bùa hộ mệnh, bông tai, vòng cổ, vật phẩm trang sức đeo bên người các loại, đều cần thầy bùa chế tác. Mà nhiệm vụ của Chesil chính là làm ra một bộ vật phẩm trang sức cùng một (3) bộ hung thần thánh thay thế trái tim, cái vòng trên tay hắn đã là vật phẩm trang sức cuối cùng.

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, Chesil mở một hộp trang sức tinh mỹ ra, bên trong là đá quý nguyên khối cao cấp nhất thu thập từ khu mỏ phía đông sa mạc của nữ thần Hathor (4). Hắn chọn lựa một viên lam ngọc cỡ vừa chưa gia công, có thể làm người ta vĩnh viễn bảo vệ linh hồn trẻ tuổi cùng trái tim khoải lạc.

Chesil tinh tế mài đá trong ánh lửa đông đưa, cơ hồ quên mất thời gian trôi qua, một viên đá quý lóng lánh hào quang xanh biếc dần thành hình trong tay hắn. Chesil thở một hơi, chuyển động cái cổ cứng ngắc một cái. Tiếp theo, từ hộp công cụ lấy ra một cây chùy đầu nhọn tổ tiên nhiều thế hệ truyền lại, nghe nói là dùng vật chất lấy ra trong đá từ không trung rơi xuống chế thành, dưới phần hình chóp còn khắc hoa văn tinh mỹ cùng lời chúc phúc của chư thần.

Đem bộ phận mũi nhọn bỏ vào lò lửa vẫn bùng cháy, Chesil đợi tới lúc đỏ rực mới lấy ra. Hắn vừa thấp giọng ngâm xướng bùa cầu phúc, vừa dùng đầu nhọn đã đốt đỏ hòa tan phần chính giữa vòng hoàng kim, sau đó bỏ lam ngọc đã mài tốt lên, chờ vàng đông lại thì tiếp tục dùng đầu nhọn nhiệt khí chưa tan khắc bùa chú chi chít bên hông vòng.

Ở phòng bí mật không thấy ngày đêm luân chuyển, cho đến lúc thân thể mệt mỏi, Chesil ném mình vào giường gỗ đơn sơ, nặng nề thiếp đi.

Đền Luxor: Nằm cạnh bờ sông Nile, Luxor temple được xây dựng bởi Pharaoh Amenhotep III, nơi Pharaon (nữ) Hatshepsut thờ thần Amun.

Trước ngôi đền là ngọn tháp cao vút được xây dựng bởi Ramesses II. Ngọn tháp được trang trí cảnh những chiến thắng của Ramesses (đặc biệt là trận đánh ở Kadesh); các Pharaon sau này, nhất là triều đại Nubian 25, cũng ghi những chiến thắng của họ ở đó. Lối vào chính dẫn tới khu phức hợp của ngôi đền trước đây được trang trí hai bên bởi sáu pho tượng khổng lồ của Ramesses – bốn tượng ngồi và hai tượng đứng nhưng ngày nay chỉ còn tồn tại hai tượng ngồi.

Những người đến thăm đền ngày nay có thể nhìn thấy trước ngôi đền một ngọn tháp bằng đá hoa cương hồng cao 25 mét. Trước đây là cả một cặp nhưng ngày nay trước Luxor Temple chỉ còn một 1 cây. Cây còn lại đang nằm ở Place de la Concorde, Paris.

Trước khi được tìm ra và khai quật, ngôi đền này bị lấp hết hơn 1 nửa (tương tự như hầu hết các di tích Ai Cập cổ khác). Có một điều rất lạ là người ta không thắc mắc hay tàn phá những gì lộ ra trên mặt đất. Vào thế kỷ thứ 14, một ngôi đền Hồi giáo được xây ngay phía trên ngôi đền này và đền Hồi Giáo đó vẫn còn được sử dụng cho tới ngày nay. Để “mời” ngôi đền này lên vào năm 1885, các nhà khảo cổ đã phải đào cả 1 ngôi làng.

Phía trong cùng của Luxor Temple vẫn còn dấu vết của một nhà thờ, cho thấy người Công giáo đã tận dụng ngôi đền này một thời gian, sau khi phần này đã được sử dụng trước đó bởi Alexander Đại Đế.

Trước cửa ngôi đền là đại lộ danh tiếng: Avenue of the Sphinx. Nguyên thủy, con đường này dài 3km với các tượng Sphinx sắp hàng hai bên, nối liền Luxor Temple với ngôi đền to nhất Ai Cập: Temples of Karkak, ngôi đền của các các ngôi đền.

(2) Thần Anuket: Nữ thần sông Nin, có biểu tượng là cây sậy.

(3) Bọ hung thần thánh

(4) Thần Hathor: Nữ thần tình yêu và âm nhạc, có biểu tượng là con bò cái.

3. Chương 3

Chesil ngủ cực kỳ không an ổn, thật giống như có một quái vật ẩn nấp trong bóng tối đang dõi theo hắn. Trong mơ hồ đột ngột nghe thấy tiếng rương hòm bị lật tới lật lui. Cảnh báo của Hotep lại xuất hiện, có người tiến vào! Chesil ngồi mạnh dậy, theo bản năng từ dưới khăn trải giường móc dao găm phòng thân ra.

Chesil nhìn người trùm áo choàng đen đứng trước bàn, nắm chặt vũ khí trong tay, vốn định tìm cơ hội đánh đòn phủ đầu, nhưng khi hắn thấy người đàn ông kia bỏ đi áo choàng lộ ra khăn trùm đầu có hình điều hâu cùng rằn hổ mang chỉ thuộc về Pharaoh, tim thiếu chút nữa ngừng lại. Chesil hỗn loạn ném dao găm quỳ

xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy như khiếp sợ, hành vi ban nãy của hắn không thể nghi ngờ chính là khiêu khích quyền uy Pharaoh.

“Chesil Kar? Những vật trang sức đó thật đẹp, không hổ là kẻ được nữ thần Qetesh (1) yêu thích.”

Pharaoh cũng không trách tội Chesil, ngược lại cầm vòng cổ trong tay dường như rất tán thưởng.

“Ngẩng đầu đi! Chesil, bắt kể trước kia ngươi làm gì, Amon (2) đều tha thứ cho ngươi.”

Không bị trách phạt, Chesil thở phào một hơi, ngẩng đầu. Pharaoh đang thưởng thức vật trang sức đã hoàn thành, ca ngợi không chút keo kiệt. Người đàn ông này đã bước vào trung niên, toàn thân phát ra khí chất để vương sẵn có, thân thể cường tráng được chiến tranh hàng năm tôi luyện, không chỗ nào không bày ra vẻ đẹp nam tính. Chesil bắt đầu tưởng tượng bộ dạng sau khi Pharaoh đeo vật trang sức này lên, cảm giác thỏa mãn cực đại tức khắc xâm nhập toàn thân, làm hắn không thể chịu được.

“Còn bao lâu nữa mới có thể hoàn thành?” Pharaoh lưu luyến để vòng cổ trong tay xuống, ngữ điệu dường như khẩn cấp làm Chesil bất ngờ kinh ngạc.

“Thưa Pharaoh, chỉ còn lại có tim thánh bọ hung...” Chesil phát giác giọng của hắn lại có chút phát run. Pharaoh cũng không nói tiếp, trầm lặng đột ngột làm Chesil cảm thấy lo sợ bất an, một lát sau, âm thanh vốn ôn hòa của Pharaoh chợt nghiêm lên, ngữ điệu lạnh lùng tựa như đang chất vấn.

“Từ khi vào đền thờ này, ngươi gặp Hotep mấy lần?”

Tên của bạn đột ngột xuất hiện làm Chesil cả kinh, trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, nhưng đối mặt Pharaoh, hắn chỉ có thể thành thật trả lời.

“Ba lần.”

“Vậy Hotep có biết ý nghĩa của thánh bọ hung không?”

Chesil cũng không trả lời, Hotep đương nhiên biết, gã cũng từng là một trong những người thừa kế của Aha. Chesil nhớ lại, hồi nhỏ họ ngồi trên đùi Aha, nghe Aha dùng giọng nói vang dội lặp đi lặp lại giải thích truyền thuyết thần bí cổ xưa cho họ, bao gồm ý nghĩa của thánh bọ hung. Khi hai người hơi lớn, chuẩn bị chính thức học tập kỹ thuật thầy bùa, Aha lại bỏ đi tư cách người thừa kế của Hotep, đuổi gã ra ngoài. Lúc sau hắn mới biết Aha cho rằng lòng tham quá mức mãnh liệt của Hotep không thích hợp để làm thầy bùa.

Mà hắn ngầm thừa nhận làm về mặt Pharaoh càng thêm nghiêm túc.

“Ngươi tiết lộ với hắn bao nhiêu? Tiến độ? Hay chỗ cơ quan phòng bí mật?”

“Không, ta không có! Ta có thể thề với thần Amon!”

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm như có thể xuyên thấu mọi thứ của Pharaoh, da đầu Chesil nhẹn không được run lên. Trầm lặng dong dài qua đi, Pharaoh thở dài xoay lưng, tấm lưng kia thâm trầm giống như được thần Aten (3) bao phủ.

“Lấy danh nghĩa Amon.”

Đến khi xoay người lại, khí thế Pharaoh toàn bộ tiêu tan. Ngồi đi qua nâng Chesil quỳ dưới đất dậy, không còn là bộ dạng cao cao tại thượng trước kia, ngược lại càng giống một người hàng xóm, một người anh cả.

“Ngươi hẳn là biết, ta cũng không có huyết thống quý tộc. Một thường dân trở thành quốc vương được thần che chở, đây quả thực là chuyện sỉ nhục đối với những người ủng hộ thuần huyết vương tộc từ xưa.”

Pharaoh liếc Chesil, thấy người nọ đang lẳng lẳng lắng nghe, vẻ mặt cùng ánh mắt bình lặng làm ngài tiếp tục.

“Rất nhiều người muốn đoạt lấy tính mạng của ta trước khi lên ngôi. Chết là cuộc sống vĩnh cửu, nhưng ta còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, ta còn chưa thấy cuộc sống đầy đủ sung túc của các thần dân, cũng chưa thấy được quốc thổ rộng lớn trong giấc mộng.”

Mặt Pharaoh do kích động mà có chút đỏ lên, đã bị Pharaoh cảm hoá, Chesil cũng kích động quỳ xuống, sùng bái từ sâu trong tim quan sát người đàn ông cường đại trước mắt.

“ Cho nên, trước khi chư thần triệu hoán, ta không thể cho phép tất cả những thứ này bị những kẻ ti tiện nội tâm như rắn rết đoạt đi mất.”

“..... Chesil, ta tính nhiệm Hotep, nhưng hấn phản bội ta. Vậy, ngươi là do hấn đề cử, ngươi, người có thể làm ra phụ tùng mỹ lệ như thế, sẽ lại làm ta thất vọng hay sao?”

Bị hoài nghi, Chesil kích động muốn phản bác, lại bị Pharaoh vươn tay ngăn cản.

“ Lấy danh nghĩa Amon! Ngôn ngữ có pháp lực, đừng dễ dàng hứa hẹn.”

Pharaoh nói xong lại khoác áo choàng lên, rồi cuộc không nhìn Chesil, xoay người đi về phía cửa vào, biến mất trong bóng tối.

Chesil không nói gì quỳ gối trên mặt đất cứng lạnh cho đến khi đầu gối phát đau. Hấn lung lay đứng lên, ngồi bên giường, lấy tay ôm đầu. Hotep phản bội Pharaoh? Là nói cái người vừa mới đưa thức ăn ngon tới cho hấn, dặn dò hấn phải cẩn thận? Trong đầu Chesil một mảnh hỗn loạn, hồi tưởng lại lời nói sâu xa cuối cùng của Pharaoh, hấn đột ngột cảm thấy ngực sàu muộn không chịu được.

Chesil nắm chặt nắm tay, trong lòng âm thầm thề, hấn chắc chắn sẽ đem thánh bọ hung hoàn hảo vô tổn giao vào tay Pharaoh, sau đó đường đường chính chính nói cho ngài lòng trung thành của mình.

Chesil ra khỏi phòng bí mật, ánh nắng giữa trưa làm hấn hầu như không mở mắt ra được. Lúc nhanh chân vào lại, Chesil nghe được binh lính thay ca đàm luận, làm hấn kinh hãi — đêm hôm qua, thợ cắt tóc chạy trốn sau khi ám sát Pharaoh thất bại. Tâm tình Chesil tương đối phức tạp, hấn không ngờ Hotep lại đi ám sát Pharaoh! Nhưng sau khi biết được gã trốn thoát, lại bất giác nhẹ nhàng thở ra.

Binh lính sau khi thấy Chesil đi tới đều im tiếng, không có tôn kính trước kia, ánh mắt nhìn Chesil dường như cũng mang một chút khinh bỉ. Chesil không khỏi cười khổ trong lòng, làm bạn tốt của kẻ phản bội, hấn quả thực chính là đối tượng bị hoài nghi. Bóng dáng Pharaoh xoay người rồi đi lại hiện lên, quả đáng không được tín nhiệm vắt ngang giữa ngực Chesil làm hấn ngạt thở.

Chesil yêu cầu binh lính đưa cho đồ ăn có thể bảo quản lâu, sau đó lại về tới phòng bí mật âm u không thấy mặt trời bắt đầu tiến hành công việc cuối cùng.

Chesil cẩn thận lấy đá quý xanh biếc đã mài đẹp, đại diện bọ hung, cùng hồng ngọc đại diện mặt trời đặt chính giữa rãnh lõm hình cánh ưng, đổ vàng nóng chảy vào khe hở hàn lại, làm ra hình dạng cơ bản của tim bùa hộ mệnh. Từ trong hộp chứa lấy ra đá quý hình dạng lớn nhỏ không đều, Chesil dùng công cụ nhỏ tự chế ghép chúng lại đặt trên cánh chim ưng, tạo nên trang sức tinh mỹ. Dường như chưa hài lòng, Chesil còn cố ý dùng mũi nhọn khắc hoa văn giữa mỗi viên đá.

Lò lửa bốc cháy bên cạnh phủ ánh đỏ xuống hai má Chesil, nhưng hấn lại không chút để ý tiếp tục công việc. Hoàn thành toàn bộ cánh chim hai bên, Chesil thở một hơi đứng lên, hấn ngồi vào bên giường từ trong rổ lấy ra đồ ăn đã không còn tươi mới. Gió từ dưới giường thổi lên, còn chứa mùi sông Nile, nháy mắt làm khô mồ hôi sau lưng hấn. Đột ngột rừng mình một cái, đã lâu không ngủ nghỉ làm Chesil đột ngột có chút choáng váng, hấn qua loa nuốt thức ăn vào, uống mấy ngụm nước, lại trở về trước bàn.

Chesil cầm lấy chùy nhỏ đập vỡ khuôn gốm, giờ thánh bọ hung cánh ưng hoàng kim đã đông lại lên kiểm tra dưới ánh đèn xem có tí vết nào hay không. Đã là bước cuối cùng, hấn hít sâu một hơi, lại đốt đỏ mũi nhọn, thấp giọng niệm lời chúc phúc của chúng thần, cũng khắc chú ngữ cuối cùng lên mặt sau của bùa.

.... Ta là Hekau (4), miệng của ta sạch sẽ, bụng của ta tinh khiết, ta là người lập ra chư thần, linh hồn thần ánh sáng Amon – Ra, ta là Ramesses Menpehtyre Pramesse (5).

Khắc xong ký tự cuối cùng, Chesil sững sờ nhìn tên thật của Pharaoh, giống như ngôn ngữ, tên Pharaoh cũng có một pháp lực không thể tưởng tượng nổi, hấp dẫn hấn tựa như anh tước đỏ nở rộ. Trong lòng Chesil đột ngột dâng lên xúc động, làm hấn cúi đầu xuống, trái tim trong ngực thành kính, hôn lên chỗ khắc chữ trên bùa. Xúc cảm vàng đặc lại không lâu còn mang hơi nóng làm hấn ngáng đầu, tiếp tục kết thúc công việc cuối cùng.

Bỏ bùa hộ mệnh có khắc tên Pharaoh vào giữa khuôn men gốm màu có hình dạng sắc thái đồng dạng bọc kín. Chesil thở một hơi thật dài, đúng lúc này, cùng với âm thanh cực đại, một lực mạnh đột nhiên đâm

vào hần.

Nữ thần Qetesh: nữ thần của niềm say đắm thiêng liêng và khoái cảm ***.

Thần Amon (Amon – Ra): Đáng sáng tạo, có biểu tượng là thần Đầu Cừu.

(3) Thần Aten: Thần dị giáo do Amenhotep IV (tức Akhenaten) sáng lập ra với ý muốn rằng Tôn giáo Ai Cập là tôn giáo độc thần. Aten có biểu tượng là đĩa Mặt Trời tỏa sáng, khác với đĩa Mặt Trời thông thường.

(4) Thần Hekau: biểu tượng cho sức mạnh bảo vệ.

(5) Ramesses Menpehtyre Pramesse: Ramesses I, hay Ramses I (còn có tên là Pramesse trước khi lên ngôi), là vị pharaoh sáng lập ra Vương triều thứ 19 của Ai Cập cổ đại; sử gọi là triều Tiền Ramessid. Ông vốn là một vị Tể tướng tài giỏi của pharaoh Horemheb, vị pharaoh cuối cùng của Vương triều thứ 18. Sau khi Horemheb qua đời mà không có con kế vị, Pramesse lên ngôi hoàng đế với vương hiệu Ramesses I và cai trị trong khoảng 1295-1294 TCN hay 1292-1290 TCN. Ông qua đời khi mới cai trị được 2 năm 16 tháng và con trai ông là Seti I lên ngôi. Xác ướp của ông được chôn trong Thung lũng các vị vua và đã được khai quật năm 1881.

Ban đầu được gọi là Pa-ra-mes-su, Ramesses I không sinh ra trong một gia đình hoàng gia mà được sinh ra trong một gia đình tướng lĩnh cao quý từ vùng đồng bằng châu thổ sông Nile, có lẽ gần kinh đô cũ của người Hyksos là Avaris, hoặc từ Tanis. Ông là con trai của một tướng lĩnh quân đội tên là Seti. Ramses I đã nhận được sự ưu ái của Horemheb, pharaon cuối cùng của triều đại 18 hỗn loạn, người đã bổ nhiệm ông làm tể tướng của mình. Horemheb là một nhà quý tộc không thuộc gia đình hoàng tộc, mà là một người đã vươn lên nhờ các chức vụ trong quân đội Ai Cập để phục vụ như là cố vấn của hoàng gia của Tutankhamun và Ay, và cuối cùng là Pharaon. Vì Horemheb không có con nên cuối cùng ông đã chọn Ramesses là người kế vị vào những năm tháng cuối đời, có lẽ vì Ramesses là một người có tài cai trị và có một con trai (Seti I) và một cháu trai (tương lai là Ramesses II) để kế vị ông, tránh được việc không có người thừa kế sau này.

Khi lên ngôi, Ramesses sử dụng một prenomen, hoặc tên hoàng gia, được viết bằng chữ tượng hình Ai Cập từ bên phải. Khi phiên âm, tên này là mn-ptý-r ‘, mà thường được giải thích là Menpehtyre, có nghĩa là “Được lên ngôi bởi sức mạnh của Ra”. Tuy nhiên, ông được biết đến bởi nomen của mình, hoặc tên cá nhân. Nó được phiên âm là r'-ms-sw, và thường được coi là Ramessu hoặc Ramesses, có nghĩa là “Ra sinh ra ông”.

Ramesses I có một triều đại rất ngắn, bằng chứng là có rất ít các đài kỷ niệm đương thời nhắc đến ông: nhà vua đã có ít thời gian để xây dựng các công trình quan trọng ở bất kỳ lúc nào trong thời gian trị vì của ông và đã được chôn cất vội vã trong một lăng mộ nhỏ và nhanh chóng hoàn thành. Giáo sĩ Ai Cập Manetho ấn định rằng thời gian trị vì của ông là 16 tháng. Ramesses được chôn cất tại Thung lũng các vị vua. Ngôi mộ của ông, phát hiện bởi Giovanni Belzoni năm 1817 và được đặt tên là KV16, có kích thước nhỏ. Joyce Tyldesley nói rằng ngôi mộ của Ramesses I bao gồm một hành lang và một phòng mà chưa hoàn thành.

4. Chương 4

Bị dùng sức đánh, cả người Chesil nhào lên bàn, cùng lúc đó, cánh tay hần đập phải lò lửa, nháy mắt phòng bí mật tràn ngập mùi da thịt cháy gai mũi cùng tiếng kêu la.

Đau đớn qua đi, cánh tay cũng trở nên tê liệt. Chesil phát ra tiếng rên thấp thỏm khổ, trên trán cũng bốc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trước mắt Chesil đột ngột lướt qua một bóng đen, một bàn tay vươn về phía mặt bàn, muốn cướp thánh bộ hung vừa mới phong ấn, hần theo bản năng đoạt bừa lại, xoay người chạy về phía cửa ra. Nhưng trước hần một bước, bóng đen mang mặt nạ sói bằng gỗ chặn đường hần. Không tiếp tục công kích hần, chỉ vươn tay bảo Chesil giao bừa ra. Chesil nhìn chăm chú con mắt chỉ có thể đôi lúc nhìn thấy dưới mặt nạ âm trầm đáng sợ của đối phương, âm thầm ôm chặt bừa trước ngực.

Trong không gian nhỏ hẹp, Chesil bị thương không chút ưu thế. Đôi mắt dây dưa làm đối phương sốt ruột buông tay, hơi nghiêng thân ra trước hình như định dùng vũ lực cướp đoạt. Chesil bắt lấy cơ hội đối phương nhấc chân, dùng sức đá lên đầu gối gã, sau đó nhặt lấy hộp gỗ đựng đầy đá quý trên mặt đất, đập lên chiếc mặt nạ xấu xí đang lao đảo lui về phía sau.

Bóng đen ngã ra đất, mặt nạ do xoay lệch do va đập hình như che mắt y, làm y luống cuống tay chân điều chỉnh. Chesil chạy về phía cửa vào, ngay lúc hắn cho rằng có thể đào thoát, một binh lính sắc mặt trắng bệch đột ngột xuất hiện từ trong bóng đêm, giơ binh khí lên chĩa về phía hắn.

“ Giao bùa ra đây!”

Kẻ địch lại thêm một tên, tình thế trước mắt làm Chesil tắc lưỡi. Hắn không khỏi quay đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm dao găm hộ thân của mình, định liều chết vật lộn. Bỗng chốc, ánh mắt Chesil dừng ở hầm ngầm truyền ra tiếng gió vù vù bên cạnh giường gỗ bị lật. Ý thức được sát thủ kia có thể nằm chờ bên trong cho đến lúc hắn chế tác xong, không kịp cảm thán sự kiên nhẫn của kẻ địch, Chesil chạy tới chui vào, liều mạng bò như phát điên. Cánh tay bị thương liên tục cọ vào cát đá lại càng đau đớn, rất lâu không được nghỉ ngơi, thân thể mệt nhọc của Chesil cũng gần như tới cực hạn.

Khi đầu hắn đã hỗn loạn, lại cảm thấy không khí trong treo tuôn vào theo gió, nháy mắt thanh tỉnh, trước mắt cũng xuất hiện bầu trời đầy sao kích cỡ như miệng giếng, hắn chưa bao giờ khát vọng được nữ thần Nut* ôm lấy nhiều như bây giờ. Đột nhiên, mắt cá chân hắn bị nắm lấy, thật giống như ảo giác bị quái vật kinh khủng dưới nền đất bắt được, làm Chesil hãi hùng khiếp vía. Hắn liều mạng đá gãy chân, đầu gối đau đớn do va chạm. Trong lúc giây phút mãnh liệt, từ phía sau truyền đến tiếng kêu kinh hãi trầm trầm, âm thanh quen thuộc làm Chesil nghi hoặc, nhưng đó chỉ trong nháy mắt, khi phát hiện rằng buộc trên mắt cá đột ngột biến mất, hắn cuống quýt tiếp tục bò ra phía cửa.

Thoát khỏi đường bí mật nhỏ hẹp, Chesil phát hiện hắn đã ở bên bờ sông Nile, ánh lửa mỏng manh phát ra từ cửa đền thờ xa xa, làm hắn thấy được hy vọng, chạy đến như điên, chạy trốn kịch liệt cùng không khí mát lạnh ban đêm làm ngực phải Chesil phát đau từng trận, dưới chân đột ngột bị vấp đá, hắn lập tức té lăn ra đất.

Chesil cuống quýt cúi đầu kiểm tra bùa ôm trong ngực, thấy không có việc gì, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, lại thấy ánh trăng trước người bị bóng đen che khuất, ngẩng đầu nín thở, mặt nạ sói đã không còn, gương mặt phủ kín máu me hung tợn hiện rõ dưới ánh trăng.

“..... Hotep.”

“ Ha ha, Chesil! Là ta coi thường ngươi! Ngoan ngoan giao bùa ra đây! Ta sẽ nể tình nhiều năm quen biết bỏ qua cho ngươi!”

Hotep cười tà ác, ánh mắt nhìn Chesil thật giống như trước mắt chính là con mồi đến trong tay. Chesil đấu tranh suy nghĩ muốn đứng dậy, lại phát hiện mắt cá chân bị trật lại ngã xuống. Cánh tay cùng mắt cá chân đồng thời bị thương, Chesil phát hiện cơ hội đào thoát càng lúc càng nhỏ, cảm giác tuyệt vọng chợt bốc lên, đột ngột cảm thấy xúc cảm trơn bóng từ góm màu nắm chặt trong tay, Chesil cắn chặt khớp hàm. Nếu lúc này hắn bỏ cuộc, tên Aha, thậm chí nữ thần Qetesh đều vì hắn mà vấy bụi! Chesil cố gắng đứng lên, đồng thời lén bốc một nhúm cát trên đất.

“ Ta không hiểu, tại sao ngươi phải làm như thế.”

“ Dù hiểu thì có thể làm gì?” Như cười nhạo Chesil, Hotep hừ châm biếm. Nhìn chuẩn cơ hội, Chesil đột nhiên ném cát trong tay vào mặt đối phương, sau đó xoay người chạy trốn, nhưng mắt cá chân bị trật lại làm hắn không chạy được mấy bước liền bị đuổi kịp.

Hotep đá Chesil xuống đất, cười âm hiểm, ngồi trên người hắn, bóp cổ hắn.

“ Vốn định bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi lại không biết mang ơn! Chết đi, Chesil.”

Cổ họng bị dùng sức bóp chặt, tay trái Chesil liều mạng cào cấu, nhưng lại đổi lấy lực bóp mạnh hơn. Hắn cảm thấy máu toàn thân đều tụ tập tới đỉnh đầu, tai bắt đầu ông ông vang vọng, mà tiếng vang càng lúc càng lớn. Mặt đất đột ngột truyền đến chấn động, Chesil cảm thấy bàn tay trên cổ cũng vì vậy mà buông ra, hắn vừa ho khan vừa nhìn hướng truyền đến tiếng vang cực đại. Không đợi hắn thấy rõ, Chesil và Hotep cùng bị sức mạnh không thể chống cự đến từ thần linh cắn nuốt.

Trước đền thờ Luxor xa xa, người dân cầm đuốc trong tay cao giọng hoan hô hát múa ca ngợi, nghênh đón lũ sông Nile mỗi năm một lần.

.....

Nước lũ Sông Nile ơi, ta đã vì người
Chuẩn bị tể phẩm, cũng mài dao đi tới chỗ trâu đực,
Làm đại tiệc đón chào người;
Gà vịt để ca ngợi trái tim người,
Chúng ta còn bắt thú trong đồng
Đặt trên cái giá lửa thuần khiết.
Đây, tể phẩm hiến cho sông Nile

.....

Năm 1912, thị trấn Luxor, Thebes, Ai Cập.

Raymond MacDonald đi vào trụ sở trên thị trấn Luxor. Đóng cửa lại, cầm nón phủ phủ, cát đất vàng xám liên tục rơi xuống giống như tâm tình bức bối của y. Thời tiết hôm nay tựa như dự báo gì đó, nổi lên gió lớn khó gặp. Y vươn tay cào đầu, hoàn toàn làm rối những sợi tóc vàng nhạt vốn ngay ngắn dán trên đầu, bóng mờ hạ xuống làm khuôn mặt anh tuần thoát nhìn tao nhã lại thêm một phần ngổ ngược. Giữa mày Raymond đẩy ra một cái núi nhỏ, cùng sự không kiên nhẫn thỉnh thoảng thoáng hiện trong mắt lam thâm sâu như biển cả, đều cho thấy tâm tình của y đặc biệt không tốt.

Nghề nghiệp của Raymond là sưu tầm đồ cổ, nghe lên rất nở mày nở mặt. Trên thực tế, y cũng giống như mấy học giả mạo hiểm liên tục tràn vào Ai Cập, chỉ vì dải vàng trên mảnh đất phủ kín “hoàng kim” này.

Tuy tiến vào nghề này mới một năm ngắn ngủi, nhưng đam mê của Raymond đối với văn hóa Ai Cập cổ có thể tính từ thời thơ ấu. Người cha thủy thủ của y, mỗi lần về nhà đều kể cho y nghe những câu chuyện thám hiểm như hải tặc săn vàng, mà bối cảnh câu chuyện vĩnh viễn là một quốc gia thần bí trong tay vị quốc vương thân sư tử. Khi tuổi Raymond lớn hơn một chút, khoảnh khắc thấy hình nhân sư cùng lăng mộ Pharaoh đầy kho báu được phát hiện ở Ai Cập trên báo, y liền càng yêu mến vương quốc cổ xưa tồn tại chân thật bên bờ Địa Trung Hải đối diện kia đến hết thuốc chữa.

Hai năm trước, khi phố lớn ngõ nhỏ Anh quốc lưu hành “cơn sốt Ai Cập”, Raymond cũng đồng thời thấy được ánh rạng đông của giấc mộng.

Y tốn hơn phân nửa tiền tiết kiệm mua được một món đồ gốm thuộc về vương triều thứ mười hai Ai Cập cổ từ trong tay một tên buôn lậu chợ đen, tìm đến một quý tộc yêu thích sưu tầm cổ vật, được giúp đỡ bởi lời nói dối “Cậu ta là một nhà mạo hiểm rất có kinh nghiệm và khắp Ai Cập đều có những món cổ vật vô giá”. Rốt cuộc đầu năm nay vượt qua Địa Trung Hải, đi tới quốc gia y mơ ước đã lâu.

Raymond vẫn cho rằng mình rất may mắn, sống qua hơn hai chục năm cũng quả thực xuôi gió thuận buồm. Nhưng vận may này hình như trước đó không lâu vừa mới bị phá vỡ.

Phun ra uất nghẹn trong ***g ngực, Raymond đi lên cầu thang cũ nát, đẩy cửa phòng ra, ảo giác phảng phất như trở lại Scotland làm tinh thần căng thẳng của y thả lỏng bớt. Giấy dán tường chấm hoa nhỏ bao trùm tường phòng vốn xám vàng, ngay cả bức màn màu lam nhạt được cẩn thận dùng nơ bướm cột chắc cũng thấm đậm một mùi vị ẩm áp. Trên ghế dựa thoải mái quay lưng với cửa phòng truyền đến tiếng ma sát lạnh lạnh của kim móc đan len, trên bàn nhỏ lót khăn trải đan rồng tinh xảo, hoa bìm bìm trong bình phát ra hương thơm phong tình ngoại quốc tràn ngập trong phòng.

Nghe tiếng động, cô gái ngọt như thủy tiên nở rộ ngồi trên ghế dựa, vị hôn thê của Raymond – Charlotte Wards mang ý cười đứng lên, Raymond giấu tâm tình buồn bức, lộ ra nụ cười dịu dàng tiến lên phía trước hôn hai má cô.

“ Jim tỉnh chưa?”

Luxor là thành phố ở phía trung-đông của Ai Cập, ở Qīnā Governorate, bên sông Nin, gần với Al Karnak. Luxor có dân số theo điều tra năm 1999 là 376.022 người và diện tích là 416 km². Thành phố này nằm ở

khu vực sản xuất nông nghiệp với các nông sản ngũ cốc, mía đường, chà là. Thành phố Luxor là nơi có các địa điểm khảo cổ, là nơi thu hút du khách tham quan. Luxor có Sân bay quốc tế Luxor. Luxor nằm ở nửa phía nam của Thebes cổ và có các phế tích của một ngôi đền lớn được xây vào khoảng năm 1400 trước Công nguyên, trong thời kỳ Tân vương quốc.

Thần Nut: Nữ thần bầu trời

5. Chương 5

“ Jim tỉnh chưa?”

“ Vừa rồi có tỉnh một lần, vết thương trên đùi hình như không đáng ngại.”

“ Cảm ơn thượng đế.” Raymond nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng nghe được tin tốt.

“ Ray, để em xem vết thương của anh.” Charlotte đi đến trước tủ âm tường quét màu xanh lục, lấy hộp thuốc ra.

Cuộn tay áo Raymond lên, một mảnh da đỏ chói mắt cỡ bàn tay lộ ra. Hai ngày trước, Raymond bị một kẻ bất minh đánh lên trong phòng bí mật, thật sự cảm thấy đau đớn như bị xé rách truyền đến từ cánh tay. Nhưng lúc y chạy ra chỗ sáng mới phát hiện, trên tay không có vết chém nào. Thậm chí ngay cả quần áo cũng không có dấu vết tổn hại.

Điều này làm Raymond nghi hoặc, mặc dù không sưng tấy hay lở loét, nhưng cảm giác âm ỉ nóng rất này căn bản là triệu chứng sau khi bị bỏng, nhưng... Ngọn lửa từ bật lửa của y và Jim có thể tạo thành vết thương lớn như vậy hay sao?

Lời nguyện của Pharaoh... Trong đầu Raymond đột ngột hiện lên những lời này, y nhận không được rằng mình một cái.

“ Rất đau sao?” Charlotte đang bôi thuốc mỡ cho y rút tay về như chim con bị hoảng sợ, Raymond cười khổ hôn má cô, nói với cô không có việc gì, đồng thời trong lòng cũng nói với bản thân, cái gọi là nguyện rửa chỉ là một câu chuyện làm người nghe kinh sợ thôi.

“ Ray...”

Cửa phòng phát ra tiếng kèn kẹt cũ kỹ, Jim sắc mặt trắng bệch kéo chân đi tới, tóc đỏ gợn sóng dán trên trán do đổ mồ hôi, cả người yếu ớt phảng phất như ngay sau đó sẽ té xỉu.

“ Jim!” Raymond đứng lên đi đỡ Jim, để gã ngồi trên một cái ghế dựa khác. “Cậu cần nghỉ ngơi nhiều.”

“ Tạm thời không chết được.” Jim kéo khóe miệng cười gượng, gã thở hổn hển nhấp mấy ngụm nước từ cái ly Charlotte đưa đến bên miệng, sau đó thở dài. “ Tới cậu, chuyện bên kia làm thế nào?”

Câu hỏi của Jim làm vấp mặt Raymond nghiêm túc lại.

Ngày đó, sau khi Raymond cùng Jim trốn ra từ phòng bí mật, họ lập tức bị cảnh sát tuần tra Ai Cập bắt giữ, tuy lập tức được thả ra do đặc quyền người Anh, nhưng bị yêu cầu nội trong mười ngày rời khỏi khu Thebes, đồng thời cũng bị cấm tiến vào bất cứ di tích nào. Thông qua quan hệ với Hawass, hôm nay y cuối cùng cũng gặp được Tổng đốc quản lý khu Thebes.

Con cáo già tham lam kia... Raymond nhận không được mắng nặng trong lòng, lông mày cũng càng cau chặt. Hối lộ một nửa tiền tài trợ không quá dư dả, nhưng Tổng đốc chỉ đồng ý để y trì hoãn một tháng rồi rời khỏi.

“ Chết tiệt!” Raymond đứng mạnh lên đi tới đi lui trong phòng như trút giận. Một đồng tiền lớn như vậy chỉ có thể kéo dài thêm một tháng! Giấy Papyrus trong tay Hawass chỉ mới phiên dịch có một phần, nếu linh cảm của y chính xác, trong phần giấy kia chắc chắn còn ám chỉ phòng bí mật khác! Nhưng một tháng...

Raymond lúc này giống như sư tử cùng đường bị nhốt vào ***g chim, toàn thân phát ra khí tức thô bạo tuyệt vọng.

“ Vẫn không được sao...?” Jim ngửa đầu tựa vào ghế dựa thở dài. Charlotte nhìn qua nhìn lại giữa hai người đột ngột thay đổi tâm trạng, có chút lo lắng mở miệng.

“ Xảy ra chuyện gì vậy? Em xin papa giúp đỡ nữa nhé?”

Raymond dừng chân, lời Charlotte làm y thấy được hy vọng, lại giống một thanh kiếm nhọn đâm vào tự tôn y.

“ Không, em yêu! Không cần!” Raymond tiến lên phía trước ôm nhẹ Charlotte, cảm ơn lòng tốt của cô.

Charlotte là con gái lãnh sự Anh quốc ở Ai Cập.

Ba tháng trước, khi thấy Charlotte chơi thuyền ở bờ sông Nile, Raymond lập tức rơi vào bể tình với cô, mà cha Charlotte hình như rất yêu thích Raymond, liền đồng ý hôn sự của hai người, thậm chí còn giới thiệu học giả Hawass cho y. Tuy Raymond hiện giờ lâm vào tình trạng khốn cùng không thể coi trọng tự tôn. Nhưng thân là một người đàn ông, y làm sao có thể tỏ ra yếu ớt xin giúp đỡ dưới tình huống như vậy?

Thấy Raymond cự tuyệt lòng tốt của Charlotte, Jim vươn tay che mặt, làm ra dáng vẻ từ bỏ.

Lúc ba người đều lâm vào trầm tư, lão quản gia mở cửa lạnh lùng mở miệng.

“ Đức ngài, ngài Ammut trở lại!”

Raymond quay đầu, lão già tóc hoa râm, mặc đồ quần gia ba lớp trắng thơm, không thích hợp với căn nhà cũ nát này. Lão quản gia đó là do cha Charlotte đặc biệt phái tới chăm sóc con gái, lão già cao sang hầu hạ nhiều thế hệ này tuy rất yêu quý Charlotte, nhưng bất mãn cực độ đối với Raymond, lúc nói chuyện cùng y luôn ngạo mạn mang một chút khinh thường, hình như cho rằng y cùng Charlotte tuyệt đối không xứng đôi.

Bình thường, Raymond có thể trốn liền trốn quần gia này, mà lão cũng rất ít khi chủ động tìm y. Cho nên lúc quần gia đặc biệt đi lên báo cho y... Vẫn làm Raymond kinh ngạc.

“Ngài Ammut” trong miệng lão là kẻ trộm mộ Raymond thuê tới. Nhưng Raymond không có kinh nghiệm hình như thuê hơi sớm, làm cho y bây giờ còn chưa thấy được bản lĩnh của Ammut. Cùng tên với quái thú Ammut (1) ăn thịt người – đầu cá sấu, nửa người trên là sư tử, nửa người dưới là hà mã trong thần thoại, gã đàn ông diện mạo xấu xí đáng sợ kia hiện tại đang ở dưới tầng hầm nhà này.

“ ... Có vấn đề gì?” Không rõ ý quần gia, Raymond nhin không được hỏi lại.

“ Ngài Ammut mang về một người đàn ông hôn mê, tôi cảm thấy cần phải báo cho ngài biết.”

Lúc Raymond vừa định nói mặc kệ gã ta, đột ngột nhớ tới tầng hầm bày đầy xác ướp động vật kia. Quái nhân Ammut rất thích bắt giữ động vật lang thang, sau đó làm thành xác ướp, trong lòng có dự cảm bất hảo, Raymond vội lướt qua lão quản gia xông ra.

Đợi âm thanh ở cầu thang dần nhỏ đi, quần gia quay đầu, vẻ mặt trở nên nhu hòa.

“ Tiểu thư Charlotte, ông chủ rất nhớ cô, có thời gian đi về thăm chút!”

“ Vâng, được ạ!”

Lão quản gia xoay người ra ngoài, trong phòng lại khôi phục im lặng, Charlotte cầm nước thuốc trong tay không biết nghĩ cái gì. Bàn tay Jim đột ngột vươn tới làm cô từ trong trầm tư giật mình, bị kinh hãi lui về phía sau mấy bước, đụng phải bàn nhỏ, bình hoa lộc cộc lung lay mấy cái, dừng lại.

“ Xin lỗi, anh chỉ muốn lấy thuốc...” Jim kéo khước môi không chút huyết sắc, bắt đắc dĩ cười nói.

“ Hả, vâng!” Charlotte đáp hai tiếng, đưa nước thuốc cho Jim, liền vội vàng ra khỏi cửa phòng. Jim nhìn cánh cửa màu nâu đóng chặt, bình thủy tinh nắm trong tay còn lưu lại hơi ấm, thở thật dài.

Bên kia.

Raymond chạy đến trước cánh cửa tầng hầm thô sơ lại rất nặng nề, hít một hơi thật sâu, làm giãn nhịp thở dồn dập. Y gõ cửa, cốc cốc, âm thanh bị gỗ hút vào nhưng trong bóng đêm lại vô cùng rõ ràng làm y hơi mất tự nhiên di chuyển thân thể.

Một lát sau, cửa ken kết mở ra, ánh sáng mờ nhạt làm hành lang tối tăm bị nhiễm một sắc thái quỷ dị.

Thấy gã đàn ông lộ đầu ra, Raymond đột ngột nghĩ tới gương mặt khó ưa của Frankenstein trong sách – con quái vật vô cùng xấu xí, tóc tai khô héo, gương mặt vụn vụn phủ kín những vết sẹo đáng sợ, còn mùi xác thối xông vào mũi kia cũng khiến người ta nhìn không được muốn ỏi. Bất đồng với Frankenstein chính là, kẻ trước mắt này là quái vật ăn thịt người, thân thể và linh hồn đều càng thêm khát máu. Nghe nói Ammut mỗi lần giết một người sẽ khắc một vết lên mặt làm huân chương, nhìn khuôn mặt đáng sợ hầu như phủ đầy những vết sẹo dài ngắn không đồng đều, Raymond đột ngột nghĩ không ra lý do mình lại đi thuê một con quái vật.

“Ammut, tôi, tôi đến xem ông thể nào! Không mời tôi vào sao?”

Raymond cố gắng làm bản thân có vẻ bình tĩnh, Ammut nhìn chăm chăm y thật lâu, mới gật gật đầu mở rộng cánh cửa. Bị gió thổi ra, mùi xác thối càng thêm nồng đậm khiến Raymond buồn nôn, y nín thở do dự đi vào, vừa bước vào, cửa gỗ sau lưng đột ngột đóng nhau một tiếng đóng lại, âm vang cực đại làm Raymond tim kinh mặt hãi. Hình như rất thỏa mãn với bộ dạng bị hoảng sợ của y, Ammut phát ra tiếng cười quỷ dị.

Raymond cảm thấy hối hận đối với sự xâm nhập liều lĩnh của mình, nhưng y kiên trì ho một tiếng, vừa nói chuyện vừa quan sát tầng hầm không tính là rộng này. Trên giá gỗ muốn chiếm hết mặt tường bày đầy những vật quần bằng, nhưng nhìn không ra rốt cuộc là thi thể động vật nào. Trên bàn gỗ bên cạnh cái giá, ngọn lửa của đèn theo gió đong đưa, tùy ý ném ra bóng mờ lên bằng vải lấm tấm chấm đỏ bên cạnh, cùng dụng cụ phản chiếu lãnh quang dưới ánh lửa, tất cả đều làm Raymond toàn thân rét run.

Không cho bản thân suy nghĩ những thứ ấy rốt cuộc dùng để làm gì, Raymond chuyển mắt, phát hiện một bóng người bị phủ vải sợi dày trong góc giường. Tim nhảy mạnh lên, y xông tới kéo vải sợi dày ra, một người Ai Cập đáng người cao ráo nhắm chặt hai mắt xuất hiện trước mặt. Raymond vươn tay dò xét hơi thở, sau khi phát hiện người này còn sống, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Ammut, đừng quên giao ước của chúng ta....” Trong lúc làm thuê không thể tùy tiện giết người. Raymond đột ngột cảm thấy mình quá mức khờ dại khi định ra giao ước đó với quái vật này, trong lòng âm thầm hy vọng Ammut có thể nể phần tiền thuê dư dả kia mà nhớ tới giao ước.

“À, Thánh Alla chứng giám!” Giọng nói khô quắt như tiếng vịt kêu truyền ra từ trong miệng Ammut. Raymond không để ý đến lời thề hoa mỹ giả tạo của Ammut, đỡ chàng trai hôn mê dậy, tận lực nhanh chóng ra khỏi tầng hầm.

Chăm chăm nhìn cửa phòng rộng mở, giữa cổ họng Ammut phát ra tiếng mắng. Gã quay đầu đi đến trước bàn, kéo ngăn kéo lấy ra mảnh phù điêu bọc gốm tìm được trên người người Ai Cập hôn mê kia, để vào trong ngực đi ra ngoài.

Ammut nương theo ánh trăng đi vào một quán rượu chuyên tiếp đãi người ngoại quốc ở thị trấn Luxor. Chủ quán thấy Ammut, đặt cốc trong tay xuống, dẫn gã đi vào phòng bên trong.

“Là một thứ không tồi! Paul, ký tiền thưởng một tháng cho Ammut.” Ông chủ quán rượu cũng là kẻ môi giới buôn lậu cổ vật địa phương, Rick – người Pháp, cẩn thận kiểm tra phù điêu Ammut đưa qua. “Một thằng theo đạo Hồi như mày lại là một con ma men, Thánh Alla sẽ khóc!” Khua khua tay như châm biếm Ammut.

Ammut làm ra tư thế cầu nguyện, cười, lộ ra cái miệng đầy răng vàng. Bất kể thế nào, một tháng tới đây, gã có thể thỏa thích uống thoải mái.

.....

Thebes, Ai Cập ba ngàn năm trước.

“Pharaoh băng hà!”

Tin dữ truyền khắp quốc gia.

Sau khi thầy bùa cùng thánh bọ hung có khắc tên Pharaoh mất bóng. Pharaoh lập tức gọi toàn bộ đại tư tế cao nhất Ai Cập đến, ngày đêm cầu phúc muốn tránh khỏi vận xấu, cũng lập tức bổ nhiệm con trai Seti Merenptah (2) thành đồng nhiếp chính vương.

Không bao lâu sau, Ramesses I băng hà, nguyên nhân chết không rõ.

Tác giả có chuyện muốn nói: tín ngưỡng của người Ai Cập đầu thế kỷ 18 là Hồi giáo.

Ammut:

Seti Merenptah: Seti I (hay Sethos I) là pharaoh thứ nhì của Vương triều thứ 19. Ông trị vì trong khoảng 1291-1278 TCN. Ông là con của Ramesses I và Sitre. Vợ ông là Tuya và họ có với nhau 4 người con. Con trưởng của ông chết sớm. Tên ông này không được xác định rõ. Ông có hai người con gái, Tia và Henutmire. Một người con trai khác là Ramesses II.

6. Chương 6

Raymond đỡ thanh niên muốn cao hơn mình một cái đầu đi lên cầu thang, vừa đi vừa không ngừng quan sát người lạ kỳ quái này.

Người này cạo hết tóc, thậm chí đến cả lông mày cũng không có, trên vành mắt nhắm chặt còn bị nước xối qua, viền mắt còn phớt màu xanh lục. Tuy mặt mũi toàn thể thoát nhìn không tồi, nhưng không có điểm nhấn khiến Raymond chung quy cảm thấy có chỗ nào đó bất thường. Thật quỷ dị giống như con búp bê bị nhổ hết tóc và lông mày của cháu gái mình.

Raymond đang trầm tư thì hụt chân một cái, thân thể gánh thêm trọng lượng một người nhào mạnh về phía trước, y la một tiếng vươn tay bắt lấy tay vịn cầu thang, sau khi ổn định, theo bản năng nhẹ nhàng thở ra. Đúng lúc này, động tác Raymond ngừng lại, ánh mắt y đột ngột bị thứ y phục duy nhất che nửa thân dưới thanh niên hấp dẫn. Hạ thân người này mặc khố váy vải sợi dây gấp nếp, mơ hồ có thể thấy bên trong cái gì cũng không có. Raymond để thanh niên hôn mê dựa vào vách tường ngồi giữa cầu thang, y cúi thân xuống cầm lấy vật trang sức cùng dây lưng sợi dây ở hạ thân hần lên nhìn kỹ.

“.... Không thể.”

Raymond kinh ngạc mở to hai mắt, không nói đến cách bện cùng vải dây lưng quá mức cổ xưa, chỉ vẻn vẹn là văn tự Ai Cập cổ tinh mỹ bên trên trang sức dùng dây nhuộm màu thất ra kia thôi cũng đã đủ để y kinh ngạc. Y chắc chắn đã thấy dây trang sức có cách tết cùng loại ở viện bảo tàng Anh quốc! Nhưng cái đó là thứ được khai quật từ ngôi mộ quý tộc Ai Cập cổ hai ngàn năm trước.

Raymond ngẩng đầu nhìn chằm chằm người Ai Cập trước mắt, nghĩ thầm có lẽ người này là nhân viên sắm vai ở đền thờ để thu hút du khách? Nếu không, người Ai Cập phục sức tập tục đã đồng hóa cùng văn hóa Ả rập sao có thể ăn mặc kiểu này? Nhưng ý nghĩ này sau đó lại bị y phủ định. Một người làm thuê nho nhỏ không thể mặc khố váy mà kỹ thuật chế tác sớm đã thất truyền.

Chẳng lẽ.... Raymond lại cúi đầu quan sát cái dây lưng kia, trong lòng không khỏi có ý nghĩ khác, chẳng lẽ ở nơi nào đó của Ai Cập, kỹ thuật cổ xưa này vẫn được lưu truyền? Ngay lúc y cân nhắc tính khả thi của việc tìm ra kỹ thuật này rồi lợi dụng nó đàm phán với con cáo già kia, Raymond đột ngột bị người đẩy mạnh ra sau.

Lưng va vào tay vịn gỗ làm Raymond kêu đau một tiếng, y ngẩng đầu, đối diện cặp mắt tròn tròn của người Ai Cập. Con người màu đen quá trong suốt làm Raymond thần phục, khuôn mặt kiên nghị như điêu khắc, cái mũi cao thẳng còn cánh môi vểnh lên, diện mạo không thuộc về phương tây cũng không thuộc về phương đông làm Raymond không khỏi hoài nghi người này không phải người Ai Cập thuần chủng.

Nhìn nhau một hồi, thanh niên đột ngột cúi đầu tìm kiếm gì đó.

“ A... Về chuyện này tôi có thể giải thích.” Cho rằng thanh niên tức giận do y mạo phạm ban nãy, Raymond cuống quýt dùng tiếng Ả rập sốt sắng muốn giải thích, nhưng lúc thanh niên vẻ mặt hoảng loạn mở miệng, lời giải thích của Raymond bị nghẹn ở cổ họng, làm sao cũng không ra được.

Thanh niên dùng giọng nói rất nặng lại có lực xuyên thấu nói ra ngôn ngữ xa lạ, ngữ khí lo lắng hình như đang chất vấn. Raymond ngây ra tại chỗ, cố gắng nghe hiểu, nhưng trong cách phát âm của người này, ngay cả một chút bóng dáng ngữ hệ cũng không có. Raymond chỉ hiểu được tiếng Anh cùng tiếng Ả rập, chỉ có thể quái lạ nhìn thanh niên vẻ mặt kích động vung tay la hét.

“ Anh chờ một chút, nói chậm một chút!” Raymond giơ tay lên ngăn cản người đối diện tiếp tục làm hỗn loạn suy nghĩ y, nhưng động tác y hình như chọc giận đối phương, vẻ mặt thanh niên nháy mắt tràn ngập phần nộ, hét to một tiếng đánh tới y.

Không chút phòng bị bị thanh niên bóp cổ, Raymond liều mạng giãy giụa, y vươn tay muốn đẩy cầm thanh niên đang đứng vững ra sau, nhưng đau nhức đột ngột truyền đến từ đầu ngón tay làm y càng khó thở. Cổ bị bóp, ngón tay cũng bị cắn không lưu tình, mặt Raymond nghẹn cơ hồ chảy ra máu, ngay lúc ý thức y bắt đầu mơ hồ, đột ngột truyền đến âm thanh đồ sứ vỡ vụn.

Raymond choáng váng xây xẩm cho rằng âm thanh này là dây thần kinh mình bị gãy, nhưng một lượng lớn không khí trong lành đột ngột tuôn vào phổi sau đó khiến y ho khan kịch liệt. Ngực tựa như bị một tảng đá lớn đè xuống, Raymond cúi đầu, phát hiện thanh niên úp sấp hôn mê bất tỉnh trên người y, đỉnh đầu bị bình hoa đập vào chảy ra máu tươi đỏ đến chói mắt.

“ Chúa... Chúa ơi... Em giết người rồi...” Charlotte vẻ mặt tái nhợt đứng trên cầu thang, toàn thân không ngừng run rẩy. Raymond thở hổn hển đẩy thanh niên trên người sang một bên, dò xét hơi thở mới lao đảo đứng dậy ôm lấy Charlotte.

“ Em yêu, không có việc gì, không có việc gì, em không giết người.” Y an ủi Charlotte trong ngực, cảm giác một mối mới sống sót làm y đầu choáng mắt hoa. Âm thanh cực đại khiến Jim vịn tường kéo chân đi ra. Nghe Raymond kể lại qua loa, Jim nhú mày.

“ Cứ báo cảnh sát đi!”

Raymond nhìn thanh niên ngã giữa cầu thang không ngừng chảy máu, lắc đầu có chút dăm chiêu. Y buông Charlotte ra tiến lên phía trước đỡ thanh niên hôn mê lên, đi về phía khách phòng bên trong.

“ Charlotte, lấy hộp thuốc đến đây.”

“ Ray! Cậu nghĩ sao vậy? Người này thiếu chút nữa giết cậu!”

Jim theo sau nhìn không được kêu to, hoàn toàn không thể hiểu tại sao Raymond muốn cứu một tên giết người. Raymond cũng không đáp lại nghi hoặc của Jim, y đặt thanh niên lên giường, sau đó khử trùng cho vết thương của hắn.

“ Chết tiệt, tôi càng lúc càng không hiểu cậu!” Jim nổi giận gầm lên một tiếng, hất cửa mà đi, Charlotte lo sợ bất an bưng nước ấm đi đến trước giường, khẽ run rẩy vươn tay dò xét hơi thở, sau đó thở một hơi yên tâm.

“ Quá tốt, còn sống...” Tiếng Charlotte có chút nghẹn ngào, cô thật sự cho rằng mình đã giết người. Lúc ấy, cô nghe ngoài cửa có tiếng cãi nhau, liền lập tức đi ra, lại thấy người đàn ông xa lạ kia bóp cổ Raymond! Dưới tình thế cấp bách, Charlotte cầm bình hoa trang trí đập vào. Nếu thật sự giết người, e rằng cả đời này cô cũng không thể thanh thản.

“ Cảm ơn em đã cứu anh!” Raymond hôn má Charlotte tỏ vẻ cảm ơn, sau đó thông thạo bôi thuốc quần băng cho thanh niên.

“ Anh ta tại sao muốn tấn công anh?” Charlotte hỏi.

“ Không biết.” Thở dài, Raymond chuẩn bị bôi thuốc sát trùng vào ngón tay bị cắn, Charlotte thấy thể nhận lấy bông gòn, cẩn thận băng bó cho y. Raymond nhìn động tác dịu dàng của cô, trong lòng một mảnh ấm áp, sau khi thiếu chút nữa được Chúa gọi về, bất cứ việc nhỏ gì cũng làm y cảm thấy còn sống là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Raymond quay đầu nhìn người tập kích mình, kỳ thực y cũng muốn báo cảnh sát, nhưng sau khi báo thì sao, với mức độ thù ghét người Anh của cả Ai Cập, e rằng cảnh sát Ai Cập sẽ không thêm phân bua lấy tội danh làm hại công dân bản địa mà bắt lấy họ. Cho dù Charlotte là con gái đại sứ Anh quốc, y nghĩ những cảnh sát tùy cơ trả thù đó cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Raymond cúi đầu hôn mái tóc tỏa ra hương hoa nhàn nhạt của Charlotte, làm cô đỏ mặt mắc cỡ. Raymond khẽ cười, che giấu sự chột dạ bản thân. Trước lấy an nguy của Charlotte làm cố, nhưng trên thực tế, trong đầu Raymond toàn bộ đều là cái khổ vấy trên thân thanh niên cổ quái kia. Chẳng lẽ người này thuộc về

một bộ tộc cổ xưa còn sót lại ẩn náu ở nơi nào đó, còn chưa bị người phát hiện? Có thể có một ngôi mộ hay kho báu bí mật vẫn được bộ tộc sống sót bảo vệ từ cổ đại đến ngày nay không?

Raymond tính chờ người này tỉnh lại, mang hắn đến chỗ Hawass, xem có thể tìm ra manh mối gì từ hắn hay không. Y hoàn toàn quên chuyện bị Tổng đốc ra lệnh cưỡng chế rời khỏi Ai Cập, đắm chìm trong đủ loại hoang tưởng.

7. Chương 7

Sáng sớm ngày hôm sau.

Raymond vừa thức dậy liền đi đến khách phòng, nhưng thanh niên vẫn còn ngủ say. Y không khỏi có chút lo lắng, nghĩ thầm có phải một cú hóm qua đánh hư đầu đối phương rồi không? Lúc y đang suy nghĩ có cần đến thị trấn khác mời bác sĩ đến hay không, thanh niên về mặt thống khổ trở thân. Raymond thấy thế không khỏi vui mừng, thở phào một hơi, ngồi trên ghế dựa bên cạnh bắt đầu đọc báo của thị trấn Luxor.

[Phát hiện tượng bán thân hoàng hậu Nefertiti Ai Cập]

[Người phát hiện cùng chính phủ Ai Cập hôm nay đạt thành hiệp định, đồng ý chia một nửa hiện vật phát hiện]

[Hoàng hậu giống như bị cướp đi?]

Tiêu đề bắt mắt cơ hồ chiếm một nửa trang báo, Raymond nhìn hiện trường khai quật mờ nhạt trên báo, trong lòng tặc lưỡi, người đái vàng từ khắp nơi trên thế giới đều vó ngựa không ngừng ở các nơi khai quật, hầu như mỗi ngày đều có bài báo nói nơi nào đó phát hiện lăng mộ hoặc châu báu nào đó chảy vào thị trường. Chỉ có y! Chắc chắn mình là thằng ngốc duy nhất bị đuổi khỏi Ai Cập, Raymond sốt ruột lật trang, cố gắng ném chuyện phiền lòng qua một bên, đọc kỹ tờ báo một lần – thậm chí ngay cả cáo phó, ngoại trừ bài viết về phát hiện khai quật.

Lật tới lật lui tờ báo suốt một tiếng, Raymond thấy thanh niên vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, không khỏi lo lắng. Y định mang người này đến chỗ Hawass, Hawass học sâu hiểu rộng hẳn sẽ nhìn ra chút gì từ quần áo cùng ngôn ngữ của hắn. Nếu nhờ vậy mà có thể tìm ra kỹ thuật thất truyền hoặc bộ lạc cổ đại còn sót lại, đó chắc chắn còn muốn não động hơn tin tức tượng bán thân! Chỉ nghĩ đến mấy khả năng kia thôi đã khiến y hưng phấn đứng lên đi tới đi lui trong phòng, hận không thể đập tỉnh cái kẻ ngủ say kia.

Raymond liên tục lấy đồng hồ bỏ túi ra xem thời gian, tới lúc toàn bộ tính nhẩm nài hao hết, y không quản hành vi bản thân có phù hợp lễ nghĩa hay không, vội vàng đổi quần ngủ cho thanh niên. Đột ngột, ánh mắt Raymond dừng lại, y đột nhiên nhào lên, nhìn chăm chăm ấn đồ cỡ bàn tay trên cánh tay thanh niên. Raymond theo bản năng bịt lấy cánh tay mình, đau đớn truyền đến làm y nhũn mảy, kích thích hình dạng này, thậm chí là vị trí, cũng giống như mình.

Trùng hợp? Sau lưng Raymond lúi lên một cơn ớn lạnh. Y đứng mạnh dậy lắc lắc đầu, hẳn là trùng hợp nhỉ? Y an ủi bản thân, ném bỏ cảm xúc sợ hãi vô danh, sau đó, ôm mảnh vải từng bọc quanh thất lưng thanh niên chạy ra khỏi cửa phòng.

[Người quả nhiên làm ta thất vọng.]

Pharaoh trong mộng về mặt xem thường đâm nhói trái tim Chesil, hắn cố gắng muốn giải thích, nhưng làm sao cũng không phát ra tiếng, chỉ có thể nôn nóng bị thương lại bất lực nhìn Pharaoh xoay người rời đi.

Từ trong mộng bừng tỉnh, Chesil mở mắt nhìn vách tường phủ kín hoa tươi sáng ngời. Đỉnh đầu truyền đến từng cơn đau âm ỉ, ký ức dần trở lại trong đầu. Hắn làm xong bùa, sau đó thì? Đúng rồi, bị bạn đuổi giết! Chesil nhớ tới về mặt Hotep lúc bóp cổ hắn, sau lưng nhịn không được rét run, ai có thể ngờ bạn tốt lâu năm lại nháy mắt trở mặt thành thù, thậm chí muốn lấy mạng hắn? Chỉ vì một miếng....

Bùa!

Chesil bật mạnh dậy, không quản đau đớn triền miên tìm kiếm chung quanh. Căn phòng quái dị, cửa sổ quái dị, mọi thứ đều quái dị!!! Trong căn phòng quái dị xa lạ này lại không có bóng dáng bùa hộ mệnh.

Nhận ra mình thật sự làm mất bùa. Cả người Chesil thoát lực quỳ xuống đất. Giữa ngực cùng cổ họng bị chua xót lấp đầy, hần nâng hai tay trống rỗng lên, thậm chí có xúc động rơi lệ. Hần thề với Amon, thà mất đi tính mạng cũng phải bảo vệ bùa, nhưng hần bây giờ còn còn sống, cư nhiên còn sống! Phần nộ cùng cảm giác thất bại nháy mắt xâm nhập cả người hần, Chesil liều mạng đánh đầu mình, phảng phất như ngay cả đau đớn từ vết thương cũng không cảm nhận được.

Chesil thở hổn hển nhìn chăm chăm máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, trong đầu trống rỗng, cảm xúc kia đã đoạt đi tư duy của hần, khiến hần chỉ có thể vô lực cảm thụ run rẩy tê liệt toàn thân.

Khi máu trên đất đông lại, Chesil mới bình lặng xuống, suy nghĩ bước tiếp theo nên làm cái gì. Hần lão đảo đứng dậy, chàng trai dị tộc nhìn thấy hôm qua cùng gian phòng trang trí kỳ quái trước mắt, làm Chesil cho rằng mình bị sông Nile cuốn tới một quốc gia khác.

Chỉ cần còn sống là có thể trở lại quê hương sao? Hần nghe Aha từng nói ở cổ hương của họ, trong bộ lạc ở ốc đảo cực tây Thung lũng các vị vua, có lẽ có phương pháp cổ xưa giải trừ nguyên rủa. Cho nên, chỉ cần có thể trở về thì chắc chắn có thể giải trừ vận xấu của Pharaoh!

Chesil đi đến bên cửa sổ, vươn tay bắt lấy vải vóc mềm mại chưa bao giờ thấy qua, dùng sức kéo xuống. Đập vào mắt chính là nước sông Nile lấp lánh lan quang dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cột đá cực đại ở đền thờ xa xa cùng tháp vuông nhọn cao ngất trong mây, cái này chỉ thuộc về Ai Cập, kiến trúc quen thuộc rồi lại xa lạ làm hần mở to mắt nhìn.

Bên kia.

Raymond tới chỗ Hawass ở, người học việc sau khi cho y biết Hawass đang bận liền dẫn y vào phòng khách. Y có chút nhàm chán nhìn xung quanh, nghĩ thầm Hawass không hổ là nhà khảo cổ kiêm học giả lịch sử Ai Cập, thậm chí ngay cả vật trang trí trên vách tường phòng khách cũng là tranh cùng giấy Papyrus Ai Cập cổ.

Ánh mắt Raymond bị hấp dẫn bởi phù điêu bọc thủy tinh. Y đứng dậy đi qua, từ khoảng cách gần cần thận quan sát.

Nội dung khắc trên phù điêu hình như là tả thực, một đám đàn ông thần thái khác nhau đang nướng thịt làm bia phía trên, những người đàn ông phía dưới thì đang bắt cá nướng. Màu sắc tươi đẹp cùng chạm trổ tinh xảo miêu tả sinh hoạt ẩm thực của người Ai Cập cổ, sinh động như thật.

Đang lúc y nhìn mê mẩn, phía sau truyền đến âm thanh già cả.

“ Ẩm thực Ai Cập cổ rất đơn giản nhưng cũng rất phong phú.”

“ Hawass!”

Raymond xoay người, thấy ông lão vẻ mặt từ ái nhưng ánh mắt lại sắc bén như chim ưng đi về phía y. Với sống lưng thẳng tắp cùng nhịp bước như bay của Hawass, một chút cũng không nhìn ra lão đã đi vào tuổi xế chiều. Ánh mắt Hawass từ trên người Raymond chuyển tới phù điêu, lão nheo mắt lại tỉ mỉ thưởng thức.

“ Bức phù điêu này tuyệt vời chứ?”

“ Đây là đồ thật sao?” Raymond cũng quay đầu cảm thán, y cảm thấy đây là đồ thật, nhưng Hawass có thể đặt miếng phù điêu này trong một căn phòng không hề canh gác hay sao?

“Ha ha, người trẻ, cái cậu phải học vẫn còn rất nhiều.” Hawass cười ha hả như hiểu rõ nghi hoặc của Raymond, sau đó vẻ mặt lại không thoải mái như ngừ điệu. “ Đứa trẻ này đương nhiên là thật, nhưng đối với kẻ trộm mộ mà nói, nó cùng rác rưởi không có gì khác nhau — ta thật ra là nhặt được nó trong đồng rác. Nhưng giá trị lịch sử của nó, lại có ai có thể tính ra được đây?”

“ Thân thể đứa trẻ này đã là một câu đố, ta không còn cơ hội biết được chôn cùng với nó còn có cái gì, làm sao nó bị phát hiện, nó là bộ phận của cái gì, là vật thuộc về nhà cửa, đền đài, cung điện hay công quan? Tất cả những thông tin đó đều đã tan biến, mất, chỉ để lại cái này.”

Hawass đau lòng vuốt ve phù điêu cách lớp thủy tinh, trầm lặng. Raymond không nói tiếp, y có thể nói cái gì đây? An ủi? Tất cả những thứ hiện giờ y làm không có gì bất đồng với kẻ trộm mộ, thấy những cổ vật đó, y chỉ nghĩ đây đẹp đến cỡ nào, đắt tiền đến cỡ nào, chưa từng suy nghĩ đến lịch sử sau lưng mà những cổ vật đó đại diện.

Y lén nhìn Hawass bên cạnh, ông lão này nếu không phải nể mặt mũi cha Charlotte, e rằng nói cái gì cũng không chịu giúp y,

Không khí gượng gạo tràn ngập giữa hai người.

Raymond thở một hơi trong lòng làm mình trầm tĩnh lại, quyết định tiếp tục giả ngốc tới cùng, y bây giờ cần Hawass trợ giúp, bất kể y có thật tâm thành ý hay không.

“Đúng rồi, cháu có một thứ...” Y xoay người muốn đi lấy túi giấy mang đến, lại bị Hawass ngăn cản.

“Trước tiên không nói cái này, Raymond, ta có việc muốn hỏi cậu.”

Thấy Hawass vẻ mặt nghiêm túc, Raymond có chút kinh hãi, quả nhiên sau đó là vấn đề hiện giờ y không muốn nghe thấy nhất.

“Ta nghe nói cậu bị yêu cầu rời khỏi Ai Cập sau một tháng.”

Raymond đè nén bức bối không ngừng dâng lên, thở dài tỏ vẻ không sai. Y cho rằng sự tình chắc chắn có thể xoay chuyển, nếu trả lời khẳng định câu hỏi của Hawass, như vậy chứng tỏ y cho rằng mình sẽ phải đi, nhưng y là không thể từ bỏ, tuyệt đối không!

“Hazz...” Hawass thấy bộ dạng Raymond, nhin không được thở dài, lão vỗ vỗ bả vai Raymond. “Nói như vậy, từ nội dung phiên dịch trên giấy Papyrus, quả thực đã tìm được phòng bí mật?”

Raymond thật sự không muốn hồi tưởng lại cái ngày y lâm vào khốn cảnh, nhưng vẫn thành thật kể cho Hawass tình cảnh phát hiện phòng bí mật và quang cảnh trong đó.

“Đúng rồi.” Nhớ tới cái gì, Raymond lấy hộp công cụ xách tay trong túi quần ra. Đem ra công cụ mình ngày đó tìm thấy tiện tay ném vào. “Tuy không có kho báu, nhưng cháu tìm được cái này.”

Raymond đưa cho Hawass cái dùi nhỏ bằng kim loại màu đen, chuôi có hoa văn tinh mỹ. Người nọ cẩn thận tiếp nhận, sau khi liếc hoa văn dưới đuôi, cuống quít lấy kính lão từ túi áo trước ngực ra, đi đến trước cửa sổ cẩn thận quan sát.

Thấy Hawass vừa quan sát vừa thì thào tự nói như cảm thán, Raymond không rõ nội tình chỉ có thể ngây ngốc đứng ở một bên, chờ lão bác học trước mặt giải thích cho y.

8. Chương 8

Nhưng Hawass hình như không có ý giải thích cho Raymond, lão vẻ mặt hưng phấn cầm dùi nhọn bước nhanh khỏi phòng khách. Raymond thấy thế cuống quít đi theo, liền thấy ông lão trở lại phòng sách của mình, rút ra một cuốn sách bìa đã ngả vàng từ trên giá sách cực đại muốn chiếm hết mặt tường, sau đó khom lưng trước bàn không biết tìm kiếm cái gì.

“Hóa ra là thế... Ừm, ừm.”

“Hawass...” Nghe Hawass dùng tiếng Ả rập lẩm bẩm hoàn toàn không để ý tới y, Raymond nhin không được lên tiếng gọi, nhưng đối phương giống như đắm chìm trong thế giới của mình, vẫn làm lơ y.

Raymond thở dài nhìn nhìn túi giấy đựng vải trong tay, cái này phải làm sao đây? Y đột ngột hối hận, không nên lấy cái dùi kia ra trước, hơn nữa y cũng không rõ vật nhỏ kia rốt cuộc có ý nghĩa hay giá trị gì đáng để Hawass kích động như vậy, trong mắt y, miếng vải này mới là trọng điểm!

“Hawass, ngài xem cái này trước đi? Vải này rất đặc biệt!”

Raymond tiến lên phía trước, đưa thứ trong túi ra, tiếc là đối phương không chút phản ứng, tựa như không nghe thấy. Y thẳng thắn đặt túi giấy lên sách Hawass đang lật xem, muốn làm đối phương chú ý, nhưng

Hawass chỉ nói mấy câu đã biết đã biết, vươn tay gạt túi giấy sang một bên tiếp tục tra tìm. Raymond thấy thế hoàn toàn không nói gì nữa, do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định xé một tờ ghi chép nhả lại cho Hawass, đơn giản nói ra suy nghĩ của mình, để lão nhất thiết phải cẩn thận nghiên cứu miếng vải này.

Đặt túi giấy dán ghi chép ở vị trí dễ thấy trên bàn, Raymond lại nhìn nhìn học giả hoàn toàn quên mình kia, sau đó xoay người rời khỏi.

Đi đến cửa chính, Raymond nắm cửa lại do dự dừng bước, nghĩ thầm sau khi y đi, liệu Hawass có thể thấy không? Những khả năng đó làm y thế nào cũng không thể bình tĩnh lại, tới tới lui lui giữa cổng và phòng sách mấy lần, nhưng mỗi lần đều thấy tư thế Hawass hầu như không có biến hóa cùng túi giấy vẫn đặt bên cạnh, làm y có cảm giác mất mát. Sự tình xảy ra không giống y dự đoán, làm y cơ hồ lâm vào cảm xúc nóng nảy. Tất cả hy vọng của Raymond đều đặt vào miếng vải kia, cũng có nghĩa là y chỉ có thể dựa vào Hawass, nhưng... Trong lòng y thật sự không đặt được.

Raymond rũ vai ra khỏi cửa chính dưới ánh mắt khác thường của người học việc. Châm thuốc lá, nicotine hút vào thật sâu trong phổi làm dịu cảm xúc nôn nóng của y, ánh nắng độc ác tháng sáu lưu lại một lớp mồ hôi vụn trên da thịt. Raymond nhìn không được nhìn lại hương phòng sách của Hawass ở lầu hai, cười gượng quyết định về nhà. Có một số việc, y có sốt ruột cũng không có tác dụng.

Cảm xúc lên lên xuống xuống làm Raymond có chút mệt mỏi, về đến nhà liền ném mình vào ghế dựa mềm mại. Charlotte bưng hồng trà đi đến, Raymond không để ý hình tượng lễ nghi, sau khi uống thả cửa hai ly đột ngột nhớ tới gì đó quay đầu hỏi.

“Charlotte, người đàn ông Ai Cập kia tỉnh chưa?”

Về mặt Charlotte có chút khó xử, hình như không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao.

“Xảy ra chuyện gì?”

“À... Lúc giữa trưa, em nghe có tiếng đập cửa rống giận.” Charlotte hồi tưởng tình huống lúc đó, có chút sợ hãi run rẩy. “Nhưng cửa khách phòng cũng không khóa, Jim cùng Ford sợ người kia nổi điên, liền kéo tủ quần áo chặn cửa.”

“Hả?” Raymond ngồi thẳng dậy, lúc vừa mới lên lầu, đầy đầu óc y là chuyện Hawass, lại không chú ý tới khác thường chỗ cửa khách phòng cách vách. Y đứng lên đi ra ngoài. Quả nhiên cửa cách vách chắn ngang tủ gỗ cao nửa người, nhưng bên trong cũng không truyền ra bất cứ tiếng động gì.

Raymond ra sức đẩy tủ ra, tiếng chói tai phát ra lúc dịch chuyển làm y có chút đau đầu. Ngay lúc y chuẩn bị mở cửa vào, Charlotte liền bắt lấy y.

“Ray đừng vào vẫn hơn.”

“Không có việc gì.” Vỗ vỗ mu bàn tay Charlotte như trấn an. Raymond hít vào một hơi cẩn thận mở cửa, xác định người kia không trốn phía sau cửa chờ đánh lén, y mới đi vào.

Căn phòng vốn sạch sẽ lại lộn xộn như bị bạo động, bàn cùng ghế dựa đều lật dưới đất, giường kê bên tường cũng nghiêng lệch một bên, thậm chí ngay cả bức màn trên cửa sổ cũng bị kéo rách.

Raymond nhìn không được nhú mày, giữ lại một người có khuynh hướng bạo lực, có phải là một quyết định sai lầm hay không? Y đang tìm kiếm bóng dáng thanh niên trong căn phòng lộn xộn. Đột nhiên, cảm giác không dễ chịu do bị người nhìn chăm chăm làm y theo bản năng quay đầu, bên trái trong góc giường gỗ, thanh niên ngồi xổm nhìn chăm chăm y như một con dã thú rục rịch, phảng phất như chỉ cần y khẽ động dậy sẽ nhào mạnh lên.

Raymond cứ đối diện thanh niên như vậy, trong đầu không khỏi xuất hiện tình cảnh bị hấn đè ngã bóp cổ hôm qua, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi, y đưa tay luồn vào túi áo bắt lấy dao găm phòng thân, cảm thấy mình căng thẳng đến mức lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi. Băng vải bị máu nhiễm đỏ quần trên đầu thanh niên cũng tán loạn, máu khô in trên mặt trên người trên trán, bộ dạng chật vật không giấu được ánh mắt trong suốt lại tràn ngập phần nộ của hắn.

Một khoảng thời gian dong dài trôi qua, thanh niên lại chuyển mắt, về mặt vốn tràn ngập phần nộ lại biến thành tuyệt vọng, ánh mắt hẩn dại ra quay đầu nhìn cửa sổ, khiến người ta không thể hiểu chuyển biến của

hắn rốt cuộc là vì cái gì. Thấy thanh niên dời mắt như đầu hàng, Raymond âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“.... Anh có hiểu tôi nói cái gì không?”

Y thông thả dùng tiếng Ả rập hỏi, nhưng thanh niên không chút phản ứng, tựa như không có nghe thấy. Raymond đột ngột dâng lên cảm giác quen thuộc vô danh với thanh niên cuộn mình trong góc, bộ dạng mờ mịt lúng túng này, y cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, hồi tưởng xem mình rốt cuộc từng thấy cảnh tượng đồng dạng khi nào.

“... Aida.”

“Ray?” Charlotte vẫn trốn ngoài cửa nghe thấy cái tên nữ Raymond gọi ra, khó hiểu lên tiếng.

“Hả, chúng ta ra ngoài trước.” Raymond xoay người đóng cửa lại, thúc giục Charlotte đi xuống cầu thang.

“Ray, giam giữ như vậy được không? Em cảm thấy vẫn gọi cảnh sát thì tốt hơn.”

Charlotte tựa hồ sợ thanh niên nổi điên lao tới, có chút lo lắng đề nghị.

“Không cần.” Raymond lắc đầu, chẳng lẽ là bị ký ức cũ kỹ ảnh hưởng? Trực giác nói cho y người kia cũng không nguy hiểm đến như vậy. Raymond đi vào nhà bếp, tìm được bánh mì mới cùng pho mát trong tủ để dành, còn lấy ra jambon đắt tiền của quần gia Ford.

“Làm gì vậy?”

Đang lúc Raymond lục lọi, lão quần gia đen mặt đi vào nhà bếp. Hình như rất tức giận với hành vi của Raymond. Nghe giọng điệu lão quần gia không tốt, Raymond cuống quýt ôm lấy đồ ăn, nói hai tiếng đối bụng liền chạy nhanh như chớp.

Lão quần gia vẻ mặt khinh thường, nhin không được oán giận với Charlotte.

“Thật không hiểu cô chủ vừa ý hắn ở điểm nào? Hắn thấy thế nào cũng là một thằng nhãi nhà quê không có giáo dưỡg.”

Vị hôn phu bị người khác quở trách không lưu tình như thế, Charlotte vẻ mặt lúng túng không biết nên đáp lại ra sao. Cô quay đầu nhìn đầu cầu thang đã không có bóng người, thật ra, so với cái này, cô càng để ý tới chuyện cô gái Raymond gọi ra ban nãy là ai hơn.

Aida. Đúng vậy, chính là Aida.

Raymond thở hồng hộc một tay mở cửa, thanh niên vẫn duy trì tư thế ban đầu không chút nhúc nhích. Raymond chậm rãi tới gần, lúc thanh niên cảnh giác giương mắt nhìn, y dừng bước, lẳng lặng chờ đối phương thả lỏng cảnh giác.

Bộ dạng thanh niên làm Raymond nhớ tới con chó săn giống Ibizan* cổ xưa, giống chó nghe nói đã tồn tại từ mấy ngàn năm trước mà cha mang về hồi nhỏ. Raymond còn nhớ, lúc cha mới mang Aida về, cô nàng nóng nảy do thay đổi hoàn cảnh liền xông lên cắn đùi y, nó cũng xém chút nữa bởi vậy mà bị giết. Mấy ngày tiếp đến, Aida bị nhốt trong chuồng, không ăn không uống, lúc nào cũng hung tợn nhìn chằm chằm bất cứ người nào muốn tiếp cận nó.

Raymond lâm vào hồi ức đột ngột cười, làm người trước mắt xuất hiện vẻ mặt khó hiểu. Xem kìa, ngay cả vẻ mặt khó hiểu cũng giống hệt như vậy, Raymond cười tiếp tục chậm rãi tới gần, ngừng lại lúc khoảng cách còn năm bước, từ trong túi áo lấy ra khăn sạch đặt trên mặt đất, để đồ ăn xong, bản thân cũng ngồi xuống đất tiếp tục đối diện với thanh niên.

Chó Ibizan:

9. Chương 9

Raymond nhớ y khi đó cũng là thế, không để ý người nhà phản đối, kéo chân bị thương ngồi cả đêm trước mặt Aida. Tư duy trẻ nhỏ làm người ta không thể nào đoán được, tại sao y lại nhất định cho rằng Aida

không ăn không uống là vì tự trách bản thân đã cắn y ? Còn cố chấp cho rằng chỉ cần Aida thấy y tinh thần rất tốt, sẽ không thương tâm khổ sở, sẽ cùng y trở thành bạn tốt.

Bất quá, khi đó phương pháp này quả thực hữu dụng, bộ dạng Aida ăn hết đồ ăn trong tay mình đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức của y. Hai sinh vật khác loài không thể khai thông lại đạt được đồng cảm và tín nhiệm, nói như vậy quả thực khó tin, nhưng nó đã xảy ra thật sự. Mà người trước mắt, bất luận là đồng tử tối đen hay biểu tình mù mờ bối rối, cũng đều trùng khít với Aida trong trí nhớ.

Hồi ức quá khứ làm Raymond dấy lên thương cảm, Aida sinh ra và lớn lên ở đất nước sa mạc, cuối cùng vì khí hậu không quen mà bệnh chết, ký ức về Aida chỉ qua lại trong thời gian không đến nửa năm, nhưng đó là hồi ức ấu thơ quý giá không thể thay thế. Raymond từ bọc giấy lấy bánh mì xốp đưa qua, thấy thanh niên theo bản năng rút người ra sau, y cười như trấn an. Y lại chuyển tình cảm với Aida sang người này, là vì tiếc nuối với Aida sao? Vì người này và Aida đều sinh ra ở quốc gia sa mạc? Hay vì ánh mắt bất lực của hân khuấy động một chỗ nào đó sâu trong nội tâm y?

“ Về sau gọi anh Aida được không?”

Biết rõ câu hỏi của mình sẽ không được đáp lại, Raymond vẫn tự nhiên coi người đàn ông trưởng thành đối diện trở thành thú cưng của mình khi còn bé. Đáng tiếc, đến tận khi tay phải Raymond gơ đến run lên, thanh niên cũng không tiếp nhận bánh mì trong tay y.

“ Anh sợ có độc?” Raymond xé một miếng bánh mì ăn vào miệng, tiếp tục đưa bánh mì ra tựa như đang nói không có việc gì đâu. Hành động của y làm thanh niên càng thêm nghi hoặc, nhưng cảnh giác trong ánh mắt tựa hồ giảm bớt rất nhiều. Thanh niên giật giật thân thể, hình như do dự có nên vươn tay tiếp nhận hay không, ngay lúc Raymond cho rằng tình huống có tiến triển, tiếng hô của Jim lại làm thanh niên lùi về góc tường.

“ Ray! Cậu đang làm gì?”

Raymond quay đầu, thấy Jim vẻ mặt tức giận xuất hiện ở cửa, biểu tình một chút cũng không nhả nhận như ngày thường. Trong lòng thở dài, Raymond đứng dậy đi ra.

“ Jim, sao thế?” Raymond đóng cửa lại, chuẩn bị tâm lý nghênh đón lửa giận Jim công kích.

“ Người kia là kẻ điên, là một tên bệnh thần kinh! Tôi không hiểu tại sao cậu muốn giữ hắn lại!”

“ Jim, cậu nghe tôi nói, tôi là nghĩ...”

“ Cậu không nghĩ biện pháp giải quyết tình cảnh bây giờ, ngược lại ở trong này nhàn nhã qua lại cùng một tên bệnh thần kinh! Chết tiệt! Thật không biết tôi kéo cái chân bị thương đi cầu người ta là vì cái gì!”

Jim nói xong dùng sức đâm vào tường, mặt tường cũ nát long ra lách tách. Đối mặt với Jim phần nộ hung hăng, Raymond cũng bắt đầu nóng nảy, nhưng y cố dè lửa giận xuống, muốn giải thích ý đồ của mình cho đồng sự.

“ Jim, người đàn ông này có lẽ là một thành viên của bộ tộc cổ xưa còn sót, có lẽ anh ta có thể giúp chúng ta tìm...”

Raymond còn chưa nói xong lại bị Jim hét ngắt lời.

“ Có lẽ, có lẽ? Tĩnh lại đi, Raymond, đừng nực cười mà nằm mơ giữa ban ngày! Chúng ta chỉ có một tháng! Không đến một tháng sẽ bị đuổi khỏi Ai Cập, toàn bộ thời gian tiền tài bỏ ra trước kia đều chưa kiếm lại!”

“ Tôi biết thời gian cấp bách.”

“ Vậy tại sao cậu không chịu nghĩ một chút biện pháp khả thi ? Tên Ai Cập chết tiệt này chỉ biết lãng phí thời gian chúng ta!”

“” Raymond biết mình đuối lý, trầm lặng không đáp lại Jim đang tức giận. Biện pháp khả thi? Nói thật, y không nghĩ ra được, tiền, quyền lực, y đều không có, thậm chí ngay cả mạng lưới quan hệ vững chắc cũng không. Người có quyền uy y biết chỉ có Hawass, nhưng ông lão thống hận kẻ trộm mộ kia ước gì toàn bộ người ngoại quốc đều bị đuổi khỏi Ai Cập, sao lại giúp y chứ?

“Ray, đi cầu lãnh sự, với quan hệ giữa họ và cậu, chắc chắn có thể dễ dàng giải quyết chuyện này.”

“Không thể!” Raymond không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

“Ray, bây giờ không phải lúc nói chuyện tự tôn tự ái! Chẳng lẽ cậu muốn cứ như vậy mà quay về Anh quốc làm một con chó chết chủ?”

Jim tiến lên một bước, nghiêng răng nghiêng lợi bắt lấy cổ áo Raymond, như hận không thể thô bạo đánh y một quyền làm y thanh tỉnh.

“... Tôi từ chối.”

Raymond nhếch miệng từ chối đề nghị của Jim. Không phải còn thời gian một tháng sao? Chưa đến một khắc cuối cùng, y tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý nghĩ đi cầu người. Trong mắt y, không trải qua cố gắng, chỉ muốn dựa vào người khác bỏ thí bang trợ, đó mới thật sự là chó chết chủ.

“Ah ah!” Jim hoàn toàn bị chọc giận, gã đâm lên cầm Raymond, lại vì vết thương ở chân mà đứng không vững, cùng Raymond lăn trên đất. Jim lão đảo đứng lên, toàn thân đều tức giận không ngừng run rẩy. Gã rống lớn một tiếng tôi nhìn nhăm cậu, sau đó lão đảo xuống lầu.

Bị đánh ngã trên mặt đất, Raymond bị cát bụi tung lên làm cho không ngừng ho khan, cầm bị đánh truyền đến đau đớn làm cả khuôn mặt y đều nhăn nhúm. Raymond cười gượng đứng dậy, lão đảo đẩy cửa ra, thở một hơi tựa vào trên khung cửa.

Phát ngốc, Raymond quay đầu. Thanh niên vẫn ngồi trong góc không nhúc nhích. Trận cãi vã ngoài cửa ban nãy đều bị hắn nghe thấy sao? Raymond đột ngột rất mừng vì thanh niên không hiểu họ nói chuyện gì. Raymond nhanh chóng tiếp tục ngồi xồm trước mặt thanh niên, lại cầm lấy đồ ăn đưa ra.

“Tôi biết mình quá vọng tưởng, có lẽ đến cuối cùng thật sự phải rời khỏi Ai Cập. Nhưng anh biết không? Tôi chỉ là không muốn tỏ ra yếu kém. Nếu tôi có thể tìm ra phòng bí mật, vậy chắc chắn còn có thể tìm được những thứ khác bị giấu kín. Một tháng, nhất định sẽ có thể xoay chuyển mà.”

Raymond vẽ mặt đau khổ nhắm mắt lại, lẩm bẩm, không cần đối phương đáp lại hay thấu hiểu, y chỉ muốn có một người nghe mình. Sẽ không nói y đang mơ mộng hão huyền, sẽ không nói y suy nghĩ ngây thơ, mà người trước mắt là đối tượng không thể tốt hơn, không phải sao?

Đột ngột, khóe miệng truyền đến cảm giác nhói nhói bị xoa, làm Raymond mở mắt ra. Người đối diện khóe mắt hơi nhếch lên, hình dạng con mắt hết sức xinh đẹp, có lẽ là ảo giác, trong đồng tử hai mắt kia lại không thấy cảnh giác hoài nghi trước đó. Thanh niên thu bàn tay lau lau vết máu bên khóe miệng Raymond, rũ mắt xuống lẩm bẩm mấy câu không rõ ý, sau đó vươn tay tiếp nhận bánh mì trong tay Raymond, chậm rãi ăn.

“... Aida.” Raymond đột ngột cảm thấy khóe mắt nóng lên, cúi đầu chôn giữa đầu gối, thấp giọng thầm gọi tên Aida.

Charlotte đứng ở cửa nhà bếp nhìn Jim quăng cửa mà đi. Cô lo lắng muốn lên lầu, lại bị quản gia Ford nắm lại.

“Đi thôi, cô chủ, căn phòng đầy kẻ điên kia không thích hợp với cô.”

Ford nhét dù vào tay Charlotte, không phân bua kéo cô ra ngoài. Bị nhét vào ô tô, Charlotte quay đầu nhìn căn nhà dần biến mất trong cát bụi, vẽ mặt hết sức phức tạp.

Trở về lãnh sự quán, Charlotte vội vã đi tới phòng sách của lãnh sự Bertrand Berman, cha cô.

“Papa.”

“Charlotte đáng yêu, con về rồi!” Lãnh sự Berman buông kính lúp trong tay, ôm con gái.

“Papa, con...” Lúc Charlotte đang do dự không biết phải mở miệng như thế nào, lãnh sự Berman vẽ mặt hưng phấn kéo ngăn kéo, lấy ra một cái hộp tinh xảo.

“Charlotte, papa có được một thứ không tồi. Con cũng đến thưởng thức xem!”

Berman mở hộp, từ bên trong lấy ra một cái bùa hộ mệnh tinh mỹ dùng gốm màu chế thành, lớn cỡ bàn tay. Trên mặt dùng màu sắc bất đồng khắc một con thánh bộ hung cánh dài đang nâng mặt trời màu đỏ.

“Lúc uống trà với lãnh sự Pháp, ông ta tặng cho papa! Rất đẹp phải không?”

“Vâng.” Charlotte tiếp nhận cẩn thận quan sát, nhin không được nghĩ thầm Raymond có thể thích cái này không? Tuy cô biết Raymond là người sưu tầm đồ cổ, nhưng đối phương hầu như không có tán gẫu về chuyện này với cô. Hồi tưởng nội dung mình bất cần nghe thấy hôm nay, Charlotte nhin không được đau lòng.

Bị yêu cầu rời khỏi Ai Cập sau một tháng, chuyện lớn như vậy Raymond cũng không nói cho cô, là vì Raymond không tín nhiệm mình sao? Charlotte càng nghĩ càng chán nản, lúc chuẩn bị đặt bùa hộ mệnh về chỗ cũ, cô bất cẩn trượt tay một cái, bùa hộ mệnh bằng gốm rơi trên mặt đất phát ra tiếng vỡ vụn.

“Papa, con thật xin lỗi!” Charlotte hỗn loạn ngồi xổm xuống muốn nhặt, lại bị Berman giữ chặt.

“Cẩn thận cái tay!”

“Trời ạ...”

Động tác Charlotte ngừng lại, cô kinh ngạc không biết phải phản ứng ra sao. Chỉ nhìn thấy chính giữa gốm sứ vỡ vụn bất ngờ xuất hiện bùa hộ mệnh rực rỡ chói mắt chế thành từ vàng và đá quý! Berman bất chấp nguy cơ bị gốm vỡ cắt thương, vươn tay nhặt bùa hộ mệnh lên, kích động lấy kính lúp ra cẩn thận quan sát.

“Đây mới là bảo vật thật sự! Quá đẹp!”

“Thứ này rốt cuộc dùng để làm gì?” Mù tịt về lịch sử văn hóa Ai Cập, Charlotte nhin không được hỏi.

“Chỉ là một vật trang sức, nhưng là một vật trang sức tinh mỹ papa chưa từng thấy qua!” Berman lắc đầu cảm thán, tựa hồ khá thỏa mãn với may mắn từ trên trời giáng xuống này. Ông cẩn thận bỏ bùa hộ mệnh vào lại ngăn kéo, sau đó yêu thương xoa tóc con gái. “Hai ngày nữa, papa tìm một thợ thủ công sửa nó thành vòng cổ tặng cho con.”

“Cám ơn papa!” Charlotte vừa nghe lập tức đỏ mặt, hôn lên má Berman như làm nũng. “Đúng rồi... Papa. Về Raymond....”

Charlotte hít sâu một hơi quyết định mở miệng cầu tình cho Raymond, nhưng bị Berman vươn tay ngăn lại.

“Papa biết, cậu ta là một chàng trai không khuất phục. Papa cũng muốn xem một tháng này cậu ta có thể thay đổi cái gì, con cũng đừng lo lắng.”

Berman nói xong, cười, vươn tay vuốt ve sợi tóc nhạt màu của con gái yêu. Nghe thấy Berman nói như vậy, Charlotte hiểu cha cuối cùng chắc chắn sẽ giúp đỡ, thở một hơi như thả lỏng. Hai cha con kéo tay, vừa nói việc nhà vừa đi khỏi phòng sách.

Ngoài cửa sổ, mặt trời cuối chiều chưa hoàn toàn rơi vào đất vàng giờ chỉ còn là biểu tượng, trắng lười liềm phát ra bạch quang ảm đạm lặng lẽ leo lên màn trời. Như cùng hòa lẫn, bùa hộ mệnh hoàng kim trong ngăn kéo cũng phát ra hào quang quý dị u ám.

10. Chương 10

Xung quanh đều tối sầm lại, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ hắt vào, Chesil vẫn ngồi xổm trong góc thông thả đứng dậy, chậm rãi di chuyển đến trước cửa. Chàng trai dị tộc có mái tóc sáng óng như hoàng kim kia tới tận ban này mới rời khỏi. Về mặt trước khi đi tương phản với buồn khổ trước đó, rất vui vẻ nói với hắn những lời hắn nghe không hiểu. Chesil vô thức sờ băng gạc trên đầu, rõ ràng hôm qua hắn thiếu chút nữa giết chết người kia, nhưng y lại còn cười với hắn, cho hắn đồ ăn, băng bó cho hắn. Hắn nghĩ không thông, nhưng nụ cười cùng đồng tử xanh biếc như nước sông Nile của người kia bất tri bất giác làm tan rã cảnh giác của Chesil, cũng trấn an sự sợ hãi trong nội tâm hắn.

Đi đến trước cửa, Chesil học theo động tác của chàng trai dị tộc, nắm cửa vặn về phía bên phải. Quả nhiên không cần lực mạnh, cửa liền nhẹ nhàng mở ra. Chesil thở một hơi tiếp tục đi xuống cầu thang gỗ, dùng

cách thức đồng dạng mở cửa chính ra, gió đêm khô hanh quất vào mặt, hương khí nước sông Nile quen thuộc làm toàn thân Chesil run rẩy.

Thôn trấn chẳng chịt những ngôi nhà đất bùn tĩn mịch dưới ánh trăng. Chesil theo hương gió cùng tiếng nước chảy đi vào thôn trấn, muốn tìm kiếm tung tích sông Nile. Chesil không biết phải hình dung tâm tình của mình thế nào, hẳn bây giờ rốt cuộc đang ở đâu? Hẳn quá quen thuộc với thành Thebes, thậm chí nhắm mắt lại cũng có thể đi trong ngõ nhỏ! Nhưng, Chesil mờ mịt xoay người, những kiến trúc xa lạ làm hắn bối rối.

Rốt cuộc đến được bờ sông Nile, Chesil lặng im đứng nhìn phương xa, đèn thờ phía xa lúc này đã ẩn vào bóng tối. Hẳn nhớ tới cảnh tượng ban ngày trông thấy xuyên qua cửa sổ, trong thôn trấn toàn bộ đều là nam nữ mặc phục sức dị tộc, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể thấy một cái hòm màu đen quái dị đang di động. Trên sông Nile không nhìn thấy ngư dân chơi thuyền, cũng không nghe được tiếng ngợi ca truyền đến từ đèn thờ, sự huy hoàng nguyên bản phảng phất như chưa từng tồn tại, mà ở bờ sông bên kia, trên lãnh thổ vốn chỉ thuộc về Thế giới của người chết cũng có xây chỗ ở. Gió đêm nóng bỏng thổi tới lại làm hắn nhin không được toàn thân rét run.

Chesil cảm thấy đầu bắt đầu phát đau, hắn ngồi xổm xuống, sửng sốt nhìn đất vàng dưới chân. Chẳng lẽ hắn đã chết? Nơi này là Thế giới của người chết? Có lẽ, nói thế là có thể thông suốt, lúc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Chesil cũng lập tức lâm vào cuồng loạn không biết làm sao.

Không biết qua bao lâu, tiếng chàng trai dị tộc truyền vào trong tai Chesil. Hắn lấy lại tinh thần ngẩng đầu, thanh niên thở hổn hển xuất hiện trên con đường nhỏ phía trước, sợi tóc màu vàng sáng bóng mỹ lệ dưới ánh trăng. Bộ dạng kia thật giống như thần mặt trời xuất hiện ở ban đêm, trong phút chốc đuổi đi bất an cùng hoang mang trong lòng hắn. Tựa như bắt lấy một sợi rơm cứu mạng, Chesil nhin không được sinh ra cảm giác ỷ lại người dị tộc này.

“Aida, anh lại chạy lung tung.”

Chesil nhìn thanh niên khom người thở từng ngụm từng ngụm, tuy không hiểu y đang nói cái gì. Nhưng mỗi câu mở đầu đều phát ra một âm tiết kỳ quái. Liên hệ với vẻ mặt yên tâm khi vừa thấy hắn, Chesil nghĩ thậm chí lẽ đây là đang gọi hắn?

[Chesil.]

“Hả?”

Chesil không để ý đến vẻ mặt khó hiểu của y, vươn tay ấn xuống vị trí trái tim, dùng lễ nghi cao cấp nói cho thanh niên tên hắn.

[Chesil.]

“Aida?”

Chesil lắc đầu, tiếp tục lặp lại tên mình, không quá mấy lần, thanh niên rốt cuộc liếc mắt gật đầu như hiểu ra, sau đó cười gọi hắn.

Nghe được tên mình, Chesil không biết tại sao lại có xúc động muốn rơi lệ, hắn mong muốn câu thông với người dị tộc này, ít nhất ở trong thế giới kỳ quái này, còn có người có thể biết được hắn là ai.

Sau đó, thanh niên cười chỉ chỉ Chesil, kêu tên hắn, sau đó lại chỉ về mình.

“Ray.”

[Nei.]

“Ray.”

[Ray.]

Thấy Ray gật đầu mừng như điên, Chesil cũng nhin không được cười cười, Ray, Ray. Hắn thậm chí đọc trong lòng, cố gắng nhớ kỹ người thanh niên đã cứu giúp hắn lúc hắn bất lực nhất. Lúc này, Ray vươn tay về phía hắn, chỉ chỉ hướng thôn trấn, hình như đang bảo hắn về nhà, Chesil chần chờ một chút sau đó vươn

tay, bắt lấy lòng bàn tay nóng rực kia. Hắn quay đầu lại nhìn sông Nile bình lặng không chút sinh khí, sau đó đứng dậy theo Ray đi về phía con đường xa lạ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Raymond ngáp một cái từ trên giường ngồi dậy. Mở mắt, lại phát hiện cũng không phải đang ở trong phòng của mình. Chờ đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, y mới nhớ tối hôm qua sau khi dẫn Aida, không, Chesil rời nhà trốn đi trở về, cùng hắn cố gắng “câu thông”. Vì để Chesil hiểu được ý mình, động tác tay, vẻ mặt, hành động, phối hợp ngôn ngữ, Raymond phì cười, tối hôm qua chắc chắn y rất giống một thằng hề trong gánh xiếc.

Quay đầu nhìn thanh niên cuộn mình ngồi ngủ ở góc tường, ý cười Raymond lớn hơn nữa. Trải qua cố gắng tối hôm qua, Chesil dường như học được một vài từ ngữ đơn giản, cái đó và việc Chesil như mở lòng với y làm y hưng phấn không thể kiềm chế. Vươn tay vỗ vỗ chân Chesil, người nọ vốn dựa vào tường lập tức ngồi thẳng, nhưng chưa tỉnh táo. Nhìn thanh niên quần băng gạc không ngừng gật gật đầu như gà mổ, Raymond nhin không được che miệng cười trộm.

Cười đủ rồi, Raymond nhìn ánh nắng chiếu vào ngoài cửa sổ, thở dài. Thời gian vui vẻ kết thúc, còn rất nhiều chuyện phiền lòng đang chờ y. Y đứng lên sửa lại quần áo, cẩn thận để Chesil nằm trên giường tiếp tục ngủ rồi mới đi khỏi phòng.

Charlotte cùng quần gia không có ở đây, Jim cũng không có, căn nhà vốn không có nhân khí gì lại càng thêm cô quạnh. Raymond không dừng lại, thẳng tốc chạy tới chỗ Hawass ở.

Một người học việc khác có thành kiến với người ngoại quốc, ngay cả cửa cũng không để Raymond vào, liền nói với y Hawass không có ở đây rồi đóng sầm cửa lại, Raymond bất đắc dĩ thở dài nhìn phòng sách kéo rèm ở lầu hai. Tại sao lúc y càng sốt ruột, sự tình lại càng không thuận lợi? Thời hạn cuối cùng dần trôi đến. Nghĩ đến đây, một cơn ngột ngạt nghẹn lại trong ngực Raymond. Có lẽ Jim nói đúng, y không nên đặt tất cả hy vọng vào một kế hoạch không biết có khả thi không.

Người muốn tìm không có, cũng không muốn về nhà nhanh như vậy, Raymond cuối cùng quyết định vào chợ nhìn một cái, có lẽ nữ thần may mắn sẽ lại giáng xuống, khiến y có thể hốt được thứ tốt.

Vì chợ nằm ở phía đông thị trấn Luxor, ngoại trừ một vài cửa hàng nhỏ chuyên bày bán đồ lưu niệm Ai Cập, còn có rất nhiều sạp đồ lộn xộn của dân bản xứ, tuy họ nói là đến bán các loại vật phẩm quý giá cho khách nơi khác, nhưng đại bộ phận đều là đồ giả hay vật phẩm vô giá trị đào ra từ trong các ngôi mộ bình dân Ai Cập cổ.

Raymond rất ít khi tới nơi này, y cảm thấy chỉ có dân tay ngang, người sưu tầm hay nhà giàu mới nổi mới có thể đến rải tiền ở cái chỗ đầy đồ giả này. Y muốn tự mình tìm đến những lăng mộ Pharaoh đầy kho báu bị cát vàng chôn lấp và chìm vào quên lãng. Mà y tin chắc trong phần giấy Papyrus cha để lại chắc chắn sẽ có ám chỉ như vậy. Bất quá, trước đó, y còn cần giải quyết phiền phức trước mắt, nếu không, tất cả những thứ này cũng chỉ là một lời nói suông.

Raymond dạo một vòng trên chợ, tình cờ thấy một con dao găm nạm đá quý tinh xảo, nhưng cầm lên liền biết lại là đồ nhái thượng đẳng. Raymond thở dài, vừa thăm mắng mình lãng phí thời gian, vừa đi vào một cửa hàng không treo bảng hiệu.

Cửa hàng rất nhỏ, lại chật đầy quan tài Pharaoh giả cùng tượng bán thân Pharaoh, thậm chí còn tranh treo tường rất giống thật. Trước quầy bên trong, một người Anh mặc âu phục thẳng thớm còn dắt theo phụ nhân bên cạnh đang mặc cả với ông chủ.

Raymond nghĩ thầm, đây lại là quý tộc ngu ngốc mù quáng theo đuổi trào lưu, hận không thể lên mặt lấy tiền mua về cả tòa kim tự tháp khoe với người ta. Lúc đang chuẩn bị đi, Raymond vô tình nghe thấy ông chủ chào hàng, nói những thứ đó đều là thượng phẩm tìm ra từ lăng mộ Pharaoh vương triều thứ mười bảy, hàng thật giá thật. Y nhin không được cười nhạo, đồ giả có thể bán được với giá trên trời cũng coi như là một ngành sản xuất gà đẻ trứng vàng, y tựa hồ cũng có thể cân nhắc tìm một nhà giàu mới nổi bán mấy thứ đồ giả như vậy giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn? Đáng tiếc, y không làm được mấy chuyện loại này.

Raymond thở dài, tuy ở trong lòng mắng nặng bản thân lo việc không đâu, nhưng nể tình đồng bào, y vẫn quay đầu đứng trước quan tài Pharaoh, ra vẻ nghi hoặc mở miệng.

“ Gì? Pharaoh này thoát nhìn sao kỳ lạ vậy? Màu sắc cũng quá tươi đẹp. Nói như vậy, mọi thứ trong tiệm này đều rất tươi đẹp, một chút cũng không giống đã qua mấy ngàn năm.” Sau khi nói xong còn cố ý lắc đầu thở dài, trước khi lão chủ lao tới chửi mình, y đã chuồn nhanh như chớp.

Quý tộc Anh quốc sau khi nghe thấy lời này, vội vàng lôi phu nhân ra khỏi tiệm, chủ tiệm dùng tiếng Ả rập chửi theo, hình như cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì tổn thất một đồng tiền lời. Lúc gã hùng hùng hổ hổ trở về quầy, từ phòng trong đi tới một người Pháp mặc đồ vest.

“ Hừ, tên đại ngốc này khó khăn lắm tao mới vô tới được.”

“ Ngài Rick...”

“ Labohan, mày đi điều tra thằng nhãi người Anh đó rốt cuộc đến đây làm gì.”

“ Dạ, đức ngài!”

Gã đàn ông hung thần ác sát nhổ nước bọt xuống sàn bên cạnh, thô bạo ấn đầu xì-gà xuống tượng bán thân Pharaoh.

11. Chương 11

Raymond chạy khỏi chợ, đến tiệm bánh mì mua bánh mì cùng pho mát, lại dạo đến một hẻm nhỏ mua quà vật y rất thích ăn: “ Kanawa” – loại bánh ngọt dùng táo, chanh hạnh nhân chế thành, đồ ngọt luôn có thể làm tâm tình y vui sướng.

Trở lại chỗ ở, cùng Chesil chia sẻ bữa trưa đơn giản trên giường, tuy ngôn ngữ không thể câu thông, nhưng không chút cảm giác lúng túng.

“ Bánh mì.”

Raymond chỉ vào bánh mì, phát âm rất chậm như dạy con nít, sau đó lặp lại, sau khi Chesil học theo chỉ vào bánh mì phát ra âm tiết không quá chuẩn xác, Raymond cười, cẩn thận không chạm trúng chỗ bị thương, sờ sờ đầu hấn coi như khen ngợi.

Nhìn Chesil cố gắng cầm bánh mì phát âm, Raymond đột ngột nghĩ khi y còn bé, cha cũng là dạy y biết chữ như vậy sao? Bất quá, chữ đầu tiên người cha điên cuồng mê luyện Ai Cập của y dạy là “Pyramids” – kim tự tháp. Raymond phì cười, thấy Chesil vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình, y vội khoát khoát tay, ý bảo y cũng không phải cười nhạo hấn.

Raymond cầm lấy món tráng miệng, đột ngột nhớ cái mình dạy cho Chesil không phải tiếng Ả rập mà là tiếng Anh mẹ đẻ của y, như vậy được không? Nghi vấn ngắn ngủi này lập tức biến mất khi Chesil chủ động chỉ chỉ món tráng miệng hỏi phải gọi như thế nào.

“ Bánh ngọt.” Cố ý không nói từ Ả rập kanawa kia, Raymond đột ngột có loại khoái ý độc chiếm đồ vật nào đó.

Đúng lúc này, Chesil đột ngột cảnh giác xoay đầu, như một con báo phát hiện kẻ địch. Raymond nhìn theo hướng hấn nhìn chăm chăm, cánh cửa vốn đóng chặt lúc này lộ ra một khe hở nhỏ hẹp.

Raymond đi qua mở cửa, thấy Charlotte đứng ở ngoài cửa vẻ mặt hoảng loạn.

“ Charlotte, em đã về rồi?” Raymond hôn tóc vị hôn thê một cái, cô gái lộ ra nụ cười có chút miễn cưỡng, nhìn suốt vào căn phòng mở rộng.

“ Ray... Người đàn ông kia...” Charlotte không biết phải hỏi ra sao mới có thể khiến Raymond giải thích tại sao y cùng người Ai Cập nửa thân trần kia ngồi trên giường nói chuyện phiếm.

“ Anh ta là Chesil. Tuy lúc ban đầu có chút hung bạo, nhưng không phải người xấu.”

“Nhưng...” Charlotte lộ ra vẻ mặt hoài nghi, trong mắt cô, người đàn ông Ai Cập kia chính là một kẻ điên thích tấn công người khác. Cô không hiểu Raymond thiếu chút nữa bị giết tại sao lại ung dung như vậy, hình như... Còn cùng người kia có quan hệ không tồi?

“ Quấy rầy một chút.”

Từ giữa cầu thang truyền đến giọng nói già nua lại chững chạc, Raymond thấy người tới lập tức hưng phấn lên.

“ Hawass!”

“ Bây giờ có tiện không? Ta muốn nói chuyện với cậu!”

“ Đương nhiên là tiện!” Raymond gật mạnh đầu, dẫn Charlotte pha trà tiếp khách, y liền lôi Hawass vào khách phòng của Chesil.

Hawass nhìn căn phòng lộn xộn, tuy cảm thấy đạo đãi khách của Raymond có chút vấn đề, nhưng cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt lão lập tức rơi vào thanh niên vẽ mặt cảnh giác.

“ Hawass, đây là Chesil.”

Chesil nghe thấy Raymond gọi tên hắn, giật giật thân thể, nhưng vẫn rất cảnh giác nhìn chằm chằm lão già xa lạ trước mắt.

“ Hawass, ngài đã xem ghi chép cháu để lại sao?”

“ Ủ, ta tới tìm cậu chính là vì việc này!”

Hawass trả lời, nhưng ánh mắt lão lại không rời khỏi Chesil, lão tương đối tò mò với chàng trai tên là Chesil trước mắt, diện mạo không thể nói rõ, nhưng nhìn màu da sẫm kia hình như là người Ai Cập, nhưng nam giới Ai Cập theo tín ngưỡng Hồi giáo lưu hành mà để tóc dưỡng râu, người ngay cả lông mày cũng cạo như hắc cơ hồ không có. Mà loại tập tục này, hình như chỉ có thể ngược dòng đến xã hội Ai Cập cổ xưa, chẳng lẽ đối phương là một phần tử cuồng nhiệt mê luyện văn hóa Ai Cập cổ?

“ Thế nào?” Thấy Hawass lâm vào trầm tư, Raymond vội vàng hỏi. Hawass lúc này mới lấy lại tinh thần, nói với Raymond phát hiện của lão.

“ Ta rất kinh ngạc, kỹ thuật này đã thất truyền từ ba trăm năm trước, lúc đế quốc Ottoman (*) chiếm lĩnh Ai Cập. Ta chỉ từng thấy một phần hiện vật bị phong hóa trong đám vật chôn theo được khai quật. Nguồn gốc cái khổ vấy này của cậu...?”

“ Thật sự đúng như vậy!” Raymond nghe thấy chuyên gia khẳng định ý kiến của mình, không khỏi vỗ tay. “Chesil, Chesil.” Y hưng phấn cũng không biết phải giải thích như thế nào, chỉ có thể chỉ vào Chesil vẽ mặt mờ mịt.

“ Cậu là nói... Anh ta mặc khổ vấy?”

Raymond vì hưng phấn mà vẽ mặt ửng hồng liềm mạng gật đầu, nói với Hawass toàn bộ ý nghĩ của y, cũng trưng cầu ý kiến lão. Hawass không trả lời, quay đầu dùng tiếng Ả rập hỏi Chesil.

Vẽ mặt mờ mịt của Chesil làm Hawass nhú mày, lão thay đổi tiếng Coptic (ngôn ngữ Ai Cập đương đại), nhưng đối phương vẫn không phản ứng.

“ Hình như anh ta không hiểu, hơn nữa, ngôn ngữ của anh ta, từ trước tới giờ cháu chưa từng nghe qua loại ngôn ngữ nào phát âm kỳ lạ như vậy.” Raymond thấy thế vội bổ sung giải thích, dù y đã cảm thấy phát âm hàm ngữ rất quái lạ, nhưng ngôn ngữ như ngâm trong miệng, ngâm nga trong cổ họng của Chesil lại càng thêm kỳ quái.

“ Có thể khiến anh ta nói mấy câu không?” Hawass tò mò hỏi.

“ Để cháu thử xem!” Raymond nói xong liền bắt đầu khoa tay múa chân ra dấu, thậm chí mượn dụng cụ ném tới ném lui, hành vi cơ hồ có thể so sánh với tàu hải của y rất cuộc làm Chesil mặt không chút biểu tình mở miệng nói một câu.

“ Thế nào?”

“ Anh ta nói không hiểu ý cậu là gì.” Hawass vuốt cằm râu màu trắng vẽ mặt nghiêm túc trả lời.

“ Gì! Hawass, ngài có thể hiểu lời anh ta nói? Thật không hổ là học giả đệ nhất Ai Cập!” Raymond vẻ mặt sùng bái nhìn Hawass, cảm thán sự thông thái uyên bác của lão.

“..... Khúc, con trai, cậu thật sự không có óc hài hước, ta là nhìn vẻ mặt anh ta mà đoán.” Hawass giả ho một cái, sau đó nhìn Chesil lại lâm vào trầm tư, phát âm của Chesil quả thực bất đồng với ngữ hệ hiện có, nhưng lại không có vật đối chiếu, lão cũng không có cách nào khẳng định, liên hệ đến cái khổ vấy và tập tục cạo tóc của Chesil, lão cũng nhin không được nghiêng về suy đoán lớn mật của Raymond.

“ Tuy suy đoán của cậu rất có khả năng, nhưng... Không hiểu ngôn ngữ của anh ta, chúng ta cũng không có cách nào tìm ra chỗ của bộ tộc sống sót kia.” Hawass nói ra vấn đề rất thực tế, nháy mắt dập tắt phân nửa hưng phấn của Raymond.

“ À? Vậy cháu cùng anh ta có thể câu thông là được sao? Tối hôm qua cháu bắt đầu dạy anh ta không ít từ đơn!”

“ Vậy cậu học xong ngôn ngữ của anh ta chưa?”

“ Cái này...”

Hawass nhin không được thở dài, vươn tay vỗ vỗ chàng trai suy nghĩ ngây ngô trước mắt, làm y tỉnh táo lại.

“ Hazz, đợi đến khi anh ta có thể hiểu được ý của cậu, bao gồm việc chuyển đổi ý nghĩ thành lời nói nói ra, phải là chuyện rất lâu về sau.”

Nhưng, cái bây giờ Raymond thiếu nhất chính là thời gian. Bị hắt một chậu nước lạnh quá thực tế, Raymond như bóng cao su xì hơi, lập tức xẹp xuống, nhưng vẻ mặt lại không cam lòng.

“ Đáng ghét! Vải giấy Papyrus? Có tiến triển không?”

“ Cậu biết cái đó cũng cần thời gian.”

“ Chết tiệt, chẳng lẽ cháu chỉ có thể chờ bị trục xuất hay sao?”

Thấy Raymond hiện giờ tương phản với hưng phấn trước đó, trở nên nóng nảy như sấm sét, phần nộ đi qua đi lại trong phòng, vẻ mặt Hawass nghiêm túc lên, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

“ Raymond, cậu có trực giác rất tốt, nhưng cậu vẫn cần một trái tim luôn luôn bình tĩnh.”

“.....!” Lời Hawass làm Raymond dừng lại, y cố gắng muốn hạ cảm xúc nóng nảy xuống, nhưng hình như không có hiệu quả gì, chỉ có thể cắn ngón tay trút giận.

“Ta vẫn muốn hỏi, tại sao cậu chấp nhất Ai Cập như vậy?”

Raymond ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo của Hawass làm y rung mình một cái, y đột nhiên nhớ ra thứ ông lão trước mắt thống hận nhất chính là kẻ trộm mộ, người ngoại quốc mua bán cổ vật cùng học giả mượn danh khảo cổ phá hoại di tích, mà y hình như cũng dính vào. Raymond cũng rất tò mò, dù là lãnh sự giới thiệu, nhưng Hawass hận thấu xương ba loại người này chẳng lẽ không phải thà xé mặt cũng không hỗ trợ sao? Nhưng Hawass chẳng những giúp đỡ, đối với hành vi thăm dò phòng bí mật lần đó của y cũng không ngăn lại. Raymond chăm chăm nhìn ông lão thần sắc nghiêm túc trước mắt, y đoán không ra ý nghĩ của lão.

“... Bắt đầu từ một giấc mộng thời thơ ấu!”

Raymond rất thành thật nói ra tiếng lòng, nhưng tránh né sự thật giấc mộng của y là khai quật kho báu sau đó thu danh đạt lợi, vì nó sẽ chọc đến đối phương. Nhưng Hawass có thể đoán được đại khái không? Raymond liếc ông lão, đối phương quả nhiên nhú mày.

Qua một lúc lâu, Hawass mới mở miệng.

“ Vậy cậu có thể nói cho ta biết, nguồn gốc của cuộn giấy Papyrus kia không?”

Raymond xoay đầu, lấy trầm lặng từ chối yêu cầu của đối phương, Hawass thấy thế thở dài, không còn ép hỏi, chỉ nói lão sẽ tìm kiếm tư liệu lịch sử ghi lại về bộ cổ xưa, liền xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng ông lão rời khỏi, Raymond cắn cắn môi. Nếu y có thể thắng thần với lão là được rồi, tiếc là y không thể, bảo y làm sao có thể nói với ông lão thống hận kẻ xâm lược kia cha y thật ra là một kẻ trộm mộ, tự mình trộm lấy phần giấy Papyrus nghe nói có ám chỉ kho báu, mà thằng con trai là y bây giờ muốn kế thừa ý nguyện khai quật kho báu?

Cánh tay đột ngột bị chạm vào, Raymond quay đầu, thấy Chesil vẻ mặt lo lắng nhìn mình, không khỏi cười gượng lên tiếng.

“À à, quên đi, nghĩ biện pháp khác đi, nữ thần may mắn chắc chắn sẽ lại giáng xuống, đúng không?”

Raymond vừa an ủi bản thân vừa vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay Chesil, người nọ lại cầm một khối kanawa đưa tới bên miệng Raymond.

“Bánh ngọt.”

Nghe Chesil phát âm trúc trắc, Raymond đột ngột cảm thấy những thứ phát sinh gần đây cũng không phải đều là chuyện xấu, mũi có chút chua chát, y hé miệng cắn bánh ngọt.

“Cảm ơn.”

“Nghỉ nghỉ?”

Hương vị ngọt ngào khuếch tán trong miệng, Raymond bật cười, y phải làm sao giải thích cho Chesil loại tình cảm ám áp lại chứa khỏi lòng người này đây? Quá khó khăn!

(*) Đế quốc Ottoman hay Đế quốc Osman (tiếng Thổ Nhĩ Kỳ: Devlet-i Âliye-i Osmâniyye, dịch nghĩa “Nhà nước Ottoman Tối cao”; tiếng Thổ Nhĩ Kỳ hiện đại: Osmanlı İmparatorluğu), cũng thỉnh thoảng được gọi là Đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ, là một quốc hiệu Thổ Nhĩ Kỳ đã tồn tại từ năm 1299 đến 1923. Thời đỉnh cao quyền lực ở thế kỷ XVI và thế kỷ XVII, các lãnh thổ của Đế quốc Ottoman gồm các vùng Tiểu Á, Trung Đông, nhiều phần ở Bắc Phi, và đa phần đông nam châu Âu đến tận Kavkaz. Đế quốc Ottoman chiếm một vùng có diện tích khoảng 5,6 triệu km², dù vùng ảnh hưởng thực tế của đế quốc rộng hơn nhiều, nếu tính cả các vùng lân cận do các bộ lạc du mục cai quản, nơi quyền bá chủ của đế quốc này được công nhận. Đế quốc Ottoman tương tác với cả văn hóa phương Đông và phương Tây trong suốt lịch sử 624 năm của nó.

12. Chương 12

Ngày qua ngày, Raymond tựa như từ bỏ, cả ngày ru rú ở nhà bị động chờ đợi tin tức.

Ngày thứ ba sau khi Hawass tới chơi, Raymond vẫn nhàn nhã kiên nhẫn dạy từ đơn cho Chesil, có lẽ do mấy ngày nay cùng Chesil ăn chung ở chung, hai người hình như bất tri bất giác sinh ra ăn ý, không cần phải khoa tay múa chân quá nhiều, đối phương cũng có thể hiểu rõ ý mình.

Raymond tìm được quần áo không quá vừa vặn cho Chesil, cảm thấy lông mày còn chưa mọc ra của đối phương nhìn rất kỳ quặc, liền lấy chì kẻ mày của Charlotte vẽ thêm hai cái lông mày nhân tạo cho hắn. Như chơi nghịch, Raymond chiếu theo vết tích trước kia vẽ viền mắt cho Chesil. Tuy biểu tình Chesil rất không nguyện ý, nhưng cũng không cự tuyệt.

Nhìn chàng trai cùng viền mắt bất ngờ phù hợp, Raymond nhin không được tựa vào cửa sổ vừa thưởng thức vừa cảm thán. Nghĩ thầm nếu Pharaoh Ai Cập cổ trong tranh vẽ sống lại, cũng cũng chính là bộ dạng này sao?

Đúng lúc này, cuồng phong đột ngột gào thét phía sau, hất tung một mảnh cát bụi. Raymond vừa ho khan vừa cuống quýt đóng cửa sổ, xuyên qua thủy tinh nhìn ra phía ngoài, mọi chỗ nhìn tới đều bị bão cát màu vàng bao phủ, ánh chiều tà xuyên qua màn cát, nhuộm thị trấn thành màu vỏ quýt quýt dẹt.

Có chút buồn bực với thời tiết kỳ cục này, lúc Raymond xoay người chuẩn bị ngâm nước súc miệng, Jim toàn thân mùi rượu đột ngột đụng cửa xông vào.

“Hahhh? Hahh, con mẹ nó thật nhàn nhã.”

“Jim, cậu mấy ngày nay đi đâu?”

Thấy người bạn mấy ngày không về uống đến say khướt, Raymond nhin không được nhíu mày, y không ngờ Jim sẽ vì khắc khẩu ngày đó mà biến thành bộ dạng này.

“ A, má nó, tao có thể đi mà!” Jim ngửa đầu rót một ngụm rượu Rum, dựa vào tường, hung tợn nhìn chăm chăm Chesil ngồi trên ghế dựa.

Phát hiện ác ý vô danh Jim mang theo, Raymond tiến lên đỡ lấy cánh tay Jim, muốn kéo gã trở về phòng. Kẻ say bí tỉ sẽ làm ra chuyện gì, ai cũng không đoán được.

“ Jim, trở về phòng nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai tỉnh táo lại nói sau.”

“ Ha ha ha.”

Jim đột ngột cười to như phát điên, ho mạnh mấy tiếng như bị sặc, chờ sau khi gã bình tĩnh trở lại, chỉ vào Raymond mở miệng. “Tao say sao? Má nó, tao không có say, cần tỉnh táo lại chính là mày! Hức, tao từ bỏ công việc chạy tới chỗ xa xôi này với mày vì cái gì! Raymond, mày ngấm lại coi lúc trước nói với tao thế nào? Mày bây giờ liền y như đám quý tộc đáng chết yêu thích mông đàn ông!”

“ Jim!” Nghe đối phương nói xấu không ngại miệng, lửa giận của Raymond cũng lập tức bùng lên.

“ Tao nói sai hả? Nếu mày không say mê mông lũ đàn ông hóa trang như đàn bà, Raymond, theo cá tính mày, sẽ không chờ bị đuổi đi! Mày thật sự muốn để tất cả tâm huyết của chúng ta đều bị uống phí sao?”

Biểu tình đột ngột nghiêm túc cùng lời chỉ trích của Jim làm Raymond xiết chặt nắm tay, nhưng ngay cả một câu phản bác y cũng nói không ra. Chỉ có thể cắn răng tiếp nhận lời vũ nhục dơ bẩn của đồng sự.

“ Chết tiệt, Raymond, chết tiệt!” Chờ Raymond giải thích, nhưng người nọ chỉ như trai ngậm miệng, làm Jim lại lâm vào cuồng loạn. Gã dùng sức đập đá cửa gỗ yếu ớt, lúc cửa gỗ lung lay sắp đổ, bỗng giận một tiếng lão đảo xuống lầu, xông vào con đường mù mịt cát vàng.

Raymond cũng không đuổi theo, y buông lỏng nắm tay xiết chặt do tức giận. Jim nói đúng, y mấy ngày nay là đang trốn tránh, chung quy nghĩ trước khi một tháng kết thúc, Hawass sẽ cho y tin tức tốt, dùng chuyện khác dời đi tâm tình bất an. Nhưng... Nữ thần may mắn cũng không dễ dàng giáng xuống như vậy.

Raymond quay đầu nhìn Chesil – mặt không có biểu tình vẫn luôn nhìn về bên đây, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra khỏi cửa.

Bên kia, Jim nghiêng ngả lão đảo đi trong hẻm nhỏ, cát vàng cuồng phong hất tung tóe làm mắt gã mù mờ, lão đảo mấy bước cả người té lăn quay trong góc tường. Jim nâng chai rượu lên uống một ngụm, do uống phải cát mà vệt vàng ói ra. Giống như bất cứ một con ma men thần trí không rõ ràng nào.

“ Anh có khỏe không?” Tiếng nói phụ nữ mang chút giọng địa phương làm Jim mở mắt ra, trong mù mờ phẳng phất như nhìn thấy thiên sứ tóc vàng.

“ Rượu... Cho ta rượu...”

“ Gần đây có quán rượu, cùng đi không?”

Mí mắt như bị dính keo của Jim vô lực chớp chớp mấy cái. Tùy tiện dẫn gã đi đi, thiên đường hay địa ngục cũng không quan trọng, chỉ cần có rượu có thể để gã uống no say, làm gã không nghĩ đến chuyện buồn phiền này là được!

Trong quán rượu huyền ảo ngồi đầy người ngoại quốc đã uống đến tận hứng hay mới vừa uống rượu. Lời đối thoại trong miệng họ không gì ngoài gần đây buôn bán lời bao nhiêu tiền, moi ra được thứ gì tốt. Ngay lúc không khí trong quán rượu kịch liệt như bão cát bên ngoài, từ ghế lô bí ẩn đi ra một người đẹp tóc vàng đáng người mỹ lệ, đám đàn ông uống say vừa nhìn lom lom cái mông lác lư của người đẹp vừa phát ra tiếng huyết gió trên đùa.

Coi như không thấy đám đàn ông trên chóc, cô gái đi đến trước quầy bar đưa mắt ra hiệu cho chủ quán rượu, chủ quán lập tức đặt cốc rượu trong tay xuống, dẫn ả đi vào phòng phía sau.

Người môi giới chợ đen, Rick Roid đang cùng một người đàn ông Đức quốc trung niên má hóp mắt sắc chuyện trò vui vẻ, người trung niên có mái tóc màu nhạt cùng đồng tử sáng màu đồng dạng, làn da tái nhợt

không có chút huyết sắc phổi trên bộ dạng yếu đuối của gã, thật giống một bóng ma đột ngột xuất hiện trong đêm tối. Nhưng từ nụ cười và thần sắc nịnh nọt của Rick có thể thấy được thân phận người đàn ông trung niên tựa hồ rất không tầm thường.

“Nicole, thế nào?” Người đàn ông đặt ly rượu đỏ xuống, mân mê chiếc nhẫn ngọc lục bảo cực đại trên ngón giữa mảnh nhỏ, hỏi cô gái. Cô gái kiêu mị tiến lên hôn má gã, sau đó cầm ly rượu lên uống một ngụm.

“Thằng ngốc kia nói họ là người sưu tầm đồ cổ đến đây dưới sự tài trợ của quý tộc Anh quốc, hình như không thuộc về bất cứ tổ chức nào.”

“Người Anh.” Người đàn ông khinh thường hừ một tiếng, nhắc nhắc cảm ý bảo ả tiếp tục nói.

“Mấy hôm trước, người tìm ra phòng bí mật ở đền thờ hình như cũng là họ.”

“Hả? Biết nguồn gốc thông tin không?”

Nicole lắc lắc đầu, nhưng sau khi thấy người đàn ông thoảng nhìn trách cứ, lập tức tỏ vẻ ả sẽ tiếp tục đi mọi tin.

“Sếp, mấy con gà con đó sao có thể làm được cái gì ra hồn. Không phải chúng sẽ bị đuổi khỏi Ai Cập sao? Cứ tìm người đi dạy bảo chúng xả một trận giận.” Rick đề nghị, gã vẫn ghi hận trong lòng chuyện Raymond phá hoại phi vụ làm ăn mua bán của mình.

Người đàn ông hơi dăm chiêu, nâng ly rượu uống một ngụm, cầm lấy tờ giấy mỏng mảnh trên bàn, trên đó có thân thể và dấu tay của Raymond lúc nhập cảnh Ai Cập.

“Raymond MacDonald? Thú vị!” Gã châm bật lửa, đặt một góc chứng minh thư nhập cảnh dưới ngọn lửa, nhìn mảnh giấy dần cháy thành màu đen, lộ ra nụ cười khiến người ta không rét mà run.

Bão cát dừng lại trong lúc ánh mặt trời cuối cùng biến mất. Màn trời đêm trong vắt đen nhánh điểm đầy tinh tú, lại không nhìn thấy bóng dáng mặt trăng – hôm nay là ngày trăng non đầu tiên.

Chesil buồn ngủ dựa vào tường, hần vốn định chờ Raymond – rời khỏi sau khi bị con ma men mắng chửi – trở về, nhưng làm sao cũng không ngăn được cơn buồn ngủ tập kích.

Trong mơ màng, hần phảng phất như nghe thấy tiếng Pharaoh.

[[Ta.....]]

[Pharaoh!] Chesil cuống quýt vọt tới đẩy cửa sổ ra, tìm kiếm ngọn nguồn tiếng nói trong bóng đêm. Nhưng thị trấn vắng vẻ bị bao phủ dưới màn đêm, không có gì cả. Gió đêm nay dường như còn nóng bỏng hơn thường ngày, phảng phất như cả thị trấn Luxor đều bị bỏ vào lò lửa.

[[..... Trở về.....]]

[Pharaoh!] Chesil chằm chằm nhìn một điểm nào đó phương xa, sau khi xác định mình không phải bị ảo giác, hần hầu như không thể hình dung tâm tình mình, Pharaoh đang ở nơi nào đó! Chesil kích động xông ra ngoài.

“Chesil? Đây, Chesil anh muốn đi đâu?”

Raymond vừa về đến nhà, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng Chesil không thể chú ý đến chuyện khác, coi nhẹ đối phương là hết, chạy như điên vào sâu trong thị trấn.

Chạy băng băng qua hẻm nhỏ không người, Chesil nhìn xung quanh, nhưng hần lại không xác định giọng nói Pharaoh rốt cuộc truyền đến từ đâu. Màn đêm khô hanh oi bức cùng tâm tình nôn nóng không thể khống chế làm thần kinh hần điên cuồng.

Hai bên con hẻm chật hẹp là tường nhà gạch bùn, bóng đen cực đại che chắn bầu trời, cũng che mất tầm mắt hần, chỉ có thể nương theo ánh sao mỏng manh cùng tiếng u u thỉnh thoảng truyền đến mà tìm kiếm bóng dáng Pharaoh. Chesil như một con thú lâm vào mê cung, tán loạn không mục đích.

Cho đến lúc ba mặt tường cao cản trở đường đi của hần.

Chesil thở hổn hển đứng cuối con hẻm chật hẹp, lúc chuẩn bị xoay người quay về, bóng đen lóe qua làm tim hắn đột nhiên nhảy dựng.

[Pharaoh?]

Còn chưa kịp thấy rõ diện mạo đối phương, bóng đen liền đánh tới hắn, trong lúc phần bụng chịu trọng kích, chỗ cổ truyền đến đau nhói cùng cảm giác máu như bị hút đi làm hắn lập tức hôn mê ngay sau đó.

Người đàn ông tập kích Chesil đột ngột lỏng miệng buông Chesil đã hôn mê ra. Dưới ánh sao, mơ hồ có thể thấy khuôn mặt anh tuấn như tượng điêu khắc La Mã cổ đại lộ ra thần sắc kinh ngạc, y vươn ngón tay cái lau đi máu tươi bên khóe miệng, lại vươn lưỡi liếm sạch, sau đó lộ ra nụ cười hứng thú.

13. Chương 13

“ Chesil!”

Raymond kéo thân thể mệt mỏi tìm kiếm bóng dáng Chesil, đối với lần thứ hai Chesil rời nhà trốn đi, y không nhìn ra chút manh mối, chỉ biết biểu tình vội vàng mà hưng phấn của Chesil khi tông cửa xông ra, thật giống như... Thấy được người quen?

Nếu Chesil thật sự gặp được người quen, vậy hắn có thể liền đi như vậy không về... Ý nghĩ này làm Raymond nhìn không được luống cuống lên, không để ý không khí oi bức quá mức, tiếp tục tiêu hao thể lực không còn thừa lại bao nhiêu, dùng cổ họng đã khô rất tiếp tục gọi to tên Chesil.

Lúc này, từ hẻm nhỏ hiện ra hai người, Raymond tập trung nhìn vào, người mà người đàn ông xa lạ kia đỡ không phải chính là Chesil sao?

“ Chesil!” Trái tim thấp thỏm của Raymond lập tức rơi xuống, y tiến lên, sau khi phát hiện Chesil hôn mê, vẻ mặt khó hiểu quan sát toàn diện người đàn ông cười cười nhìn chằm chằm y.

“ Cậu biết cậu ta sao?” Người đàn ông mở miệng hỏi.

Raymond ừ một tiếng khẳng định, sau đó chuyển Chesil dựa vào vai mình, lại xem xét người kia, bộ dạng Raymond giống như đứa trẻ sợ đồ chơi của mình bị cướp đi. Người đàn ông tóc đen này thoạt nhìn anh tuấn, trong khí chất lịch sự lại mơ hồ có quyết đoán, người nam kia phì cười một tiếng, sau đó hữu nghị vươn tay về phía Raymond, nhưng nụ cười mỉm đó lại làm Raymond cảm thấy rất khó chịu.

“ Tôi là Penn Curwen. Cậu ta là bạn của cậu sao? Tôi thấy cậu ấy ngất xỉu trong hẻm nhỏ!”

“ Raymond MacDonald, cảm ơn anh, xin cáo từ!” Raymond lễ độ vươn tay, lòng bàn tay quá mức lạnh lẽo so với không khí oi bức làm y run mình một cái. Y cuống quýt buông tay đỡ Chesil xoay người, nhưng lại bị Penn gọi lại.

“ Cậu ta gọi là Chesil? Tôi vừa nghe cậu kêu như vậy.”

Câu hỏi đường đột này làm Raymond khó hiểu, có lẽ người kia muốn sau khi Chesil tỉnh lại đặc biệt cảm ơn mình? Nhưng... Đây không cần thiết mà? Trực giác nói với y, kẻ trước mặt rất nguy hiểm.

“ Cảm ơn sự giúp đỡ của anh, cảm ơn. Tạm biệt!”

Raymond lại bày tỏ lòng biết ơn, liền rời khỏi không quay đầu lại, bỏ lại Penn trong bóng đen nhà cửa.

Bộ dạng quá mức cảnh giác của Raymond làm Penn lại cười rộ lên, y quay đầu nhìn nhìn bốn phía, ngay sau đó, người đàn ông đó đột ngột biến mất, chỉ có một con dơi toàn thân đen nhánh từ trong bóng tối bay ra, vẫn đi theo phía sau Raymond cho đến lúc vào cửa. Con dơi lượn mấy vòng ở không trung, sau đó treo ngược thân ngoài cửa sổ lầu hai xuất hiện ánh lửa, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chú nhất cử nhất động của hai người.

Raymond bố trí ổn thỏa cho Chesil hôn mê, ngáp một cái tương đối không lịch sự, đuổi thất lưng mỗi mệt.

Y đi đến phòng Jim, nhưng chủ nhân căn phòng cũng chưa trở về, Raymond thở dài, về lại phòng mình, vùi đầu vào chiếc giường đã hơi phủ bụi. Y sắp xếp một số hạng mục giải trí chuẩn bị ngày mai mời Charlotte

cùng cha cô trải qua một cuối tuần vui vẻ. Đương nhiên, làm như vậy là vì thỉnh cầu khó có thể mở miệng kia, nghĩ đến hành vi nịnh nọt này của mình, Raymond bực bội trở thân, đột ngột chùn lại, nhưng nghĩ đến tương lai mờ mịt, y lại cắn chặt khớp hàm.

Bất kể thế nào, coi như đi đánh tiếng dò hỏi đi! An ủi mình như vậy, Raymond qua một lúc lâu mới rơi vào giấc ngủ không an ổn.

Oi bức dật thường đêm qua hình như duy trì liên tục tới ngày hôm sau.

Chesil sau khi tỉnh lại phát hiện bản thân đã về lại căn phòng quen thuộc, có chút luống cuống muốn lao ra tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Pharaoh, nhưng cánh cửa vốn chỉ cần xoay nhẹ là có thể mở ra lúc này lại không chút xê dịch.

“Ray! Ray!” Chesil vỗ cửa gỗ kêu Raymond, lại không có ai đáp lại. Hắn luống cuống xoay người, nhìn đồ ăn đặt trên cái bàn mới sửa chữa, đoán rằng Raymond có thể đã ra ngoài, Chesil mở cửa sổ muốn từ cửa sổ nhảy ra, đột ngột, một con dơi màu đen chọt bay vào, dọa hắn lão đảo lui về phía sau.

Sinh vật diện mạo xấu xí, chỉ xuất hiện vào ban đêm, bị xem là tượng trưng cho tà ác. Lúc Chesil nhìn xung quanh, muốn tìm vũ khí giết chết nó, lại kinh ngạc phát hiện trước mặt xuất hiện một người đàn ông tóc đen.

[Người tên gì?]

Ngôn ngữ quen thuộc làm Chesil kinh ngạc, đồng thời làm hắn càng thêm kích động.

[Amon trên cao! Là Pharaoh phái người đến tìm ta sao? Pharaoh ở đâu?]

Penn Curwen nghe thấy câu hỏi của Chesil, đột ngột bật cười, tiếng cười vốn trầm trầm đột ngột biến thành cười to hoàn toàn không để ý hình tượng, bộ dạng kia dường như muốn cười đến tắt thở.

[Đừng cười! Nói cho ta biết Pharaoh ở đâu!] Nụ cười của người đàn ông làm Chesil nhin không được nổi giận. Ngay lúc hắn sắp sửa xông lên, tiếng cười của Penn cũng tắt nghẽn ngưng lại.

[Chesil, người biết người bây giờ ở đâu không?]

[... Sao người biết tên ta?]

Penn vuốt sợi tóc màu đen tản mát ra sau đầu, lộ ra khuôn mặt tinh xảo cùng nước da tái nhợt không huyết sắc bất đồng, khóe miệng quá mức rực rỡ kéo ra nét cười như châm biếm. Y đến bên cửa sổ, chỉ vào đám cột đá đền thờ đắm chìm trong nắng sớm, lại mở miệng.

[Trả lời ta, biết không?]

[...Không.] Câu hỏi mười phần quyết đoán của Penn làm Chesil thành thật trả lời, có lẽ Chesil hy vọng người trước mặt có thể giải đáp nghi hoặc giằng co mấy ngày nay lại không thể giải thích được – hắn rốt cuộc đang ở nơi nào.

[Phốc, người thật... A, phải nói thế nào đây? Ta gần như sắp quên ngôn ngữ cổ xưa này.] Penn đột ngột bắt đầu lẩm bẩm, y nhìn đi tích xa xa, lâm vào trầm lặng, lúc Chesil sắp sốt ruột, y lại mở miệng.

[Pharaoh của người, phải gọi thế nào?]

[... Tại sao phải nói với người?]

[Để giải đáp nghi hoặc của người.] Penn mỉm cười quay đầu, vươn ngón tay thon dài chỉ chỉ ngực Chesil.

Trầm lặng một hồi, Chesil mới không cam lòng mở miệng trong ánh mắt như trêu đùa của Penn.

[Ramesses.]

[Vậy sao? Như thế, người bây giờ đang ở... Tương lai 3230 năm sau.]

[Giờn cái gì vậy!] Kê điên! Phát giác mình bị lừa bịp, Chesil phản hận muốn xoay người rời khỏi, lại bị Penn kéo mạnh vào trong ngực, còn chưa kịp phản kháng, hắn liền bị người đàn ông đáng người ngang ngửa mình dùng sức đè lên thành cửa sổ.

[Chesil, nhìn cho kỹ lưỡng, nam nữ đi lại trên đường, kiến trúc này, những vật thể chưa bao giờ xuất hiện, còn đền thờ gần như bị cát vàng vùi lấp loang lổ xa xa. Người cảm thấy ta đang nói giỡn sao?]

Giọng nam trong suốt từ bên vành tai truyền đến lúc này lại như băng giá xuyên thấu toàn thân Chesil, làm hắn run rẩy, từng chút từng chút đẩy hắn vào vực sâu.

[... Ta không tin.] Chesil nhắm mắt lại, hắn cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy. Hắn không tin, nếu là ba ngàn năm sau, hắn sớm phải quay về cát bụi. Nhưng hắn thật sự còn sống không phải sao? Mở mạnh mắt ra, Chesil vùng vẫy khỏi trói buộc của người đàn ông, nhìn chằm chằm Penn như sư tử hung tợn, bộ dạng hận không thể xé Penn thành hai nửa.

Penn nhún nhún vai, dường như rất bất đắc dĩ với phản kháng của Chesil, nhưng về mặt lại vui sướng như tìm được món đồ chơi tốt.

[Rửa cái mặt trang điểm tay ngang của người, ta dẫn người đi xem chứng cứ.]

Chesil nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của y, không biết có nên gạt đầu đồng ý hay không. Trong đầu sớm đã hỗn loạn thành một mảnh, hắn nhìn người đàn ông mỉm cười chờ ở cửa, cảm giác sợ hãi vô danh nảy lên trong lòng.

Qua một lúc lâu, chân Chesil chậm rãi nâng lên, di chuyển, theo Penn đi đến chỗ chân tường làm hắn sợ hãi rồi lại tò mò kia.

Thebes, trái tim đế quốc Ai Cập, một tòa thành tràn ngập sắc thái thần kỳ. Hoàng cung thần điện sừng sững chỗ cao, nhà cửa chợ búa bình dân từng rộn ràng nhộn nhạo từ bờ sông Nile kéo dài tới dãy núi Libya, nhưng trước mắt Chesil lúc này, đoạn ký ức rõ ràng vẫn còn rất huy hoàng kia lại bị cát vàng vô tận che lấp.

Chesil bước trên con đường đá phiến đón mặt trời mọc hướng về phía đền thờ, lưng bị mặt trời chói chang đốt cháy, nhưng hắn lại không khỏi toàn thân rét run. Cảnh tượng đổ nát thê lương sớm đã không còn như dĩ vãng, xa lạ, trên những pho tượng cực đại có thể thấy được khắp nơi có khắc tên các Pharaoh chưa từng nghe qua. Chỉ có hoa sen nở rộ trên cột đá đại sảnh đền thờ Amon là dường như còn có thể tìm được bóng dáng quen thuộc.

[Tin chưa?] Câu hỏi của người đàn ông làm Chesil gần như không thể hô hấp. Hắn ngồi trên thứ được gọi là “ô tô”, những người hắn nhìn thấy đều nói một loại ngôn ngữ không thể hiểu được, những nơi hắn quen thuộc cũng đều bị cát vàng vùi lấp.

Chesil lộ ra nụ cười chua xót che giấu bất lực nội tâm.

[Vậy người là ai?] Người đàn ông nói ngôn ngữ đồng dạng với hắn, nói sự thật tàn khốc với hắn này, là ai?

[Penn, người cũng có thể gọi ta... Ha ha, lâu quá rồi, ta đã không nhớ rõ lắm. Đi theo ta!]

14. Chương 14

Penn dẫn theo Chesil, đi tới đại sảnh đền thờ Luxor, ngừng lại trước một cột đá cực đại, tìm kiếm gì đó trong đám chữ viết đã mờ hồ ở trên cột.

[Có! Là cái này.] Chesil nhìn theo hướng Penn chỉ. Thần danh tượng trưng cho Amun – Ra làm hắn trừng lớn mắt.

[Tutan..... Khamun.] Chesil cẩn thận đọc ra cái tên khiến người ta kính sợ kia, sau đó không thể tin được quay đầu nhìn người đàn ông mang vẻ mặt hoài niệm.

[Không thể nào, vị tiên vương từ ba mươi năm trước...] Chesil đột ngột ngậm miệng lại, nếu hắn bây giờ đang ở trong tương lai, như vậy phải nói là vị tiên vương này qua đời từ ba ngàn năm trước? Chesil hoàn toàn không để ý ánh mắt khác thường của Penn – vì ý nghĩ của mình mà bật cười, hắn thà tin người trước mắt là kẻ điên.

[Đúng vậy. Pharaoh chín tuổi lên ngôi, mười tám tuổi lên ngôi.]

[Gạt người.] Chesil lắc đầu không tin. Hắn có nghe Aha nói về Pharaoh này, thầy bùa bị mua chuộc thêm vào nguyên rửa trong bùa chế tác cho y, hắn đã nghe câu chuyện của vị tiên vương kia không dưới ngàn lần!

[Ta lừa gạt người có ích lợi sao?]

Không, Chesil cười gượng, hắn quả thực tìm không ra lý do để người này lừa gạt mình.

[Nếu điều người nói là thật, vậy cho ta biết tên người chế tác bùa hộ mệnh cho người, lấy danh nữ thần Qetesh.]

Câu hỏi của Chesil làm Penn nhũn mảy, y tặc lưỡi một tiếng.

[Thoth...? Hắn là vậy, ta chỉ từng thấy hắn một lần. Không nên ôm hy vọng đối với trí nhớ của một đứa trẻ chín tuổi ba ngàn năm trước.]

Penn thở dài, giọng điệu tự giễu tựa như đang nói y sẽ cố gắng nhớ lại.

Nhưng câu trả lời của y lại làm Chesil trầm lặng. Hắn nên cảm thán trí nhớ quá mức xuất sắc của đối phương sao? Khí lực toàn thân Chesil như bị rút đi đột ngột, loạng choạng dựa vào cột đá, sau lưng có khắc tên chư thần, nhưng hắn lại không có tinh lực đi bận tâm những thứ đó.

[Để cảm ơn người làm ta hồi tưởng quá khứ, muốn nghe một câu chuyện hay không?]

Penn đi tới chính giữa thần điện, nhắm mắt lại, hồi tưởng niềm kiêu hãnh được vạn người kính ngưỡng ba ngàn năm trước. Y phảng phất như còn có thể thấy đám triều thần cúi đầu và đồng công phẩm hoàng kim châu báu đầy rẫy kia.

[... Đáng tiếc tất cả những thứ đó chỉ duy trì đến năm mười tám tuổi, ta thật sự đã chết. Ta còn tinh tường nhớ được đau đớn khi chết.] Penn thấy Chesil lộ ra biểu tình kinh hãi kiểu “người này phát điên”, hừ cười một cái tiếp tục nói. [Trên lịch sử không ai biết, mẫu hậu của ta, người yêu của ta, Nefertiti trộm lấy thi thể ta, dùng sức mạnh bóng tối thuộc về tà ác làm ta sống lại, à không, làm ta biến thành xác sống.]

Giống như cố ý chứng tỏ với Chesil, Penn cười tà đi đến trước mặt hắn, lấy dao nhỏ dùng sức rạch cổ tay. Động mạch bắn ra máu tươi, phun tới trên mặt trên người Chesil, lây nhiễm thấm dẫm sơ mi màu trắng vốn thuộc về Raymond, hiện rõ sắc đỏ hoa lệ. Penn cười cầm tay Chesil lên, bắt buộc hắn xoa lên da thịt tràn ra máu đỏ trên cổ tay, cho đến lúc chỗ đó khô phục, không chút dấu vết.

[Nhưng cuối cùng thời gian cũng đoạt đi sinh mệnh bà ấy, mà ta lại không thay đổi, ta tựa như một quái vật du dương trong bóng tối.] Penn mỉm cười kể như không liên quan tới mình. Y nâng tay Chesil, liếm lấy máu lây nhiễm bên trên, lúc Chesil muốn rút về, vũng vàng nắm lấy không cho hắn tránh né. Y mỉm cười lộ ra răng nanh. [À, đúng rồi, đến tận khi ta tới một quốc gia khác, mới biết xác sống giống ta bị gọi là Vampire.]

Đau nhói âm ỉ cùng cảm giác máu chảy ngược quen thuộc làm Chesil thống khổ vùng vẫy la hét, nhưng đau đớn kia chớp mắt lại biến thành cảm giác quái dị không thể nói bằng lời, Chesil chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó vô lực tê người ngồi phịch xuống đất.

[Máu tinh khiết ngon miệng như thế, rõ là làm người ta khó quên!] Penn vẽ mặt thỏa mãn liếm liếm khoe miệng, nụ cười mang dụng tâm sâu xa từ trên cao nhìn chăm chăm xuống Chesil thổ hồn hển. [Trở thành người của ta đi!]

[Buông ta ra!] Chesil giãy mạnh tay muốn thoát khỏi Penn, nhưng phản kháng vô lực này lại làm Penn cười khanh khách.

[Tuy ta thành ra bộ dạng này, nhưng ta cũng từng có tên của thần, Chesil, người không nên xét lại thái độ bản thân một chút hay sao?] Nghe nói thế, Chesil quả nhiên thổ hồn hển rũ mắt xuống, nhưng toàn thân vẫn cứng ngắc cự tuyệt người trước mắt. [Chesil, ngoại trừ ta ra, người bây giờ ngay cả người có thể câu thông cũng không có, không nên cự tuyệt ta.]

Cao cao tại thượng, giọng điệu ra lệnh làm Chesil toàn thân run rẩy. Penn nói đúng, đây đã không phải là thể giới hắn biết, thậm chí ngay cả lý do bản thân còn sống hắn cũng không xác định, nơi này sớm đã không có chỗ cho hắn dung thân... Bỗng chốc, nụ cười hào quang vàng rực tràn ngập ý ám cùng đồng tử

xanh biếc làm hấn say mê kia xuất hiện trước mắt Chesil, hơi lạnh vốn tràn ngập toàn thân dường như từ trái tim bắt đầu dần tiêu tán.

[... Ta phải đi về.]

[Hả? Người có thể về đâu?] Penn lại nhắc nhở tình cảnh hiện giờ của Chesil như châm biếm. Nhưng Chesil cũng không để ý tới y, chỉ lảo đảo đứng lên, hướng ra thềm điện.

[Thằng nhóc tóc vàng kia sao?] Penn nhú mày, sau đó đột ngột lộ ra nụ cười ác ý. Y tiến lên phía trước, không để ý hấn cự tuyệt, đỡ cánh tay Chesil, vỗ vỗ gò má căng chặt của đối phương như trấn an. [Ta chỉ là đưa người trở về, bất quá người sẽ thay đổi chủ ý, chắc chắn sẽ thay đổi.]

Chesil nhìn người đàn ông cười tự tin dưới ánh nắng chói chang, để áp chế choáng váng xông lên, hấn nhắm hai mắt lại. Hấn bây giờ chỉ muốn trở lại căn phòng lộn xộn không chịu nổi kia, cái gì cũng không suy nghĩ, không suy nghĩ tình cảnh bản thân, cũng không suy nghĩ tương lai mình sẽ như thế nào. Hấn phải ngồi trên giường chờ Ray trở về, chờ Ray mỉm cười gọi tên hấn, sau đó vươn tay an ủi bất an của hấn.

“ Chesil!” Raymond vọt ra lúc xe Penn dừng ở cửa, thấy Chesil ngồi ghế sau gần như hôn mê mà trên sơ mi còn đầy máu me, Raymond sợ tới mức mặt mày tái nhợt. Y cuống quýt mở cửa xe, sau khi phát hiện Chesil chỉ hơi suy nhược cũng không bị thương, về mặt tức giận quay đầu nhìn chằm chằm cái kẻ xuống xe về mặt thoải mái.

Raymond về nhà thay lễ phục, không ngờ lại phát hiện Chesil mất tích! Ngoại trừ phần nộ không giải thích được, Raymond còn thất vọng vô danh, y không hiểu tại sao Chesil cứ rời đi hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ hấn không muốn ở lại đây? Ngôn ngữ không thể câu thông, không thể hiểu được trong lòng đối phương suy nghĩ cái gì, điều này làm Raymond sinh ra cảm giác thất bại. Mà lúc này y lại thấy Chesil được một người đàn ông xa lạ dùng xe đưa về nhà, e rằng không có từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình phức tạp của y.

“ Anh là ai? Anh làm gì Chesil?”

“ Ha ha, tối hôm qua không phải chúng ta đã gặp mặt sao?”

Giọng nói có chút quen tai làm Raymond nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, Penn Curwen. Kẻ toàn thân tản ra khí tức băng lãnh kia. Cảm giác chán ghét trực giác dựng lên càng thêm rõ ràng, lúc Raymond không còn để ý tới Penn bị quy là nguy hiểm, định nhào người chuẩn bị dìu Chesil xuống xe, lại bị ngăn cản.

“ Chắc, anh rất cuộc muốn thế nào?”

“ Đây là thái độ đối với ân nhân cứu mạng sao? Tốt xấu gì tôi cũng đã hai lần cứu Chesil.” Penn mặt cười nói dối.

“ Vậy sao? Cám ơn anh!” Raymond nghĩ một đằng nói cảm ơn một nẻo, sau khi tỉnh táo lại, y cảm thấy hoài nghi lời nói của Penn! Tuy cũng không xác định lý do, nhưng mọi thứ của người đàn ông trước mặt đều làm y cảm thấy khả nghi cực điểm!

[Chesil, người xác định muốn ở cùng với thằng nhóc nóng nảy không lẽ phép này sao?] Thái độ của Raymond làm Penn rất bất mãn, y quay đầu hỏi Chesil. Nghe thấy ngôn ngữ Penn trôi chảy nói ra tương tự với Chesil, Raymond đột ngột há hốc mồm ngây ra bên cạnh.

[Đúng vậy.] Chesil thở một hơi, tuy hấn không hiểu đoạn đối thoại giữa hai người, nhưng hấn có thể cảm thấy Raymond phần nộ là vì lo lắng cho mình. Cảm giác âm áp lại nảy lên trong lòng, Chesil chống thân xuống xe, đứng bên cạnh Raymond như bày tỏ thái độ.

[Hừ, con mắt người thật kém.]

“ Chờ một chút! Anh, anh biết nói ngôn ngữ của Chesil?” Raymond phản ứng được, về mặt kinh ngạc nhìn qua nhìn lại giữa hai người, ban nãy họ quả thực là đối thoại?

“ Ha ha, đúng vậy, nếu cậu cầu tôi, không chừng tôi sẽ làm thông dịch miễn phí cho hai người.” Penn khoanh tay, về mặt cao ngạo nhìn Raymond.

“ Hả! Không cần!”

Thái độ của Penn làm Raymond càng thêm khó chịu, y lôi Chesil vào nhà, nhưng lúc thấy Penn mặt dày theo vào, nhin không được đen mặt.

“ Ngài Penn, cảm ơn ngài đã trợ giúp, nếu không có việc gì ngài có thể rời khỏi!” Raymond nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lấy chổi trực tiếp quét Penn khỏi nhà.

“ Là Chesil bảo tôi vào, cậu ta nói không muốn rời khỏi tôi, có rất nhiều chuyện cần tôi giúp đỡ!” Penn vẻ mặt vô tội nhún vai, Raymond hoài nghi nhìn trân trân, sau đó quay đầu nhìn Chesil.

[Raymond nói hy vọng ta có thể làm phiên dịch cho các người, người đồng ý không?]

Nghे Penn nói, lại thấy ánh mắt Raymond tìm kiếm đáp án, Chesil không chút suy nghĩ gật đầu đáp ứng, đối với hắn mà nói, có thể cùng Raymond thuận lợi câu thông, là chuyện tốt không phải sao?

Tutankhamun: Tutankhamun (khoảng 1341-1323 trước công nguyên) là vị vua tại vương triều thứ 18 của ai cập cổ đại (ông cai trị vương triều từ 1341 – 1323 trước công nguyên), trong suốt lịch sử Ai Cập cổ đại vương triều 18 được biết đến như là một “vương triều mới”. Tên chính của ông là Tutankhaten, cái tên này có nghĩa là “Bức tranh sống của Aten”, trong khi Tutankhamun có nghĩa là “Bức tranh sống của Amun”. Trong những chữ tượng hình của người Ai Cập cổ, cái tên Tutankhamun lại được viết thành Amen-tut-anekh.

Nefertiti : Nữ hoàng Nefertiti (1370 – 1330 trước Công nguyên) là vợ của vị pharaoh vĩ đại Akhenaten. Nefertiti kết hôn với Akhenaten vào năm trị vì thứ 2 của ông, khoảng năm 1.350 trước Công nguyên. Cái nhìn sắc sảo của nàng luôn toát lên một cá tính mạnh. Một cuốn sách Ai Cập cổ đã miêu tả Neferiti là “bà hoàng của niềm vui”, nhưng cũng nhấn mạnh tất cả những gì nàng yêu cầu đều được thực hiện.

Chính theo ý thích của Nefertiti, Akhenaten đã trao cho nàng quyền lực tối ưu trong một loại hình tôn giáo mới, nhằm tôn vinh vị thần mặt trời Aten trên mọi thần khác. Nefertiti được tôn vinh làm Nữ thần bảo hộ nhà vua thay thế các vị thần Isis, Nephthys, Selket và Neith trong tín ngưỡng cổ Ai Cập.

Điều này làm các thầy tu khác vốn đang tôn sùng thần Amen nổi giận. Khi họ phản đối, Akhenaten đã cho đóng cửa các ngôi đền của họ, gây nên một biến động lớn trong suốt thời gian cai trị của ông.

Lo ngại đến tính mạng của mình và của Nefertiti, Akhenaten đã lấy những đồ vật bằng vàng từ các ngôi đền bị đóng cửa để xây dựng nên một thành phố mới nguy nga và đặt tên là Amarna. Nằm trên một đồng bằng xa xôi và trải rộng, nơi đây sẽ được bảo vệ tốt hơn bởi đội quân hoàng gia. Tại đó, Akhenaten và Nefertiti sống trong sự xa hoa, nhưng lạ.

Với tư cách là chính cung hoàng hậu, nhiệm vụ chính của Nefertiti là sinh hạ cho đức vua một hoàng tử để thừa kế ngôi báu, và nàng hẳn đã tận dụng mọi bí quyết làm đẹp được biết đến trong thời đại đó.

Để chuẩn bị cho đêm ân ái với Akhenaten, sau khi tắm bằng thứ nước ướp hương liệu đặc biệt, nàng bôi lên người một loại sáp thơm thời Ai Cập vào những khớp nối trên cơ thể.

Rồi nàng xúc nước hoa ngào ngạt lên khắp mình trước khi chọn một bộ tóc giả đẹp nhất. Giống như mọi phụ nữ khác thời đó, Nefertiti cũng cạo sạch tóc để được mát hơn và tránh chấy rận.

Nefertiti thường ưa chuộng bộ tóc giả Nubian, cắt cao ở đằng sau cổ và rủ xuống tạo thành các dải phía trước che phủ khuôn mặt. Với cái nhìn e lệ đằng sau tấm màn tóc giả này, nàng đã khai thác tối đa đôi mắt ẩn tượng của mình bằng cách làm nổi bật chúng bằng phấn đen.

Các chiêu bài quyến rũ của Nefertiti hẳn đã hiệu nghiệm, trong 12 năm đầu trị vì của Akhenaten, nàng đã sinh được 6 người con. Nhưng nghiệt ngã thay, tất cả đều là con gái: Meritaten, Meketaten, Ankhesenpaaten, Neferneferuaten Tasherit, Neferneferure, Setepenre.

Nàng tuyệt vọng khi biết rằng một người vợ khác tên là Kiya đã sinh cho vị vua một hoàng tử tên là Tutankhamen, để sau này trở thành vị pharaoh nổi tiếng nhất Ai Cập.

Khi triều đại Akhenaten đã suy tàn, Nefertiti càng trở nên quyền lực hơn. Có thể vị vua đã bổ nhiệm Nefertiti là người đồng nhiếp chính. Nefertiti đã trở thành pharaoh Nefemeruaten, nghĩa là “Người đàn bà mỹ lệ của Vầng hào quang sáng chói Aten”.

Chính trong vai trò Nữ thần vợ thần Mặt Trời này mà sắc đẹp của Nefertiti được vĩnh viễn nâng cao thành một thứ triết lý cuộc sống.

Bằng phong cách trang điểm, trang sức và trang phục hấp dẫn của mình, “Người đàn bà mỹ lệ” giữ cho thần mặt trời luôn hứng khởi phát ra các tia sáng đem lại sự sống và sự sinh sôi nảy nở cho vạn vật, và bằng giọng nói ngọt ngào của mình làm dịu đi các cơn thịnh nộ của Tạo hóa.

Khi Kiya qua đời vì sinh nở, một khoảng thời gian sau khi kết thúc triều đại Akhenaten, vị hoàng đế tỏ ra quẫn trí. Một bức họa của ông vào giai đoạn đó cho thấy ông mặc bộ đồ tang, đầu tóc rối bù và râu ria lởm chởm. Akhenaten cũng băng hà sau đó vào năm 1.336 trước Công nguyên.

Giờ thì quyền cai trị Ai Cập hoàn toàn nằm trong tay nữ hoàng, Nefertiti đã tìm cách đền bù lại những rắc rối xảy ra trong thời kỳ đầu cai trị của chồng mình. Nàng cho phép người Ai Cập tiếp tục thờ các vị thần khác ngoài thần Aten, nhưng lúc đó đã quá muộn. Hành động đó không đủ để bảo vệ nàng khỏi bị kẻ thù tàn sát.

Hoàng hậu Nefertiti được coi là người phụ nữ đẹp nhất thế giới trong thời đại của mình. Bà không những được coi là biểu tượng sắc đẹp của thời cổ đại mà còn là nguồn cảm hứng cho các phong cách trang điểm, trang phục, trang sức những năm sau này.

15. Chương 15

Chesil cho phép làm Raymond một hơi lấp ***g ngực, miệng đóng mở không biết nên nói cái gì, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng kèn ô tô chói tai.

“ A! Chết tiệt!” Raymond nâng tay nhìn đồng hồ, đã là sáu giờ chiều, cũng khó trách ánh sáng xung quanh ảm đạm xuống. Y buổi tối còn phải cùng cha con Charlotte tham gia một bữa tiệc, vốn trở về là để thay đồ, lại vì Chesil mất tích mà sốt ruột quên mất việc này. Raymond tiến thoái lưỡng nan nhìn qua nhìn lại giữa Chesil cùng Penn, cuối cùng cắn răng một cái xông trở về phòng, vội vã thay lễ phục, ngay cả nơ cũng chưa thắt xong liền chạy xuống. Về mặt hung thần ác sát găm giữ với Penn.

“ Nếu là Chesil nói, tôi để anh ở lại, nhưng tôi cảnh cáo anh, không được dẫn anh ta ra ngoài nữa!”

“ Được được, cậu an tâm thoải mái đi đi!” Penn kéo khéo môi đáp ứng, sau đó cố ý khoác bả vai Chesil.

“ A a! Đáng ghét!” Bị hành động như khiêu khích của Penn chọc giận, nhưng ngoài cửa lại truyền đến tiếng kèn xe thúc giục, Raymond chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Penn, sau đó ảo não đẩy cửa mà đi.

[Ray đi đâu?] Chesil cựa quậy thân thể muốn rời khỏi cánh tay Penn, tiếp xúc của Penn chung quy sẽ làm hắn cảm thấy khó chịu.

[À... Hắn nói muốn đi hẹn hò, bảo ta chăm sóc người cho tốt!]

Chesil nhíu mày nhìn đối phương, gương mặt cười tủm tỉm thoát nhìn vô hại, hắn chung quy cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cách nói của Penn cùng thái độ tràn ngập tức giận của Raymond tuyệt đối không ăn khớp, hắn đi tới cửa đẩy cửa ra, tà dương buổi chiều bao phủ khắp nơi, ánh sáng màu quả quýt cùng hơi nóng cháy bỏng làm hắn sinh ra ảo giác phảng phất như đang ở trong một lò lửa cực đại.

Raymond đang chạy về phía ô tô đen xa xa, mà cô gái trong ô tô cũng lộ ra nụ cười vui vẻ mở cửa xe. Chesil dừng bước, cảm giác mất mát trong lòng càng thêm rõ ràng, nhưng hắn cũng không biết về mặt mình lúc này thật giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Penn tiến lên phía trước sờ gáy Chesil như trấn an, thấy đối phương không phản kháng, nheo mắt lại cười nói. [Hắn có mỹ mạo cùng tóc vàng chừ thần yêu chuộng, người cũng bị hấp dẫn vì thế hay sao?]

[Ta không rõ ý của người.]

Chesil nhìn cô gái xinh đẹp có tóc vàng da trắng đồng dạng đang mỉm cười sửa sang lại y phục cho Raymond. Hắn là bị bề ngoài của Ray hấp dẫn sao? Không, có thể làm hắn an tâm, có thể an ủi linh hồn hắn chính là... Lúc thấy Raymond cười hôn má cô gái, Chesil cau mày chuyển mắt.

[Ha ha, thứ đẹp luôn luôn hấp dẫn... Hả, Chesil, người thấy cái bóng kia không?]

[Gì?]

Thấy Penn đột ngột nghiêm túc, Chesil quay đầu, trong nháy mắt kia, tiếng nổ đinh tai nhức óc cùng chấn động mãnh liệt đánh úp về phía hắn, mặt đất phẳng phất như cũng đang run động, tiếng thét chói tai cùng tiếng la khóc liên tiếp nhau, đánh vào màng tai Chesil. Hắn đứng vững thân thể, thị giác cơ hồ bị ánh lửa bao phủ, khi hắn thấy nơi vốn là vị trí của Ray bị lửa cùng khói đen thay thế, máu toàn thân đều nháy mắt tuột tới lòng bàn chân.

[Ray!]

Chesil xông qua hô to tên Raymond, ở cách đó không xa tìm được chàng trai toàn thân là máu. Raymond nằm sấp trên mặt đất, xung quanh đều là di thể bị đốt trụi, lưng y bị lửa đốt không biết sống chết thế nào. Chesil nhào lên lấy tay đập đập phải phổi ngọn lửa tứ tung, hoàn toàn không để ý hai tay mình bị phỏng, cuối cùng cả người thẳng thân úp lên, đồng thời cắn răng nhẫn chịu, ngọn lửa cháy đốt bỏng hai người cũng tắt.

[Chesil!] Penn chạy tới, nâng Chesil đã hôn mê dậy, da thịt do lửa cháy mà dính nhau phát ra tiếng kéo xé, sau đó lưng Raymond lộ ra trong không khí, máu thịt đen đỏ khiến người ta không rét mà run. Penn vươn tay dò xét hơi thở Raymond, sau khi xác định người còn sống, vô thức nhẹ nhàng thở ra.

Xung quanh dần bị đám người hiếu kỳ vây quanh, tiếng còi cảnh sát từ xa đến gần ập tới tiếng người ồn ào. Penn ôm Chesil vào trong ngực, quay đầu nhìn ô tô nát bấy bốc khói đen cùng mảnh vụn thân thể tứ tán. Trước khi phát nổ, y thấy cô gái lên ô tô, mà Raymond hình như cúi xuống nhặt thứ gì bị rớt, một bóng đen không biết từ đâu đến đột ngột xông về phía ô tô với tốc độ cực nhanh, sau đó... Là nổ mạnh. Penn nhìn không được nhủu mày. Bóng đen kia rốt cuộc là thứ quỷ gì? Mà đây rốt cuộc là sao?

Khói đen cuộn cuộn đan xen tiếng người ồn ào xông về phía bầu trời, che đầy ánh tinh tú vừa mới lộ ra. Tháp đồng hồ xa xa truyền đến tiếng chuông du dương, âm điệu bi ai phẳng phất như đang vì những người chết oan mà than khóc.

[... Đôi tay hắn không còn tồn tại nữa, hai chân hắn cùng máu thịt tiêu tán hầu như không còn, cuồn cuộn phong thổi mạnh về phía hắn, đây là hình phạt hắn phải chịu! Mặt hắn bị cái ác của mình xé rách, hắn vĩnh viễn chịu đựng nguyên rửa...]

[Pharaoh!] Chesil bật mạnh dậy, hai tay cùng chỗ bụng truyền đến đau đớn làm thân thể co rút.

Ngoài cửa sổ đen tối lạ thường, dường như ngay cả hào quang mỏng manh của những vì sao cũng bị màn đen vô tận hút mất.

Tiếng thì thào trống rỗng liên tục truyền vào tai Chesil, trong phòng không một bóng người, chỉ có rèm vải màu trắng chậm rãi dập dờn theo gió đêm thổi vào, lời nguyện thấp giọng này làm lòng tơ toàn thân Chesil dựng thẳng lên, bộ dạng Raymond toàn thân đầm máu đột ngột xuất hiện trước mắt hắn.

Ray! Nhớ lại một khắc trước khi hôn mê, Chesil không khỏi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn cắn răng đứng dậy, nghiêng ngả lao đảo muốn đi tìm Raymond. Bóng đen trong góc đột ngột giật giật, ánh lửa từ ngọn đèn nháy mắt dấy lên nhiễu loạn hai mắt Chesil, bất cẩn chạm đến bàn nhỏ, đụng một tiếng té xuống đất.

[Chesil, người muốn đi đâu ?] Penn đi tới, vẻ mặt bất đắc dĩ nâng Chesil dậy.

[Ray, Ray thế nào?] Chesil vươn hai tay bị băng vải màu trắng bọc quăn, bắt lấy cánh tay Penn lo lắng hỏi. Nhưng tương phản với sự vội vàng của hắn, Penn chỉ nhếch nhếch lông mày ưu mỹ, cũng không trả lời.

Trong lòng nổi lên dự cảm bất hảo, không muốn cùng Penn dây dưa, lúc Chesil xoay người chuẩn bị tự mình đi tìm lại bị người đàn ông từ phía sau ôm lấy, như cố ý, Penn ôm ngay phần bụng bị lửa tổn thương được băng vải quăn quanh.

[Thật khiến cho người ta hâm mộ, Chesil, bộ dạng người bất chấp tất cả đập lửa khiến người ta ngạt thở.]

[Buông ta ra!] Mồ hôi đầu đổ theo má Chesil chảy xuống, hắn muốn phản kháng, lại bị Penn bắt lấy cánh tay bị thương, không chút lưu tình vô nấn. Đau đớn truyền đến từ hai nơi làm Chesil cắn răng, hắn không

rõ kẻ đang tra tấn hẳn rồi cuộc muốn làm gì.

[Raymond của người đã chết.]

Chesil trừng lớn mắt, quay đầu trừng Penn về mặt nghiêm túc, muốn từ trong mắt y nhìn ra chút gì, nhưng người nọ lại càng dùng sức kìm chỗiii thương của hẳn, làm hẳn gằm nhẹ như phát cuồng. Ngay lúc Chesil đau đớn cơ hồ ngất xỉu, Penn lại buông tay ra.

[— Tuy rằng ta hy vọng như vậy!]

[Người—]

Chesil phần nộ ngược mắt, hận không thể đốt ra hai cái lỗ trên người Penn, nhưng người nọ lại nhàn nhã nhún nhún vai, đi đến trước cửa, mở cửa.

[Thật đáng tiếc, Raymond còn sống!] Y phun ra tiếng thở dài giống như thật sự đáng tiếc, nhưng Chesil mặc kệ y, cuống quýt đi vào căn phòng cách vách, sau khi thấy thanh niên từ bả vai đến bên hông đều bị băng vải bao lấy nằm trên giường gỗ, liền kích động chạy đến, xác nhận Raymond vẫn còn thở, nhin không được nhuyến người ngồi xuống đất, âm thanh run rẩy phun ra lời cảm ơn thần Amon.

Penn về mặt không hứng thú dựa vào bên khung cửa lấy thuốc lá ra, dưới ánh lửa mỏng manh, cái người hầu như toàn thân đều bọc băng vải rõ ràng chặt vật không chịu nổi kia lại hấp dẫn ánh mắt y, ngay cả lời ca ngợi nhằm chán với Amon đó cũng trở nên cực kỳ dễ nghe.

Nếu người được chăm chú vào kia là mình... Penn chợt cảm thấy máu huyết trầm tĩnh ngàn năm đột ngột sôi trào, làm lòng bàn tay y đỏ mồn hôi.

Không để ý ánh mắt chăm chú vào mình mơ hồ mang theo dự vọng của Penn, Chesil chỉ nhìn thanh niên trước mắt, liên tục cảm tạ thần Amon phù hộ.

Sợi tóc màu vàng của Raymond bị mồ hôi tẩm ướt dán trên trán, y nhíu chặt mày như bị ác mộng xâm thực, thân thể hơi giật giật. Chesil vươn tay nâng tay phải Raymond buông bên giường lên đặt bên môi, nhỏ giọng niệm bùa chúc phúc xua đuổi ác mộng cùng đau đớn.

[[... Đôi cánh Tử thần buông xuống...]]

Bỗng chốc, âm thanh trầm trầm linh hoạt kỳ ảo kia lại truyền vào trong tai Chesil, hẳn hoảng sợ ngẩn đầu, tìm kiếm ngọn nguồn âm thanh.

[Pharaoh! Xin buông tha Ray, hẳn là vô tội!]

[Chesil? Người đang nói cái gì?] Penn nhíu mày tiến lên phía trước đề Chesil đột ngột phát điên lại, nhin không được ngẩn đầu nhìn xung quanh theo hẳn.

[Pharaoh? Xin trả lời ta!] Chesil khẩn cầu, nhưng âm thanh như có như không của Pharaoh đã không còn xuất hiện. Mà lúc này, bầu trời ngoài cửa sổ biến thành màu than chì, mặt trời từ từ dâng lên ở đường chân trời không nhìn thấy đầu mút.

[Bình tĩnh! Nói cho ta biết chuyện gì xảy ra!] Thấy Chesil lâm vào cuồng loạn không chút để ý tới câu hỏi của mình, Penn tặc lưỡi, lại bắt lấy cánh tay Chesil, muốn dùng đau đớn làm hẳn bình tĩnh lại, mà chiêu này có vẻ rất hiệu quả.

Trong khoảng thời gian ánh nắng bắn vào phòng, Penn từ trong lời nói đứt quãng của Chesil đã biết “ảo giác” của hẳn cùng chuyện hẳn bị người đuổi giết cướp đoạt bùa hộ mệnh.

[Bùa... Quả thực là thứ tốt!] Penn kéo khóe môi, y bị người khác thêm vào nguyên rửa mà liên tục ốm đau, cuối cùng lại bị trộm mất bùa mà đột tử, đó không phải ví dụ tốt nhất hay sao? Đây là pháp thuật y chưa từng thấy lại từ sau khi đế quốc Ai Cập cổ bị tiêu diệt. Penn có chút đắm chiêu nhìn chàng trai bị đau đớn tra tấn đến mức toàn thân vô lực trước mắt, không ngờ hẳn còn thuộc về bộ tộc được nữ thần Qetesh lưu luyến... Y lộ ra nụ cười, y càng muốn có được người này.

16. Chương 16

[Nhưng ta lại làm mất! Pharaoh nhất định là muốn trừng phạt ta...] Chesil cắn môi nhắm mắt lại, Ray vì sai lầm của hắn mà chịu trừng phạt, suy đoán này làm hắn đau khổ đến cực điểm.

[Người muốn nghe nhận định của ta không?] Penn cười nâng Chesil dậy, còn dịu dàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi giúp hắn, nhưng hành động đột ngột này của y cùng hành vi tương phản trước đó làm Chesil rụt người. Không để ý đến phản ứng của đối phương, Penn ấn Chesil vào ghế dựa bên cạnh, còn ân cần rót một ly nước đưa cho hắn.

[— Nếu ta nhớ không lầm, mộ Ramesses I thế kỷ trước đã bị trộm, nghe nói xác ướp của hắn bị bán ra nước ngoài.]

Tin tức này làm tay cầm ly của Chesil run mạnh lên, chất lỏng trong suốt vẩy ra, Penn lấy khăn tay chà lau sạch sẽ cho hắn, tiếp tục nói.

[Đây có lẽ có liên quan rất lớn với việc người làm mất bùa, giọng nói của hắn mà người nghe thấy cùng tai nạn tối hôm qua hắn cũng có liên quan với cái này, một khi đã như vậy, cứ đi tìm bùa về, khiến linh hồn Pharaoh của người ngủ yên là được.]

Penn rất thỏa mãn với đề nghị của mình, Chesil cũng lâm vào trầm tư. Đợi nửa ngày không thấy phản ứng, Penn nhin không được thúc giục.

[Hay người có đề nghị hay hơn?]

[Bộ lạc...]

Chesil mở miệng, vẻ mặt ngẩn ngơ nói trong bộ lạc nằm ở cực tây Thung lũng chết tồn tại phương pháp giải trừ nguyên rủa. Penn nghe xong ngửa đầu cười to, sau khi đổi lấy cái nhìn giận dữ của đối phương mới ngừng cười.

[Chesil ơi là Chesil, người rốt cuộc phải tới lúc nào mới có thể chấp nhận sự thật? Đã qua ba – ngàn – năm, bộ lạc người nói còn có thể tồn tại hay sao?] Penn cố ý tăng thêm âm điệu, rất thành công làm Chesil toàn thân cứng lại. Thấy thời cơ tốt, Penn ôn hòa vỗ vỗ bả vai Chesil cười an ủi.

[Yên tâm đi, ta sẽ giúp người.]

Chesil giương mắt nhìn Penn vẻ mặt cười cười, đấu tranh một hồi lâu mới cúi đầu xuống như chấp nhận đề nghị của y, thấp giọng nói cảm ơn. Lúc hắn ngẩng đầu lại, do dự cùng lúng túng trong con người đen trong suốt đã biến mất, ánh mắt tràn ngập kiên định phẳng phất như đang nói chắc chắn sẽ tìm được bùa về.

Bộ dạng này của hắn làm sau lưng Penn tán ra run rẩy lâu ngày không gặp, lúc y nhin không được cúi xuống muốn hôn Chesil, lại bị người nọ vươn tay ngăn trở.

[.... Làm gì vậy?]

[Ha ha, chỉ muốn xem vết bỏng của người một chút thôi.]

[Ta rất tốt, cảm ơn.]

Đối phương toàn thân cảnh giác làm Penn nhún nhún vai. Bất quá, trong lòng lại tin tưởng mười phần đối với việc đánh hạ Chesil.

[Đúng rồi, thương thế của người không có gì đáng ngại, thay vì ở phòng khám dơ bẩn này, không bằng cùng ta về nhà.]

[Không cần... Ta ở đây được rồi.] Chesil nói xong rời khỏi ghế dựa, lại ngồi xuống bên giường Raymond, phẳng phất như cuộc đối thoại giữa hắn cùng Penn chưa từng xảy ra, hắn cầm lấy tay Raymond tiếp tục ngâm thần chú du dương êm tai.

Bị cự tuyệt, Penn hừ một tiếng xoay người đi ra ngoài. Y đến phòng bác sĩ căn dặn chăm sóc người bệnh, cũng đặt một tờ chi phiếu xuống. Sau đó liền đi ô-tô tới quán rượu L ở một đầu khác của thị trấn, sau khi báo tên, y được chủ quán rượu mang vào phòng trong.

Ông chủ Rick sau khi nhìn thấy Penn lập tức bắt hắn hô to gọi nhỏ chất vấn y đi đâu mấy ngày nay. Cảm thấy chán ghét với thái độ của đối phương, sắc mặt Penn tối xuống, y quả thực vì muốn có được một thứ mới hợp tác cùng những người này, nhưng hình như bị họ xem như đám lâu la hô đi gọi đến?

“Tôi đi đâu có liên quan tới ông sao?” Phản bác của Penn làm đối phương tức giận, nhưng y lại nhàn nhã ngồi vào sô pha, rót rượu Gin thượng đẳng cho mình.

“ Penn! Ai cho phép anh...”

“ Tôi tới để hủy bỏ khế ước với ông, tiện thể lấy lại thứ thuộc về tôi.” Penn ngắt lời người đàn ông rống giận, nói ra ý đồ bản thân.

Y vừa mới gia nhập với những người này, cũng cung cấp tin tức về di chỉ thành Amana cho bọn họ, để đội khảo cổ Đức quốc tìm được tượng bán thân Nefertiti và rất nhiều cổ vật vô giá, dưới đề nghị của y, người Đức ký kết hiệp ước cùng chính phủ Ai Cập, có dính tới phần nửa phát hiện khảo cổ.

Nhưng Penn càng lúc càng cảm thấy hợp tác cùng những kẻ không quen biết này rõ là chuyện đáng ghét.

“ Hừ hừ, anh cho là muốn thoát khỏi chúng tôi thì dễ dàng như vậy.... Khục?” Rick còn chưa nói xong, liền bị Penn không biết khi nào đã tới trước mắt bóp cổ.

“ Chỉ cần tôi muốn, sẽ rất dễ dàng. Đồ của tôi đâu?” Penn nở nụ cười âm độc, trên tay dùng thêm sức.

Mặt Rick căng như một khối gan heo đang tích máu, con mắt cơ hồ muốn lồi ra, giữa cổ họng phát ra tiếng hăm hừ đau khổ, cố gắng nâng tay lên chỉ tú âm tường xa xa. Penn hừ cười lỏng tay, đẩy Rick ra, vừa chăm chăm nhìn người đàn ông ho khan mở kết an toàn bí mật, vừa nhàn nhã uống một ngụm rượu Gin ngon miệng.

Tiếp nhận chi phiếu cùng cái hộp to bằng bàn tay người đàn ông đưa qua, Penn kiểm tra thứ bên trong rồi cười, vỗ vỗ đầu Rick như tán thưởng.

“ Rất – tốt! Vậy, tạm biệt!”

Penn bỏ cái hộp cùng chi phiếu vào túi, xoay người rời khỏi, hoàn toàn không chú ý tới ánh nhìn chòng chọc phần nộ, vụn vụn do khuất nhục của Rick.

Raymond bị ác mộng bắt lấy, thân thể y đã không phải của mình, đầu óc y cũng mất đi không chế, liên tục không ngừng lặp đi lặp lại giày vò hành hạ trong lửa cháy cùng máu tươi. Raymond gào thét chói tai, nhưng không thể phát ra âm thanh, mặc cho từng cơn đá lửa rơi xuống đè lên người y.

Ngọn lửa thiêu y, y cảm thấy xương cốt mình cũng hòa tan trong đau đớn không gì sánh được, ngay trong lúc y cảm thấy sống không bằng chết, trên mặt đất đã cháy đen trước mắt mơ hồ xuất hiện một cánh tay tái nhợt, trên ngón tay mảnh khảnh nhu hòa lóe ra ánh bạc từ nhẫn – thuộc về Charlotte.

Charlotte... Charlotte nằm cách đó không xa! Cô ấy có sao không? Có bị bỏng không? Raymond giãy giụa muốn bò qua, nhưng tốc độ đá rơi càng lúc càng nhanh, ngọn lửa cũng càng ngày càng mãnh liệt. Trong nháy mắt bắt được – tay Charlotte đột nhiên bùng cháy biến thành một khối khét đen.

“ AHH AHH!”

Raymond vốn hôn mê đột ngột gào thét chói tai, toàn thân co giật kịch liệt, bộ dạng thống khổ của y làm Chesil luống cuống.

“ Ray, Ray?”

Chesil cẩn thận lay thân thể nằm nghiêng của Raymond, muốn làm y tỉnh lại từ trong ác mộng, nhưng chàng trai hôn mê lại co giật càng thêm mãnh liệt, gương mặt tái nhợt vụn vụn do thống khổ, y vùng vẫy hai tay như xua đuổi quái vật không nhìn thấy.

Chesil ôm thanh niên giãy giụa ngã xuống từ trên giường vào ngực, sức nặng đột ngột đè tới phần bụng bị thương của hắn, nhưng hắn đã không quan tâm đến những thứ đó, gắt gao bắt lấy hai tay Raymond, cầm cổ y trong ngực của mình.

[Ray! Mau tỉnh lại!] Chesil kêu la vô dụng, căn bản không thể truyền vào trong tai Raymond. Hắn chỉ có thể dùng hết khí lực ngăn cản thanh niên bắt đầu tự cào cấu ngực mình.

Người nằm trong lòng tựa như một quả cầu lửa cực đại bùng cháy, làm Chesil cũng như bị đốt, toàn thân đỏ mề hôi, mồ hôi hai người chảy xuống tẩm ướt băng vải, vết thương cũng bởi vậy mà phát đau nóng rát.

Có lẽ là vì kích động đau đớn, Raymond giãy giụa càng kịch liệt. Chesil từ bỏ nỗ lực đánh thức Raymond, hắn bắt đầu thấp giọng ngâm xướng chú trù tà bên vành tai Raymond, cũng âm thầm mong âm thanh mình có thể truyền vào trong lòng Raymond, làm y thoát khỏi ác mộng.

Từ từ, tiếng la hét hạ xuống, tắc nghẽn, sau đó biến mất trong bóng tối, ngọn lửa truy đuổi cơ hồ cắn nuốt Raymond đột ngột biến thành khói nhẹ màu xanh như ma trời, trôi nổi trước mắt y. Raymond cảm thấy gió mát lạnh từ trong bóng đêm, y từng ngum từng ngum thở hổn hển, hấp thu không khí ngọt ngào có thể xoa dịu lá phổi bỏng của y.

Mỗi lần hít thở, đau đớn tra tấn y dường như cũng đang giảm bớt, bóng tối vô tận bao phủ y hình như cũng dần thoáng hiện ánh sáng làm y phần khởi. Hai mắt dính liền của Raymond mở ra, trước mắt là vách tường ó vàng loang lổ, bên vành tai truyền đến tiếng thì thào ý vị không rõ, y theo bản năng thở phào một hơi, quái vật truy đuổi tra tấn y chỉ là giấc mộng... Mộng....? Cổ họng khô cháy cùng từng cơn đau thắt sau lưng làm y giật giật thân thể, lại phát hiện mình đang được người ôm giữ.

Raymond ngẩng đầu, đối diện chính là đồng tử và nụ cười mát lạnh như gió nhẹ trong cơn mộng kia.

“ Ray.”

Chesil phủ đầy hơi mồ hôi mỏng mảnh, hai má căng chặt thả lỏng như nở rộ, dịu dàng gọi tên y, Raymond vốn định đáp lại nhưng trong đầu đột ngột hiện lên khoảnh khắc nổ mạnh, ánh lửa, tiếng khóc, tứ chi không trọn vẹn theo chấn động kia về lại trong đầu y, y ngạt thở như bị gắt gao bóp cổ. Raymond muốn vươn tay nhéo mình, để mình tin đây chỉ là một giấc mộng! Nhưng hành vi tự ngược của y bị Chesil ngăn lại, càng bị cầm cố trong ngực chặt hơn.

Giữa cổ họng khô khốc phát ra tiếng the thé như côn trùng kêu vang, dần rõ ràng, cô gái mình yêu chết trước mặt mình, sự thật này làm Raymond hầu như sụp đổ!

Ray.

Ray.

Tiếng gọi liên tục truyền vào trong tai kéo Raymond quay về từ bên bờ vực, tự trách cùng cảm giác còn sống mang tội làm y rút cuộc nhìn không được khóc lên.

Ray.

Như trấn an, bàn tay băng vải của Chesil xoa nhẹ ngực y, nhẹ nhàng vuốt ve, cộng với nhịp điệu ôn hòa kêu tên y liên tục, phẳng phất như đang nói, vẫn còn có hắn bên cạnh.

Raymond kiệt sức sau khi trút hết tâm tình lại rơi vào giấc ngủ.

Thở một hơi, Chesil nhìn gương mặt tuần tú phủ kín nước mắt gần trong gang tấc, con mắt sưng đỏ cùng tiếng nước nhỏ thỉnh thoảng phát ra làm hắn nhìn không được đau lòng. Hắn phải làm thế nào mới có thể khiến Ray thoát khỏi đau khổ? Chesil bị cảm giác vô lực bất giam, không cam lòng vươn tay muốn vuốt xuống nếp nhăn nhô lên giữa lông mày thanh niên.

[Ray, ta ở cùng ngươi, ta sẽ ở cùng ngươi.]

Chesil điều chỉnh tư thế, đưa tay đặt trên ngực Raymond, cảm thụ được nhịp tim dần ổn định, thân thể cố chống chịu gần như tới cực hạn, tiếp tục xua đuổi ác mộng cho người trong ngực.

17. Chương 17

Penn tao nhả đậu xe trong hẻm bên cạnh phòng khám nhỏ, cầm đồ ăn lấy từ trợ thủ, sau khi xuống xe nhìn không được cảm thán, y từ lúc sinh ra liền không chạy chân, hiện tại chẳng những muốn lấy lòng một người

đàn ông, còn phải tiện thể phục dịch tình địch mình.

Ôm túi giấy đi đến cửa phòng khám thô sơ, Penn thấy có người đang lén nhìn quanh bên trong. Tóc đỏ, khuôn mặt sa sút cùng mùi rượu đầy người, thoạt nhìn cũng không giống người bệnh.

“Này, muốn khám bệnh à?”

Penn chào hỏi làm đối phương bị dọa nhảy dựng một cái. Người đàn ông khấn trương quay đầu, vẻ mặt bức rức chà chà râu mọc thành cụm, không đợi Penn hỏi lại, liền nghiêng ngả lão đảo chạy đi.

Quái nhân! Penn hừ một cái, đi vào cửa chính đã không còn chướng ngại vật ngăn cản, sau khi đẩy cửa gỗ phòng bệnh ra, cảnh tượng trước mắt làm y nhũn mảy.

Rèm vải treo bên giường đã phát phơ sắp rớt, dra giường hỗn độn không chịu nổi, quan trọng hơn chính là, hai người đang ngồi ở đầu giường với tư thế vô cùng ái muội. Penn nghĩ thầm có lẽ y rời khỏi là một sai lầm? Tiến lên phía trước, phát hiện hai người cũng không phải... Cũng không phải cái loại trạng thái y nghĩ, Penn không khỏi thả lỏng.

[Chesil?]

Chesil mở hai mắt, nuốt mấy cái mới chậm rãi mở miệng. Âm thanh trầm đục cùng bộ dạng quá mỗi một của hắn, làm Penn nhìn không được chủ động tiến lên nâng Raymond mê man dậy, thấy Chesil vẻ mặt khó hiểu, cười gượng giải thích như vậy không có lợi để vết thương Raymond lành lại, sau đó đặt nhóc kỳ đà kia lên giường bệnh bên cạnh.

[Xảy ra chuyện gì sao?]

[Ray gặp ác mộng, bộ dạng rất bất thường.] Không biết ý nghĩ xấu xa trong đầu Penn, Chesil rất thành thật trả lời. Điều này làm Penn nhẹ nhàng thở ra, tiến lên phía trước rót nước cho hắn, đi đến bên giường nhìn Chesil – dường như ngay cả cánh tay cũng không có lực nâng lên, y đột ngột nổi lên ý xấu, uống một ngụm nước nhanh chóng cúi đầu uy đối phương.

Chesil bị tiếp xúc đột ngột này làm cho sợ tới mức ho khan liên tục, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Penn, phản ứng quá mức kịch liệt của hắn làm Penn nghi hoặc.

[Người chẳng lẽ chưa từng hôn môi sao?]

[Hôn môi?]

[Chính là miệng đối miệng.]

[Amon ở trên! Hành vi này...] Chesil đột ngột ghen đỏ mặt không biết làm sao.

Ký ức cổ xưa đột ngột trở lại trong đầu Penn, y nhớ ra hình như có giới luật như vậy, tư tế hoặc người tiếp xúc cùng thần linh không thể cùng người khác tiến hành “hành vi này”, nhưng giới luật cứng nhắc sớm đã bị cát vàng vùi lấp đó, kỳ thực chỉ là một trò cười không phải sao? Penn đột ngột mừng thầm. Y phải cảm thấy hưng phấn, y là người đầu tiên cướp lấy môi Chesil! Rõ là khởi đầu tốt đẹp, kế tiếp y cũng phải đoạt lấy từng bộ phận khác.

[Người nên làm quen, đây là phương thức chào hỏi đặc thù hiện đại.] Penn cười tà.

[Đây sẽ bị thần Amon trừng phạt.]

[Nhưng người bây giờ rất tốt không phải sao? Người xem, ta mấy ngàn năm nay không biết làm “hành vi này” bao nhiêu lần, không phải vẫn hoàn hảo hay sao?] Penn mang nụ cười không ác ý tiếp tục dụ dỗ con mồi đơn thuần trước mặt.

[... Không biết bao nhiêu lần à.] Chesil lâm vào trầm tư, hắn lặp lại làm Penn nghĩ thầm mình có phải nói sai không, tuy Chesil cũng không biết ý nghĩa đại diện hiện tại của hôn môi, nhưng Penn vẫn chột dạ chuyển đề tài.

[À, băng vải của người cần phải đổi, như vậy sẽ bị nhiễm.]

Lấy lại tinh thần, Chesil cúi đầu nhìn băng vải dần bị máu loãng nhuộm đỏ, ngo ngoáy đứng dậy như đột ngột nghĩ đến gì đó.

[Làm gì vậy?]

[Ray cũng cần đổi.]

Câu trả lời khiến người ta mất hứng.

Penn đảo mắt thất vọng, một tay ấn Chesil về giường, ra khỏi phòng bệnh không quá một hồi liền dẫn một bác sĩ cùng một y tá quay lại, hai người thành thạo đổi thuốc cùng băng vải cho Raymond, sau đó lại nhanh chóng rời đi.

[Như vậy, tới phiên người?]

[... Ta vẫn tự mình làm đi.] Chesil nhìn người đàn ông đem băng vải cùng cái chai đặt bên cạnh vừa kéo tay áo vừa cười rục rịch, không biết nên phản ứng thế nào.

[Tay người có thể làm được chuyện phức tạp như vậy sao?] Penn cười chỉ ra tình trạng hiện giờ của Chesil, không phân trần vươn tay cởi bỏ băng vải cho hắn.

[Người là Pharaoh có tên thần, ta không thể...] Chesil ngăn cản Penn, nói như vậy kỳ thực là một cái cớ, hắn chỉ cảm thấy để lộ bản thân trước mặt người này không phải là chuyện sáng suốt. Nhưng cái này hình như vô ích với Penn, y vẫn mỉm cười di chuyển tay, cho đến lúc thân trên Chesil hoàn toàn hiện ra trước mắt y.

[Đó là quá khứ, bây giờ người hoàn toàn có thể coi ta là bạn của người.] Nếu là người yêu, sẽ thấy hoàn mỹ hơn. Penn trong lòng cảm thán như vậy, gầy gò lại không yếu ớt, cơ bắp không rõ rệt nhưng hữu lực khiến người ta thêm nhỏ dãi, thân thể thanh niên đang ở vào lúc trưởng thành, luôn phát ra sự hấp dẫn không thể ngăn cản – tuy vết bồng trên bụng rất chướng mắt.

Penn cẩn thận bôi thuốc cho hắn, trong lòng nghĩ nếu vết bồng này lưu lại sẹo cũng không sao, khi y biến Chesil thành người yêu vĩnh hằng của mình, những dấu vết đó cũng sẽ tự động biến mất.

Penn cười trộm ảo tưởng tương lai hoàn mỹ của hai người, lại không biết lời y nói làm Chesil nhớ tới quá khứ tồi tệ. Bạn hắn, không, người hắn cho là bạn cuối cùng còn không phải muốn giết chết hắn sao? Chesil nhìn không được quay đầu nhìn Raymond nằm bên cạnh. Vậy hắn cùng Ray thì sao? Bọn họ ngôn ngữ không thông, dường như ngay cả quan hệ mỏng mảnh... Cũng không phải, hắn chỉ đơn phương ý lại Ray, sa vào nụ cười ôn hòa của y. Nhưng chuyện sau này, hắn vẫn có thể thấy được nụ cười đó sao? Chesil nhắm mắt lại, đau đớn không ngừng truyền đến không thể nói rõ là từ bụng hay từ ngực.

Chesil được Penn khuyên bảo, ngủ mấy tiếng, lúc hắn tỉnh lại đã đến nửa đêm. Raymond ở giường bên cạnh thỉnh thoảng thở dài đau đớn, mà Penn thì không thấy bóng dáng. Chesil đi đến bên cửa sổ, gió đêm thổi vào, mát mẻ hơn mấy ngày trước rất nhiều, sao điểm đầy bầu trời đêm bình lặng, cũng lộ ra vầng trăng lưỡi liềm cong cong. Cẩn thận lắng nghe rất lâu, cũng không nghe thấy tiếng Pharaoh nữa, Chesil thở dài, hắn không tin đó là ảo giác bản thân.

Đột ngột, từ phía sau truyền đến tiếng Raymond đau đớn rên rỉ. Chesil cuống quýt xoay người chạy qua, dưới ngọn đèn dầu chấp chờn, thấy Raymond nằm sấp về mặt thống khổ vươn tay cào cổ họng.

“..... Nước....”

Âm thanh không rõ ý làm Chesil lo lắng, hắn ghé sát gần hơn muốn nghe rõ người kia rốt cuộc đang nói cái gì. Hiểu lời Raymond nói đúng là “nước” mấy hôm trước từng dạy hắn, Chesil vô cùng mừng rỡ thấy mình còn nhớ từ ngữ này. Hắn nâng Raymond dậy cho uống nước, nhưng chàng trai chưa tỉnh chỉ uống một ngụm liền kịch liệt ho khan.

Cuống quýt giúp y lau nước bên khóe miệng, động tác Chesil đột ngột ngừng lại, đôi môi Raymond hơi mở ra, do dính nước mà sáng bóng hấp dẫn lực chú ý hắn, hắn có thể thấy đầu lưỡi còn động đập bên trong.

Chesil thu hồi ánh mắt mình, chầm chầm nhìn ly nước, bắt đầu ngẩn ra. Không quá lâu sau, Raymond lại bắt đầu rên nhẹ, Chesil do dự uống một ngụm nước rồi phủ lên, không kịp cảm giác môi đối phương mềm

mại tới cỡ nào, hấn lại uy thêm mấy lần. Nghe thấy Raymond thở dài như thỏa mãn, Chesil nâng tay lên lau đi nước bên khóe miệng, nhin không được nghĩ thầm, tuy nhịp tim hấn quả thực nhanh hơn một chút, nhưng hành vi xúc phạm thần thánh này cũng không tạo thành trở ngại gì. Có lẽ... Về sau nếu dùng phương thức chào hỏi này, quan hệ của hấn cùng Ray cũng sẽ có chút tiến triển?

18. Chương 18

Penn cảm thấy rất khó chịu.

Raymond rốt cuộc có cái gì tốt? Có thể làm Chesil tựa như một con chó trung thành – hơn nữa còn canh giữ ở bên cạnh như chó săn Ibizan huyết thống thuần khiết? Nhớ lại vị máu ngọt ngào, Penn nhin không được liếm liếm môi. Liếc chàng trai chớp mắt ghé sát bên giường Raymond, y đem ánh mắt quay lại báo Luxor trong tay, y bây giờ chính là cần nhẩn nại.

[Chesil người qua đây!]

Mây thanh tú dồn lại, Penn nhìn tiêu đề trên báo, gọi Chesil qua. Chờ thanh niên mờ mịt đến gần, Penn chỉ hình trắng đen trên báo cho hấn.

Thi thể sau vụ nổ cùng khói đặc cuộn cuộn ở hiện trường làm Chesil nhin không được run lên, quá khứ mờ nhạt như ác mộng sao lại được tái hiện rõ ràng như vậy trên một trang giấy, cũng không rõ ý đồ làm hấn hồi tưởng quá khứ của Penn.

[Hôm trước ngoại trừ vụ nổ kia, còn có thêm hai người chết nữa.]

[Gì?]

[‘ Thợ kim hoàn cùng học trò hôm qua được phát hiện bất ngờ chết ở phòng làm việc, trang sức lãnh sự Anh quốc đưa đến để sửa đổi bị mất đi’, hai vụ này hình như có liên quan...] Trang sức đó có phải là bùa không? Trong lòng Penn làm ra suy đoán, nhưng cũng quá trùng hợp. Hơn nữa cũng không nghĩ ra cái người dám cầm bùa hộ mệnh vô giá đi kêu thợ kim hoàn sửa đổi là dạng tâm tính gì.

Chesil mờ mịt đứng tại chỗ, hình như vẫn còn cố gắng hiểu ý nghĩa trong lời nói Penn.

Penn thấy thể cười cười, đóng báo vỗ vỗ bả vai Chesil, y thiếu chút nữa quên người trước mắt là một món đồ cổ xuyên không mà đến, xem ra y cần tự mình đi điều tra trước, sau đó nói với Chesil kết luận thì tốt hơn.

Lúc này, thanh niên nằm trên giường phát ra tiếng rên rĩ thống khổ thật dài, thu hút lực chú ý hai người.

“Oh, cậu Raymond, cậu tỉnh à?” Penn đi đến bên giường trước Chesil một bước, cố ý che Chesil phía sau, tuy không muốn, nhưng vẫn vươn tay giúp Raymond trở thân

Mặt trắng bệch thở dốc, Raymond nuốt mấy cái sau đó chậm rãi mở miệng. “Charlotte ở đâu? Cô ấy thật sự...?” Y cắn môi vịn phần thống khổ, hình như không thể nói ra chữ kia.

“ Thật bất hạnh!” Nhớ cái tên Raymond nói đúng là tên của con gái lãnh sự đăng trên báo, Penn mặt không biểu tình nói sự thật, điều này làm Raymond toàn thân run lên, ánh mắt đại ra nhìn phía trước, không lên tiếng nữa. Penn nhếch môi có chút thất vọng, y vốn tưởng rằng có thể thấy Raymond vừa khóc vừa la.

[Ray nói cái gì?]

[Hấn nói hấn mệt, bảo chúng ta rời khỏi.]

[Hả? Ta muốn ở lại.] Nghe Penn phiên dịch, Chesil lắc đầu, bộ dạng Ray thoát nhìn bất thường. Lúc này hấn không thể rời khỏi.

[Hấn nói muốn một mình yên tĩnh.] Penn mỉm cười, dùng âm điệu ôn hòa khuyên bảo. [Chúng ta đi tìm bác sĩ giúp Ray đổi thuốc, tiện tay tái kiểm tra, hơn nữa người không phải muốn biết tung tích bùa hộ mệnh sao?]

Đề nghị này làm Chesil dao động, hắn nhìn Ray nằm trên giường ngẩn người lại không nhìn hắn, lâm vào tiến thoái lưỡng nan. Penn nhìn chuẩn cơ hội, không thêm phân trần đẩy Chesil đi, làm hắn không có thời gian đổi ý. Thực hiện được âm mưu, Penn tâm tình vui vẻ tìm bác sĩ dặn mấy câu sau đó ra khỏi phòng khám.

Hầu như bị Penn kéo khỏi phòng khám, Chesil đột ngột dừng bước, chiếc ô tô màu đen đậu trong hẻm với hắn mà nói là một quái vật biết phát nổ. Nhìn Chesil sắc mặt trắng bệch, Penn kéo khóa môi tiến lên phía trước lịch sự mở cửa xe, dịu dàng mở miệng. [Yên tâm đi, ta chính là Pharaoh có tên của thần, ta sẽ bảo vệ người.]

Chesil không thể phủ định nhìn y một cái, sau đó lên xe. Penn như sói hoang vô được thả trắng, hưng phấn huyết sáo khởi động ô tô, vừa rẽ rất điệu nghệ ra khỏi hẻm, vừa nghĩ thầm phải lừa con thỏ thơm ngon này ăn sạch.

[Người biết bùa ở đâu sao?]

[Không biết.]

[... Ta vẫn trở về với Ray thì tốt hơn.] Mắt thấy Chesil thành thạo chuẩn bị kéo cửa xe ra, Penn giảm tốc độ, sợ đối phương sẽ từ trong xe nhảy ra.

[Chờ một chút] Y vươn tay giữ chặt Chesil, cũng nói ra suy nghĩ của mình. [Bản tin đọc cho người hồi này rất có thể là manh mối, nhưng ta cần thời gian điều tra.]

Từ kính chiếu hậu, Penn thấy động tác của Chesil đình chỉ, hắn do dự một hồi rồi ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế. Penn nhếch miệng cười thu hồi tay, giẫm lên chân ga.

[Rất tốt, như vậy chúng ta tìm một chỗ lãng mạn ăn cơm trưa trước.]

Bên kia, đổi thuốc cùng băng gạc xong, lại bị y tá cương quyết cho uống thuốc cùng thức ăn lỏng, Raymond không chút phản ứng mặc người ta lấn qua lấn lại như một con rối gỗ.

Đau đớn sau lưng hay cảm giác mát lạnh từ nước thuốc đối với y mà nói đều không tồn tại, Raymond ngây người chăm chăm nhìn một điểm nào đó phía trước. Bị thương tới tê liệt, y cố gắng ức chế bản thân không hồi tưởng chuyện đã xảy ra lúc ấy, khiến ngột ngạt trong ngực từng chút tích lũy. Giữa thần thờ, bên vành tai tựa như truyền đến tiếng nỉ non trầm trầm, chậm rãi làm tan đau khổ của y, âm thanh quen thuộc làm Raymond chuyển động mắt, vô thức hô lên.

“ Chesil?”

Chờ thật lâu, cũng không có người đáp lại, Raymond mắt mát vô danh, lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Tiếng bước chân xềnh xệch như bị lôi kéo chậm rãi tới gần, Raymond ngược mắt, Jim cầm chai rượu, vẻ mặt suy sụp đứng bên giường, hai mắt tràn ngập tơ máu vẫn không nhúc nhích chờ y.

Qua thời gian rất lâu, Jim mới run rẩy mở miệng.

“..... Charlotte chết. Tại sao mày không chết, tại sao mày còn sống?”

Raymond nhắm mắt lại, nỗ lực ức chế bị thương nháy mắt tan rã, chỉ trích vô danh cùng tiếng chai rượu vỡ nát làm y muốn ngạt thở, nhưng y lại không thể phản bác, vấn đề này y cũng đã tự hỏi bản thân mình vô số lần. Raymond nuốt vào chua xót lại bị vũng lầy đau khổ bắt lấy, y phảng phất như thấy mình càng lún càng sâu, vật chất màu đen sền sệt chưa qua đầu gối, lúc nhúc leo lên người y, dùng sức kéo y càng sâu vào bóng tối.

“ Khục, quấy rầy một chút?”

Giọng nói già nua đột ngột làm Raymond mở mạnh mắt ra, ảo giác vừa rồi chân thật quá mức làm y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Raymond nghĩ thầm có lẽ mình đã phát điên.

Jim nhìn thấy ông lão đi vào là Hawass, một câu cũng không nói liền chạy ra ngoài cửa. Hawass ngẩn người, sau một lúc lâu mới tới bên giường Raymond.

“ Con trai, cậu có khỏe không?”

“ Hawass...” Âm thanh ôn hòa cùng sự ân cần thăm hỏi làm mũi Raymond đột ngột xót xót, y chống tay muốn ngồi dậy, lại bị Hawass ngăn lại.

“ Cậu đừng thương cho tốt đi, chuyện đã xảy ra ngày đó không phải lỗi của cậu.” Hawass sờ đầu Raymond an ủi, lão hẳn là nghe được lời Jim trách mắng? Raymond có chút nghẹn ngào, có lẽ y chính là cần một người nói ra những lời này với mình, để tha thứ cho việc y còn sống.

“ Nếu ngày đó cháu không mời họ...” Raymond muốn nói lại bị Hawass vươn tay ngăn cản, y ngẩng đầu nhìn về phía ông lão vẻ mặt bi thương rồi lại dịu dàng, cảm giác tựa như thấy được người cha qua đời đã lâu.

“ Đây chỉ là một tai nạn, cậu không cần tự trách.”

Raymond rũ mắt xuống, gật gật đầu, nhưng trong lòng làm sao cũng không thể tiêu tan. Hawass thấy bộ dạng Raymond, không khỏi thở dài, mở miệng nói mục đích lão tới lần này.

“ Kể tiếp cậu tính thế nào?”

Vấn đề này làm Raymond mù mịt, bị đau khổ bi thương bao trùm, y hầu như quên mất chuyện này. Raymond cười khổ, còn có thể làm gì đây? Y bây giờ đã cùng đường, không phải sao? Y mở miệng, nhưng thế nào cũng không thể nói ra.

“..... Tuy bây giờ không phải lúc nói chuyện loại này, nhưng ta muốn hỏi cậu, có chịu giúp ta một bận hay không.”

Raymond giương mắt, ông lão đột ngột nghiêm túc làm y mờ mịt.

“ Raymond, cậu phải biết, ta căm ghét bọn giặc vì tư lợi mà phá hoại lịch sử đất nước ta. Ngoài mặt là tổ chức khảo cổ hợp pháp của các quốc gia, nhưng bọn họ dường như đều bị một người ngầm khống chế, mà ta đến bây giờ cũng không thể biết là ai.”

“ Cháu không rõ...”

Hawass trầm lặng một hồi, tiếp tục nói như hạ quyết tâm. “Như cậu biết, Ai Cập có vô số cổ vật quý giá, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, một lượng lớn cổ vật trôi ra nước ngoài. Ta cùng những người bạn luôn tận sức yêu cầu lập điều luật bảo vệ cổ vật, nhưng hiệu quả quá nhỏ... Biết đâu đánh vào gốc rễ các mắc xích nắm giữ lưới buôn lậu mới là quan trọng nhất giai đoạn hiện nay.”

“ Tại sao lại tìm tới cháu?” Raymond chầm chầm nhìn ông lão, y đại khái hiểu được ý đồ của lão, là muốn y hỗ trợ đi thăm dò bàn tay đen phía sau màn sao?

“ Ha ha, cậu bắt đồng cùng những người ta từng thấy trước giờ, cậu gan dạ, có tri thức cùng trực giác, hơn nữa ta cho rằng kiếm tiền đối với cậu mà nói cũng không quan trọng như vậy đúng không?”

Giọng điệu tự tin của ông lão làm Raymond trầm lặng, đúng vậy, kiếm tiền là thứ yếu, y khát vọng nhất chính là cảm giác thỏa mãn do tự tay mình khai quật được kho báu. Nhưng.... Trong lúc y do dự, Hawass từ túi bên người lấy ra xấp khổ giấy cùng cái kim châm màu đen, đặt bên giường.

“ Cậu suy nghĩ cho kỹ, ta mấy ngày nữa sẽ lại đến xem cậu.”

Nhìn theo Hawass ra cửa, Raymond chống chịu ngồi thẳng người, đau đớn như xé rách làm đầu y đầy mồ hôi, y cầm khổ giấy lên, nhìn hoa văn sâu xa khó lường phảng phất như bùa chú thêu bên trên, lâm vào trầm tư.

19. Chương 19

Sau khi rời khỏi phòng khám, Penn lái Chesil đến tiệm quần áo lớn nhất thị trấn, đại bộ phận quần áo bên trong là phục sức Ả rập truyền thống.

[Quá tuyệt vời, Chesil, người còn muốn tuần tú hơn hoàng tử Ả rập.]

Chesil nhìn người đàn ông vẻ mặt khoa trương trước mắt, cùng bộ dạng bản thân mặc trường bào màu trắng, cảm thấy có chút lúng túng, Penn nói đây là gương, còn chiếu ra bóng hắt rõ ràng hơn nước sông

Nile, cùng tất cả những đồ vật thần kỳ làm hấn nhẹn không được cảm thán trong lòng. Người đàn ông ở một bên tự nhiên hưng phấn vươn tay giúp hấn chỉnh sửa khăn đội đầu một chút, vãi vốc mềm mại cùng trường bào rộng lớn thoáng khí hết sức dễ chịu.

Đột nhiên, Penn bắt ngờ hôn Chesil một cái, sau đó cười xấu xa.

[Kiểu chào hỏi hôm nay, người phải quen sớm một chút mới được.]

Chesil há miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng do dự vẫn không nói ra, chỉ gật nhẹ đầu, động tác nhỏ nhặt này làm ý cười Penn lớn hơn nữa.

[Chesil, chờ vết thương người tốt rồi, ta sẽ mua âu phục càng thích hợp hơn với đường nét thân thể người.]

Chesil nhẹn không được nhú mày. Tuy hấn không hiểu ý trong lời Penn nói, nhưng giọng điệu không rõ ý của đối phương lại khiến hấn có chút mất tự nhiên.

[Chúng ta không phải muốn đi truy xét manh mối sao?] Chesil nhẹn không được hỏi ra, nhưng Penn nhanh chóng thanh toán tiền đường như không nghe thấy, kéo hấn đến một nhà hàng cách đó không xa.

Canh sò tươi ngon, thịt xốt cà, thịt bò tàu hủ và rau salad, Penn vui rạo rức nhìn Chesil vẻ mặt không biết làm sao, với ý mà nói, cuộc hẹn như vậy rõ là khiến người ta phấn chấn, Chesil mặc phục sức Ả rập lộ vẻ oai hùng bất phàm, nhưng trong đầu y lại nhẹn không được thêm vào bộ dạng Chesil chỉ mặc khổ váy mê người.

[Mau ăn đi! Đói bụng thì chuyện gì cũng làm không được.] Penn dùng chậu nhỏ chủ quán chuẩn bị cho rửa tay, sau đó theo tập tục địa phương cầm lấy bánh vừa nướng xong còn bốc hơi nóng ăn. Chesil do dự một chút, cũng học bộ dạng y ăn đồ ăn. Mỗi lần ăn một miếng, vẻ mặt Chesil đều biến hóa, điều này làm Penn nhẹn không được cười trộm. Y nhai thịt nấu nhừ, lại bắt đầu ảo tưởng thời khắc y mang Chesil về Luân Đôn ở khu phố cổ Tháng năm, trong ánh nến lãng mạn, dạy người này dùng dao cắt bỏ bớt-tét nướng rượu đỏ sao cho vừa vặn, uống mấy ly rượu quý sau đó thừa dịp men say...

[Penn!]

Tiếng kêu của Chesil làm Penn hoàn hồn, Penn hả một tiếng, mới phát hiện trên bàn dính đầy nước cà của khối thịt trên tay y. Y cuống quýt lấy khăn lau tay, cười đáp lại Chesil nghi hoặc khó hiểu.

[Khục! Xin lỗi, ta đang suy nghĩ chuyện tìm kiếm manh mối.]

[Rất khó khăn sao? Vẻ mặt người rất ngưng trọng.]

[Đúng!] Penn cố ý vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, điều này làm Chesil buông đồ ăn trong tay, luống cuống đứng lên, lúc vừa mới định nói câu dừng lãng phí thời gian lại bị Penn kéo lại.

[Trước ăn xong đã. Chúng ta còn có thể đem một phần về cho Ray, hấn rất lâu rồi không ăn uống, người cảm thấy đem cái gì được đây?] Penn vừa nói ra, Chesil không chút do dự ngồi trở lại, bộ dạng nhu thuận kia vừa làm y khó chịu, vừa làm y cảm thấy người đối diện rất đáng yêu.

[Ray cần ăn thịt bổ sung thể lực.] Chesil chỉ chỉ thịt bò tàu hủ cùng thịt sốt cà trước mặt.

[Được được!] Penn thất bại nhấc tay cười, y búng tay gọi nam bồi bàn đến, dặn cho thêm thức ăn, sau đó lại nhét giấy bạc vào trong tay bồi bàn. Bồi bàn ngẩng ra một lúc, cất kỹ tiền rồi nháy mắt với Penn.

[Ăn xong chúng ta trở về.] Penn thở một hơi, uống súp tuy hơi lạnh nhưng vẫn ngon.

[Hả? Không phải đi tìm manh mối sao?] Chesil nhú mày.

[Manh mối chạy không được, nhưng trở về muộn, Ray bị thương phải ăn đồ nguội, như vậy được không?] Penn học bồi bàn nháy mắt với Chesil, người nọ bộ dạng đã hiểu, bắt đầu ăn hết đồ ăn.

Penn nhẹn không được thở dài trong lòng, tình địch kia, hình như còn khó giải quyết hơn y tưởng tượng.

“Ray!” Vừa vào cửa, Chesil thấy Raymond tỉnh táo ngồi bên giường, nhẹn không được vui sướng, tuy sắc mặt đối phương tái nhợt, nhưng hình như không có gì đáng ngại, ngày đó nổi điên thật giống như một giấc mộng.

“Chesil... Anh Curwen.” Raymond thấy người đi theo phía sau Chesil, trên khuôn mặt tái nhợt lập tức xuất hiện vẻ chán ghét.

“Ha ha, gọi tôi Penn là được! Ray!” Penn thành thạo lộ ra nụ cười vô hại muốn làm tan rã phòng bị của đối phương, đáng tiếc hiệu quả không lớn. Y nhún nhún vai, nhìn Chesil vui vẻ bên cạnh Raymond, phẳng phất như có thể thấy cái đuôi phe phẩy phía sau, làm tâm tình tốt đẹp trước đó của y biến mất hầu như không còn, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười một trăm lẻ một phần trăm. “Về sau chúng ta chính là bạn tốt...”

“Ai với anh!... Là bạn!” Raymond vừa rống giận một câu, mặt đột ngột vặn vẹo nhẵn lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng như nhả nhện gì đó, ngay cả tiếng cũng biến nhỏ như muỗi kêu.

[Ray, người không sao chứ?] Chesil lo lắng hỏi, nhưng Raymond không hiểu ngôn ngữ hân, hân đành phải quay đầu cầu cứu Penn đang ngoài cười trong không cười.

“Cậu khỏe chứ?”

“Xin... Giúp tôi gọi bác sĩ, cảm ơn.”

“Bác sĩ không có ở đây!”

“... Vậy y tá.”

“Cũng không có.” Đối mặt với ánh mắt như giết người của Raymond, Penn nhún vai, lời y chính là sự thật, lúc y vừa trở lại, trong phòng khám quả thật không có ai. “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“.....” Raymond cắn chặt răng, cũng không trả lời, nhưng sắc mặt muốn xanh mét cùng bộ dạng khó nói của Raymond làm Penn lập tức hiểu rõ, y cười xấu xa, cúi xuống từ dưới giường lấy bình đựng nước tiểu ra, đưa cho Raymond.

“Đừng khách sáo, xin tận tình sử dụng.”

Lời nói trêu đùa làm Raymond tức giận toàn thân run rẩy, mà Chesil thì vẻ mặt không hiểu gì nhìn cái vật hình dạng quái dị kia, nhưng mùi khó nghe mơ hồ truyền đến cùng biểu tình nhả nhện của thanh niên làm hắn lập tức hiểu ra yêu cầu lúc này của Raymond.

Hành vi ngay sau đó của Chesil làm Penn cùng Raymond nhìn đến choáng váng, chỉ thấy hắn tiếp nhận bình đựng nước tiểu, không phân trần kéo quần Raymond lấy ra biểu tượng nam tính đã ghen đến sưng, nhét vào miệng bình.

“Chờ.... Chờ một chút!” Xấu hổ lập tức bùng nổ, sắc mặt Raymond lúc đỏ lúc trắng, cả người run rẩy, giống như đang bị điện giật. Thấy Chesil vẻ mặt nghiêm túc phẳng phất như đang nói với mình, không sao đâu, Raymond thật muốn liến như vậy ngắt xối. Y chính là không muốn dùng thứ này mới đòi gọi bác sĩ đi WC.

Penn ở một bên cười đến cơ hồ đau sốc hông, Chesil thì mặt mày nghiêm túc kiên nhẫn chờ. Vành mắt Raymond bắt đầu nổi đỏ, y cố gắng giữ vững lực nhả nhện cơ hồ hồng mắt, cầu xin Penn cười đặc biệt to.

“Pe... Penn. Van cầu anh mang Chesil ra ngoài!”

“Ha ha ha. Không thành vấn đề, vậy, chúng ta là bạn bè chưa?” Penn lau nước mắt, e rằng đây là lần y cười khoái trá nhất mấy ngàn năm nay.

“Đúng! Đúng! Như anh nói!”

Penn cười lớn kéo Chesil vẻ mặt mờ mịt ra ngoài, sau đó chống tường tiếp tục cười đến không thở nổi.

[Sao thế? Người đang cười cái gì?]

[Hô... Chesil, chuyện người cần học còn rất nhiều!] – nhất là chuyện thanh niên trẻ tuổi cho rằng bình nước tiểu chỉ có lão già bệnh sắp chết mới có thể dùng. Penn đột ngột cảm thấy y có thể không cần sốt ruột bắt cóc Chesil, kéo dài thêm thời gian làm mình vui vẻ.

Lần thứ hai vào lại phòng, Raymond mặt như bếp lò bị lửa đốt đến đỏ bừng. Y lắp bắp nói với y tá tới lúc đó giải quyết tốt hậu quả rồi trầm lặng xuống, Chesil nghiêng đầu, tuy không biết Raymond đang nói cái gì, nhưng hẳn cảm thấy khóe mắt cùng hai má ửng hồng tôn khuôn mặt tuấn mỹ của y càng thêm mỹ lệ.

Xem ra, Raymond đã từ bị thương phục hồi một chút. Chesil tự ý gật đầu, sau đó đặt đồ ăn mang về trước mặt Raymond, gục đầu xuống cho y một cái hôn coi như chào hỏi hôm nay.

Thân thể Raymond nháy mắt cứng ngắc, đối với hành động đột ngột này không biết nên phản ứng làm sao. Mà Penn lộ ra vẻ mặt hồng bét che miệng lại.

“Che... Chesil anh.... Penn xin giúp tôi hỏi anh ấy đây là để làm gì!” Raymond hồi hồn về từ trong khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được quay đầu ép hỏi Penn, làm người phiên dịch lúc này rất cuộc phát huy công dụng!

“Ách, a.... Khục, đây là nghi thức cầu phúc truyền từ thời Ai Cập cổ. Cậu ta là đang chúc cậu sớm ngày hồi phục.” Penn lộ ra nụ cười làm bản thân thoát nhìn có sức thuyết phục, nhưng trong lòng lại nhin không được mắng bản thân sao lại nói với Chesil hôn môi là cách thức chào hỏi.

“Hả? Anh khẳng định?”

“Đúng vậy, đúng!” Penn cảm thấy khóe miệng cũng sắp co giật, y vội dời đi lực chú ý. “Đây là đồ chúng tôi mua về lúc ăn trưa, còn nóng hãy ăn đi!”

Mang về mặt tám phần hoài nghi, Raymond cau mày vừa ăn vừa lâm vào trầm tư. Sau khi thấy Raymond bắt đầu ăn cơm, Chesil đứng lên, có chút khó hiểu hỏi Penn.

[Tại sao Ray sau khi tiếp nhận chào hỏi của ta thoát nhìn rất tức giận?]

[... Vì.... Có người đối với loại chào hỏi đó..... Không quá tiếp nhận!] Penn nghiêng mặt thống khổ nhắm mắt lại, tuy là lỗi của y, y đáng lẽ phải giải thích rõ ràng, nhưng nhìn thanh niên vẻ mặt nghi vấn cộng thêm ủy khuất đáng thương, y thật sự là... Không muốn mất đi cơ hội “mỗi ngày một nụ hôn” tràn ngập sức hấp dẫn.

[Phải không?]

Chesil xụ bả vai, lời giải thích của Penn làm hắn hiểu ra vì hẳn cùng Raymond ngay cả quan hệ bạn bè cũng không phải, cho nên mới có phản ứng này với sự chào hỏi của hắn.

[Ta sẽ cố gắng cho đến khi hắn chấp nhận mới thôi!]

[.....] Penn phát hiện y hình như lại làm ra một việc ngốc nghếch quá nhiều bản thân.

20. Chương 20

“Anh Curwen.” Ăn xong đồ ăn, Raymond đột ngột đen mặt ngừng đầu hỏi. “Phí chữa trị đều do anh trả sao?”

“Ha ha, gọi tôi Penn, chúng ta không phải bạn bè sao? Những thứ đó cậu cũng đừng để ý.” Penn khoát tay, bộ dạng không sao cả, nhưng Raymond vẫn kích động nói chắc chắn sẽ trả hết nợ.

Penn nhún nhún vai không nói tiếp, nghĩ thầm đương nhiên phải trả hết nợ, nhưng phụ trách trả nợ là người khác. Ánh mắt y bay theo chàng trai tiến lên phía trước giúp Raymond thu dọn đồ ăn, lúc đang cảm thán đường nét mê người mà đối phương lộ ra khi cúi thân, thân thể hắn giật một cái, bỗng nhiên cầm lên cái gì đó chạy về phía y.

[Penn! Người xem này!]

Trong tay Chesil chính là một cây kim châm màu đen, rất có phong cách viễn cổ, Penn cầm lấy xem mấy cái, trả lại cho Chesil, y không nhìn ra cái này có gì đặc biệt, nhưng y lại rất thỏa mãn vì mình là người đầu tiên đối phương muốn chia sẻ phát hiện.

[Có vấn đề gì?]

[Đây là công cụ truyền xuống từ các thế hệ trong tộc ta. Ta bỏ lại trên bàn trong phòng bí mật trước khi bị truy sát. Penn, người giúp ta hỏi Ray một chút được không?] Chesil kích động giải thích, cầm lấy bảo bối mất lại về cảm tạ thần linh. Penn nhú mồm, hóa ra là muốn y làm thông dịch? Tâm tình vốn lằng lằng nháy mắt rơi đến đáy vực, trong lòng tặc lưỡi xoay người về phía Raymond, giọng điệu không tốt hỏi.

“ Tôi hỏi cậu, cái kim châm kia là từ đâu tới?”

“Hả? Tôi tìm thấy, anh hỏi cái này để làm gì?” Khó chịu với thái độ của Penn, Raymond cũng nhăn mày đáp lại, tuy thoát nhìn một mắt nhưng khí thế lại tuyệt đối không thua Penn, hai người đối diện giống như mãnh thú hận không thể cắn xé đối phương.

“Hah, hóa ra cậu là kẻ trộm.” Penn kéo khoe miệng, khoa trương nhún vai như châm biếm, động tác này làm cơn tức của Raymond tăng cao, y tiện tay cầm lấy thứ gì đó gắng sức ném về phía Penn, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn, nhưng y cắn răng nhẫn nhịn, dường như không muốn làm đối phương thấy mặt yếu ớt của mình.

“Biến đi! Ông đây là người sưu tầm đồ cổ!”

“ Ha ha, vậy hai ta là đồng nghiệp?” Châm biếm đáp lại, sắc mặt Penn như thời tiết chuyển tốt, lại trở nên hiền hoà.

“ Quỷ mới là đồng nghiệp với anh! Chết tiệt, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Raymond cắn chặt răng, phần hận trừng mắt Penn. Người trước mắt luôn có cách làm y bực phát tức giận.

“ Được rồi, được rồi, chưa từng thấy cậu tức giận như vậy.” Penn cúi người nhặt cục vãi Raymond ném xuống đất, ý cười khoe miệng đột ngột trở nên lớn hơn. Cái đối phương ném lại là khối vãi vò thành một cục, Penn nhìn không được nghĩ thầm thật may mắn, y đang lúc muốn thấy bộ dạng Chesil mặc khối vãi. Bất động thần sắc thu hồi khối vãi, tâm tình Penn tốt lên rất nhiều, quyết định nói chuyện nghiêm túc với Raymond. “Thật ra là Chesil bảo tôi hỏi cậu, cái kim châm này từng thuộc về tổ tiên cậu ấy, cho nên muốn hỏi làm sao cậu có được.”

Penn đơn giản vấn đề, y đương nhiên sẽ không nói với đối phương Chesil từng thuộc về thế giới ba ngàn năm trước, chuyện này là bí mật của hai người họ.

“ Nói như vậy...” Raymond quay đầu nhìn bạch bào Ả rập, Chesil vẻ mặt mù mịt do không hiểu hai người đối thoại. Y nghĩ thầm chẳng lẽ trực giác mình thật sự đúng rồi? Raymond nhìn không được trong lòng hưng phấn lên, y tìm được phòng bí mật, có được thứ này, sau đó lại nhặt được một người thuộc bộ tộc còn sót nào đó! Mà hai cái này lại có liên quan! HAH! Nữ thần may mắn thực ra luôn luôn ở bên cạnh y? Nghĩ như vậy, Raymond cảm thấy nụ cười thiếu đánh của Penn cũng không phải chướng mắt đến thế. “Tôi tìm được phòng bí mật ở đền thờ Amon, bên trong cũng không có cái gì, chỉ phát hiện cái này.”

“ Hả? Phòng bí mật đền thờ Amon? Cậu làm sao phát hiện?” Penn có chút suy nghĩ nhìn thanh niên hình như kích động vì cái gì đó. Penn vốn từng là Pharaoh, đương nhiên biết trong đền thờ sẽ có phòng bí mật, nhưng việc này ngoại trừ đại tư tế cùng Pharaoh ra, hẳn là bí mật tối cao, trừ khi.... Raymond sau khi nghe câu hỏi của y, lộ ra vẻ mặt đánh chết cũng không nói, lập tức làm Penn sáng tỏ.

“ Trong tay cậu có giấy Papyrus?”

Lời này làm thân thể Raymond giật mạnh, trừng lớn mắt nhìn Penn tựa như hỏi y tại sao lại biết.

“ Rất dễ hiểu, tôi tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp với cậu, cậu có thể tìm được phòng bí mật, chắc chắn có được loại bản đồ ghi chép ‘bí mật’ nào đó.”

“.... Anh muốn thế nào?” Raymond như mèo bị uy hiếp, toàn thân cảnh giác lên.

“ Không muốn thế nào! Sau khi cậu hồi phục, sẽ tiếp tục tìm kiếm những bí mật đó chứ?”

Raymond trầm lặng, kích động, phần nộ, cảnh giới trước kia coi như chưa từng xuất hiện, thay vào đó là nặng nề không thể nói bằng lời. Chờ y phục hồi rồi sẽ bị đuổi khỏi Ai Cập! Mà điều kiện Hawass đưa ra, y cũng còn chưa suy nghĩ được. Vốn sẽ không biến thành như vậy, nếu ngày đó y không... Raymond đột ngột ôm ngực, rên thấp, bất cẩn lướt qua một đoạn ký ức, đau khổ cố sức quên đi sẽ lập tức ủa đến, làm y cơ hồ vô lực ngăn cản.

“Ray?” Chesil lo lắng đứng bên giường, hần nhìn Penn nhưng đối phương cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc nhún vai. Không biết xảy ra chuyện gì, Chesil chỉ có thể cẩn thận khẽ vuốt vai Raymond.

[Hần hình như cần nghỉ ngơi. Chesil, cùng ta về nhà thôi! Người cũng cần nghỉ ngơi.]

Đề nghị của Penn lại bị Chesil lắc đầu từ chối, Penn thở dài, nghĩ thầm quên đi, dù sao mình cũng có việc cần làm. Dặn dò mấy câu, Penn liền đi khỏi phòng khám.

Chesil đột ngột nói một câu, lúc Raymond đang nghi hoặc không biết đối phương nói cái gì, đau đốn trên người liền truyền đến làm y cắn răng, thân thể bị lật qua, chờ y hồi hồn về từ trong thống khổ mới phát hiện, y đang ghé sát trong ngực Chesil, mà Chesil đang ngồi dựa trên giường điều chỉnh tư thế.

Cảm giác mắc cỡ làm Ray nhin không được giây giũa, nhưng lời nói dịu dàng không rõ ý truyền đến bên vành tai cùng động tác nhẹ vuốt bả vai y làm không quá lâu sau y liền an tĩnh lại. Lụa vải mềm mại trên bạch bào sạch sẽ cùng mùi nước thuốc truyền đến, xương sống đau nhức không chịu nổi cũng do thay đổi tư thế mà thoải mái rất nhiều. Raymond cảm thấy Chesil có đôi khi rất thần kỳ, rõ ràng ngôn ngữ không thông, nhưng có thể hiểu được y suy nghĩ cái gì... Bất quá, trừ sự kiện bình nước tiểu kia.

Hồi tưởng tình cảnh lúng túng muốn giết người lúc trước, Raymond thở dài, nếu có thể câu thông cùng Chesil như đồ đểu kia là được rồi, tuy thời tiết rất nóng, nhưng nhiệt độ cơ thể Chesil lại không khiến y khó chịu, nhịp đập truyền đến từ ngực cũng dễ chịu đến mức làm y buồn ngủ.

“Ray.”

Nghe thấy Chesil gọi mình, Raymond cũng đáp lại kêu tên thanh niên một tiếng. Sau đó chợt nghe thấy Chesil bắt đầu nói bánh mì, nước, cho rằng hần đói bụng, nhưng khi Chesil liên tục lặp lại từ đơn y đã dạy, Raymond cười. Chesil là muốn để y tiếp tục dạy hần từ đơn sao? Xem đi, quả nhiên rất thần kỳ! Biết được đối phương cũng có ý muốn câu thông với mình, Raymond cười rất vui vẻ.

Raymond chịu đựng nghiêng thân thể đau âm ỉ, nhìn con người đen đầy ý cười của đối phương. Y nâng cánh tay lên, điểm nhẹ một cái lên khóe mắt hần.

“Mắt.”

Đầu ngón tay tiếp tục trượt xuống.

“Mũi.”

Lúc trượt đến cánh môi hình dạng rất đẹp của Chesil, ký ức bị hôn bổng chốc ủa vào đầu, tuy Penn nói đây là một loại nghi thức, nhưng y chung quy vẫn cảm thấy có chút ý ái muội bên trong. Raymond hơi hoảng loạn thu hồi tay, ngay cả âm điệu phát âm cũng run rẩy.

Ngay sau đó, Chesil học động tác của Raymond, vươn tay xoa má Raymond, dùng âm thanh trầm thấp lặp lại từ vừa mới học được, mà động tác trên tay thay vì nói là chỉ, không bằng nói là đang vuốt ve, động tác quá mức dịu dàng làm Raymond nín thở, nhưng y cũng không cự tuyệt, chỉ nhắm mắt lại âm thầm thở dài.

21. Chương 21

Sáng sớm ngày hôm sau, Chesil liền bị Penn bắt khỏi phòng khám.

Trên ghế ngồi mềm mại, bất đồng cùng co quắp trước đó, Chesil đã quen bắt đầu xuyên qua cửa sổ thưởng thức cảnh sắc bên ngoài. Hần thấy ông lão mặc áo chùng trắng lướt qua từ xe ngựa trước mắt, con ngựa già màu nâu xương lốm chốm, ủ rũ rồi lại sinh động, làm Chesil cảm thấy mình đang ở trong một vật thể thần bí lại khả nghi.

“Ồ tô” phát ra tiếng inh inh cứng ngắt, không có sinh mệnh lại có thể bị người thao túng, tốc độ hầu như có thể so sánh với động vật chạy nhanh nhất hần từng thấy qua. Chesil không kiềm được liên tưởng hồi nhỏ lúc cùng Aha vượt qua Thung lũng các vị vua. Thung lũng hoang vắng ban đêm quanh quẩn âm hưởng kinh khủng khiến lưng người ta rét run, dường như có cái gì đó trốn trong chỗ tối tùy thời mà động.

[[Không cần nghe, cũng không cần nhìn chúng, đó là ác ma không có linh hồn.]]

Khung cửa bên cánh tay truyền đến cảm giác giá buốt cứng lạnh, ký ức thời thơ ấu làm thân thể Chesil run rẩy. Hắn thu hồi cánh tay, lơ mơ nhìn Penn vẫn vẽ mặt nhàn nhã không chế quái vật.

[Penn, ta rất tò mò.]

[Hử?] Penn biếng nhác vươn tay vuốt tóc đen bị gió thổi rối, khí chất đế vương tự nhiên toàn vẹn làm Chesil nhìn đến choáng váng, sợ nhìn nhiều sẽ là khinh nhờn thần linh, Chesil thu hồi ánh mắt tiếp tục đưa ra nghi vấn của mình.

[Lúc trước người làm sao học được ngôn ngữ dị tộc?] Chesil thật sự rất tò mò, hôm qua Ray dạy cách đọc bộ phận trên mặt, nhưng chỉ vắn vẹn biết vài từ ngữ linh tinh lại làm hắn càng thêm sốt ruột, hẳn chính là hy vọng có thể cùng Ray câu thông trọn vẹn.

[... Biết thì thế nào?] Mày Penn nhăn lại, tựa như muốn nói tâm tình của y đang chuyển xấu ở một nơi nào đó không nhìn thấy, nhưng Chesil lại không chú ý tới điểm này, tiếp tục nói.

[Ta muốn biết kỹ năng!] Tuy Chesil cho rằng Penn có thể trực tiếp dạy hắn, nhưng vì tư lợi, hắn muốn biết một vài kỹ năng hay gì đó, sau đó để Ray dạy hắn. Hắn hưởng thụ giọng nói dịu dàng khi Ray kiên nhẫn dẫn dắt hắn, cùng nụ cười khiến tâm tình người ta vô cùng vui vẻ.

Penn đột ngột trầm lặng không nói tiếp, không khí giữa hai người như đông lại khiến người ta có cảm giác hít thở không thông. Không biết Penn tại sao không trả lời, Chesil vẽ mặt nghi hoặc chăm chăm nhìn đối phương. Lúc này, ô tô đột ngột ngừng lại, Chesil không thể không chế bổ nhào vào cửa kính xe phía trước, đầu đụng lên thủy tinh phát ra một tiếng nặng nề.

[Tối] Penn phát ra một tiếng cười nhạo nhẹ nhàng, sau đó tự ý xuống xe. Chesil xoa xoa cái trán phát đau, không hiểu Penn bị gì.

Chesil xuống xe, sa mạc hoang vu trước mắt cùng thị trấn trước kia giống như hai thế giới bất đồng, cành nhánh xanh đen của cây táo chống chịu khô hạn tô điểm một chút sắc thái cho bãi cát vàng. Chờ cát bụi ô tô khuấy lên biển mắt, Chesil thấy một ngôi nhà có sân thô sơ cách đó không xa.

[Đây là đâu?]

[Đi theo ta là được!] Ngữ khí Penn giống như lưỡi trả lời Chesil, y châm một điếu thuốc rồi đi đến ngôi nhà xây nên từ gạch bùn.

Con chó trông nhà ngồi xổm ở cửa sân thấy khách lạ đến, bắt đầu sủa inh ỏi, làm cho xích sắt rung loảng xoảng. Người đàn ông to khỏe ăn mặc đơn giản quần khăn trùm đầu lao tới quát lớn một tiếng, con chó kia liền ngoan ngoãn nằm sấp trên mặt đất. Chesil nhìn Penn tiến lên phía trước nói chuyện cùng người kia, hắn nghe không hiểu nhìn xung quanh, một hồi lại dừng mắt trên con chó gầm gừ phát ra uy hiếp.

Xích sắt to lớn trói buộc tự do của nó, thời gian trôi qua làm loài vật từng được tôn sùng là sứ giả Anubis này mất đi vinh quang ngày xưa, thân thể gầy yếu dưới da lông dơ bẩn làm Chesil nhìn không được cảm thương tiến lên phía trước, tiếng uy hiếp của con chó càng lúc càng lớn, mắt phát ra hung quang chăm chăm nhìn vị khách không mời mà đến, nhưng vẫn không nhúc nhích. Ngay lúc Chesil vươn tay...

[Chesil qua đây!] Tiếng kêu của Penn làm Chesil hồi hồn về đi qua. Thấy Penn sắc mặt âm trầm, Chesil có chút lo lắng.

[Sao thế?]

[Rất tệ, tin tức có được hôm qua nói trong nhà thợ kim hoàn chết bất ngờ này còn có một người học việc trốn thoát, bán tẩm bùa cho thợ kim hoàn, nhưng sáng nay phát hiện phòng làm việc bị cướp sạch không còn, bùa cùng thợ kim hoàn cũng không rõ tung tích.]

[Hả....] Tin tức này làm Chesil không biết làm sao, hắn đột ngột cảm thấy nhục nhã với hành vi bản thân. Lúc Penn đang cố gắng tìm kiếm manh mối, hắn lại chỉ lo chơi đùa. Hắn nhìn Penn vẽ mặt nghiêm túc, cảm thấy Penn hình như có hiểu lầm với hắn trước đó. [Penn, cảm ơn người, ta không biết...]

[Ha ha... Người ngôn ngữ không thông, cho nên tận lực dựa vào ta. Ta sẽ tìm người đi thăm dò thợ kim hoàn kia, người có muốn xem thử phòng làm việc của bọn hắn không?] Penn rút cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên

hôm nay, y vỗ vỗ bả vai Chesil, dẫn hắn đi vào nhà nhỏ bên cạnh.

Bên trong ít ánh sáng, truyền đến mùi lửa, cảm giác quen thuộc vây bọc Chesil, hắn quay đầu qua lại, căn phòng không tính là to, trên bàn gỗ chính giữa bày mấy công cụ hắn hầu như chưa từng thấy qua. Chesil hiểu kỳ vượn tay cầm lấy một công cụ tinh tế hơn cả đồ của hắn trước kia, nhìn không được cảm thán, nghĩ thầm nếu dùng những thứ này chắc chắn có thể làm ra bùa đẹp hơn. Bỗng chốc, như nhớ tới cái gì, hắn quay đầu nhìn người đàn ông mỉm cười hút thuốc đang chăm chú nhìn hắn.

[Penn, ta... Ta có thể mượn những công cụ này chế tác bùa không? Tiền nguyên liệu về sau ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho người!] Tuy cảm thấy thỉnh cầu này có chút mặt dày... Nhưng hắn vẫn muốn thử xem, hắn muốn chế tác ra một cái bùa có thể bảo vệ trái tim khỏi bị ác mộng xâm hại cho Ray.

[..... Cho Ray?] Nụ cười của Penn lập tức biến mất, trong ánh mắt chăm chú vào Chesil cũng thêm một chút ý hung hiểm. Chesil không phát hiện, chỉ gật đầu khẳng định phỏng đoán của Penn.

Qua một lúc lâu, Penn mới thở ra một hơi thật dài, khói thuốc màu than chì dưới một chút ánh nắng thấu vào từ cửa sổ trên mái nhà, ẩn hiện quỷ mị.

[Tùy ý người]. Penn trầm trầm phun ra những lời này, xoay người gọi người đàn ông to cao tới, nhét tiền mặt vào, người nọ lấy một cái hộp nhỏ đến — bên trong là một khối vàng nhỏ cùng một vài viên đá quý thô vụn.

[Cám ơn người! Ta chắc chắn sẽ trả!] Chesil tiếp nhận cái hộp Penn đen mặt đưa qua, có chút khẩn trương nói cảm ơn, Penn hừ một tiếng không trả lời nữa.

Phòng nhỏ tối đen được ánh lửa bập bùng chiếu sáng, mùi kim loại nóng chảy hỗn tạp với không khí nóng rực làm nhiệt độ trong phòng cũng lập tức tăng vọt. Penn nhìn thanh niên nhoài người trước bàn cẩn thận mài đá quý, lò lửa trên bàn chiếu rọi mặt hắn đỏ bừng, hơi mồ hôi mỏng mảnh bao trùm trên má lấp lánh tỏa sáng, cùng sự chuyên tâm trong mắt hắn, như làm rung động lòng người.

Penn nhắm mắt lại, tiếng mài đá quý nghe êm tai như thế, nhưng vẫn không thể áp chế bức bối trong lòng y. Raymond, Raymond, trong lòng Chesil chỉ có thằng nhóc tóc vàng kia...

Penn đột ngột giật mình, tâm tình nôn nóng này giống như đang ghen tị! Phát hiện này làm y lại mở mịt châm thuốc, y quả thực muốn có được Chesil, nhưng đó cũng không phải xuất phát từ tình yêu. Lúc ban đầu y chỉ muốn biến người có huyết mạch cổ xưa giống mình thành bạn, đó là một loại tình cảm đồng tộc không thể giải thích. Nhưng.... Hiện tại, ham muốn độc chiếm cùng ghen tị muốn làm người ta phát cuồng này là sao?

Ánh mắt Penn rơi vào tấm lưng thẳng tắp của thanh niên, nội tâm hy vọng đối phương có thể cảm thấy y nhìn chăm chăm, buông tất cả mọi thứ đang làm vì Raymond xuống, quay đầu nhìn y một cái, nhưng cho tới lúc y nhìn đến xót mắt, đối phương cũng không có bất cứ phản ứng gì. Penn cười khổ, ra khỏi phòng làm việc, gió khô đập vào mặt nháy mắt hong khô mồ hôi lạnh trên người y, làm y cảm thấy một trận mát mẻ.

Penn đi về phía ô tô cách đó không xa, con chó bị xích sắt buộc ở đó sủa y tới tấp, y dừng bước, chăm chăm nhìn con vật do bị trời buộc mà cuồng bạo, ngay lúc đó, quay ngoắc với bộ dạng hung tàn trước đấy, con chó kia lật bụng nằm ngửa phát ra tiếng ừ ừ như xin tha.

Khinh thường hừ một tiếng, Penn ngồi trở lại trong xe, nhưng y vẫn không kiềm được chăm chăm nhìn phòng làm việc. Thật ra, y hoàn toàn có thể không đồng ý, gạt bỏ Raymond của hắn, gạt bỏ bùa của hắn! Chỉ cần dùng sức mạnh áp ngã Chesil, lấy răng nanh cắm vào động mạch hắn, trước khi máu hắn chảy hết ép hắn uống máu mình, hoàn toàn biến hắn thành quái vật giống mình như đám nam nữ từng xuất hiện trong sinh mệnh dài đằng đẳng của y. Nhưng y không muốn Chesil hận mình, y thích Chesil giải trừ phòng bị, sau đó lộ ra ánh mắt ỷ lại vào y.

Không thể cự tuyệt thỉnh cầu của đối phương, chỉ cần đối phương muốn y đều cấp cho, loại tình cảm này từ sau khi bà ấy chết đi, y liền không cảm thấy được nữa....

Penn thở dài, không biết y rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chấm dứt được loại giày vò này.

22. Chương 22

Từ trong bóng tối truyền đến tiếng bước chân, cắt ngang suy nghĩ của Penn. Y chớp chớp con mắt chưa chất, kinh ngạc phát giác mình đã đợi như vậy tròn một ngày. Thấy Chesil vẻ mặt mệt mỏi ngồi trên xe, có vẻ đã hao hết toàn bộ tinh lực, mảnh u ám trong lòng Penn dường như lại bắt tri bắt giác khuếch tán ra.

[Đi thôi.] Penn khởi động ô tô, tiếng ình ình cứng lạnh đánh vỡ yên tĩnh ban đêm. Đèn xe chói mắt phía trước chiếu sáng con đường đầy cát đá lộn xộn.

[Quay về phòng khám?] Chesil nắm chặt chiếc nhẫn còn hơi ấm trên tay, sau đó dựa đầu vào cửa kính xe, hưởng thụ gió đêm khô nóng chen lẫn mùi hương sông Nile thổi vào từ cửa sổ, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt càng lúc càng hiểm ác trong bóng tối của đối phương.

[..... Đương nhiên. Nhưng đêm nay người phải cùng ta về nhà.] Penn dùng giọng điệu cố sức thoải mái trả lời. [Người không phải muốn biết ta làm thế nào học được ngôn ngữ dị tộc sao?]

[Được.] Chesil gật đầu không chút hoài nghi. Hắn giơ bùa hộ mệnh vàng óng trong tay lên nhìn kỹ, mỉm cười như thỏa mãn, Penn từ kính chiếu hậu trông thấy bộ dạng Chesil, thậm chí một tiếng, sau đó dùng sức đạp xuống chân ga. Trở lại phòng khám, Chesil cẩn thận đi vào phòng bệnh, Raymond nằm sấp trên giường phát ra tiếng rên trầm trầm như thống khổ, tứ chi hơi giật giống như bị thứ gì đó truy đuổi trong bóng đêm. Chesil cuống quýt đi qua, bắt lấy tay Raymond buông ở một bên, đeo nhẫn lên ngón áp út tay trái y, sau đó trầm trầm niệm một đoạn bùa cầu phúc, hy vọng cái bùa này có thể bảo vệ Raymond.

[Chesil.]

Nghe Penn ở ngoài cửa gọi, Chesil giúp Raymond lau mồ hôi rồi đứng lên đi qua, dưới ngọn đèn u ám thấy gương mặt lãnh khốc của Penn, không khỏi hoảng sợ.

[Người làm bùa gì cho hắn?]

Ngữ khí chất vấn không tốt làm Chesil nghiêng đầu, hắn vươn tay trái, chỉ chỉ ngón áp út.

[Có thể xua đuổi tà ác, bảo vệ trái tim.] Câu trả lời của hắn làm Penn sửng sốt, sau đó đột ngột cười trầm trầm, tiếng cười như châm biếm làm toàn thân Chesil khó chịu.

[Có cái gì không ổn?]

[Hahh...] Penn ngừng cười lắc đầu, cũng không giải thích, bị xã hội phát triển và văn hóa dị tộc đồng hóa, y sớm đã quên ý nghĩa đại diện của từng bộ vị thân thể trong quá khứ. Penn chỉ giật mình với việc bản thân cảm thấy phần nộ do hiểu lầm này, nhưng cười ra cũng không làm dãn cảm xúc y áp chế. [Đi thôi!]

[Người sẽ nói cho ta biết kỹ thuật sao?] Chesil cẩn thận đóng cửa lại, ý vị không thể phán đoán thỉnh thoảng thoáng hiện trong mắt Penn làm hắn do dự.

[Đương nhiên, lấy danh nghĩa thần Amon.] Penn cười thề, nhưng Chesil làm sao biết, từ mấy ngàn năm trước, y cũng đã từ bỏ tín ngưỡng với thần.

Phía đông thị trấn Luxor, có một khu nhà ở đặc biệt xây dựng cho người ngoại quốc giàu có. Dù đang trong đêm tối, kiến trúc phong tình dị quốc cũng lộ vẻ cao ngất.

Penn đốt ngọn đèn dầu tạo hình tinh xảo, dẫn thanh niên vẻ mặt hiếu kỳ nhìn xung quanh đi vào phòng ngủ, sau đó từ trong hòm da lấy ra một quyển nhật ký rất dày lại tương đối cũ.

[Chesil, đây là ghi chép nhiều năm qua của ta. Người muốn có không?] Chesil tiếp nhận nhật ký, bên trong tràn ngập chữ viết cổ xưa cùng chữ viết dị tộc, hắn lộ ra biểu tình vui sướng gật mạnh đầu, hắn không ngờ Penn sẽ ghi lại toàn bộ những kỹ thuật đó cẩn thận như vậy! Nếu có cái này, hắn hẳn là có thể học được nhanh hơn.

[Cám ơn người, Penn!.... A.]

Đang nói cảm ơn, Penn lại vươn tay rút quyển vở đi, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

[Nhưng ta có một điều kiện.]

Cuốn vở kia hoàn toàn hấp dẫn Chesil, lại khiến hắn không chút hoài nghi trả lời Penn điều kiện gì cũng được. Phản ứng quá mức đơn thuần của hắn làm Penn cười ha hả, nghĩ nếu lúc này nói ra yêu cầu quá phận, ngược lại chính là y không đủ lịch sự, y ngừng cười, sau đó ném nhật ký lên bàn bên cạnh.

[Chesil, người cũng biết ta là Vampire.] Penn tiến lên phía trước vươn tay vuốt cổ Chesil. [Cho nên, điều kiện của ta chính là khi ta muốn ‘ăn gì đó’, đừng cự tuyệt ta.]

Thân thể Chesil cứng ngắc vì Penn vuốt, hắn cau mày suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý. Không có phản kháng kịch liệt hay lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đoán trước, đáp ứng yêu cầu tương đối thoải mái ngược lại làm Penn càng thêm buồn bực, chẳng lẽ thằng nhóc tóc vàng kia thật sự có lực hấp dẫn đến thế, đáng để hắn làm mọi chuyện vì thằng nhãi đó hay sao? Cảm giác thất bại trước nay chưa từng có làm Penn phần nộ, đột ngột có một giọng nói chiếm giữ đầu óc y, cứ hút khô máu hắn đi! Làm hắn rơi vào bóng tối, đợi thằng nhóc kia già yếu chết đi, sinh mệnh vĩnh hằng của người này đều là của mình!

Penn tiến lên phía trước kề sát hõm vai thanh niên, đối phương đột ngột cứng lại, một chút sau lập tức thả lỏng thân thể, chút vị mồ hôi cùng hương khí máu tươi chảy dưới da làm Penn hé miệng, không chút lưu tình cắn xuống, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng rên thấp ần ần, huyết tương tanh ngọt tinh thuần lập tức tràn ngập khoang miệng y, cổ họng đã ướt ướt. Mỗi ngụm nuốt xuống, Penn cảm thấy máu mình cũng nhộn nhạo theo, hút khô máu hắn... Giọng nói trong đầu xúi giục, Penn tham lam hút, ngay lúc y hầu như quên mất tất cả, trên vành tai đột ngột truyền đến chút đau đớn làm y hồi hồn về.

Penn tách mạnh thân thể ra, máu tinh khiết không gì sánh kịp tiến vào máu trong thân thể làm toàn thân y nóng lên. Hồi hồn về, Penn nhận không được xúc động chảy xuống mồ hôi lạnh, nếu không bị cắt ngang, chỉ sợ y sẽ hút hết máu Chesil, một giọt cũng không thừa mà quên biến hắn thành Vampire. Người trước mắt tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng còn sống, Penn nhận không được mừng thầm trong lòng.

[Isis (*) sẽ bảo hộ người.] Chesil đưa tay đặt trước ngực Penn, sau khi nói một câu, lộ ra nét cười. Penn theo bản năng che tai trái có chút đau đớn, trên vành tai không biết khi nào đã xuất hiện thêm một cái khuyên tai, cảm giác đá quý bóng loáng lạnh lẽo truyền đến đầu ngón tay làm Penn mờ mịt.

[Đây là.....?]

[Penn, người là người tốt. Cảm ơn mọi thứ người đã làm cho ta!]

Penn ngây ra tại chỗ, y không biết nên phản ứng thế nào, trong mắt Chesil không có tính toán, không có ngờ vực vô căn cứ, thật lòng thành tâm cầu phúc cho y. Đau đớn trên vành tai lan ra, theo máu truyền tới trái tim Penn. Penn đi đến trước bàn đưa nhật ký cho Chesil, nói một câu nghỉ ngơi sớm một chút, liền ra khỏi phòng ngủ. Trước khi đóng cửa lại, bộ dạng Chesil ngồi bên giường cúi đầu cẩn thận lật xem quyển vở làm y vô thức vươn tay xoa tai trái.

Tìm kiếm trong ký ức cổ xưa nhớ được ý nghĩa đại diện của tai trái, sinh mệnh. Penn cười khổ, đây là thứ y thiếu chút nữa cướp đi từ Chesil, cũng là thứ y chưa bao giờ cần.

(*)Isis: Bà là một nữ thần mẹ vĩ đại, một nữ thần chim, một nữ thần vùng địa ngục, đem lại sự sống cho người chết và là nữ thần của vùng nước nguyên thủy.

23. Chương 23

Tuy là cảnh mộng, nhưng Raymond vẫn cảm thấy khó tin.

Y lúc này đang ngồi trên thuyền mặt trời Ai Cập cổ từng thấy trên tài liệu viện bảo tàng, lệnh đệnh trên sông Nile. Ác mộng dây dưa trước đó sớm đã biến mất không thấy tăm hơi, y thậm chí có thể rõ ràng cảm thấy hơi nước sông Nile và làn gió mát mẽ dập tắt cái nóng cho mình, làm y cảm thấy khó tin nhất chính là, bọn quái vật từng truy đuổi y trong mộng lúc này đang ở trên bờ sông xa xa nhìn y, gào thét gầm rống, đánh đập, dường như có một tầng ngăn cách vô hình cách ly y và chúng.

Raymond nhìn đám quái vật bề ngoài thoát nhìn giống như trong thần thoại Ai Cập, nội tâm rất sợ hãi, theo bản năng muốn tỉnh lại từ trong mộng, nhưng suy nghĩ cùng thân thể lại hoàn toàn không thể khống chế, chỉ có thể tiếp tục lệnh đệnh theo sóng nước sông Nile.

“Ray.” Phía sau đột ngột truyền đến giọng nói quen thuộc làm Raymond quay đầu, trong mộng không thấy rõ diện mạo đối phương, nhưng y lại rất chắc chắn đọc ra một cái tên.

“Chesil?”

Gương mặt chàng trai dần trở nên rõ ràng sau khi y đọc cái tên này. Không băng vải, không vết thương, y như lúc Raymond lần đầu tiên thấy hắn, thanh niên đáng người vô cùng đẹp, chỉ mặc một cái khố váy, nhưng bất đồng chính là trên cổ cùng cánh tay hắn có mang vật trang sức hoàng kim tinh mỹ, quanh mắt còn vẽ viền mắt xanh lục của chim khổng tước xinh đẹp.

Hợp đến bất ngờ. Raymond bật cười, nếu không biết là Chesil, y chắc chắn sẽ tưởng là Pharaoh Ai Cập nhảy ra từ tranh tường.

“Tại sao không tỉnh lại?”

“Tôi cũng muốn, nhưng... Gì?” Raymond quay mạnh đầu, y lại có thể hiểu lời của Chesil! Kinh ngạc qua đi, ý thức được đây chỉ là một giấc mộng, Raymond không mất quá lâu liền khôi phục bình tĩnh. Trong mộng chuyện gì cũng có thể xảy ra, không phải thế sao?

“Sao thế?” Chàng trai lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hắn cúi thân ngồi bên cạnh Raymond, nhìn y, lộ ra nụ cười. “Tôi vẫn muốn cùng em nói chuyện giống như vậy, thần thỏa mãn nguyện vọng của tôi.”

Raymond nhìn Chesil, nhin không được nghĩ thầm giấc mộng này không khỏi quá mức chân thật. “Tôi cũng vậy!” Nếu lúc này lại có một chai rượu Rum, như thế càng hoàn mỹ hơn. Raymond có chút căng thẳng chà xát bàn tay, y nên nói gì đây? Hỏi lai lịch Chesil, hỏi hắn chuyện bộ tộc sống sót cổ xưa? Nhưng y không biết Chesil trong mộng có thể cho mình đáp án hay không.

Lúc này, tay trái Raymond bị nâng lên, y thấy Chesil mang một cái nhẫn vàng lên ngón áp út mình, y kinh ngạc mở lớn miệng, không hiểu tại sao lại mơ thấy một người đàn ông mang nhẫn cưới cho mình.

“Đây, đây cũng không thể đeo vậy!” Lúc Raymond muốn tháo nhẫn ra, lại bị Chesil vẽ mặt nghiêm túc ngăn cản.

“Đây là bùa hộ mệnh.” Đáp án của Chesil làm Raymond giật mình, đối phương hình như không nói giỡn.

“..... Vậy tại sao lại là ngón tay này?” Y cúi đầu nhìn chiếc nhẫn dính hôn với Charlotte mang trên ngón giữa, tim đột ngột quặn đau. Chesil mở lòng bàn tay y ra như giải đáp, chỉ vào mỗi ngón tay nói với y ý nghĩa đại diện.

“Ngón tay này đại diện cho tim, bùa được Amon chúc phúc sẽ bảo vệ trái tim em cách xa tà ác.” Ánh mắt Chesil chuyển về phía đám quái vật rục rịch bên bờ sông, kiên định nói.

“Hahh....” Raymond đột ngột cười nhẹ, hóa ra cái nhẫn này cũng không phải mang hàm nghĩa y biết, bất kể nói như thế nào, giấc mộng này đã vượt quá nhận thức của y, hoặc nói đây thật ra là một giấc mộng rối loạn.

Raymond ngưng cười, chăm chú vào viên đá xanh lục mỹ lệ lóng lánh nằm trên chiếc nhẫn sáng bóng, bọc quanh viên đá chính là ký tự thần bí đến từ quốc gia cổ xưa, Raymond quả thật cảm thấy nôn nóng cùng sợ hãi trong lòng đã biến mất, trở nên bình lặng trước nay chưa từng có.

“..... Chesil, anh không cần tốt với tôi như vậy.” Raymond xoay nhẫn, nghĩ thầm dù sao cũng là mộng, dù nói thật với đối phương, cũng không phải là vô nghĩa hay sao? “Tôi chỉ muốn lợi dụng anh, trong đầu tôi toàn bộ là bộ lạc anh có phải có kho báu ẩn giấu mấy ngàn năm không. Đúng rồi, còn quần áo của anh, phương pháp đan cổ xưa kia chắc chắn có thể mang đến danh lợi cho tôi!” Raymond cúi đầu xuống, có chút bức rức, tại sao thổ lộ trong mộng cũng sẽ làm y thống khổ như vậy? Y nặng nề thở ra một hơi, nghĩ thầm không biết chàng trai hư cấu này sẽ phản ứng thế nào.

“..... Lúc tôi bờ ngõ nhất, là em trấn an tôi.”

Giọng nam trầm thấp bên vành tai làm Raymond kéo môi cười gượng, nếu đối phương chỉ là vọng tưởng của mình, đáp án kia có phải nói rõ y thật ra rất tự kỷ hay không?

“Cho nên tôi mong muốn được ở cạnh em.”

Raymond ôm đầu, cười lên, y quả nhiên rất tự kỷ? Nghe nói như thế lại cảm thấy vui vẻ, thậm chí mũi có chút chua xót! Chết tiệt.... Cảm thấy sau lưng được phôi nhẹ như đồ dành, mặt khó chịu bại lộ trước mặt người khác, Raymond đột ngột phần nộ, y hất tay đẩy đối phương ra, cau mày rống to.

“ Chết tiệt, tôi nói cho anh hay! Chờ tôi từ trên giường bệnh bò dậy chính là lúc tôi phải rời khỏi ! À à! Tôi rất cuộc phải rời khỏi cái nơi quỷ quái đầy cát bay sâu bọ ghê tởm chết tiệt còn thêm đồ ăn béo ngậy này! Tôi cũng đã chán phải dạy anh như dạy con nít!” Nói xong lời trái lòng, Raymond thở hồng hộc đứng lên, thuyền mặt trời kịch liệt lay động do động tác y, mà trước mắt không biết khi nào đã xuất hiện kim tự tháp to lớn cùng nhân sư ở Cairo.

Nhìn cảnh tượng hút hồn người trước mắt, Raymond đột ngột sững sốt, y thật sự muốn rời khỏi sao? Không muốn thừa nhận, nhưng Hawass nói đúng, tiền chỉ cần đủ sống là được, danh với y cũng không phải quan trọng như vậy, y chỉ muốn ở lại quốc gia này, muốn tìm hiểu quốc gia bị cát vàng vùi lấp này, máu trong thân thể y đang thúc giục y tìm kiếm kho báu thất lạc, trong nháy mắt này, Raymond thông suốt, y bắt đầu dồn đầu xuống, tại sao chỉ có trong mộng y mới có thể thành thật mà đối diện với cái mình muốn?

“ Chesil!” Raymond quay đầu, nhưng trên thuyền mặt trời đã không còn bóng dáng chàng trai. Raymond nhìn nhẩn trên ngón tay, lâm vào tự trách trước nay chưa từng có. Lời y nói cũng không phải sự thật, chẳng những không chán ghét, y thậm chí rất hưởng thụ cảm giác Chesil ỷ lại mình! Thân thể nhẹ lay động theo thuyền nhỏ, Raymond nhìn cảnh sắc quá mức chân thật cuối cảnh mộng, không có việc gì chứ? Y suy nghĩ quá nhiều, đây chỉ là giấc mộng, chỉ là giấc mộng thôi...

Mặt trời sáng sớm chiếu sáng mặt đất sắc vàng, Penn vẽ mặt thoải mái dường như không có gì bất đồng với mọi ngày lái xe tới trước phòng khám. Lúc xuống xe, dùng sức đóng cửa, y mới phát hiện Chesil hình như có chút bất thường.

[Chesil? Thân thể khó chịu?] Penn có chút lo lắng mở cửa xe cho hắn, nghĩ thầm vì tối hôm qua hút máu không chút tiết chế, sáng nay y đã làm bữa sáng bổ máu cho Chesil, nhưng hình như không có tác dụng?

[Không, không có gì!] Chesil hồi hồn về, ôm đồ ăn đem cho Raymond trong ngực, xuống xe, nhưng ngữ khí và vẻ mặt cũng không phải không có gì! Penn nhún vai, nghĩ thầm bữa trưa tiếp tục làm đồ bổ máu cho hắn.

Hai người vào phòng bệnh, phát hiện Raymond sớm đã tỉnh dậy, mà bên giường y đang ngồi một ông lão tóc trắng xoá, Penn thấy ánh mắt đánh giá của ông lão, lộ ra nụ cười biểu trưng, sau đó tiến lên phía trước vươn tay chào hỏi.

“ Anh... Có phải tham gia hội nghị hiệp định quyền sở hữu cổ vật di chỉ thành Amana?” Làm như không thấy bàn tay Penn vươn tới, Hawass vẽ mặt nghiêm túc dùng giọng nói tức giận chất vấn.

“Đúng là có chuyện như vậy.” Penn quan sát thái độ ông lão, khẽ gật đầu. Y đột ngột nhớ ra sau khi kết thúc lần hội nghị đó, y hình như có gặp thoáng qua ông lão nổi giận đùng đùng này, còn nghe được lão lớn tiếng mắng bọn họ là kẻ cướp. Trong lòng Penn âm thầm tặc lưỡi, hình như gặp phải đối tượng khó giải quyết.

“ Raymond, cậu sao lại biết người này? Việc kia ta còn có thể cân nhắc được nữa sao.”

“ Hawass! Xin đợi một chút!” Nghe Hawass nói, Raymond lộ ra sắc mặt lo lắng muốn ngăn cản, nhưng ông lão đứng lên dường như đã hạ quyết tâm. Raymond quay đầu nhìn Penn, ánh mắt như hận không thể cắn Penn một cái! Penn nhìn thanh niên bộ dạng hận mình tận xương lại không biết làm sao, nghĩ thầm hình như mình xuất hiện đã phá hủy cái gì đó? Y tiến lên một bước chắn đường Hawass, sau đó lộ ra nụ cười rục rịch.

24. Chương 24

“ Tôi không biết tại sao lại làm ngài tức giận. Có lẽ ngài có hiểu lầm gì với tôi chăng?”

“ Hiểu lầm?” Hawass giận dữ nhìn Penn. “Anh là người Ai Cập sao? Nhưng anh lại giúp người Đức cướp cổ vật nước ta đi, hành vi bán nước thế này chẳng lẽ anh không cảm thấy xấu hổ?”

Ý cười Penn lớn hơn, thì ra là thế? Y có lẽ nên tán thưởng sự phần nộ của ông lão này?

“Ngài nhất định là hiểu lầm, tôi xuất hiện ở hội trường chỉ là tình cờ. Tôi được mời đến làm phiên dịch, nhưng sau khi biết nội dung phiên dịch, tôi liền từ chối!” Penn hết sức thành khẩn giải thích, nhưng cũng không xóa bỏ được sự tức giận của ông lão, y tiếp tục nói. “Nếu ngài không tin, có thể đi hỏi nhân viên công tác, lúc ấy họ giữa chừng phải tìm thông dịch viên mới, tôi tin chắc chắn sẽ khắc sâu ấn tượng này.”

Penn nói thật lại không tính là thiệt. Y ngay lúc đó quả thật là từ chối công việc phiên dịch, nhưng là vì y lười.

“..... Ta sẽ đi kiểm chứng!” Hawass bình tĩnh một chút, nhưng trong mắt vẫn còn hoài nghi. Nhất là lúc nghe thấy Penn nói y cùng Raymond không có quan hệ gì, là do người bạn Chesil – đối với Raymond trăm phần trăm trung thành, lão lại càng không tin. Mà Raymond ngồi trên giường bệnh lúng túng nhìn hai người giao chiến, y không biết nên giúp ai, tuy y cũng biết Penn đặc biệt khả nghi, nhưng không thể không nói, kẻ đáng nghi đáng ghét này hiện tại đang bận bịu giúp y.

Hawass từ trước đến nay căng thẳng không ít, Penn thở dài, nghĩ thầm mình rõ là lo việc không đâu tự tìm tội chịu, thật ra chọc người này thọt gậy bánh xe Raymond cũng chẳng có gì không hay, y ngược lại sẽ rất vui vẻ, nhưng y không muốn Chesil lại lo lắng vì thằng nhóc tóc vàng kia. Cậu nói kia như thế nào nhỉ? Kể yêu trước đã thua một nửa?

“Trông đợi kết quả của ngài.” Penn nhún nhún vai, coi như căng thẳng giữa hai người đã xong. Y như vậy đã xem như tận tình tận nghĩa rồi chứ? Hawass không chút do dự đứng lên, không chú ý đến lời mời ở lại của Raymond, đi ra ngoài.

“Đáng ghét! Sao chối như anh rồi cuộc là ai?” Raymond nghiêng răng nghiêng lợi rống giận Penn.

“Tôi phá hủy chuyện tốt gì của các người?” Penn nhắm mắt bịt tai với Raymond rống giận, vươn tay gọi chàng trai vẫn còn suy nghĩ đáp án vấn đề hoàn hồn lại, sau đó hỏi lại.

“Liên quan gì đến anh!”

“Ôi, tôi biết chuyện gì rồi mới có thể giúp cậu nghĩ biện pháp cứu vãn, không phải sao?”

“Chúng ta không quen không biết, anh lại muốn giúp tôi à?” Nghe thấy ý kiến của Penn, khuôn mặt Raymond cau lại. Toàn thân căng thẳng cũng đang nói mình không tin nhiệm Penn.

“Tôi chỉ là giúp Chesil thôi.” Penn cố gắng làm mình thoát nhìn tràn ngập thành ý, trả lời. Thật ra ông già kia đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Penn. Y nhớ ra lão già kia lúc ở hội nghị là ngồi bên cạnh chủ tịch hiệp hội văn hóa Ai Cập cổ, như vậy bất kể thế nào thân phận cũng không bình thường. Mà hiệp hội này cũng là một đám người cực độ phản đối đội khảo cổ ngoại quốc khai quật khảo cổ, như thế kết luận, một kẻ thống hận người ngoại quốc lại đến tìm Raymond, hẳn là có chuyện gì rất thú vị.

Raymond cau mày trầm lắng dường như đang suy nghĩ gì đó, y nôn nóng vô thức xoay xoay nhón trên ngón tay, Penn thấy thế hừ một tiếng lui về phía sau khai thông tầm mắt.

“Anh cùng người Đức thật sự không có vấn đề gì?” Raymond chần chờ một chút hỏi ra.

“Đúng, tôi có thể thề.” Thật ra cũng coi như có quan hệ chứ! Penn nghĩ thầm, phỏng đoán đám người kia hận không thể lột da rút gân mình. Bất quá cũng rất bất ngờ, qua mấy ngày rồi một chút động tĩnh cũng không có. Penn cảm thấy y vẫn không nên nói ra những thứ dư thừa đó, chúng cũng không thể trấn an con mèo đực nổ lông trước mắt.

“Được rồi, dù nhìn nhầm thì cũng đã nhìn mất rồi.” Raymond thở một hơi thật dài, sau đó nói với Penn lời mời cùng điều kiện của Hawass. Raymond muốn cược một phen, y cũng không hiểu rõ thân phận hoàn cảnh của Penn, đối với Penn cũng không có ấn tượng hay ho gì, cũng không biết người đàn ông đột ngột bốc ra có thể nói chuyện với Chesil này có mục đích gì. Nếu thành công, như vậy sau này được giúp đỡ thêm là chuyện tốt, nếu cược thua... Đó cũng là do mình không có mắt nhìn người.

Penn nghe xong phát ra tiếng à ý vị sâu xa, sự việc còn muốn thú vị hơn y dự tính. Y chỉ biết muốn phái đội khảo cổ từ bất cứ quốc gia nào hoặc đội thám hiểm tư nhân nào đến trợ giúp cũng phải đến chỗ ông chủ quán rượu kia “xin” trước, nếu hối lộ không đủ hoặc vì nguyên nhân khác mà xin không được, như vậy ngay

cả giấy phép cơ bản nhất của chính phủ cũng lấy không nổi, đừng nói chi tới mướn người hay vận chuyển xuất cảnh.

Nhưng, Penn hồi tưởng ông chủ quán rượu kia, nhin không được cười nhạo một tiếng, cái loại đó chắc chắn không phải kẻ có thể nắm trong tay mạng lưới quan hệ khổng lồ như vậy, thế thì sau lưng gã hẳn là còn một “boss” khác?

“Anh cười cái gì?” Penn cười nhạo làm Raymond nhin không được hỏi, nhưng Penn chỉ lo suy nghĩ bản thân, hoàn toàn không phản ứng. Raymond lúc quay đầu thấy Chesil ngồi bên cạnh không chút sức sống, bực bội trong lòng đột ngột bị áy náy thay thế.

“Chesil.” Raymond kêu một tiếng. Như bừng tỉnh từ trong mộng, Chesil tựa quây thân thể ngẩng đầu cười gượng một cái, sau đó lấy điểm tâm mang đến đặt trước mặt Raymond, sau đó trở lại chỗ ngồi tiếp tục ngăn người. Bộ dạng này của hắn làm Raymond càng thêm áy náy, y cúi đầu nhìn nhẩn trên ngón tay, đột ngột có chút mơ hồ không biết tối hôm qua rốt cuộc là mộng hay thực.

“Được rồi, tôi giúp cậu!”

Câu trả lời đột ngột làm Raymond giật mình, nụ cười rục rờ quá mức của Penn ngược lại làm y cảm thấy có chút khó chịu.

“Vậy tôi cảm ơn anh trước, anh... Anh có thể nói với Chesil việc này không? Ngoài ra giúp tôi nói với anh ấy tôi rất hy vọng có thể tiếp tục dạy Chesil.” Raymond do dự một chút, vẫn chịu đựng khó chịu nói lời thỉnh cầu.

Penn chăm chăm nhìn Raymond một hồi, không thể từ chối quay đầu nhìn Chesil tinh thần uể oải không phần chấn. Y đương nhiên sẽ nói với Chesil chuyện này, nhưng thỉnh cầu “ngoài ra” kia thì không nhất định.

[Nói như vậy Ray sẽ không phải rời khỏi?] Chesil nghe xong Penn thuật lại, đột ngột tinh thần tỉnh táo.

[Phải cởi bỏ hiểu lầm của lão già kia trước... Chờ một chút, người đã sớm biết hắn sẽ bị trục xuất?] Penn nhú mày, đúng vậy, về mặt Chesil hiện tại thoát nhìn giống như thở phào một hơi.

[Cũng không tính.]

[Người tốt nhất đừng giấu giếm ta cái gì. Nếu không ta liền đi phá hủy triệt để chuyện tốt của hắn, khiến hắn ngày mai liền bị đuổi khỏi Ai Cập.] Penn khoanh tay trước ngực, hóa ra tinh thần Chesil không phần chấn không hoàn toàn là vì tối hôm qua y hút máu quá mức. Nghe Penn uy hiếp, Chesil nghiêng đầu, nghĩ rồi nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện tối hôm qua tiến vào cảnh mộng Raymond với Penn.

[Ái chà, không ngờ Ray là người như thế!] Penn đầy cảm phần chỉ trích, nhưng trong lòng lại âm thầm cười trộm, đây với y mà nói là cơ hội tốt, tiếp tục hiểu lầm đi! Tốt nhất bởi vậy mà rời khỏi thằng nhóc tóc vàng kia. Chuyện này làm kế hoạch thú vị của Penn hiện tại lập tức bị ném ra sau đầu, đối với y mà nói, dù Chesil thương tâm thất vọng về nhà an ủi phải thú vị gấp trăm lần bất cứ chuyện gì. [Vậy ta cũng không nên giúp hắn.]

[Penn, xin người giúp hắn!] Chesil lắc mạnh đầu. [Thật ra Ray nói rất đúng, ta quá dựa vào hắn. Ta đã có ghi chép của người, cho nên ta sẽ cố gắng tự mình học ngôn ngữ dị tộc này.]

Thấy Chesil vừa nói vừa dùng sức nắm tay lại bày tỏ quyết tâm của mình, khóe miệng vốn mỉm cười của Penn nhin không được giật giật.

“Penn, Chesil nói như thế nào?” Raymond ở một bên lo sợ bất an, mở miệng hỏi.

“Cậu ấy nói cậu ấy không thích cậu.” Quảng ra trái bom cực đại này, Penn hừ một tiếng ra khỏi phòng bệnh, y là người hảo tâm cầu được ước thấy, bây giờ phải đi thu phục lão già đa nghi kia, không có thời gian đáp lại họ.

25. Chương 25

Lời Penn nói cùng Chesil – hoàn toàn không nhìn ra có cảm xúc chán ghét làm Raymond nhú mảy, y hồi hồn về nhện không được hô to về phía cửa chính đã không còn bóng dáng của Penn.

Gạt người hả! Đồ đểu!

Đáng tiếc, rốt cuộc có phải gạt người hay không, e rằng Chesil vẻ mặt không thể diễn tả cũng không có cách nào nói đáp án với y. Nhưng không thể phủ nhận, lúc Raymond vừa nghe thấy quả thật có cảm giác bị thương.

“Xin chào!”

“Hả?” Chesil đột ngột tự dừng chào hỏi làm Raymond ngẩng đầu, ngay lúc y kinh hoàng không biết Chesil sao lại nói ra lời chào này, nụ hôn chàng trai hạ trên môi y càng làm y thêm hỗn loạn.

“Xin chào!”

Hôn xong, Chesil vừa cười dùng đầu lưỡi cứng ngắt phát âm chào lại một tiếng, hoàn toàn không biết ý nghĩ trong lòng Raymond toàn thân hóa đá. Hôn một lần nữa, Raymond tạm thời tin đây là nghi thức chúc phúc theo như lời Penn — tuy y rất hoài nghi trong bộ lạc họ tại sao lại có tập tục hôn nam giới quái dị này, như vậy lần này thì sao? Raymond đột ngột cảm thấy, chàng trai thân thể, ngôn ngữ thậm chí tư duy hành động đều khiến y không thể tìm hiểu trước mặt y.... Là một quái nhân.

Những ngày kế tiếp, Raymond thấy được nữ thần may mắn lại giáng xuống bên cạnh mình, tuy y không muốn thừa nhận đại diện của nữ thần là Penn.

Raymond không biết Penn dùng biện pháp gì thuyết phục Hawass, làm ông lão lúc đầu còn ôm cảm xúc đối địch hiện giờ ngồi cùng Penn nói xưa nói nay, không khí còn vô cùng hòa hợp. Bất quá cuộc trò chuyện của hai người phần lớn đều xoay quanh văn hóa dân tộc Ai Cập cổ, điều này làm Raymond vốn có hứng thú thâm sâu đối với phương diện này thường xuyên nghe đến mê mẩn mà quên mất thời gian trôi qua.

Còn một chuyện làm Raymond giật mình, đó chính là Chesil lại bắt tri bắt giác học được những câu nói đơn giản! Theo lời Penn, là Penn “mỗi ngày đều dạy Chesil mãi cho đến đêm khuya, sau đó hai người cùng nhau đi vào giấc ngủ”. Nhưng cách nói khoe khoang cùng mười phần ái muội, ám chỉ Penn cùng Chesil là đồng tính luyến ái làm Raymond nhện không được sau lưng phát run, sinh ra trong gia đình tính đồ Cơ đốc giáo truyền thống bảo thủ, tuy ngoài mặt cười trừ với hành vi đồng tính luyến ái ngầm thịnh hành hiện tại, nhưng trong nội tâm vẫn tương đối mâu thuẫn với loại tình cảm không tự nhiên bị phán xét là có tội này.

Một khi có loại ý nghĩ này, Raymond liền không có cách nào khống chế cảm xúc mình, y sẽ không khỏi suy đoán trong hành vi gần như mỗi ngày đều hôn y một cái của Chesil có phải cũng bao hàm loại ý nghĩa đó không. Cảm giác với Chesil vốn là đến từ chỗ yêu từng sống trong thơ ấu, ôm tiếp xúc với người này cũng bị y coi như vui đùa với thú cưng, nhưng bây giờ y lại không thể không nhìn nhận Chesil không phải thú cưng hay cún yêu được nuôi dưỡng, rõ ràng là một con người.

Raymond từng thử từ chối “mỗi ngày một nụ hôn” của Chesil, nhưng khi thấy đối phương đột ngột lộ ra vẻ mặt đáng thương, y vẫn nhện không được chồng hình ảnh Chesil cùng Aida lên nhau, hồi tưởng lại Aida cũng thích nhào vào y liếm mặt y chào mừng, Raymond giằng co bất định giữa đạo đức cùng thương yêu, cuối cùng vẫn ngầm đồng ý hành vi của Chesil. Vô pháp, Chesil cùng Aida quá giống — Raymond trong lòng thuyết phục bản thân như thế.

Trong lúc quan hệ của Penn cùng Hawass càng ngày càng tốt lên, Raymond cũng có được tin tức mình muốn đã lâu.

Hawass có được manh mối ở cái kim châm có khắc ký hiệu kia: truyền thuyết nguồn gốc nguyên liệu chế tạo kim châm bao hàm trong ký hiệu chỉ chút người ngoài nhìn chỉ tưởng là hoa văn, thầy pháp dùng một lượng lớn “Kim loại của trời” lấy ra từ đá thần rơi xuống thế gian chế tác thành công cụ thần thánh có thể ký gửi ma lực bùa hộ mệnh.

Nhưng làm Hawass cảm thấy tiếc nuối chính là, không thể có được nhiều thông tin hơn để biết được thời gian cụ thể, xác định thời kỳ người Ai Cập cổ phát hiện và nắm vững kỹ thuật chiết suất, nếu không đã có

thể biến cái này trở thành phát hiện khảo cổ học vượt thời đại. Lão lật xem một lượng lớn tư liệu tham khảo, tìm được vùng tập trung nghệ nhân có thể sử dụng công cụ này trong các triều đại, cũng kết hợp mấy địa điểm xuất hiện rải rác như sao băng trên lịch sử trong bản ghi chép, sàng lọc ra nơi có thể là chỗ của bộ tộc còn sót — cực tây Trung lũng các vị vua, ba ngàn năm trước từng là ốc đảo mà bây giờ thì bị cát vàng che lấp.

Lúc Hawass nói đến đây, Penn đột ngột khẳng định ý kiến của lão, điều này làm Raymond cùng Hawass cảm thấy nghi hoặc, vì thái độ của Penn giống như đột ngột nhớ lại cái gì đó: đúng vậy, chỗ đó quả thực có ốc đảo này. Bất quá Penn lại cười nói đây là ghi chép lưu truyền từ gia tộc cổ xưa của Chesil.

Bất luận thế nào, Raymond cũng hết sức hưng phấn. Dựa theo kế hoạch của Hawass, Raymond sau khi hồi phục sẽ lấy tư cách nhà thám hiểm tư nhân đi tìm di tích cổ — còn thủ tục trình tự cấp phép khai quật, Hawass đều tự sắp xếp. Bất quá điều kiện là phát hiện bất cứ di tích bí mật hay di chỉ nào cũng không thể tự mình xử lý thứ bên trong, phải lập tức giao cho hiệp hội văn hóa Ai Cập cổ xử lý, nếu như vậy, Hawass sẽ bảo đảm tài chính của y ở mức độ lớn nhất, hơn nữa sẽ đề cao danh dự y trong hiệp hội. Điều kiện quan trọng nhất là, ngoại trừ ba người họ, Hawass yêu cầu Raymond không được nói với bất cứ ai người tài trợ sau lưng y, hơn nữa từ hôm nay trở đi, lão sẽ bớt gặp mặt Raymond.

Đối với điều kiện của Hawass, Raymond chỉ suy nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng, chỉ cần có thể ở lại Ai Cập tiếp tục tìm kiếm di tích cổ, những điều kiện đó với y mà nói quả thực như bánh xếp lớn từ trên trời rơi xuống không phải sao? Chuyện bây giờ y phải làm cũng chỉ có an tâm dưỡng bệnh mau chóng hồi phục.

Trong lúc Raymond tâm tình vui vẻ bắt đầu chuyên tâm dưỡng bệnh.

Trong quán rượu L.

“Thật chó má! Cô nói thằng cha cuồng ngạo tự đại cùng thằng nhãi người Anh kia là cùng một giuộc?” Ông chủ Rick phần nộ đá văng ghế dựa phong cách Rococo* thoát nhìn giá trị xa xỉ, cắn răng run ken két, vẻ mặt hận không thể ăn thịt người trừng mắt nhìn thuộc hạ thu thập tình báo. Thằng nhãi người Anh phá hủy chuyện làm ăn của gã cùng thằng ranh thói tha làm nhục hắn lại là một bọn! Tin tức này khiến Rick như trâu đực hung bạo bị vãi đỏ phủ trước mắt làm phát điên.

“Bình tĩnh một chút, ông như vậy cũng thật khó coi.” Nicole dùng ngón tay thon dài gấp một hột đậu phộng bỏ vào trong miệng, trong mắt đầy khinh thường. “Ông quên lời sếp nói rồi sao?”

Bị đối phương nói cho á khẩu không trả lời được, Rick rửa thấp một câu sau đó nổi giận dưng dưng ra khỏi phòng làm việc, lúc chuẩn bị uống chai rượu Rum chủ quán khui. Gã đột ngột nhìn thấy người đàn ông xấu xí sọc đầy mặt, mặc bạch bào bọc khăn trùm đầu khác biệt với xung quanh ở trong góc quầy rượu — theo tin tức, là lính đánh thuê Ammut làm thuê cho thằng người Anh.

Rick cười tà một cái, gã nghĩ ra cách báo thù. Gã đi qua úp tay lên miệng cốc rượu của Ammut, lên tiếng trước khi đối phương nghi ngờ.

“Ammut, thời gian một tháng cũng qua mau. Tao có thứ mua bán rất tốt, thù lao là để mày uống miễn phí phần rượu thượng đẳng một năm, thế nào? Có hứng thú không?”

Nghe một điều kiện như thế, con mắt đục ngầu không chịu nổi của gã đàn ông như quái vật liền đột ngột lóe ra hào quang hưng phấn, vừa lộ ra răng vàng đầy miệng, vừa liều mạng gật đầu.

(*) Rococo : Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18. Đây là phong cách kiến trúc được sử dụng phổ biến ở thời của hoàng hậu Marie Antoinette.

Từ Rococo là sự kết hợp của từ rocaille (vỏ) trong tiếng Pháp và từ barocco trong tiếng Ý. Đây là phong cách kiến trúc thường có các đường cong trang trí dạng vỏ và thường tập trung vào những đường nét họa tiết trang trí, do vậy nên một vài nhà phê bình nghệ thuật đã sử dụng từ này để ngụ ý chỉ rằng đây là một phong cách phù phiếm và chỉ coi nó như một trào lưu thời trang

26. Chương 26

Sau khi vết thương sau lưng Raymond khỏi hẳn, vẫn để lại một vết sẹo dài, bác sĩ đề nghị y có thể nhờ người bạn kia kiếm chút thuốc mỡ nhập khẩu, mỗi ngày kiên trì bôi lên là có thể có cơ hội xóa đi, nhưng Raymond lại nhẹ nhàng từ chối ý tốt kèm giá cả xa xỉ của bác sĩ. Đối với Raymond mà nói, vết sẹo này là tội lỗi mang trên lưng y. Dù y còn sống có thể làm những chuyện mình muốn làm, dù thời gian đang tiếp tục, y cũng sẽ không quên Charlotte, lại càng không quên tội lỗi mình phạm phải.

Trong lúc Raymond tháo bỏ băng vải, tài chính, trang bị cần thiết, manh mối thu thập, mọi thứ đều đã chuẩn bị và thu xếp ổn thỏa. Sau khi ra khỏi phòng khám cũ nát kia, họ liền vó ngựa không dừng xuất phát đến mục tiêu thứ nhất – chỗ ở của bộ tộc còn sót – các nghệ nhân cổ đại. Họ sẽ phát hiện cái gì? Y đã không thể chờ đợi được.

Vượt qua hữu ngạn sông Nile, sau khi lòng vòng qua Thung lũng các vị vua, ô tô động lực tràn đầy chạy trên sa mạc, đường đi xóc nảy cùng cát bụi thường xuyên tung lên làm Raymond cách khẩu trang ho khan vài tiếng, liên tục lắc lư nhìn bản đồ cũng khiến mắt y bắt đầu khô khốc.

Tài xế đương nhiên là Penn đảm đương, nhưng kỹ thuật lái xe quá mức cuồng dã của y khiến người ta không thể chịu đựng.

“Hướng đúng không? Theo dấu hiệu trên bản đồ, xuống phía nam bốn năm ngày nữa chính là ốc đảo Kharga.” Raymond thu hồi bản đồ, y lần đầu tiên ngồi xe vượt sa mạc, trong mắt và cổ họng giống như bị một lớp cát thật dày bám vào, vô cùng khó chịu. Y quay đầu nhìn Penn, người đàn ông đeo kính râm tự nhiên cực kỳ sang quý tới Raymond còn biết – điềm nhiên như không lái xe một tay, hơi kích động vào chỗ nào đó trong tự tôn Raymond, làm y liều mạng nhăn nhó xúc động muốn ho ra.

“Chúng ta đi lên chân núi Ajouz hướng bắc.” Penn giọng điệu biếng nhác trả lời, bộ dạng tuyệt đối không giống tài xế lái xe, càng như một con ma men bị đánh thức từ giấc ngủ.

“Gì? Nhưng mục tiêu trên bản đồ phải...” Raymond lại mở bản đồ ra, tấm bản đồ này là phiên bản viết tay của bản đồ cổ cực kỳ quý báu, dựa theo nghiên cứu của họ trước đó mà suy ra địa điểm, không phải là đến ốc đảo Kharga phía bắc hay sao? Raymond chưa từng đến đó thật ra cũng ôm ý nghĩ tiện thể đi thăm đền thờ Isis nơi ấy.

“Kharga trước kia quả thực là khu tụ tập nghệ nhân, nhưng cái cậu muốn tìm không phải một trong số đó.”

“Sao anh biết?” Raymond nhíu mày nghi hoặc hỏi, hơn nữa, dù Penn nói đúng, tại sao lúc thảo luận trước kia không nói ra? Bây giờ trong sa mạc lại tự tiện thay đổi lộ trình không đến ốc đảo... Raymond đột ngột lo lắng, vật dụng họ mang có đủ hay không.

“Trước không nói việc này!” Penn rõ ràng nói sang chuyện khác, dùng ngón cái chỉ chỉ kính chiếu hậu. “Hai người bạn của cậu sao lại thế này.”

Câu hỏi của Penn làm Raymond quay đầu, nhìn xuyên qua cửa kính xe phía sau, trong thùng xe dùng vải bạt căng phủ, ánh sáng tuy ảm đạm, nhưng vẫn có thể thấy rõ mấy người đàn ông ngồi ba góc đang nhìn nhau chăm chăm.

Chesil đương nhiên muốn theo sát y cùng đi, nhưng hai người còn lại — Jim cùng Ammut lại xuất hiện rõ ràng làm Raymond lấy làm kinh hãi.

Từ sau lần đến phòng khám trách cứ Raymond, Jim liền mất bóng, Raymond cũng thử nhờ người hỏi thăm tung tích gã, nhưng không thu hoạch được gì. Không ngờ một đêm trước khi y chuẩn bị xuất phát, Jim đột ngột xuất hiện trước mặt y, nói rất hối hận vì những lời nói quá đáng khi đó, hy vọng Raymond có thể tha thứ cho gã. Vốn ôm cảm giác bứt rứt, Raymond vẫn hết sức vui sướng vì người bạn theo mình từ Anh quốc băng biển này có thể trở về, cũng lập tức mời Jim gia nhập lần thám hiểm này của họ.

Bất quá làm y để ý chính là Jim hình như thay đổi thành một người khác? Cả người nặng nề không còn nói chuyện với y như hồi trước. Rõ ràng cảm thấy giữa hai người có sự ngăn cách, Raymond chỉ có thể âm thầm thở dài, hy vọng về sau có thể chậm rãi khôi phục quan hệ ngày trước.

Còn một người nữa... Raymond vừa đối diện ánh mắt đối phương liền nhận không được quay đầu qua một bên, dù nhìn nhiều đến bao nhiêu, y cũng không thể quen với gương mặt xấu xí phá nát kia. Lính đánh thuê ở tầng hầm dưới đất hầu như bị y quên mất này, cũng không biết làm sao tìm được y đòi lấy thù lao, bất kể có giúp y làm được gì hay không, chỉ cần hết thời gian hợp đồng liền phải trả thù lao đáng kể cho gã kia – chuyện này bị Penn biết được cười nhạo thật lâu, nói tất cả những nhà thám hiểm ngay cả bản thân cũng nuôi không nổi lại học người khác dùng nhiều tiền tìm lính đánh thuê đều là kẻ ngu ngốc.

Raymond vốn định giải trừ hợp đồng lúc đó, nhưng Penn cười nhạo lại làm y cảm thấy xấu hổ tức giận dị thường, y thẳng thắn gạt bỏ ý niệm đó, bảo Ammut gia nhập đội, nghĩ ít nhất để quái vật này phát huy chút tác dụng trên đường, như vậy chẳng những có thể lấp kín miệng Penn, hơn nữa tiền trả đến bây giờ cũng không tính là hoàn toàn lãng phí.

Từ kính chiếu hậu thấy được ba người như mối quan hệ chuỗi thức ăn sinh học, Raymond thật sự có chút lo lắng không biết dọc đường có thể xuất hiện chuyện gì hay không.

“Aizz, Penn, lời anh vừa nói có ý gì?” Không muốn lại đi suy nghĩ những quan hệ giữa cá nhân đáng ghét đó, Raymond vươn tay bịt khẩu trang trên mũi, hận không thể chặn không khí lại để cát bụi đừng tiến vào trong phổi, nhưng không quá một hồi liền ngạt không chịu nổi.

“Họ vô cùng kỳ quái.”

“Tôi thấy, cái tôi hỏi chính là mục đích.”

“... À, được rồi, ai kêu cậu là con nít chứ!” Penn dùng giọng điệu châm biếm, sau khi nói xong nhún nhún vai, tiếp đó, một tay lạnh lẽo châm điều thuốc cho mình, không khí vốn tràn ngập hơi bụi trong xe lại bị ô nhiễm, Raymond trừng mắt nhìn người đàn ông thoải mái tự đắc kia, đáng tiếc đối phương lại làm lơ y.

“Anh sao lại chắc chắn nơi chúng ta phải tìm ở đó?”

“Vì có Chesil.” Penn tiếp tục nuốt sương nhả khói, câu trả lời của y cùng sương khói vờn quanh trong không khí như khiến người ta càng không hiểu.

“Tôi đương nhiên biết! Chúng ta hiện tại không phải đi tìm bộ lạc của Chesil sao? Lúc suy đoán địa điểm trước đó, anh không phải nói Chesil cũng không nhớ rõ đi như thế nào sao?”

“Tôi không nhớ tôi có nói thế!”

“Chết tiệt! Đây là một câu có thể lấy tay phải được sao? Nếu lúc trước anh sớm nói chỗ cụ thể, chúng ta cũng không cần chạy loạn trong sa mạc như bây giờ!” Raymond nhận không được có chút phần nộ, hồi tưởng lúc mình cùng Hawass cố gắng suy đoán chỗ ở bộ tộc sống sót, đồ đều này đề xuất gì cũng không đưa ra, chỉ cười quái dị một bên. Raymond lập tức kết luận Penn là cố ý! Như nhìn thấu phần nộ của y, Penn cười ha hả như chắc chắn Raymond sẽ phản ứng như mình đã đoán. Raymond cảm thấy ngay cả bộ dạng thở sâu đều đặn của người này cũng có thể làm lửa giận mình mạnh hơn.

“Cậu biết không? Chesil là người cuối cùng của bộ lạc, thật ra di chỉ bộ lạc cậu nói kia rốt cuộc còn tồn tại hay không, cũng là một câu hỏi.”

“...Người cuối cùng?”

“Đúng, những người khác đều đã chết!” Penn nhếch miệng cười kiêu không liên quan tới mình. Lời Penn nói không tính là thật cũng không tính là giả. Bộ tộc còn sót gì đó vốn chính là lời bịa đặt, mà thành viên bộ lạc Chesil ba ngàn năm trước quả thật cũng sớm đã biến thành bụi đất. Bất quá, từ phương diện nào đó mà nói, Chesil quả thực được xem là người sống sót duy nhất trong năm tháng dài đằng đẳng của “bộ tộc người còn sót lại”, giọt máu thuần huyết Ai Cập cổ lưu lại.

Không biết sự mù mờ trộn trong lời Penn, trong đầu Raymond lập tức xuất hiện tình cảnh toàn bộ gia tộc Chesil bị diệt vong, chỉ còn lại có một mình hấn lưu lạc đến Luxor. Tức giận trước đó nháy mắt tan thành mây khói, Raymond trầm lặng không còn truy vấn, mà trong ánh mắt lộ ra trên khẩu trang cũng biểu lộ sự thương hại cùng tội nghiệp đối với Chesil thân thể đáng thương.

27. Chương 27

Raymond trầm lặng một hồi, động tác rất nhanh nhẹn chui qua cửa sổ xe, ngồi xuống bên cạnh Chesil, sau đó bắt đầu chơi bộ bài làm ra gần đây để trợ giúp hắn học tập ngôn ngữ.

Hành động bất ngờ của Raymond đánh vỡ không khí quái dị giữa ba người, Jim lấy túi nước mang theo ra uống mấy ngụm, dùng ánh mắt khiến người ta không thể lý giải chăm chăm nhìn hai người tự nhiên chơi bài. Mùi rượu mơ hồ bốc ra từ trong túi nước cùng miếng gã, như mùi máu tươi hấp dẫn chó sói chú ý, làm Ammut ngồi bên cạnh không ngừng nuốt nước bọt, cuối cùng thẳng thắn liên tục hít sâu muốn hút hơi rượu cho đỡ thèm.

Penn liếc cảnh tượng trong kính chiếu hậu, lại dăm chiêu bóp tắt thuốc, trực giác nói với y, đường đi sẽ không bình lặng.

Nhiệt độ sa mạc ban đêm vội vàng giảm xuống, mặt trời độc ác ban ngày dường như chỉ là một ảo giác, ô tô dừng trong sa mạc không chút vật che, trăng cong như mây bị hào quang quần sao che giấu.

Raymond dựa vào ghế cuộn mình đứng dậy, gió lạnh từ khe hở thổi vào làm y phát run, nhiệt độ đối lập làm sương mù mỏng mảnh kết lên cửa kính, không có cách nào đi vào giấc ngủ, y quay đầu nhìn người đàn ông phun ra nhịp thở vững vàng. Nhịn không được không hiểu tại sao Penn ăn mặc phong phanh như mình lại không cảm giác được rét lạnh.

“Ray.” Ngay lúc Raymond chà xát cánh tay sưởi ấm, cố gắng làm mình ngủ, tiếng Chesil đột ngột truyền đến, y quay đầu, dưới ánh sáng mỏng manh thấy Chesil từ cửa sổ ló vào. “Lạnh không? Đây, có mền.”

Nghe Chesil nói, Raymond đột ngột kích động lên, lúc y chuẩn bị vật tư hoàn toàn không nghĩ đến phương diện chống lạnh nên khi nghe đối phương nói có mền, trong lòng nhịn không được cảm tạ người chuẩn bị thứ này — nhưng y hy vọng người đó không phải là Penn.

Thời gian ở chung với Penn càng dài, Raymond lại càng phát hiện hai người không hợp, Penn dường như thích tìm chỗ soi mói y, nếu nói đây là vì Chesil cùng y quan hệ không tồi (Raymond nghĩ lầm hai người kia là người yêu), vậy y thật sự cảm thấy rất oan uổng, cảm giác của y đối với Chesil e rằng không có gì bất đồng với Aida, dù hiện tại lại thêm một chút thương hại cùng tội nghiệp, chỉ sợ cũng không làm nên uy hiếp gì, nhưng những lời này y cũng không dự định nói với Penn.

“Có mấy cái?”

“Một cái.”

À một tiếng, Raymond nghĩ thầm chỉ có thể dùng chung với Chesil, lúc đang chuẩn bị bò qua, y đột ngột dừng lại. Hồi tưởng về mặt vẫn mang sự chán ghét cùng khinh bỉ của Jim, y cảm thấy nếu đối phương lại thấy mình cùng Chesil quấn một cái mền, mặc dù không có gì, chỉ sợ cũng sẽ không nói lời hay. Âm thầm thở dài vẫy vẫy tay với Chesil, kêu đối phương qua, tuy buồng lái không đủ to, nhưng chiều rộng ghế phụ cũng đủ để hai người ngồi. So với sự khinh bỉ của Jim, y thà đối mặt với cảm xúc đối địch của Penn.

Sau khi Chesil qua, hai người dồn lại cùng quấn một tấm chăn, không khí sa mạc rét lạnh nháy mắt bị ngăn cách, nhiệt độ từ bên cạnh truyền đến làm thân thể Raymond ngừng run rẩy, y vô thức càng sát lại gần, tham lam hấp thu nhiệt độ đối phương, Raymond nhịn không được hồi tưởng hồi nhỏ mình cũng thường xuyên dựa vào Aida sưởi ấm, nhưng nhiệt độ cơ thể động vật hoàn toàn bất đồng cùng nhân loại.

“Ray, lên.” Chesil nhỏ giọng nói, sau đó nâng cánh tay lên vòng qua cổ Raymond ôm y vào trong ngực.

Động tác rõ là đối đãi với phụ nữ làm Raymond nhú mào, vốn định cự tuyệt, nhưng thấy Chesil di chuyển điều chỉnh thân thể, y nghĩ tư thế hắn trước đó hẳn là rất khó chịu, liền thẳng thắn nuốt lại lời cự tuyệt, tùy ý Chesil làm, dù sao cũng chỉ là sưởi ấm.

Toàn thân ấm lại, Raymond lập tức mơ hồ, trước khi hoàn toàn say ngủ, y liên tục dằn dò bản thân buổi sáng nhất định phải dậy sớm hơn Penn, tránh để đối phương vì ghen mà thối mặt tìm mình gây phiền toái.

Ào, tiếng nước từ xa truyền đến, Raymond nửa tỉnh nửa mê nuốt mấy cái, cổ họng khô khốc làm y khó chịu, tiếng nước càng lúc càng rõ ràng kia làm Raymond mơ thấy mình nhảy vào một dòng sông nhỏ, tận tình

hưởng thụ nước mát dễ chịu.

Nhưng y dần thanh tỉnh đột ngột ý thức được bản thân họ đang ở sa mạc, tuyệt đối không thể có nước sông quý tha ma bắt kia, lúc mở mạnh mắt ra, ngoài cửa sổ xe là một mảnh màu than chì, không khí rét lạnh sáng sớm làm y nhin không được rùng mình một cái. Lúc này bên vành tai lại truyền đến một tiếng vẩy nước.

Raymond lòng đầy khó hiểu mở cửa xe, sa mạc dưới bầu trời màu than chì là một mảnh trắng bệch vô tận, sương cát bị gió hất lên lướt qua trước mắt, Raymond nhìn xung quanh, thấy ngoại trừ sa mạc ra không có cái gì khác nữa, y đi đến phía sau xe, đột ngột thấy mặt cát bị nước thấm trở thành màu đen. Ngẩng ra một chút, phía sau lại truyền đến âm thanh lạ làm y quay đầu. Chỉ nhìn thấy Ammut xúc vãi bọt lên, cái nâng trên tay đúng là bình chứa nước của họ.

“Chết tiệt, ông đang làm gì?” Raymond nhin không được rống lên, Ammut lại đổ bình nước quý báu của họ đi? Gã điên rồi!

“À, Allah trên cao.” Ammut cầm bình nước nhảy xuống xe, vẻ mặt oan ức nhìn Raymond, nhưng người nọ mặt mày đỏ bừng đoạt lấy bình nước, bắt lấy cổ áo bạch bào Ammut phần nộ quát.

“Ông phát điên à? Đây là nguồn nước chúng ta cần để chống chịu tới được ốc đảo! Thật đáng chết!”

“Bên trong có rắn, có rắn!”

Ammut vẻ mặt bình tĩnh khoa tay múa chân, như đang nói với Raymond rắn trong thùng nước to dài đáng sợ bao nhiêu. Nhưng so với chết khát trong sa mạc, một con rắn nước tính là cái gì? Cái lý do gọi là không biết làm Raymond nghiêng rằng nghiêng lợi thô bạo đánh Ammut một cú, nhưng gã đàn ông như quái vật sau khi bị đánh chỉ lộ ra nụ cười rằng vàng ngây ngô ghê tởm, không phản kháng cũng không xin tha. Nếu không vì đau đớn truyền đến từ nắm tay, Raymond hầu như cho rằng ban nãy mình đánh hụt.

Nghe thấy xôn xao, Jim vừa tỉnh dậy thò đầu ra từ trong vãi bọt, Penn cũng chạy tới.

“Sao thế?” Penn thấy Raymond phần nộ muốn đánh người, hỏi, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, y đại khái cũng đoán được một nửa. Penn lên thùng xe, xác định nước dự trữ hiện tại chỉ có ba bình đầy. Y tặc lưỡi sau đó nhảy xuống xe, sắc mặt âm trầm đi về phía Ammut, không chút lưu tình đá một cú vào bên hông gã, gạt ngã đối phương trên bãi cát.

“Còn lại ba bình!” Lời Penn làm Raymond càng tức giận, lúc đang muốn xông lên cho thêm mấy đá nữa, lại bị Chesil vừa đến giữ chặt.

“Allah trên cao, thật sự có rắn!” Ammut ngồi dưới đất liên tục khoa tay múa chân, giọng điệu nghe như rất oan ức.

“Chết đi!” Penn dường như bị chọc giận, tiến lên phía trước giẫm một cái lên bụng Ammut. Chẳng lẽ trong mười bình toàn bộ đều có rắn? Coi bọn họ là đồ ngốc hay sao? Cảm thấy tổn sức như vậy nữa cũng không có gì cần thiết, Penn thúc giục hai người lên xe, sau đó về lại buồng lái giẫm lên chân ga xuất phát.

“Thật chết tiệt! Không biết còn có thể chống chịu với nhiều đây nước hay không.” Từ sau cửa sổ xe leo lại về buồng lái, Raymond cau kinh cào tóc gãi gãi, y không hiểu hành động quái lạ này của Ammut rốt cuộc vì cái gì! Y nhìn kính xe, quái vật bò dậy quơ quơ hai tay đuổi theo ô tô, đột ngột làm phần nộ y tiêu tan một nửa.

“Đưa bản đồ cho tôi.”

“Hả?” Ngữ điệu trấn định của Penn làm Raymond quay đầu, thấy đối phương lại đòi bản đồ, Raymond vẫn ngoan ngoãn đưa bản đồ qua. Một tay mở bản đồ ra nhìn một hồi, Penn gật gật đầu.

“Còn mấy ngày nữa là đến, chúng ta tiết kiệm rồi nghĩ biện pháp kiếm chút nước cất, hẳn là có thể chống được.”

“Vậy là được rồi!” Nghe Penn chắc chắn như vậy, Raymond cũng theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt y lại không kiềm được nhìn bóng người chạy theo giữa cát bụi ô tô hất lên trong kính chiếu hậu. “.... Thật sự vút gã?”

“À, người đó tâm địa bất chính, có thể thuê được kẻ như thế, cậu cũng rất lợi hại.” Penn kéo khóe miệng, châm biếm nói.

“.....” Raymond nhú mồm, nhin không được mắng thầm trong lòng, y quả thực không có mắt nhìn người! Chết tiệt, bất quá cũng không cần Penn phải bộ dạng khoan dung dạy bảo y. Y liếc kính xe, cảm thấy vết người trong sa mạc như vậy dường như có chút không ổn, không có nước lại không có đồ ăn... Sẽ chết sao?

“..... Dừng xe.” Raymond trong lòng bồn chồn nửa ngày, nghĩ thầm Penn nói nước hình như cũng có cách khác kiếm được, ban nãy y cũng đã đánh Ammut coi như giáo huấn, nếu cứ vứt người kia để gã chờ chết như vậy, y vẫn cảm thấy lương tâm không chịu được.

“Hả?” Penn khinh thường đẩy mắt nhìn Raymond, tựa như đang nói đề nghị của y rất hoang đường. “Sao, cậu còn muốn cứu gã? Người như thế chết cũng không thấy tiếc.”

“... Ở trong sa mạc, hẳn chắc chắn phải chết. Tôi không nhẫn tâm như anh!” Raymond cắn răng.

Penn cười ha hả như nghe được trò cười gì, trước khi hoàn toàn chọc tức Raymond, đột ngột giảm mạnh lên thắng xe, thu nụ cười lại, nhún vai.

“Như cậu mong muốn, công tử bột lòng dạ tốt bụng, nhưng tôi vẫn hảo tâm nhắc nhở cậu, coi chừng tốt bụng quá hại chết bản thân! Ái chà, tôi bị cậu lây bệnh cũng thành ra tốt bụng.” Penn ngẩng đầu lên vỗ vỗ trán khoa trương như diễn ca kịch, còn bắt đầu dĩ nhún vai. Raymond quay đầu không tiếp tục nhìn động tác cổ ý chọc mình của đối phương, nhìn quái vật trong gương dần chạy tới gần, sau lưng đột ngột nổi lên một trận rừng mình, y lắc đầu, cố gắng thuyết phục bản thân không để ý tới lời dọa dẫm của Penn.

28. Chương 28

Mặt trời cay độc dần ẩn vào chân trời, trên kính chắn phủ màu vàng cát bụi bị cần gạt quét sạch ra ngoài, dần in ra tầng tầng lớp lớp đá phong hóa cao vút đứng lặng phía trên biển cát, cảnh sắc trắng lè làm Raymond nhin không được hút khí, y thẳng thẫn kéo cửa sổ xe ra, không còn vật chắn thường thức kỳ quan càng lúc càng gần.

“Chesil.” Penn quay đầu hô một tiếng ra sau cửa sổ, thanh niên còn buồn ngủ nhoài thân qua, trải qua mấy ngày, Chesil đã mọc ra tóc cùng lông mày, làm độ tuổi của hắn gia tăng không ít, nhất là con mắt trong suốt như thiếu niên càng được tôn sáng ngời.

[Đang ngủ?] Penn lộ ra nụ cười chiều chuộng vươn tay xoa tóc ngắn mềm mại của hắn. Động tác thân thiết của hai người làm Raymond bên cạnh rụt thân thể, hình như đang tránh né cái gì.

[Ừ, tới?] Chesil chầm chầm nhìn cảnh sắc trước mắt, hỏi. Penn thu hồi tay, lấy la bàn ra nhìn rồi trả lời.

[Phương hướng hẳn là đúng, người có ấn tượng không?]

Chesil trở thân chui qua cửa sổ, cả người hắn như ôm Raymond cùng nhau nằm ở cửa sổ vọng ra nhìn xung quanh, hành động quá mức tự nhiên của hắn làm Raymond toàn thân cứng ngắc, nghĩ thầm hành động này của Chesil không biết có thể lại làm người nào đó ghen tuông quá mức tìm mình gây phiền toái hay không. Đã mấy ngày trôi qua từ sau sự kiện Ammut, mỗi lời Penn nói cùng y đều mang ý châm chọc, bất quá Raymond cũng ít nhiều được tôi luyện mấy ngày này, lực kiềm chế của y càng ngày càng tốt.

[Ta cũng không khẳng định!] Chesil lắc đầu, sau đó ngồi thẳng thân thể về mặt đầy sa sút. Chesil không khẳng định đây là có phải cùng một chỗ với nơi ngày trước hắn đã tới hay không, dù sao khi đó là ốc đảo, mà lúc này, những tảng đá vỡ nát trước mắt chỉ có thể làm hắn liên tưởng đến chỗ ở của ma quỷ trong sa mạc.

“Hai người đang nói cái gì vậy? Penn sao lại dừng xe?” Raymond khó hiểu quay đầu hỏi, nhưng Penn giống như không nghe thấy lời y nói, tiếp tục cùng Chesil dùng một loại ngôn ngữ khác trao đổi.

[..... Có gợi ý gì không? Lúc trước các người căn cứ vào cái gì xác định phương hướng?]

Gợi ý của Penn làm Chesil lâm vào trầm tư, không quá lâu sau, hắn liền thấp giọng đọc một câu ca dao chỉ có ẩn tượng mơ hồ. Lúc nào Chesil cũng theo Aha băng qua sa mạc, đi như thế nào, hắn chỉ nhớ được câu ca dao Aha ngâm nga lúc giải sầu cho hắn. [“Nàng là gió phương bắc, ngai vàng của chàng là tinh tú trên trời vĩnh viễn không rơi xuống, các bề tôi của nàng sinh sống bên dưới ngai vàng”, ta chỉ nhớ những thứ đó.]

[À.] Penn lại lấy la bàn ra, cau mày. [Chesil, người... Có từng ngẩng đầu nhìn “ngai vàng” chưa? Ta là nói lúc chưa tới bộ lạc.]

[Rất đẹp, giống như lửa thiêu đốt bầu trời.] Chesil gật đầu, ký ức khi còn bé dường như có rất nhiều điểm rõ ràng. Hắn nhớ lúc mơ hồ có thể trông thấy mỏm đá bộ lạc, Aha từng chỉ vào tinh tú chân trời nói với hắn, nữ thần Qetesh đang ở trên bầu trời chăm chú vào họ.

[Vị trí thì sao?]

[Như ca dao, bộ lạc ở ngay phía dưới.]

[Vậy sao?] Penn gật gật đầu, thu hồi la bàn cùng bản đồ, đưa xe vào dưới bóng râm đá phong hóa.

“ Tới rồi, chính là đây.” Penn tắt máy, nói với Raymond ngồi trên ghế phụ lái – vì không ai để ý tới mà về mặt sốt ruột, sau đó liền tự ý xuống xe.

“ Gì? Anh chắc chắn?” Raymond đẩy cửa xe ra đuổi theo, gió đột ngột cuốn cát vàng tới làm nhòe mắt y, khiến y khó chịu muốn rơi nước mắt, đợi cho tầm nhìn khôi phục, Raymond nhìn mỏm núi đá bị bào mòn như cây nấm cực đại đứng sừng sững trước mặt cùng tiếng gió hú quỷ dị thường xuyên truyền đến, nhận không được rống lên. “Đây là địa điểm mục tiêu? Có cái bộ lạc gì đâu?”

Raymond chạy một vòng quanh ô tô, cũng giống như lúc thấy ở trên xe, nơi này ngoại trừ đá tảng hình dạng quỷ dị, chỉ là cát vàng, bất kể là di tích hay bia đá khắc ký hiệu gì cũng không có.

Penn nghe thấy y nói, hừ một tiếng, khinh thường như đang nói Raymond không có đầu óc. Di tích ba ngàn năm trước, bây giờ vẫn có thể còn lại chút đá chưa phong hóa để cho bọn họ tìm thấy cũng đã tốt lắm rồi, mặc kệ Raymond vì cảnh tượng bất đồng với trong kỳ vọng mà gào thét tiêu hao thể lực dưới mặt trời đỏ chói, Penn quay đầu nói với Chesil nhìn mỏm đá đến ngay người.

[Sao thế?] Penn tiến lên phía trước, rất tự nhiên đặt tay lên bả vai đối phương hỏi.

[Cảm giác hơi lạ!] Chesil cười khổ, để lộ ra bất lực bất ngờ trong nội tâm hắn, e rằng Penn không có cách nào hiểu được cái loại huyệt hắc kia, bộ lạc bưng bít sức sống dưới sự che chở của nữ thần Qetesh, cùng những người từng thấy và từng qua lại thân thiết khi còn bé vẫn rõ ràng tồn tại trong ký ức, lúc này đều đã bị cát bụi vô tình vùi lấp biến mất trong thời gian.

[Ta có thể hiểu.] Penn gỡ kính râm, mang lên mặt Chesil, sau đó vỗ vỗ lưng hắn như an ủi.

[Cảm ơn người, Penn, có thể để ta ở đây một chút không?] Ánh mắt giấu dưới màu kính tối xoay chuyển, cánh môi khô khốc hơi nhếch như đang nhăn nhai.

Hiểu được tâm trạng Chesil, Penn thở một hơi lại xoa đầu đối phương, xoay người rời khỏi hắn. Y hiểu được cảm giác của Chesil, bất quá so với nhìn đế quốc từ huy hoàng đến tan biến, loại đả kích đột ngột này có lẽ ngược lại sẽ làm người ta dễ dàng tiếp nhận hơn. Bị cảm xúc Chesil lôi kéo, Penn nhận không được nội tâm cười nhạo bản thân lâu như vậy rồi mà vẫn có thể thương cảm.

“ Penn! Gì? Chesil... Anh ta sao thế?” Raymond hùng hổ vọt tới trước mặt Penn, lúc thấy Chesil như mất hồn đi sâu vào mỏm đá phong hóa, không khỏi lộ ra vẻ mặt lo lắng. Hồi tưởng thân thể Chesil, lúc Raymond nhận không được muốn cùng qua, lại bị Penn nhíu mày giữ chặt.

“ Đừng qua!”

“ Thời điểm này sao có thể để Chesil một mình? Nếu anh ấy...” Raymond nhíu mày bắt đầu miên man suy nghĩ, Chesil có thể vì bị thương cực điểm mà làm ra việc ngốc nghếch hay không? Nếu đã đến đúng nơi, vậy đây chính là quê nhà của Chesil.... Raymond cắn răng, cảm thấy vẫn không thể để Chesil một mình, y

muốn vùng vẫy khỏi Penn, lại bị đối phương kéo càng chặt, Raymond thấy thế không khỏi rống giận. “Đồ đểu này! Dù là người yêu, nhưng lòng dạ hẹp hòi như vậy sẽ hại Chesil không có bạn bè!”

Chỉ trích của Raymond làm Penn giật mình, hỏi lại. “Cậu nói gì? Người yêu?”

“Không phải sao? Tuy tôi không phải rất dễ chấp nhận... Nhưng nể Chesil, nói thật, thân là đàn ông, bộ dạng ghen tuông của anh hết sức khó coi!” Raymond trút hết phần nộ do liên tục gặp phải ghen tuông mấy ngày nay ra, vốn tưởng rằng Penn sẽ tiếp tục cười âm hiểm châm biếm mình, kết quả bên vành tai đột ngột truyền đến tiếng cười to ngược lại làm y không biết làm sao.

“Ha ha... Cậu nói đúng, xin nhớ kỹ chuyện tôi cùng Chesil là người yêu, làm kẻ thứ ba chen chân càng khiến người ta khinh bỉ.”

“Chó má! Ai là kẻ thứ ba chen chân, tôi cùng Chesil là bạn bè, thứ lòng dạ hẹp hòi như anh mau thả tôi ra, tôi đi xem tình hình Chesil!” Raymond nghiêng răng nghiêng lợi vùng vẫy tay, y dùng khước mắt nhìn Chesil đã biến mất trong bóng râm, nhin không được càng thêm lo lắng.

“Quả thật cậu không biết chúng ta chuẩn bị đồ ăn cùng nước sạch chờ Chesil trở về là rất tốt sao? Cậu ấy chỉ đi dò đường, cậu yên tâm đi!” Penn giơ tay lên như đầu hàng, lời nói bất ngờ của Raymond ban nãy làm tâm tình y trở nên sáng sủa. Hơn nữa, y cảm thấy lo lắng của Raymond hoàn toàn dư thừa, Chesil cũng không phải là cái loại đàn ông vì dả kích mà không đứng dậy nổi.

29. Chương 29

Penn không đợi Raymond phản bác lần thứ hai, liền lôi y đến sau ô tô, để y đi cầm bình nước rỗng cùng lều đến. Trong thùng xe, Ammut cùng Jim bày vụn tám vẹo nằm ngủ bên trong, hơi rượu nồng nặc cùng mùi mồ hôi làm Raymond nhin không được buồn nôn. Y nhìn hai người say xỉn, lại hoài nghi mình quyết định dẫn bọn họ tới đây có phải sai lầm hay không, Raymond ôm một bụng tức giận không chút lưu tình đạp tỉnh hai người, sau đó chỉ huy mấy con ma men dọn thứ cần thiết xuống xe.

Penn nhặt xẻng lên bắt đầu đào hố ở chỗ trống trải xa hơn một chút, Raymond sau khi đem vải nhựa cùng bình nước Penn yêu cầu qua, hết sức tò mò nhìn trên mặt cát đột ngột thêm năm cái hố.

“Làm cái gì vậy?”

Penn vẽ mặt thoải mái ném xẻng xuống, Raymond nhin không được trong lòng cảm thán: làm việc dưới tình trạng oi bức thế này, nhưng trên trán Penn ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, nhẹ nhàng khoan khoái giống như y chưa bao giờ có mồ hôi thối hay mấy thứ mệt nhọc kia.

“Thu gom nước cát. Ngay cả việc này cậu cũng không biết sao? Nhà thám hiểm?” Penn vừa khiêu khích vừa bỏ bình nước vào trong hố cát đã đào xong, Raymond liền dễ dàng bị khơi mào lửa giận, ngay lúc y hận không thể nện bình nước dư trên tay lên đầu người này, Penn ngẩng đầu chỉ chỉ mấy hố cát khác. “Đừng ngây ra đó, còn ba hố nữa! Không biết vẫn chưa sao, biết mình không biết còn không khăn trương học tập, như vậy...”

“Được được! Ngài nói rất đúng! Chết tiệt, ngài là thánh nhân không gì không biết.” Biết Penn nói đúng, Raymond nén giận lại, kinh nghiệm làm nhà thám hiểm của y quả thật ít đến đáng thương, nhưng y chính là quá chướng mắt bộ dạng đối phương cao ngạo châm biếm mình! Raymond mắng thề, vừa nhìn trình tự của Penn vừa bắt chước.

Sau khi dùng vải nhựa đắp miệng hố lại, Raymond học theo, dùng cát cùng đá vụn dần mép vải lại, lại bỏ một hòn đá nhỏ ở chính giữa, khiến vải nhựa hình thành một hình nón.

“Ồ!” Penn không biết khi nào đã đứng phía sau Raymond. “Làm không tồi! Cậu vẫn biết học.”

“Hừ, không cần anh phải nói!” Khó chịu vì Penn, Raymond hừ một tiếng, nhưng được khen ngợi, y vẫn nhin không được hưng phấn, rất tự giác đi làm mấy cái còn lại.

Penn nhún vai phui phui cát trên tay lấy thuốc lá ra, nghĩ thầm việc dờ dể người học việc mới nhận đi làm, mình nghỉ ngơi chút. Nhìn Raymond ngồi xổm trên đất cẩn thận chuẩn bị cát đá, Penn phun ra một ngụm sương khói màu xanh, không thể không nói, tình địch này của y thật sự là quá mức đơn thuần.

Lười giám sát người học việc làm việc, Penn liền quay đầu thưởng thức cảnh đẹp mặt trời lặn trước sa mạc. Sa mạc trước mắt biến thành màu đỏ rực như lửa đỏ, vô số đường uốn lượn nhấp nhô của cát đá như ngọn lửa bị đông đặc, kéo dài liên tục đến chân trời đồng dạng bị nhuộm đỏ, mà tiếng vù vù đá phong hóa hình dạng dị thường trước mắt phát ra phảng phất như tiếng người bị đồng lửa thiêu đốt, làm y không khỏi ảo giác chính bản thân mình đang ở trong lò lửa khổng lồ, bất quá, dù là lò lửa thật, chỉ sợ y cũng không chết được. Đột ngột, một cảm giác cô độc vô danh xâm nhập lòng y, làm Penn không hiểu sao sốt ruột.

[Penn!]

Giọng nam mang chút nôn nóng chen lẫn với tiếng gió quái dị truyền vào tai Penn, y quay đầu, Chesil mặc đồ trắng đang đứng cách đó không xa vẫy tay với y, cảm giác nội tâm bị cản xé trước đó nháy mắt được xoa dịu, Penn nhìn không được cười khở, y chỉ được kêu tên thôi, nhưng lại giống như bị hấp dẫn.

“ Sao thế?” Raymond hình như cũng chú ý tới tiếng kêu của Chesil, y đứng lên khó hiểu hỏi.

“Qua xem không?”

Penn bóp tắt thuốc, liền cùng Raymond đi đến hướng Chesil. Tiến vào quần đá, có cảm giác áp bách vô danh, những khối đá cực đại bọc quanh họ nhìn như muốn sụp xuống, tiếng gió quái dị nghe thấy bên ngoài lúc này lại càng thêm rõ ràng, phảng phất như có quái vật nào đó trốn trong đá, đang phát ra tiếng gào hí cảnh cáo.

[Chesil? Phát hiện cái gì?] Penn hỏi.

[Đi theo ta.]

Chesil vẽ mặt nghiêm túc xoay người dẫn họ đi sâu vào trong, Raymond theo sau đi không bao lâu liền phát hiện khác thường. Đá phong hóa sâu bên trong tuy cũng có dấu vết xói mòn rất rõ, nhưng gần như dựng hai bên tạo ra một con đường thẳng tắp, giống như có người cố ý dùng rất nhiều khối đá lớn làm thành hai bức tường chắn gió song song.

Cuối đường là một ngọn núi màu vàng đất, ngẩng đầu nhìn ước chừng chỉ cao có ba thước, thay vì nói là một ngọn núi, không bằng nói là một ngọn đồi đất, Raymond từ hình dạng cùng cát vàng dưới chân phỏng đoán, quả núi trước mắt hẳn là đỉnh núi còn sót lại lộ ra sau mấy ngàn năm bị cát vàng vùi lấp.

Chesil ngừng lại nơi cuối đường, hần chỉ vào chỗ giáp giữa núi cùng cát vàng, nói với Penn. [Tuy không hiện rõ, nhưng đây vẫn có thể thấy được dấu hiệu tộc của ta.]

“ Penn, Chesil nói cái gì?” Raymond nhìn Chesil dùng tay ra hiệu, trực giác nói với y nhất định là Chesil phát hiện manh mối gì quan trọng.

“ Cậu ấy nói có ký hiệu, chờ một chút.” Penn ngẩng đầu nhìn bầu trời bị đá vây quanh đã dần tối xuống, từ trong túi áo lấy bật lửa ra đi qua. Raymond cũng vẽ mặt hưng phấn chạy lên, chăm chăm nhìn nơi Chesil chỉ, cẩn thận quan sát.

Họ tìm được một dấu vết hình bán nguyệt trên ngọn núi gập ghềnh, trải qua tháng năm bão cát xâm thực, đã không nhìn ra ý nghĩa đại diện cùng hình dạng đầy đủ của đường gấp khúc chiều rộng như bàn tay này, duy nhất có thể thấy chính là, cái này vẫn có thể nhìn ra được độ sâu góc cạnh, là do con người đeo khắc mà thành.

[Ta nhớ cái này là con mắt nữ thần Qetesh khắc phía trên cổng lớn.] Chesil chăm chăm nhìn vào ánh lửa nhỏ nhoi chớp động trong gió, cố gắng hồi tưởng tình cảnh mỗi lần đến nơi đây.

Hần nhớ mỗi lần Aha dẫn hần đến, đều là đêm khuya mới tới nơi, Aha cầm tay hần, hần có thể nghe được tiếng sần sật cổ đại phát ra dưới chân, họ lách qua rất nhiều tảng đá cao ngất trong mây, đi vào hành lang cột đá, sau đó dưới ngọn đèn mỏng manh hai bên cổng lớn, hần có thể trông thấy con mắt nữ thần Qetesh đang dịu dàng dán vào người họ.

Làm Chesil khắc sâu ấn tượng chính là, tiếng ca tuyệt vời như diễn tấu không biết truyền đến từ nơi nào. Về tiếng ca kia, Aha từng nói đó là do mọi người trong bộ lạc ca ngợi nữ thần Qetesh, chế tạo nhạc cụ thần gió đặc biệt phân bố xung quanh núi, để báo cho những người trải qua đường đi mệt nhọc biết họ đã về đến nhà.

Chesil hồi tưởng tiếng gào thét đáng sợ càng lúc càng lớn không ngừng truyền vào trong tai làm hắn khổ sở. Tiếng ca êm tai trong ký ức lúc này đã biến thành âm thanh ma quỷ gầm rú đáng sợ, ghé vào tai hắn nhắc nhở hắn, thế giới hắn biết đã không còn tồn tại.

Trong lúc Chesil lâm vào hồi ức, Penn phiên dịch lời hắn nói cho Raymond, người nọ vừa nghe xong gần như muốn nhảy dựng lên, Raymond hưng phấn khó kiềm chế.

“Nói như vậy, dưới chân chúng ta còn có cửa vào? Bộ lạc Chesil ở trong núi này?” Raymond cảm thán vươn tay sờ vách núi lạnh lẽo, trong đây từng tồn tại một bộ lạc, một nền văn hóa.

“Hắn là đúng.” Penn đỡ cằm gật gật đầu, sau khi lên làm Pharaoh, y đã từng tới đây một lần. Nhưng thời gian qua đã quá lâu, nhưng y lại có thể nhớ ra cách tới nơi này, ngay cả bản thân Penn cũng cảm thấy không thể tin được.

“Như vậy, đào cát ra, khả năng tìm được cửa vào là bao nhiêu?” Raymond bắt đầu tính toán phải đi vào trong như thế nào, đứng ở bên ngoài cảm thán cũng không có ích, y muốn vào! Muốn nhìn thời gian bị cát bụi vùi lấp trong đó.

“Khó mà nói.” Penn liếc Chesil đang trầm tư, trong lòng âm thầm thở dài. [Chesil, người muốn vào xem không?] Lời y làm người nọ ngẩng mạnh đầu, lộ ra vẻ mặt phức tạp không thể hình dung.

[..... Có thể sao?]

Penn gật đầu, trong lòng yên lặng trả lời, đúng, chỉ cần Chesil muốn, y sẽ dùng hết tất cả biện pháp để hắn vào! [Nhưng bây giờ trễ quá rồi. Chúng ta đi về trước bàn bạc cụ thể xem làm thế nào.] Thấy Chesil do dự đồng ý, Penn nhận không được vươn tay xoa đầu đối phương.

“Này, đừng chỉ lo nói chuyện yêu đương, rốt cuộc thế nào?” Cảm thấy mình bị cách ly, Raymond có chút sốt ruột hỏi, sau đó nhận được nụ cười đắc ý mang thắng lợi của Penn, y rõ ràng cảm thấy có chút quái lạ.

Nghe Penn nói đêm nay bàn bạc đối sách rồi nghỉ ngơi, Raymond mặc dù có chút gấp gáp khó nhịn, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn đồng ý phương án của Penn. Bất kể nói như thế nào, di tích cũng sẽ không mọc chân mà chạy, không phải sao?

30. Chương 30

Sau đó, họ cắm trại ở mỏm đá phong hóa, nước cất thu gom mỗi ngày miễn cưỡng duy trì sinh mệnh họ. Họ đi vào giấc ngủ lúc mặt trời ban ngày thiêu cháy mặt đất, khi tinh tú dâng lên là lúc lại cầm xẻng tiếp tục khai quật cửa vào đã mất đi trong thời gian vùi lấp.

Ánh trăng mất bóng trên màn đêm đen tối, ánh sao ảm đạm bao trùm quần đá tiêu điều, không khí xuyên qua xuyên lại giữa đá tảng phát ra tiếng the the như sỏi tru hú, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ánh lửa mỏng manh nhấp nháy bên trong như ma trơi, làm màn đêm càng thêm khủng khiếp.

Xuyên qua hành lang đá hư hại cực độ, cát vốn bằng phẳng bất ngờ xuất hiện một sườn dốc trũng xuống, tiếng công cụ sắt ma sát cát đá dừng lại, Raymond đầu đầy mồ hôi chạy lên theo sườn cát, lập tức cầm xẻng bên cạnh đồng cát hưng phấn hô to.

“Mẹ nó, tuyệt! Chết tiệt rốt cuộc cũng đào ra.” Thét xong, y cầm lấy ấm nước ừng ực uống mấy ngụm, Jim nghe thấy tiếng hô của Raymond, vội buông ván gỗ vận chuyển cát ra ngoài, chạy đến.

“Đào ra rồi?” Jim thở hổn hển hỏi. Raymond, Penn cùng Chesil phụ trách đào hầm, Jim cùng Ammut phụ trách vận chuyển cát đá, nhưng hai người họ dường như vô cùng bất mãn với việc phải làm khuôn vác, luôn lười biếng đi uống rượu lúc Raymond không chú ý.

“Ừ!” Raymond không để ý tới câu hỏi của Jim, nhặt dây thừng thô trên mặt đất đi ra ngoài, y còn chuyện rất quan trọng phải làm – mở cửa đá ra. Tuy y không biết Penn làm sao biết được thông tin cửa đá là hướng ra ngoài và dùng dây thừng đóng mở, nhưng hình như là chính xác. Để mở cửa, họ lúc vừa đào ra đỉnh cửa liền đục lỗ, nhét dùi sắt cột dây thừng vào, may cho họ là cửa đá cũng không dày như đã tưởng, trải qua phong hóa hàng năm, muốn đục khoét cũng vô cùng thoải mái.

Raymond cẩn thận lái xe lách qua đá tiến vào cửa vào hành lang đá, sau đó cột một đầu dây nối cửa đá vào đuôi xe, chỉ cần tưởng tượng đến lúc ô tô khởi động có thể kéo cửa mở ra, y liền kích động đến độ ngay cả dây thừng cũng thất không được. Mọi thứ thu xếp xong xuôi, Raymond ngồi vào phòng điều khiển hít sâu mấy lần làm mình bình tĩnh trở lại, ấn kèn, y đột ngột nhớ ra hình như không thấy Ammut đâu, nhưng đó cũng chỉ trong nháy mắt. Sau đó, tiếng tin tin chói tai đè lên tiếng gió hú buồn thảm quanh quần trong quần đá làm y lại khẩn trương mong đợi chuyện sắp sửa xảy ra.

[Xong chưa?] Nghe thấy tiếng kèn truyền vào, ánh mắt Penn hướng tới ký hiệu văn tự khắc trên cửa đá nối với sợi dây thừng, tuy bị bão cát xâm thực hết, lại vẫn có thể nhìn ra dấu vết trắng lè đồ sộ trong quá khứ.

Đứng ở một bên cùng y chăm chú vào cửa đá, Chesil gật gật đầu, sau đó có chút không đành rời khỏi. Chờ bọn hắn rút đến nơi an toàn, Penn vươn tay dùng sức lắc lư dây thừng, nhắc Raymond có thể bắt đầu kế hoạch.

Ngồi trong xe, Raymond từ kính chiếu hậu thấy được tín hiệu có nghĩa là “bắt đầu”, nhin không được nhịp tim tăng tốc, bàn tay đổ mồ hôi, y thở một hơi giẫm lên chân ga làm xe tiến tới. Không quá lâu sau, như bị một sức mạnh đột ngột tóm lại, xe dừng mạnh, Raymond thấy thế tiếp tục nhấn ga. Bánh xe không ngừng quay tròn tại chỗ, cát đá bị hất ra xếp thành một ngọn núi nhỏ phía sau bánh xe.

Ngay lúc Raymond cho rằng xe sẽ báo hỏng, xe liền xông mạnh ra, y cuống quýt đạp mạnh phanh xe mới tránh tông vào đá phía trước. Cùng lúc đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa cùng với bụi đất tứ tán từ phía sau đập vào mặt mà đến, Raymond theo bản năng che đầu, thậm chí có thể cảm thấy chấn động vô danh truyền đến thân xe.

Mở rồi?! Trong đầu Raymond nháy mắt hiện lên ý nghĩ này, y lao xuống xe bịt miệng mũi nhảy vào trong bụi cát mù mịt. Ánh lửa không ngừng lấp lóe dần khôi phục bình lặng, bụi cát cũng từ từ tiêu tán. Raymond nhìn cảnh tượng mờ nhạt dần trở nên rõ ràng dưới ánh lửa, không thể không thể há miệng. Cửa động màu đen mất đi cửa đá che lấp như một cái hòng khổng lồ há ra trong đêm tối, phát ra từng trận gào thét hướng tới bọn họ, ở hai bên lối vào vẫn có thể mơ hồ thấy được hai pho tượng cổ xưa đứng sừng sững trái phải.

Raymond khẩn cấp hướng về phía trước, vươn tay vuốt lên pho tượng được bảo tồn hoàn hảo, cẩn thận quan sát. Một pho tượng nữ *** mỹ lệ đứng phía trên sư tử khắc đá, tay cầm rắn hổ mang, mà trong tay cô gái bên kia thì cầm hoa sen. Trong lòng Raymond nhin không được cảm thán, y biết đây là nữ thần Qetesh trong thần thoại Ai Cập cổ, vị thần tượng trưng cho vẻ đẹp cùng tình yêu, mà pho tượng nữ thần này có thể trải qua năm tháng nung rèn mà vẫn hoàn hảo bảo tồn trông rất sống động, thậm chí ngay cả sắc thái cũng còn mơ hồ có thể thấy được, quả thực giống như có sự bảo hộ của thần.

“Nhóc con, cậu cũng quá xúc động.” Penn gờ đèn dầu đi đến, y vừa phủi bụi đất trên người vừa chỉ trích Raymond xúc động. “Nếu có đá phong hóa rơi xuống đập trúng đầu cậu, tôi cũng không nhặt xác cho cậu đâu.”

“Tùy ý, tùy ý! Chúng ta mau vào đi!” Raymond kích động giậm chân, hận không thể khẩn trương vọt vào trong xem rốt cuộc còn có cái gì. Đột ngột, tiếng thứ gì đó vỡ vụn phát ra dưới chân y hấp dẫn mọi người chú ý.

Raymond tiếp nhận đèn dầu đưa sát xuống chân, một cái sọ người hầu như bị đập vỡ bất ngờ xuất hiện, làm y sợ hãi lao đảo lui về phía sau. Raymond nương theo ánh lửa nhìn xung quanh, y đột ngột rùng mình một cái, lông tơ sau lưng từng sợi dựng thẳng lên, ban nãy chỉ lo quan sát tượng đá, Raymond hoàn toàn không chú ý tới trên mặt đất xung quanh y lại chất đầy xương trắng!

Còn thêm vài mục phủ đầy bụi đất, xương người có thể thấy được khắp nơi nổi ra sắc thái âm trầm dưới ánh lửa lay động, Raymond hầu như có ảo giác những hốc mắt tối om trên vô số cái sọ kia đang đồng loạt nhìn y, rốt cuộc... Nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Raymond nín thở lui về phía sau, đầu gối nhịn không được phát run. Đồng thời, cánh tay chạm tới một người, Raymond ngẩng đầu, đập vào mắt chính là Chesil vẻ mặt kinh ngạc đồng dạng, ánh mắt ảm đạm chăm chăm nhìn đồng xương trắng làm y cảm thấy bi ai. Raymond vươn tay bắt lấy bàn tay lạnh lẽo nắm chặt của Chesil, tăng lực nắm như để trấn an.

Y quay đầu lại nhìn đồng xương kia, trong lòng lặng lẽ cầu khẩn những linh hồn chết oan đó có thể ngủ yên. Không có hưng phấn phát hiện di tích, tâm tình Raymond giờ này phút này vô cùng nặng nề.

[Rốt cuộc... Xảy ra chuyện gì?] Penn xoa cằm khó nén kinh ngạc trong lòng. Y đi đến trước một bộ xương trắng coi như hoàn hảo, ngồi xổm xuống, vươn tay gạt đất cát vàng cùng vài mục ra, cẩn thận quan sát trạng thái xương trắng. Không có vết thương, cũng không có dấu vết máu. Nhìn mấy lần đều là kết quả này, Penn trong lòng nhịn không được nghi hoặc, tại sao nhiều người như vậy phải tụ tập ở cửa? Nếu gặp phải hiểm họa gì, họ tại sao không trốn ra mà ở đây chờ chết?

[Penn.]

Giọng nói bình lặng của Chesil truyền đến, Penn đứng lên quay đầu chăm chăm nhìn người “tận mắt thấy” kết cục bi thảm của tộc mình, kinh ngạc trên mặt hẳn đã biến mất, nhưng từ sắc thái bi thương biểu lộ trong ánh mắt, vẫn có thể nhìn thấy được đau khổ nội tâm hằn.

[Người không sao chứ?] Penn lo lắng hỏi, Chesil lắc đầu, vươn tay chỉ vào chỗ sâu và tối hơn.

[Chúng ta vào xem sao.]

[Người thật sự không có việc gì chứ?] Biểu hiện quá mức bình tĩnh của Chesil làm Penn nhịn không được lo lắng.

[Có lẽ bên trong còn sót lại cái gì đó có thể giải đáp lý do họ chết.]

[.....]

[Penn, người yên tâm! Ta thật sự không có việc gì. Họ đã chết mấy ngàn năm rồi, ta ngoại trừ bi thương, cũng không làm gì được, cho nên, cho nên để ta biết lý do vì sao họ diệt vong.]

Chesil rũ mắt xuống, không đành lòng nhìn đồng xương trắng dày đặc trước mắt nữa. Trước mắt chỉ là ảo ảnh mấy ngàn năm trước, tộc của hắn bị thứ gì đó không biết bức bách uy hiếp, họ tụ tập ở cửa từ từ hoặc đồng thời mất đi sinh mệnh, hắn dường như vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của trẻ con cùng phụ nữ, nhưng hắn có thể làm gì? Toàn thân Chesil bị cảm giác vô lực bao vây. Nếu hắn có thể trở về lại, có thể nghĩ cách cứu bọn họ chứ? Nhưng giả thiết này bây giờ cũng chỉ là lời nói vô căn cứ. Điều hắn có thể làm cũng chỉ là hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có cái này thôi.

31. Chương 31

Họ bước qua xương trắng đi vào sâu hơn, cho đến khi đốm sáng ngoài cửa hang hoàn toàn biến mất, trong đường hầm tối đen chỉ có ngọn lửa đèn dầu nhẹ lay động.

Raymond cẩn thận đi trước, con đường phủ kín mạng nhện tro bụi càng lúc càng chật hẹp làm y có ảo giác ngọn núi này đang đè ép họ ở bên trong, từ từ cắn nuốt bọn họ vào khu vực bí ẩn. Raymond quay đầu, thấy ba người còn lại cũng đều đi theo phía sau, trong lòng thở phào một hơi, y nắm chặt lòng bàn tay đỡ mồ hôi, ép buộc bản thân tiếp tục bước lên trước. Bỗng chốc, một bóng đen lướt qua trước mắt y, bóng ma lấy tốc độ cực nhanh lúi qua chỗ giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối rồi trốn vào màn đêm. Trái tim Raymond lập tức bay lên cổ họng, đầu lưỡi dâng lên một chút vị chất nhàn nhạt, y hỗn loạn nuốt mấy cái nín thở chăm chăm vào phía trước.

Đúng, trong nháy mắt y quả thực thấy được có cái gì vô hình đáng sợ đang lẫn trốn ánh sáng! Mà trong bóng tối, nơi thứ kia đang ẩn nấp ở phía trước... Khí lạnh phất qua toàn thân Raymond, hai chân y như bị đông cứng không thể di chuyển.

“ Sao không đi?” Penn cau mày hỏi, khi thấy biểu hiện tìm kiếm bất đồng của Raymond, y cũng cảnh giác nhìn phía trước.

“ Tôi thấy cái gì đó lủi qua....” Raymond mở miệng, giọng nói hơi phát run, như đang cố gắng áp chế ý nghĩ đáng sợ nào đấy.

[Raymond nói nhìn thấy cái gì?] Đại khái không hiểu lời Raymond, nhưng Chesil cũng nhin không được toàn thân căng thẳng chăm chăm nhìn phía trước.

[Không biết! Chẳng lẽ có con gì đó?] Penn trả lời, chẳng lẽ là chuột hay chồn cát thừa dịp bọn họ không chú ý chạy vào? Bất quá y nghiêng về khả năng Raymond quá mức căng thẳng xuất hiện ảo giác, nhưng nhìn bộ dạng Raymond lại không giống lắm.

Nghe ý kiến của Penn, Chesil vẻ mặt nghiêm túc cầm lấy ngọn đèn từ các đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch của Raymond, đi vào bóng đen phía trước, ánh sáng mờ nhạt thay thế bóng tối, năm bước, mười bước, cho đến lúc bước chân hẳn bị cửa đá có khắc con mắt nữ thần ngăn cản, Chesil giơ đèn lên cao để nhìn rõ hơn.

Raymond tiến lên phía trước quan sát bốn phía đã được chiếu sáng, xung quanh cửa đá đóng chặt, ngoại trừ tro bụi dày đặc cùng mạng nhện ghê tởm, cái gì cũng không có, đừng nói chi tới sinh vật thần bí gì. Nhưng bóng đen thần tốc lủi qua kia khắc trên vòm mạc y chân thật như thế, làm y không có cách nào chấp nhận chuyện mình chỉ sinh ra ảo giác. Lúc này, Chesil dịu dàng vỗ xoa lưng Raymond, an ủi quan tâm tràn đầy làm y hơi thả lỏng thân thể căng chặt.

Chesil đặt đèn dầu bên chân, vươn tay đẩy cửa đá trước mắt ra, âm thanh két két chói tai cùng bụi đất đá sỏi rơi xuống gây ra tiếng vọng trong đường hầm, lúc con mắt nữ thần bị chia tách từ chính giữa, lại có một chút ánh sáng xuyên qua tro bụi tung bay chiếu ra.

“ Sao lại...” Raymond quên mất sợ hãi trước đó kêu to lên, y không thể diễn tả chấn động nội tâm lúc thấy tia sáng kia, chẳng lẽ trong đó có người ở? Nhưng đó tuyệt đối không có khả năng! Di tích hầu như chôn vùi trong sa mạc này căn bản không có dấu hiệu sinh mệnh, trong đầu Raymond đột ngột hiện lên bóng đen đào tẩu trước đó, làm y lại sinh ra sợ hãi.

[Aha nói người trong tộc có đèn chong vĩnh viễn không tắt, ta cho rằng chỉ là truyền thuyết, không ngờ...] Chesil bước lên một bậc thềm đá, cảm thán hơi chua xót, đi vào chính điện dùng để tiến hành hoạt động thờ phụng nữ thần Qetesh của tộc nhân.

“ Đèn chong... Thật sự không thể tưởng tượng!” Nghe Penn giải thích, sợ hãi trong lòng Raymond cũng giảm đi chút ít, y từng thấy ghi chép của một vị học giả lịch sử Hy Lạp, nói trên cửa đền thờ thần Apollo cũng từng đốt một loại đèn thần kỳ như vậy, bất luận gió mưa bão táp thế nào cũng không tắt! Đáng tiếc đó chỉ là tư liệu lịch sử ghi lại, cũng chưa ai từng thấy vật thật, mà kỳ tích như vậy lúc này liền ở trước mắt y.

“ Con mẹ nó thật tuyệt, mau đi xem một chút coi bên trong có kho báu gì không!” Jim vẫn trầm lặng đi theo phía sau họ trợn hai mắt lên, kích động uống một ngụm rượu Rum, sau đó đẩy Raymond ra đi vào. Raymond nghe thấy lời Jim, nhin không được trong lòng âm thầm tặc lưỡi, còn chưa nói với Jim về giao ước của y cùng Hawass, y phải tìm lý do gì mới có thể làm gã chấp nhận chuyện “bất cứ thứ gì họ phát hiện đều phải thuộc về chính phủ Ai Cập”?

Raymond vừa suy nghĩ vừa đi vào chính điện, nhưng y lập tức ném suy nghĩ trong đầu sang một bên, cảm lòng không được cảm thán cảnh tượng trước mắt, dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt, toàn cảnh hang động bán nguyệt hoàn toàn hiện ra trước mắt y, phần dưới chính điện hình tròn, cách một khoảng đều dựng thẳng một pho tượng, có những cái cổng tò vò hình vòm giữa các pho tượng. Mà phần vách đá phía trên là từng cái hốc hình vuông chằng chịt, Raymond đoán đó có thể là lỗ thông gió hoặc là cửa sổ.

Mà đứng sừng sững giữa chính điện là nữ thần uy phong lẫm liệt ngồi trên sư tử như ở cửa động, bất đồng duy nhất chính là trong hai cánh tay trái phải bắt chéo trước ngực đồng thời cầm bông súng Ai Cập cùng rắn hổ mang, khuôn mặt càng tinh xảo hơn những pho tượng trước đó, mang biểu tình cười lại không cười.

Raymond thấy Penn cùng Chesil đi tới chỗ nữ thần, y do dự một chút vẫn theo Jim đi tìm kho báu tiền, về phía cổng tò vò phía bên phải chính điện.

“ Jim, cậu đi đâu vậy?”

“ Vô nghĩa, ông nội mày đương nhiên đi tìm kho báu, a a, mạng nhện chết tiệt!” Jim giờ bật lửa lên sốt ruột khua tay đẩy mạng nhện trước mắt ra, nhưng đi chưa được mấy bước, hành lang liền tới cuối, ngoại trừ một cầu thang thông về phía tầng trên, không còn gì khác, Jim mắng một câu xoay người đi lên cầu thang, Raymond cũng theo sát lên.

Lúc Jim rẽ vào góc khuất che lấp bóng dáng cùng ánh lửa, Raymond cảm thấy phía sau truyền đến một trận gió lạnh, hình như có cái gì đó theo đi lên, y còn chưa kịp quay đầu xem xét, sau đầu đã truyền đến đau đớn làm y lâm vào hôn mê.

“ Chết tiệt, sao cái gì cũng không có!” Ngay lúc Jim sốt ruột rống giận khi tra xét xong căn phòng tầng hai, một lực cực đại phía sau truyền đến tông cả người gã ra.

Trước tượng thần, Penn cùng Chesil bị tiếng đánh nhau cùng tiếng la hét thu hút.

[Ray đâu?] Chesil quay đầu phát hiện Raymond cũng không ở gần đây, trong lòng nổi lên dự cảm không lành, hắn không phân trần hướng về nơi truyền đến âm thanh.

Penn đang bán khụy kiểm tra bộ hài cốt nửa vùi trong cát đất trước tượng thần, thấy Chesil xoay người chạy, y lộ ra điệu bộ thả lỏng bỏ giấy Papyrus phát hiện ban nãy vào túi áo rồi mới đứng dậy theo lên. Cái y vừa thu hồi chính là điều Chesil không thể biết, chân tướng về việc bộ tộc họ bị tiêu diệt.

Hai người theo dấu vết mạng nhện bị phá hư lên tới tầng hai, Penn giờ ngọn đèn lên chiếu sáng không gian không tính là chật hẹp, Jim đang nằm trên đất thở hổn hển, ngoại trừ gò má sưng đỏ cùng khóe miệng chảy máu, dường như không có gì đáng ngại.

“Xảy ra chuyện gì?” Penn cúi đầu nhìn người đàn ông vô cùng chật vật ngo ngoay muốn đứng dậy, hoàn toàn không có ý muốn hỗ trợ.

“Đồ lai căng chết tiệt tấn công tôi, dị giáo chết tiệt!” Jim lão đảo đứng lên, nhổ máu trong miệng xuống bên cạnh. Lời gã rõ ràng đang nói quái vật Ammut mất bóng nãy giờ, nhưng cảm giác càng quái lạ hơn trong giọng nói gã làm Penn buồn nôn.

“ Raymond đâu?”

“ Không biết, trước khi lên lầu còn theo tôi.”

Lúc Penn quay đầu chuẩn bị phiên dịch, đã thấy Chesil tự nhiên xông ra biến mất trong bóng tối.

32. Chương 32

Khi Raymond ý thức được mình bị đánh ngất tỉnh lại trong bóng đêm. Y ngồi dưới đất, từ cổ tay và mắt cá chân còn truyền đến cảm giác căng chặt, nói cho y biết mình bị trói. Raymond không chú ý tới đau đớn truyền đến từ đâu, dùng sức giãy giụa, nhưng toàn bộ cố gắng của y đều phí công, dây thừng trói tay chân ngược lại càng lúc càng chặt.

Là ai đánh y? Tại sao không giết y, ngược lại phí công trói y ở đây? Raymond thở hồng hộc ngẩng đầu lên mắng to trong lòng, con mẹ nó y thật xui xẻo! Hình như từ sau khi phát hiện phòng bí mật chết tiệt kia, y liền liên tục gặp thương tổn, y vẫn có thể sống đến bây giờ coi như là thượng đế ban ơn? Thật hy vọng lúc này không phải kết cục xui xẻo của y. Raymond cười tự giễu tiếp tục giãy giụa thân thể, dây thừng ma sát gõ phát ra tiếng kêu kệt.

Đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng bước chân mơ hồ. Raymond hô to như bắt lấy hy vọng, sau khi âm cuối tiếng kêu cứu của y biến mất trong bóng đêm, xung quanh lại trở nên vắng vẻ, Raymond vênh tai cẩn thận lắng nghe. Bóng tối giống như vải bọc bao trùm hai mắt y, mà bên kia hình như có thứ gì đó quái lạ lại tà ác vượt quá sức tưởng tượng của Raymond đang chăm chú vào y, y gần như có thể cảm thấy nó đang đến gần, chậm rãi, làm y không thể phòng bị.

“ Có ai không?” Raymond cảm thấy nhịp tim mình đã bắt đầu tăng tốc, âm thanh xoạch xoạch xoạch lại vang bên tai, y lại hỏi một câu, nhưng cũng không có người đáp lại. Raymond muốn thuyết phục bản thân đó chỉ là tiếng gió dần mạnh lên, nhưng cũng không thành công. Chẳng lẽ có người hay thú gì? Nhưng y

cũng không thấy gì! Y cố gắng chớp con mắt chưa xót muốn nhìn được gì đó, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh tối đen không chút biến hóa.

Sát một tiếng, bóng tối được chiếu sáng, Raymond theo bản năng nhắm mắt lại tránh né ánh sáng bất ngờ. Khi y ngẩng đầu lần thứ hai, đập vào mắt chính là gã đàn ông trong dự liệu, kẻ đó phẳng phất như quái vật bò ra từ trong ác mộng của y, Ammut. Trên khuôn mặt vốn đã xấu xí không chịu nổi của Ammut đang liên tục trào ra máu đen, gã giờ cây đuốc phát ra tiếng cười chói tai.

“Ông... Không phải tới cứu tôi sao?” Không phải nghi vấn, Raymond rất chắc chắn đáp án này, y giương mắt cảm tức nhìn quái vật trước mắt, hiện tại ngoại trừ tức giận ngập tràn, nhiều hơn nữa chính là nhục nhã. Penn chết tiệt nói đúng! Tình cảnh hiện tại của y giống như bị chó hoang đã cứu cắn ngược cho một cái! Nếu tay không bị trói, y thật muốn hung hăng quất mình mấy bạt tay.

“Allah trên cao!” Ammut cười quái dị đi đến bên cạnh, châm toàn bộ đèn trên tường. Raymond chớp mắt mấy cái, sau khi hoàn toàn thích ứng ánh sáng, bắt đầu quan sát tình cảnh bản thân! Trước mắt là một căn phòng kỳ quái, trên bốn vách tường đan đầy mạng nhện có khắc hình thần chết Anubis* Ai Cập cổ, chính giữa bức tranh là một người nằm ngửa, trong tay Anubis còn cầm một cái nhìn như tim của... Raymond rung mình một cái, ánh mắt y lập tức bị giường đá cao ngất trong phòng hấp dẫn, y thấy rõ chính giữa chiếc giường đá đã được quét tước có vết thắm thấu đen nhánh, trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

Lúc này, Ammut từ bên hông lấy ra một con dao găm quân dụng, lưỡi dao lóe ra ánh sáng rét lạnh dưới ánh lửa, mà mảnh vải bọc chuôi dao sớm đã bị máu nhiễm đen. Máu Raymond nháy mắt tuột xuống tận mặt đất, y liệu mạng giãy giụa cổ tay muốn thoát ra, nhưng y động đậy một cái, dây thừng trói chặt y liền cắm sâu hơn vào da thịt.

“Ammut, ông nghe tôi nói, trong di tích chúng ta phát hiện chắc chắn có kho báu! Ông thả tôi ra, chờ sau khi ra ngoài tôi nhất định cho ông rất nhiều tiền!” Raymond cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh thuyết phục quái vật trước mắt! Nghe y nói, Ammut dừng động tác cúi thân, sau đó gã dùng dao lau máu trên má xuống, vươn đầu lưỡi đen vàng liếm đi, cảnh tượng này làm Raymond nhin không được muốn ói. “Thả tôi ra, tôi cho ông hai trăm bảng Anh!” Raymond bất chấp tất cả ra giá, tuy chính y cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

“He he he...” Ammut vác thân đi đến bên cạnh Raymond, vươn tay cắt đứt dây thừng trên người y. Raymond động đậy thân thể thử ra, lại phát hiện đối phương chỉ cắt dây thừng đang cột y vào cọc gỗ! Còn chưa kịp nghi hoặc, Raymond cảm thấy mình thoáng cái bị khiêng lên, dùng sức ném lên giường đá, ngay lúc y muốn đứng dậy, Ammut dùng dao để ngay cổ y.

“..... Chờ, chờ một chút! Nếu ông cảm thấy không đủ, chúng ta có thể thương lượng lại! Năm trăm, năm trăm bảng Anh, thế nào!” Cảm giác cứng lạnh truyền đến trên cổ làm Raymond toàn thân run rẩy, Ammut dùng một tay khác từ trong ngực lấy ra một dụng cụ cắt gọt hình dạng quái dị, chỉ vào chớp mũi Raymond, cúi đầu nhìn y.

“Tao phải giết chết mày, tất cả những kẻ khác cũng giết hết, kho báu nơi này toàn bộ đều là của tao!” Mùi ghê tởm phun ra từ miệng mũi gã làm Raymond buồn nôn một trận! “Quý lông vàng, tao phải làm mày thành xác ướp, xác ướp! Khắc khắc khắc...” Ammut đứng thẳng dậy bắt đầu cười điên cuồng như trúng thuốc, nước bọt gã liên tục chảy tới cằm, bộ dạng ghê tởm kia hoàn toàn chính là một kẻ điên! Nháy mắt, Raymond cảm thấy lưỡi dao trên cổ rời đi, y lập tức cong người dùng chân ra sức đạp qua. Bị trói thành sâu không thể tự do hoạt động, Raymond từ một góc giường đá ngã nhào xuống đất, tiếng bình gốm vỡ vụn phát ra xung quanh, Raymond không để ý đến đau đớn truyền đến quanh thân, giãy giụa thân thể về phía lối ra.

“Tao phải giết mày!” Ammut nổi trận lôi đình trừng hai xông tới, bộ dạng hận không thể xé xác Raymond! Tim Raymond nhảy thẳng lên, trong nháy mắt đối phương hướng qua lại vươn chân đạp, nhưng bị chụp lấy mắt cá chân, quái vật cực mạnh cười quái dị xách y lên, máu nháy mắt xông vào não làm Raymond đầu choáng mắt hoa.

Ngay lúc Raymond tin mình chết chắc rồi, lại cảm thấy bị lay một cái, sau đó bị ném thật mạnh xuống đất, bụi đất tung lên cùng đau đớn truyền đến từ cổ làm Raymond muốn ngất xỉu, mà chết tiệt là y lại không bị

ngã gãy cổ hay bị ném trúng mảnh vỡ sắc nhọn bên cạnh, mẹ nó coi như là quá tốt? Bên vành tai truyền đến tiếng đánh nhau làm Raymond trở người qua, nhìn lại hướng âm thanh truyền đến.

Lúc Raymond thấy người đang vật lộn với Ammut là ai, y quả thực không thể hình dung cảm thụ trong lòng, y lại được người này cứu ra từ trong tuyệt vọng, thật đáng chết! Raymond lắc đầu bỏ qua cảm giác làm mũi y xót xót, hiện tại tình hình vẫn chưa thể thả lỏng, Chesil rõ ràng không phải đối thủ của quái vật khôn nặn kia. Raymond lung lay ngồi dậy, vươn tay sờ một mảnh gốm sứ muốn cắt đứt dây thừng trên tay.

“ Mau coi, chết tiệt!” Raymond nhin không được thấp giọng mắng, không để ý đau đớn cắt trúng da thịt, liều mạng cắt dây thừng trên cổ tay.

Cùng lúc đó, Chesil nhanh chóng dùng sức đâm vào cầm Ammut, nhưng nắm tay hần như nện lên đá, Ammut quay đầu làm cầm kêu rắc rắc, hình như một đám này đối với gã hoàn toàn không có tác dụng! Gã kéo khoe miệng bắt đầu đánh trả, Chesil co người tránh né, nhưng hần không ngờ Ammut vung một tay khác qua, hần bị đánh mạnh vào bụng, bất khả kháng đập lên tường, Ammut lộ ra nụ cười đắc ý tiến lên phía trước tóm lấy Chesil không ngừng ho khan, dùng sức bóp cổ hần, neho mắt lại như đang hưởng thụ khoái cảm từng chút đoạt đi sinh mệnh con mồi.

Mặt Chesil căng đến đỏ bừng, gân xanh trên thái dương cũng muốn nổ ra, hần vươn tay móc vào mắt Ammut, nhưng đau đớn cũng không làm quái vật này buông tay, ngược lại càng thêm hưng phấn gia tăng lực trên tay.

Chesil cảm thấy mạch máu mình muốn nứt toác, tai hần kêu ong ong, trong tạp âm kia đột ngột xuất hiện một âm thanh quen thuộc nhưng với vợ thầm thầm.

[[... Quấy rầy.... Người yên giấc.... Đều...]]

Lúc Raymond vừa có được tự do đang chuẩn bị đứng dậy cứu Chesil, động đất thành linh xảy ra lại làm y bị ném trở về chỗ cũ, cả ngọn núi không ngừng rung rinh phát ra tiếng nổ ầm ầm vang dội, cát bụi cùng đá vụn liên tục rơi xuống từ trên đỉnh đầu, ngay lúc Raymond cho rằng họ sẽ bị chôn sống, chấn động đình chỉ. Y mở mắt ra, ánh đuốc trên bốn vách tường chỉ còn lại một, cả phòng tối xuống, tiếng kêu thảm thiết chói tai đột ngột truyền đến, Raymond cuống quýt quay đầu tìm kiếm bóng dáng Chesil, đúng lúc này, y quả thực không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt! Raymond dùng bàn tay dơ bẩn dụi dụi mắt, cảnh tượng trước mặt vẫn không thay đổi.

Một bóng đen khủng khiếp, không phải người cũng không phải bất cứ sinh vật nào y từng thấy qua, giống như một đám sương khói có sinh mệnh đang quấn quanh thân thể Ammut, đang gặm nuốt — đúng, là đang gặm nuốt! Y có thể thấy cái đầu của Ammut — còn sống toàn thân lại giật giật — xuất hiện một lỗ thủng to, tựa như bị dã thú tấn công cắn ra, óc cùng máu tươi phun tung tóe bị khói đen hút đi, đầu tiên là đầu, tiếp theo là thân thể, ngay cả một chút máu thịt cũng không lưu lại.

Raymond toàn thân cứng ngắc trơ mắt nhìn một người sống bị quái vật vô danh cắn nuốt. Nếu trước mắt không phải ác mộng, cũng không phải ảo giác, vậy cái y đã thấy rốt cuộc là gì! Sau khi hoàn toàn tiêu diệt Ammut, bóng đen kia nổi trong không trung như đang tìm kiếm gì đó, vốn đang lo lắng cho an nguy của Chesil, tìm Raymond gần như đình chỉ, bóng đen kia lại xông tới y!

Đừng!! Raymond theo bản năng vươn hai tay làm ra động tác ngăn cản vô lực, nhưng trong nháy mắt bóng đen sắp sửa tiếp cận y—

Nhấn trên tay trái y đột ngột phát ra hào quang màu vàng kim chói mắt, bóng đen kia hét lên một tiếng liên biến mất tăm, chuyện xảy ra nháy mắt này làm Raymond không thể phản ứng, trong ánh sáng u ám lại tối xuống, y chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập như sấm rền, sơ mi sớm đã bị mồ hôi thấm đẫm, pha lẫn đất cát dính dính trên người.

“ Ray, em có sao không?” Giọng nói trầm đục, Chesil lao đảo chạy qua nắm lấy Raymond cứng ngắc vẫn giơ hai tay trên không trung, bàn tay lạnh lẽo truyền đến một chút nhiệt độ, Raymond chớp chớp mắt, nhìn Chesil vẻ mặt lo lắng.

“Che.... sil. Ban nãy....” Hồi hồn về từ trong sợ hãi, Raymond toàn thân run rẩy không thể ngừng lại, y quay đầu chăm chăm nhìn bóng tối phía sau Chesil, sợ trong nháy mắt sẽ lại có thứ gì đó đánh tới họ.

“ Không có việc gì, đã không có việc gì...” Chesil ôm Raymond run rẩy vào trong ngực, nhẹ vuốt lưng y. Không quá một hồi, thân thể căng chặt của người trong ngực dần thả lỏng, trầm trầm nức nở lên. Chesil ôm chặt Raymond, cau mày hôn tóc vàng dính đầy cát bụi của y, bên vành tai ngoại trừ tiếng thút thít kìm nén của Raymond còn...

[[.... Hắn bị bóng tối cắn nuốt, trên danh sách vĩnh viễn xóa đi tên hắn... Đây là hình phạt hắn vốn phải chịu! Đôi cánh Tử thần buông xuống...]]

Chesil nhắm mắt lại cố gắng làm bản thân không chú ý tới tiếng ngậm nga truyền đến trong bóng đêm. Nhiệt độ trong ngực làm hắn an tâm, hắn hầu như cho rằng mình sẽ mất đi người này, hồi tưởng cảnh tượng không thể tưởng tượng trước đó, hắn nhận không được nghi ngờ, tại sao lời nguyện của Pharaoh lại xuất hiện vào lúc này? Tại sao lại tìm tới Raymond? Mà hết thấy những thứ này đều vẫn là một câu đố...

Anubis: Thần phán xét và là thần ướp xác có đầu chó sói, biểu tượng là cái đập lúa (hoặc là lưỡi hái) và cán cân công lí (là anh em của thần Horus).

33. Chương 33

Trong bóng đêm, một con dơi từ khe hở đồng đá chui ra, nhanh chóng lắc lắc thân thể, lúc nó lại vỗ cánh bay lên không trung —— Penn khôi phục hình người nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc quan sát bốn phía.

Chấn động ban nãy làm sụp cửa vào chính điện, nói cách khác, họ bị chôn sống trong di tích cổ xưa này. Penn lúc động đất trông thấy một bóng đen nhanh chóng lùi qua trước mắt, bay tới hướng này, tuy y không thể thoát mái xuyên qua đường hầm đầy đất đá sụp đổ đen như mực, nhưng có thể biến thành dơi chui qua cũng đã tốt lắm rồi. Y có linh cảm, bóng đen kia chắc chắn là xông tới người nào đó... Chỉ hy vọng người kia không phải Chesil.

Penn đi dọc theo cầu thang xuống dưới, trong khoảng rẽ thứ hai, trước mắt y truyền đến ánh lửa mỏng manh.

[Chesil! Người không sao chứ?] Penn thấy Chesil cùng Raymond đều bình an vô sự, nhận không được thở phào một hơi. Nhưng bóng đen kia đi đâu? Penn quay đầu quan sát căn phòng họ đang ở, thấy tranh tường cùng giường đá bị cát bụi bao trùm, nhận không được lộ ra vẻ mặt chán ghét, nơi này là phòng đặc biệt dùng để ướp xác, tuy đã qua ngàn năm, nhưng cái loại không khí đặc thù nơi này vẫn làm y không thể không ghê tởm.

[Penn.] Thấy Penn, Chesil quay đầu, trong ánh mắt ngoại trừ thả lỏng còn một chút bất lực, hắn đỡ Raymond đứng lên, người nọ rũ đầu giống như sức lực toàn thân bị hút sạch.

[Xảy ra chuyện gì?] Penn cau mày vươn tay khẽ vuốt dấu bộp sùng đỏ trên cổ Chesil. Chesil lắc đầu, nói toàn bộ chuyện đã phát sinh trước đó, họ bị tập kích, sau đó kẻ kia bị bóng đen cắn nuốt...

“ Không ngờ cậu ầm liên ném khỉ nhanh như vậy!” Penn lạnh mặt quay đầu châm chọc Raymond, ngọn lửa nhảy lên trong mắt nói ra phần nộ đối với thanh niên do khờ dại mà làm Chesil lâm vào hiểm cảnh này. Raymond ngẩng mạnh đầu, trên khuôn mặt vốn anh tuấn phủ đầy cát bụi, mà phía dưới mắt lại rõ ràng xuất hiện vết nước mắt bị lao đi, bộ dạng chật vật không chịu nổi càng khiến Penn khinh thường hừ cười. “Thật hy vọng cậu không phải khóc, ngà một lần, khôn một chút!”

“.....” Nghe thế, Raymond lập tức khôi phục tinh thần, y không cam lòng cắn chặt răng oán hận trừng mắt Penn, nhưng không qua mấy giây, y đột ngột sụp bả vai xuống, vẻ không cam lòng trên mặt cũng bị áy náy thay thế. “Xin lỗi.”

Xin lỗi quá mức thẳng thắn ngược lại làm Penn cảm thấy không thú vị, không thèm nói tiếp, y quay đầu nhìn Chesil bàn bạc biện pháp ra ngoài.

[Đường bị phá hủy, kế tiếp làm sao đây?]

[.....] Chesil cúi đầu như suy nghĩ gì. [Kẻ bị ăn hết kia vào bằng cách nào?]

Penn gật đầu, đó là vấn đề mấu chốt. phòng đá này ở đầu cuối cầu thang phía trước chính điện, gã đó phải làm thế nào mới tránh được họ tiến vào chính điện, còn có thể tìm thấy nơi bí mật này?

[Có khả năng là từ đường thông khí hay nơi nào đó không...?] Chesil ngẩng đầu nói ra ý kiến của mình. Penn trầm lặng một hồi, quay đầu nhìn Raymond – vì nghe không hiểu hai người nói chuyện mà mờ mịt.

“ Cái gã gọi là Ammut kia là lính đánh thuê?”

“ Gã vốn là kẻ trộm mộ, việc khác tôi cũng không rõ ràng.. À, Chesil cũng là được gã mang về.” Raymond hồi tưởng tình cảnh mình tìm thấy Chesil ở tầng hầm đầy xác ướp, y rõ ràng biết Ammut là một tên biến thái không hơn không kém! Thật đáng chết, Raymond lại một lần nữa cảm thấy xấu hổ tức giận vì mình khờ dại.

“ Vậy sao? Đi thôi!” Penn gật đầu, nếu nói Ammut là kẻ trộm mộ, vậy giả thiết của Chesil có thể thiết lập. Qua nhiều thời đại, kẻ trộm mộ trước nay luôn có biện pháp xâm nhập “cửa vào” của lăng mộ không muốn bị người biết. Penn từ trên vách tường gỡ bó đuốc vẫn còn bùng cháy, nếu đoán đúng, vậy y hẳn là biết lý do bóng đen tấn công Ammut rồi lại tấn công thẳng nhóc tóc vàng, bất quá việc này chờ bọn họ bình an rời khỏi mộ phần này rồi hãy nói sau.

“ Ray, chúng ta ra ngoài!” Chesil nắm tay kéo Raymond dậy đi ra ngoài. Tiếp xúc đột ngột này làm Raymond cả kinh, y vốn định vẫy ra, nhưng lại ngưng lại. Raymond chăm chăm nhìn bàn tay cầm chặt mình, chiếc nhẫn hơi phản xạ hào quang màu vàng trong ánh lửa làm nhịp tim y nhanh hơn. Y nhớ giữa lúc sinh tử kia, là chiếc nhẫn Chesil tặng bảo vệ y, lúc y bị bao phủ bởi nỗi sợ hãi trước đây chưa từng có, cũng là Chesil trấn an y, làm y an tâm... Đột ngột có một luồng khí nóng tuôn ra trong ***g ngực, chúa ơi... Raymond nhắm mắt lại thống khổ nuốt mấy cái, gục đầu xuống lao đảo bất ổn bước lên cầu thang.

Lúc họ đi trên ngã rẽ đầu tiên, Penn đột ngột dừng lại, ánh lửa lay động trên cây đuốc làm y ngẩng đầu, quả nhiên phía trên đỉnh đầu có một lỗ thông gió, gió chen lẫn mùi vị đặc thù sa mạc ban đêm thổi vào làm y thở một hơi.

[Hy vọng động đất không làm nơi đó bị lấp kín!] Penn cầm cây đuốc lên vách tường, sau đó quay đầu để Raymond giẫm lên tay hai người lên trước, sau đó lúc y đỡ Chesil leo lên, nghe thấy Raymond từ trong lỗ hồng lo lắng dư thừa.

“ Penn, anh làm sao đi lên?”

“ Không cần cậu lo lắng, các cậu mau leo lên.” Penn nói xong liền biến thành dơi bay vào úp trên vai Chesil, Chesil bị sinh vật đột ngột xuất hiện này làm hoảng sợ, nhưng sau đó liền bình tĩnh, nhìn con dơi, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, liền đi theo Raymond bò tới đường hầm dốc thoải đầy cát bụi.

Đã trải qua rất nhiều chuyện, thân thể tinh thần sớm đã mệt mỏi, Raymond ở trong bóng tối chậm chạp bò tới, phía sau truyền đến tiếng sần sật tiết tấu không đồng dạng làm y an tâm. Vết thương trên cổ tay cùng các đốt ngón tay bị ma sát đau kịch liệt, nhưng cũng may, đau đớn này làm y không ngất xỉu. Không biết qua bao lâu, bầu trời màu than chì như bị khoanh tròn đột nhiên xuất hiện trước mắt Raymond, gió lạnh không có cát bụi cùng tiếng rít do gió xuyên qua đá phát ra làm y giật mình một cái.

“ Tới rồi! Chúng ta ra được rồi!” Raymond liều mạng bò về phía trước, lúc y hưng phấn bò ra cửa, đột ngột mất choáng váng, đây lại là đỉnh núi cách mặt đất ít nhất ba thước! Tuy phía dưới là cát, nhưng mấy tảng đá to to nhỏ nhỏ nằm ra đó làm Raymond phát sầu, nếu không nhảy gãy xương cũng coi như bị trầy trụa. “Quý tha ma bắt! Biến thái kia làm sao leo lên được? Đúng rồi, hẳn là có dây thừng...” Raymond nuốt hưng phấn còn lại vào bụng, quái vật kia chắc chắn là mang dây thừng bò lên, nhưng dây thừng kia, Raymond nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ sợ cũng là thứ cột lấy y đã bị y cắt đứt.

Penn biến về hình người leo lên đẩy Raymond ra, vươn đầu thấy tình cảnh lúc này của họ, cũng không khỏi nhú mày.

“ Cậu tránh ra, tôi xuống trước!”

“ Chờ...” Penn linh hoạt thay đổi một tư thế ngồi ở cửa động, không đợi Raymond nói cho hết lời liền lập tức nhảy xuống. Raymond cuống quýt bò lên trước, nghĩ thầm Penn liều lĩnh như vậy chắc sẽ gặp chuyện không may! Kết quả, vươn đầu ra liền thấy người nọ vừa vịn đứng trên mặt cát cười với họ. Raymond kinh

ngạc mở to mắt, lúc y đang muốn hỏi phải làm sao tránh được những tảng đá mà bình an rơi xuống, chỉ thấy Penn mở hai tay ra dùng ngôn ngữ dị tộc nói gì đó.

“Chesil?” Raymond thấy Chesil cũng học bộ dạng của Penn ngồi ở cửa động, y cuống quýt bắt lấy bạch bào của Chesil, liều mạng lắc đầu ngăn cản “Không thể, quá nguy hiểm!” Xem ra Penn muốn tiếp được hấn ở dưới? Nếu tiếp không vững thì sao? Đây cũng không phải là chuyện đùa.

“Không có việc gì.” Chesil quay đầu xoa tóc Raymond mỉm cười. Nụ cười của hấn như đang nói “không có việc gì, tôi tin Penn”, làm ngực Raymond đột ngột quặn đau, do dự một chút, y buông lỏng bạch bào của Chesil ra, nhìn bóng dáng trước mắt biến mất, đi vào cái ôm của Penn.

Raymond ghé sát ven bờ, kinh ngạc nhìn hai người bình yên vô sự đang nói gì đó, lúc thấy Chesil được Penn ôm lộ ra nụ cười, y vội thu hồi tầm mắt. Raymond chăm chăm nhìn nắm tay nắm chặt của mình, hai chiếc nhẫn lớn nhỏ không đồng nhất song song trên tay trái lúc này lại chỏi mắt như thế. Nhẫn màu bạc bị sắc hoàng kim bên cạnh che lấp hoàn toàn, Raymond cau mày đau khổ chăm chú vào ánh vàng óng ánh loá mắt.

[[Bùa được Amon chúc phúc sẽ bảo vệ trái tim em cách xa tà ác.]] Trong cảnh mộng quá mức chân thật kia, Chesil nói với y như vậy.

Thần thánh ơi... Raymond nhắm mắt lại, y cũng không biết mình rốt cuộc là kêu thần linh nào, y âm thầm khẩn cầu thần thánh có thể giúp mình rời xa tình cảm tà ác sinh ra trong lòng...

“Ray!”

Giọng nói quen thuộc làm Raymond đột ngột hồi hồn về, bầu trời màu than chì trước mắt bị màu lam trong suốt thay thế, Raymond kéo khoe môi dưới tự giễu nghĩ y lại quên mất tình cảnh chết tiệt của mình. Nhưng vào lúc này, lời nói mang ý trêu đùa của Penn kích động tự tôn còn sót lại của Raymond.

“Cậu ầm! Cậu là đang ngủ hay đang đợi chúng tôi kiếm một cây thang cho?”

“Chết tiệt!” Penn hình như càng dễ chọc giận y hơn bình thường. Raymond tức giận nâng người lên cố gắng làm mình chuyển thân ngồi ở cửa động, gió bên vành tai thổi tới cùng đá tảng màu xám phía dưới làm y không khỏi choáng váng, Raymond nhắm mắt, hít sâu làm mình bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm cứ nhắm mắt nhảy đại xuống như vậy.

“Ray, không có việc gì đâu!”

Raymond mở mắt ra, Chesil đang đứng phía dưới y, mở hai tay ra mỉm cười với y. Thân thể đột nhiên run một cái, chẳng lẽ là vì sinh tử trải qua trước đó làm thần kinh y lúc này đã lỏng đến không thể lỏng hơn? Raymond quăng đi tình cảm làm mũi y chua xót, khoe mắt nóng lên, hít một hơi nhảy xuống.

34. Chương 34

“Chúa ơi, tôi chưa từng thấy kẻ nào ngốc như vậy!” Penn nhin không được kêu to, Raymond ủ rũ đứng ở một bên, ban nãy, Raymond “ra sức” nhảy xuống làm tay phải Chesil bị thương ngoài dự kiến. “Rõ ràng trượt xuống là được rồi, cậu dùng sức như vậy là muốn giết chết cậu ấy hay sao?”

Penn xem xét thương thế Chesil, không chút lưu tình mắng Raymond.

[Penn, người đừng mắng Ray, ta không sao.] Để chứng minh, Chesil quay cánh tay một cái, nhưng bộ dạng cắn chặt khớp hàm sắc mặt xanh mét lại nói ra một thứ khác. Raymond tiến lên phía trước níu bạch bào Chesil nhỏ giọng nói xin lỗi, Chesil yêu chiều vươn tay sờ tóc y.

Bài thuyết giáo của Penn đột ngột bị cắt ngang, y im lặng chăm chăm nhìn hai người, chung quy cảm thấy không khí giữa họ hình như có gì đó biến hóa. Penn mặt không chút biểu tình đề nghị rời khỏi nơi này, đáy lòng mơ hồ nổi lên một cảm xúc nôn nóng thoát khỏi tầm tay mình.

Ba người theo lối vào uốn lượn trong quần núi, có chút giạt mình nhìn tình cảnh trước mắt, cửa vào bên núi đã sụp đổ bị chôn trong đá đất, Raymond nhin không được cảm thán họ thật may mắn, không bị chôn sống trong phần mộ cực đại này.

“ Jim.” Raymond thấy Jim hầu như bị đất cát vùi lấp nằm sấp trên mặt đất, cuống quýt xông lên, phát hiện đối phương còn sống, không khỏi thở phào một hơi, họ cuối cùng toàn bộ bình an vô sự — đương nhiên không bao gồm quái vật kia.

Họ chỉnh đốn đồ đạc lái xe trở về. Raymond ngồi ghế trước xóc nảy chầm chầm nhìn cổ tay bằng bó qua loa, trong lòng có chút mất mát. Họ tìm được di tích nhưng không thể mang về! Thậm chí bên trong rốt cuộc có cái gì mình cũng chưa biết. Y ngẩng đầu lên nhìn cửa kính xe dơ bẩn, thở dài, bất quá cũng hết cách, ngoại trừ Penn, những người khác đều có thương tích to to nhỏ nhỏ, cửa vào cũng đã sụp xuống, họ ở lại đó ngoại trừ chờ chết ra, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trở về báo cáo Hawass để ông ấy xử lý những việc còn lại.

Đường về luôn nhanh hơn lúc đi, không qua mấy ngày họ liền về tới thị trấn Luxor. Penn lái xe đưa Jim bị thương nghiêm trọng đến phòng khám, sau đó liền mang hai người về tới chỗ mình ở, ít nhất trong ngôi nhà xa hoa của y, có thể tắm được nước ấm.

Raymond ngây người đứng trong phòng tắm rộng quá mức, trước mắt là bồn tắm có thể để bốn người vào tắm. Raymond sửng sốt chầm chầm nhìn nước ấm người hầu sớm đã châm đang bốc lên hơi nóng. Y vẫn cho rằng đối phương chỉ là một tên đầu không nhà để về! Nhưng hiện tại hồi tưởng suy đoán đó, quả thực khởi đại buồn cười đến cực điểm, phí chữa trị khổng lồ lúc y bị bỏng cùng ngôi nhà mới tinh có người hầu này, có lẽ Penn còn phải giàu hơn trong tưởng tượng của y.

Tâm tình Raymond lập tức ảm đạm, Penn thoát nhìn tuổi không khác y lắm, lại giàu có đến như thế, lòng tự trọng dần ông bị đâm đau ở một nơi không nhìn thấy. Ngay lúc Raymond vừa không cam lòng vừa di chuyển cổ tay phát đau nhức trức trặc bỏ đi quần áo, cửa phòng tắm đột ngột mở ra.

“ Á!” Nhìn thấy người vào là Chesil, Raymond nhin không được hoảng sợ, dưới chân bắt ổn lập tức té ngồi trên mặt đất đầy nước, y hỗn loạn cầm khăn bên cạnh quần quanh thân dưới hỏi. “Anh vào làm gì?”

“ Tay bị thương, tôi giúp em.” Chesil nâng Raymond dậy, xắn tay áo lên, cát vàng trượt xuống từ cổ tay áo hắn, rơi trên gạch. Raymond nhìn bộ dạng đầy bụi đất của đối phương, cười bất đắc dĩ. Vết cắt trên tay cùng trên người y cũng không nghiêm trọng đến độ ngay cả tắm cũng làm không được, Chesil cũng dơ bẩn như mình mà vào giúp, e rằng sẽ lại càng tắm càng bẩn đấy chứ.

“ Cùng tắm không?” Raymond nâng cánh tay lên phủi tóc Chesil, cát vàng hất ra làm y nhếch khóe môi, nhưng nụ cười giả vờ điềm tĩnh cũng không thể che giấu cảm xúc căng thẳng lúc y nói những lời này.

“ Cùng?” Chesil nhíu mày, không đợi hắn kịp phản ứng, Raymond đã xoay người cầm lấy ca gỗ múc đầy nước ấm đổ xuống đỉnh đầu hắn, Chesil đưa tay lau nước trên mặt, nhìn Raymond, không biết suy nghĩ cái gì. Raymond bị hắn nhìn đến phát kinh, mức nước xối mình ướt đầm, theo tiếng nước ào ào, dưới chân hai người đều là cát nhão đục ngầu.

“ Ôi, thật bẩn!” Raymond lắc lắc đầu, từng sợi tóc đầy cát bám dính vào da đầu khiến người ta khó chịu, lúc y đang chuẩn bị lấy xà bông, bỗng nhiên nhìn thấy Chesil đang bỏ đi áo bào dơ bẩn ướt đầm, lộ ra thân thể to khỏe nam tính màu nâu, làm y vội vàng dời mắt, trong lòng liên tục thuyết phục mình bằng loại ngôn ngữ cổ làm ra vẻ rồi lại mâu thuẫn như “chỉ cùng Aida tắm rửa” “hai người đàn ông không có gì ghê gớm”. Nhưng càng nói thế, y lại càng căng thẳng, làm xà bông trượt tay rất mấy lần.

Chết tiệt, miếng vết thương dính bọt truyền đến cảm giác đau rất làm Raymond nhăn răng, nhưng y cảm ơn vì đau đớn này đã dời đi lực chú ý của mình. Lúc đang chuẩn bị nhặt lại xà bông, Chesil trước y một bước từ trên mặt đất nhặt xà bông lên, ấn y ngồi trên bậc thang dẫn vào bồn tắm, ngồi xổm xuống giúp y gội đầu.

“ Tôi... Tôi tự mình làm.” Raymond ngẩng đầu muốn cự tuyệt, rồi lại cuống quýt cúi đầu do thân thể Chesil trước mắt.

“ Đối với vết thương, không tốt.”

Giọng nói cứng nhắc cùng thái độ ương ngạnh phối hợp với quyết đoán vô danh, Raymond vô lực phản kháng, chỉ có thể chầm chầm nhìn chân lưng chuyển động theo động tác nhẹ nhàng giúp y gội đầu xả nước của đối phương, nước bắn theo mắt cá chân dần hàng chảy tới miệng lỗ thoát nước, xà bông chảy vào khoe

mắt làm Raymond nhắm mắt lại, nhịp tim kịch liệt dần vững vàng, một mỗi tích lũy mấy ngày nay lập tức bốc hơi dưới động tác dịu dàng của Chesil cùng hơi nước ấm áp bọc quanh, không quá một hồi, Raymond thật sự thiếp đi.

Cùng lúc đó, Penn tắm rửa xong đang biếng nhác ngồi trên xô pha phòng khách một mình uống rượu. Trong lòng y không khỏi cảm thán, Chesil gần như đã quen với cuộc sống hiện đại, càng lúc càng khó lừa, ban này vốn định lừa hắn tắm chung, hắn lại chạy thoát.

Penn khảy tóc đen còn ướt đầm, như nhớ ra cái gì, đột ngột đứng dậy, tìm kiếm gì đó trong đồng hồ hỗn tạp còn dính cát vàng trên bàn.

Trong đó chính là tấm giấy da viết chuyện hắn lén giấu Chesil, toàn bộ lạc diệt vong, những người đó tụ tập ở cửa vào chờ chết là vì cái chết bất ngờ của Ramesses. Thoạt nhìn hai chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhau, nhưng tư tế bộ lạc viết những việc đã xảy ra trên tấm da dê này: sau khi Pharaoh bắt ngờ tử vong, con hắn – Seti cho rằng phụ vương tử vong là vì tìm bộ hung bị mất, mà Chesil mang bùa của Pharaoh mất tích là thủ phạm chính. Tân vương tàn bạo phái quân đội tìm đến tộc nhân Chesil, không nghe bất cứ giải thích gì, phái quân đội bao vây bộ lạc làm cho bọn họ chết đói bên trong.

Nếu Chesil biết chân tướng... Penn nheo mắt lại buông ly rượu, lấy bật lửa ra từ đồng hồ hỗn tạp, nhìn tấm da dê trong tay dần hóa thành đen xám. Có một số việc cứ thuộc về bóng tối thì vẫn tốt hơn.

[Penn, người đốt gì thế?]

Penn thấy Chesil đang đi vào, ném mảnh cặn còn sót lại trên tay xuống đất, lộ ra nụ cười.

[Không có gì, tắm xong rồi sao?] Penn vỗ vỗ xô pha bên cạnh để Chesil qua. Mặc bạch bào mới thay, thanh niên trên người còn một chút hơi nước nghe lời đi tới ngồi bên cạnh y, biểu tình trên mặt lại hết sức nghiêm túc.

[Một lâu như vậy rồi, tại sao còn chưa nghỉ ngơi?] Penn nhấc tay lau nước nhỏ trên trán mình, ôn nhu cười hỏi.

[Không ngủ được.] Hắn chăm chăm nhìn người đàn ông thoạt nhìn tự tin vô hạn trước mắt, tỉ mỉ nói với y tình hình lúc bóng đen xuất hiện cùng âm thanh mình nghe thấy, Chesil chắc chắn âm thanh kia cùng giọng nói của Pharaoh nghe được một tháng trước giống nhau như đúc, nhưng hắn không nghĩ ra, nếu là lời nguyện của Pharaoh, tại sao cách lâu như vậy mới xuất hiện, tại sao lại đột ngột tìm đến Raymond cùng Ammut? Penn chắc chắn biết chút gì đó.

35. Chương 35

Penn đứng lên đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, trăng cong như mây lẳng lẳng treo trên màn đêm, hôm nay là ngày thứ ba sau trăng non. Nếu y nhớ không lầm, ngày họ gặp phải vụ nổ cũng là ngày trăng non.

Khẳng định ý nghĩ trong lòng, Penn trở lại trước xô pha, rót một ly rượu đỏ hương thuần cho Chesil, vừa thuyết phục hắn nếm chút rượu hiện đại vừa nói ra suy nghĩ trong lòng mình. [Hiện tại có thể khẳng định những việc này đều xảy ra vào thời điểm trăng non.]

[Trăng non?] Chesil nhấp thử rượu đỏ, dường như cảm thấy mới lạ với mùi vị hoàn toàn bất đồng với bia từng nếm qua, nhưng lực chú ý của hắn vẫn tập trung vào lời của Penn.

[Chính là thời kỳ thần mặt trăng Khonsu* biến mất trên bầu trời, hiện tại như thế gọi là ngày trăng non.] Penn hết sức kiên nhẫn giải thích cho Chesil. [Chờ ngày mai ta đi mua báo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn có thể có được manh mối của bùa hộ mệnh.]

[Sao?] Nghe thấy bùa hộ mệnh của Pharaoh mà hắn đánh mất, Chesil ngẩng mạnh đầu, vẻ mặt hết sức khẩn trương.

[Cho tới bây giờ, người chết cùng người bị bóng đen bắt mình kia tấn công đều có liên quan đến bùa hộ mệnh.] Chăm chăm nhìn chất lỏng trong như máu tươi trong ly rượu, y chậm rãi nói. [Người đàn ông chết vì vụ nổ một tháng trước từng đưa bùa hộ mệnh đến chỗ thợ thủ công, mà sau đó, thợ thủ công cũng bắt

ngờ mất mạng, bùa hộ mệnh thì không rõ tung tích. Mấy hôm trước, Ammut bị bóng đen tấn công kia nghe nói lúc trước là kẻ nhặt được người, cho nên có thể cho là hấn trộm bùa hộ mệnh bán cho người khác, bởi vậy chịu phải nguyên rủa.] Penn nheo mắt lại, thật ra, phỏng đoán này cũng không chắc chắn, nếu lời nguyên kia quả thật tấn công tất cả những người từng tiếp xúc với bùa hộ mệnh, như vậy, người tử vong hoặc sắp tử vong hẳn còn rất nhiều.

[Vậy tấn công Ray là vì...]

[Chắc là xuất hiện ở thời điểm và địa điểm không thích hợp.] Penn hừ một tiếng, nghĩ thầm vì ở cùng chỗ với người từng tiếp xúc với bùa, kết quả bị trở thành mục tiêu, Raymond ở một phương diện nào đó mà nói đúng thật là xui xẻo.

Chesil cầm ly rượu đỏ không nói tiếp, Penn dõi theo khóe mắt có chút đỏ lên do hơi rượu, đột ngột cảm thấy cổ họng có chút ngứa ngáy, y để ly xuống đến gần. Chesil thấy y vươn người tới, có chút hỗn loạn không cần thận lặt nghiêng ly rượu trong tay. Penn cười giúp hấn cầm ly ra, lấy tư thế ái muội ép lên người Chesil.

[Làm gì vậy?]

[Ta muốn “ăn cơm”.] Penn cười xấu xa liếm liếm môi, vươn tay dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ cổ Chesil, động mạch dao động làm y nhin không được nuốt nước bọt. Chesil vốn lấy tay ngăn cản nghe y nói như vậy, bất đắc dĩ thở dài nhận mệnh nằm yên trên sofa.

Nhưng ai cũng không phát hiện trong bóng tối ngoài cánh cửa rộng mở, Raymond mặt không biểu tình nhìn hai người trên sofa.

Chesil cảm thấy đôi môi lạnh lẽo không chút nhiệt độ dán chỗ cổ, hơi thở rét đẫm đồng dạng phun vào da thịt làm hấn nhin không được rung mình một cái. Lúc răng cứng nhọn rơi vào da thịt, Chesil theo bản năng nhắm hai mắt lại, tuy không thấy đau đớn, nhưng cảm giác máu toàn thân bắt đầu chảy ngược làm hấn choáng váng, phảng phất như sinh mệnh cùng ý thức bị chậm rãi hút ra, cả thân thể nhẹ bổng lên như không phải của mình.

Bị cảm giác ngoài tầm khống chế đe dọa, Chesil mở mắt ra cố gắng làm mình bảo trì thanh tỉnh. Đúng lúc này, ngón tay thả một bên sofa đụng phải một vật thể mặt ngoài khô khốc, làm hấn có chút tò mò sờ soạng nhặt lên, khi hấn cầm miếng da dê có vết cháy đen để trước mắt, chỗ cổ bị cắn đột ngột nóng bỏng, ngoại trừ máu chảy ra hình như còn có cái gì tiến vào thân thể hấn, xông lên đầu hấn.

Một vài hình ảnh tiến vào trong đầu Chesil, hấn thấy được Penn từ giữa xương trắng nhặt lên một tấm da dê, ký tự trên trang giấy cũ kỹ cũng hiện lên rõ ràng trước mắt hấn. Chesil mạnh tay đẩy Penn ra, mồ hôi đầm đìa như vừa trải qua một cơn ác mộng, hấn không thể tin được che cổ mình lại, thở hổn hển dồn dập.

[Sao thế? Ta làm người đau?] Penn có chút lo lắng hỏi, y đã tận lực làm Chesil không cảm giác được đau đớn, lúc y muốn vươn tay an ủi thanh niên không biết vì cái gì mà sợ hãi này, lại thấy tay phải Chesil gắt gao bắt lấy một góc da dê. Một ý nghĩ chợt lướt qua đầu y, nhưng lập tức liền bị y phủ định, miếng giấy kia cũng không còn sót lại gì, Chesil không thể biết được gì từ trên đó.

[Penn, là thật sao?] Chesil sau khi tỉnh táo lại thấp giọng hỏi, biểu tình âm đạm cùng bi thương trong mắt làm Penn sửng sốt.

[Ta không hiểu người hỏi cái gì!] Penn chợt dạ khó thấy, y điều chỉnh tư thế sau đó cầm ly rượu lên, sau khi nếm qua máu huyết thuần mỹ ngọt ngào thượng đẳng, rượu đỏ cao cấp cũng đã không còn mùi vị.

[Bộ lạc diệt vong là vì ta.]

[.....] Tay Penn nhin không được run một cái, nhưng tâm tình y liền khôi phục bình lặng như chất lỏng trong ly. [Người đang nói cái gì? Chúng ta không phải phỏng đoán là vì ốc đảo bị bão lốc sa mạc tấn công mà gây ra sao?]

Chesil chăm chú vào Penn thật lâu, không khí giữa hai người phảng phất như đông lại, qua một lúc lâu, Chesil về mặt bi thương đứng lên nói. [Penn, ta biết người giấu ta là sợ ta bị tổn thương.... Nhưng ta sẽ không cảm ơn người vì thế.]

[Chờ một chút!] Penn vươn tay muốn bắt lấy thanh niên định rời khỏi, rượu đỏ vẩy ra lưu lại vết thâm màu đỏ trên thảm trải sàn đất tiền. Chesil lộ ra vẻ mặt như thất vọng với y khiến trái tim y nhói lên, làm y cảm thấy chần động trước nay chưa từng có.

[... Ta chỉ là không muốn người đau khổ.] Penn nói ra những lời này, có nghĩa là đã khẳng định câu hỏi của Chesil, y không biết Chesil làm sao biết được, nhưng hình như đã không thể giấu tiếp nữa. [Nghe ta nói, Chesil, tất cả những thứ này chỉ là kết quả do bất hạnh ngẫu nhiên liên tiếp. Không phải lỗi của người, người đã tận lực rồi!]

Chesil cười khổ, toàn thân bị cảm giác vô lực vây bọc, nhiều người như vậy đều vì hấn mà mất đi sinh mệnh, cũng không phải lỗi của hấn sao?... Chesil gục đầu xuống, toàn thân liên tục run rẩy. Nếu hấn không làm mất bùa, nếu... Nhưng hiện tại nói những thứ đó cũng đã quá muộn, ngăn trở trước mắt hấn là một dòng thời gian ai cũng vô lực xoay chuyển. Chesil ngẩng ra nhìn hoa văn trên thảm trải, những đường nét này phẳng phất như đột ngột chuyển động vặn vẹo, cuốn lấy mắt cá chân hấn, liên tục bám víu lên người hấn, bỗng nhiên, những đường nét này biến thành xương trắng dày đặc tụ tập ở cửa, vươn tay hướng về hấn khóc la...

Bỗng chốc, trên mặt đột ngột truyền đến cảm giác đau đớn làm hấn hoàn hồn, đối diện chính là cặp mắt tràn đầy tức giận của Penn.

[Nghe ta nói! Những thứ lịch sử phủ bụi đó, người đã vô lực thay đổi, nhưng nếu người không lấy lại tinh thần tìm kiếm bùa hộ mệnh thất lạc bên ngoài, vẫn có thể có nhiều người nữa sẽ phải chết đi.] Penn kích động nói, quỷ tha ma bắt, y còn lâu mới lo cho đám người sắp chết đó, bộ dạng giống như lập tức muốn hiến dâng sinh mệnh bản thân để chuộc tội mà Chesil lộ ra ban nãy làm y kinh hãi. [Người là người chế tạo bùa phải không? Chỉ có người có biện pháp thu hồi nó, trấn an Pharaoh của người. Chesil, người còn rất nhiều chuyện phải làm.]

Trầm lặng thật lâu, ánh mắt ảm đạm của Chesil mới dần khôi phục màu sắc, hấn gạt đầu cứng ngắc. [Người nói đúng... Nói đúng!] Hấn cố gắng nuốt chua xót nhảy lên cổ họng, trong lòng liên tục khẩn cầu những vong linh chết oan kia có thể ngủ yên, khẩn cầu thần linh có thể tha thứ cho hành vi dè dặt tham sống sợ chết của mình.

Raymond ở trên giường lăn lộn, đau đớn truyền đến từ vết thương to to nhỏ nhỏ làm y không thể ngủ được, lúc tỉnh lại sau khi thiếp đi trong phòng tắm, y thấy mình đã thay đồ nằm trên giường mềm mại. Raymond cảm thấy nhục nhã đến cực điểm đối với thân kinh thô của mình, y vốn định đi cảm ơn Chesil, lại không nghĩ rằng sẽ thấy được cảnh tượng đó.

Chết tiệt, mau quên, mau quên! Trong lòng Raymond gầm gừ, y vùi đầu vào gối nằm mềm mại, liều mạng muốn quên cảnh tượng của hai người kia, nhưng càng dốc sức quên, hình ảnh kia lại càng rõ ràng. Ngay lúc y bực bội lăn lộn khắp giường, cửa két một tiếng mở ra, Raymond cuống quýt cứng người giả bộ ngủ, nhưng y lập tức phát hiện mình cũng không cần giả bộ ngủ.

“ Ai?” Raymond ngồi dậy, vừa hỏi liền bị một người nhào mạnh vào đè lên giường. “Chết tiệt, tránh ra!” Raymond dùng sức giãy giụa đánh đấm, nhưng đối phương vẫn gắt gao ôm lấy y, cảm thấy có chút không đúng, Raymond bò đến bên giường đốt nến, thấy người ôm mình không phải trộm cướp gì mà là Chesil, trong lúc nhẹ nhàng thở ra lại thấy tâm tình phức tạp.

Khonsu: Thần Mặt Trăng, có biểu tượng là đĩa Mặt Trăng.

36. Chương 36

“ Chesil, dậy!” Raymond vươn tay lay thanh niên ghé sát bên hông mình, giọng điệu không tốt nói. Nghĩ đến việc Chesil như vậy có lẽ là vì “ cái cọ giữa tình nhân “ với Penn, ngực y tựa như bị cái gì đó lấp kín, bực bội vô cùng. Nhưng Chesil cũng không phát hiện cơn giận dữ của y, vẫn không nhúc nhích, Raymond tặc lưỡi dùng sức nâng đầu Chesil lên, ánh nến chiếu xuống, con mắt đỏ au cùng vẻ mặt như hấn chịu đau đớn cực đại của Chesil làm y lấy làm kinh hãi.

“ Xảy ra chuyện gì?” Raymond do dự một chút hỏi, nếu Chesil nói Penn ức hiếp hắn, y chắc chắn sẽ quăng qua một cái tát, sau đó đập Chesil xuống giường, ngay lúc y nghiêng rằng nghiêng lợi định làm thế trong lòng, giọng nói trầm đục đứt quãng của Chesil truyền vào trong tai.

“ Mọi người... Chết, bởi vì... Lỗi của tôi.”

Raymond chăm chú vào con mắt đỏ au của Chesil, cố gắng muốn hiểu được ý trong lời hắn, đột ngột trong đầu lướt qua đồng xương người khiến người ta không rét mà run trong di tích, y lắc đầu bỏ qua liên tưởng quái lạ này, những hài cốt kia thấy thế nào cũng đã là lịch sử.

“ Chesil.... Không phải lỗi của anh, không phải.”

Raymond vươn tay vỗ vỗ đầu Chesil, nhin không được bật cười, y vuốt khóe mắt đỏ lên của người kia, trong lòng có chút bất ngờ vì Chesil thoát nhìn trần đầy vẻ nam tính lại có một mặt khiến người ta tiếc thương như vậy.

“.....” Chesil mở miệng còn muốn nói gì đó, nhưng hình như không tìm thấy từ ngữ thích hợp, hắn vươn tay bắt lấy bàn tay Raymond đang úp trên má mình, nhiệt độ thấp hơn người thường làm Raymond kinh ngạc, nhưng sau đó Raymond liền lâm vào trong ánh mắt chăm chú nhìn mình phảng phất như mong đợi cứu chuộc, bóng ảnh của y trong đồng tử kia còn muốn thâm trầm hơn đêm tối, cảnh tượng kỳ diệu này như ám chỉ gì đó, làm Raymond ngừng thở, trong đầu đột ngột trống rỗng.

Y lúc này không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, tình cảm không được chứa cho phép, mình lưng đeo tội lỗi, người trước mắt sớm đã thuộc về một người khác, tất cả mọi thứ nháy mắt đều bị y quăng ra sau đầu. Raymond thậm chí quên hô hấp thế nào, người y đang sờ má chậm rãi kề sát, lúc khoảng cách giữa hai người dần ngắn lại đến mức có thể cảm thấy hơi thở đối phương phun trên mặt mình —

“ ... Tôi muốn xem, vết thương của em.”

Giọng nói Chesil làm Raymond đột nhiên bình tĩnh, y hỗn loạn buông tay xuống, những sự vật bị y quăng ra lập tức ập về trong đầu y, trong lúc vui mừng y lại cảm thấy mất mát không thể nói bằng lời, nhưng người trước mặt vẫn mang ánh mắt đỏ au trần đầy cảm giác áy náy y không thể hiểu, chăm chú vào y, lặp lại yêu cầu làm y khó hiểu kia.

“Hơ... Vết thương gì?” Raymond cảm thấy buồn cười vì mình thất thố, y đè nén xúc động muốn đuổi cái người nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến y đi, hỏi.

“ Sau lưng.”

Raymond nghi hoặc khó hiểu với yêu cầu của Chesil, y hoàn toàn không hiểu đối phương rốt cuộc muốn làm gì, cũng không đoán được hành động kế tiếp của đối phương, điều này làm cảm xúc hỗn loạn của y lại thêm một chút nôn nóng. Raymond cau mày khảy tóc vàng rối bời, thở một hơi vẫn đưa lưng qua, bỏ sơ mi đi, phơi bày vết thương xấu xí lưu lại do tội lỗi trên lưng mình trước mắt Chesil.

“ Đau không...?” Giọng nói trầm thấp của thanh niên từ sau lưng truyền đến, Raymond chăm chăm nhìn ánh nền lay động xa xa, đột ngột cảm thấy có chút mệt mỏi, y quyết định không suy đoán tâm tư Chesil nữa, vì không muốn làm mình càng thêm khó chịu.

“ Không.” Raymond lắc đầu, sau lưng ngoại trừ vết sẹo, ngay cả một chút đau đớn cũng không lưu lại. Raymond vô thức chuyển động ngón giữa tay trái, tháo nhẫn màu bạc đưa lên khóe miệng cười khổ, y thật sự là một người máu lạnh phải không? Lúc đầu, đau đớn cùng áy náy khiến người ta nổi điên làm y gần như muốn chết theo Charlotte! Nhưng... Ánh bạc phản xạ ra từ nhẫn làm tim y quặn đau, dần biến mất theo đau đớn, Charlotte, Charlotte, y đã không nhớ rõ gương mặt của cô...

Đột nhiên, cảm giác bị chạm đến sau lưng làm Raymond rùng mình một cái, hơi thở cùng với cảm giác mềm mại cũng không phải là ngón tay... Y muốn né ra, lại bị Chesil ôm vào trong ngực. Hơi thở ấm áp phun ở hõm vai làm y nhin không được, toàn thân run rẩy, y cảm thấy hơi thở kia thông thả dịch lên, xúc cảm mềm mại ôn nhuận nhẹ nhàng dừng bên vành tai y.

“ Xin lỗi.... Ray, xin lỗi, đừng, chán ghét tôi.”

Xin lỗi không rõ ý theo hơi thở truyền vào tai Raymond, y nhìn không được nâng tay che khóe mắt nóng lên, oán hận chỉ trích người này nhiều loạn trái tim mình.

“Giày vò tôi rất vui sao?”

Người vẫn gắt gao ôm y không đáp lại, Raymond cười khanh khách lên, sau đó nhìn ánh nến bập bùng, thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau, Raymond thức dậy liền đi đến địa điểm đã hẹn cùng Hawass. Vì ông lão nói chỉ muốn gặp một mình Raymond, Penn cùng Chesil đành phải ở lại.

Bình một tiếng, Chesil bị quăng té ngồi trên đất, Penn cười vươn tay kéo hắn dậy.

[Lại nào!] Chesil đứng lên, lại bày ra tư thế đấu tay đôi. Penn buồn cười nhìn chàng trai vẻ mặt không cam lòng, tuy y rất vui vì Chesil khôi phục tinh thần, còn chủ động yêu cầu học kỹ thuật đấu tay đôi, nhưng đánh tiếp như vậy e rằng Chesil sẽ bị thương.

[Nghỉ ngơi một lúc đi] Penn vỗ vỗ bả vai Chesil, tối hôm qua, Chesil nói muốn một mình bình tĩnh lại, Penn vẫn ôm thái độ không can thiệp, tuy lo lắng nhưng vẫn để hắn đi. Chesil có thể điều chỉnh tâm tình nhanh như vậy cũng là điều y không ngờ tới.

Penn đi đến trước hành lang, cầm một ly sô-đa đưa cho Chesil, bất đồng cùng xác sống như y, Chesil dưới ánh nắng cực nóng sớm đã đổ mồ hôi đầm đìa. Penn thưởng thức hào quang phản xạ đầy sức sống trên làn da nâu phủ mồ hôi của Chesil, y nheo mắt lại bắt giữ từng giọt mồ hôi nhỏ từ trên trán hắn, đó là tượng trưng sinh mệnh, thứ vô duyên với y. Penn hầu như có thể tưởng tượng được ánh nắng làm thế nào thẩm thấu vào da Chesil, tiến vào mạch máu, tan vào máu hắn, hồi tưởng mùi vị ngọt lành thuần hậu tràn ngập mùi ánh nắng kia, y liếm liếm khóe môi như còn dư vị. Đáng tiếc, cũng giống như đầu lưỡi, môi y cũng lạnh băng như người chết.

Chesil ngửa đầu uống nước xong, lúc lau nước bên khóe miệng, Penn nhìn không được tiến lên hôn hắn, nụ hôn mang chút mằn mặn rồi lại ẩm nóng, Penn luồng lưỡi xâm nhập khoang miệng Chesil, lúc vừa cảm thụ nhiệt độ đầu lưỡi bỏng cháy liền bị Chesil đẩy ra. Đối diện ánh mắt nghi hoặc của Chesil, Penn dư vị chưa tan nhún nhún vai.

[Phương thức chào hỏi cao hơn một bậc.]

[... Ta vẫn không thể hiểu, đến bây giờ cũng chỉ có người chào hỏi ta như vậy, hơn nữa người cũng không làm thế với Ray.]

Đối mặt với bộ dạng tìm hiểu triệt để bất đồng dĩ vãng của Chesil, Penn lại cảm thán hình như lại càng khó lừa Chesil.

[Ừ, loại chào hỏi này chỉ làm đối với người mình muốn gia tăng tình cảm...] Penn vừa nói ra liền kinh ngạc phát giác mình giải thích nhầm rồi, y nhìn Chesil lâm vào trầm tư do vấn đề của mình, âm thầm tặc lưỡi, y lại nhất thời quên người Chesil muốn “gia tăng tình cảm” nhất chính là thằng nhóc tóc vàng kia! Rõ là sơ suất!

Ngay lúc Penn suy nghĩ lý do, Chesil đột ngột vươn đầu qua, hôn miệng Penn sau đó học theo dò đầu lưỡi vào khoang miệng y. Hành vi đột ngột này làm Penn hoảng sợ, y thấy Chesil lui ra phía sau một bước, cau mày che khóe miệng, thấp giọng oán giận.

[Hành vi như vậy thật sự có thể gia tăng tình cảm sao? Ta cảm thấy rất khó chịu.]

Penn đột ngột che miệng cười, trước hết bỏ qua rất nhiều nghi hoặc của Chesil, kiểu chào hỏi chủ động này nghĩa là hắn cũng muốn gia tăng tình cảm với y sao? Phát hiện đó làm tâm tình Penn vui vẻ đến cực điểm.

[Người muốn gia tăng tình cảm với ta như thế nào?] Penn vươn tay quét qua đôi môi độ dày vừa phải của Chesil, nhưng động tác mười phần ý vị khiêu khích này lại làm người kia né tránh lui về phía sau một bước, Penn phát giác mình có chút nóng vội liền thu hồi tay, không tiến thêm một bước nữa.

[... Tin tưởng lẫn nhau.] Chesil trầm lặng một hồi, cẩn thận nói như sợ xúc phạm Penn.

Penn đột ngột cười ha hả, y kéo cổ Chesil qua, hôn lên khó kiềng ché, nhưng ý nghĩa nụ hôn này lại hoàn toàn tương phản với sự giải thích của y, nụ hôn ám chỉ tình yêu cùng kích tình trần ngập. Đáng tiếc, Penn biết dù y ra sức hôn tới đâu đi nữa, đối phương cũng chỉ cho rằng là “chào hỏi gia tăng tình cảm”, đây ở phương diện ý nghĩa nào đó hình như cũng nói rõ Chesil tương đối tin cậy y.

“Chết tiệt hai người các anh, giữa ban ngày ban mặt có thể đừng không biết xấu hổ như vậy hay không!”

37. Chương 37

Raymond nghiêng răng nghiêng lợi đứng ở cửa sân, phần nộ trường mắt nhìn hai người kia, hận không thể đốt ra một cái lỗ trên người bọn họ.

“Tín đồ Hồi giáo không phải nghiêm cấm hành vi chết tiệt này sao? Các anh không sợ bị kéo ra ngoài chết cháy à!”

“Hình như là vậy, nhưng chúng tôi không phải tín đồ Hồi giáo.” Penn cố ý ôm cổ Chesil, không chút để ý chỉ trích Raymond. Y nheo mắt nhìn chăm chăm chàng trai tóc vàng phần nộ quá mức, nhìn không được suy đoán trong sự tức giận của Raymond có phải còn bao hàm ý gì khác hay không. “Tại sao cậu tức giận như vậy?”

Penn hỏi lại như đâm vào nỗi lòng Raymond, làm y cắn răng trầm lặng, Chesil vẫn chưa thể hiểu ý nghĩa cuộc đối thoại giữa hai người kia, có chút lo lắng đi qua, lúc tay hắn chạm đến bắp vai Raymond, lập tức bị người nộ hất ra.

“Ray?”

“Khốn kiếp, đừng chạm vào tôi!” Raymond thẹn quá hóa giận bước nhanh vào trong nhà, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, y dừng bước, ném xấp báo thật dày trong tay về phía Penn. “Báo anh cần! Không cần cảm ơn!”

Chesil bị bộ dạng phần nộ của Raymond làm kinh ngạc, hắn cầm mu bàn tay phát đau, quay đầu nhìn Penn đang thấp giọng cười ha hả tựa như gặp được chuyện gì buồn cười, sau đó theo Raymond vào nhà.

Raymond trong cơn thịnh nộ dùng sức quăng cửa ra phía sau, bắt đầu đi qua đi lại. Tâm tình bực bội không chỗ trút ra, Raymond thẳng thắn nằm sấp trên giường đánh đấm gối lông vũ. Đối với Raymond tâm tình vốn đã không tốt, cảnh tượng ban này cũng chỉ có thể xem như đổ dầu vô lửa.

Sáng nay, Raymond cực kỳ hưng phấn đi tìm Hawass, sau khi nói với ông lão đường đến đi tích, những phát hiện và cửa vào hiện tại có thể dùng, y hy vọng ông lão có thể để y gia nhập, tiến thêm một bước trong công việc khai quật. Nhưng Hawass lại mặt mày lúng túng nói với y, hội trưởng hiệp hội không hy vọng công việc tiếp đó có người ngoại quốc tham gia. Kết quả này làm Raymond không thể chấp nhận! Y cảm thấy mình giống như con chó dò đường, sau khi không còn tác dụng liền bị bỏ qua một bên! Tuy y chấp nhận chuyện hội trưởng hiệp hội không tin người ngoại quốc theo như lời Hawass, sự tin cậy cần chậm rãi bồi dưỡng, nhưng y vẫn khó chịu.

Nhân viên tham gia công việc khai quật cùng du khách tham quan viện bảo tàng là hoàn toàn khác nhau! Raymond lại đắm xuống gối đầu, lông vũ từ trong khe hở bay ra không trung đánh vòng, rơi vào góc quần y.

“Ray.” Cửa mở ra, Chesil vẻ mặt lúng túng đi đến, cơn tức vừa mới tắt của Raymond phăng một cái bùng lên. Y dùng sức ném gối lông vũ ra, vũ khí không chút lực sát thương bay về phía Chesil rất chuẩn xác.

“Đừng đến trêu chọc tôi!” Raymond cầm phần nộ, đứng, nếu cùng tình nhân máu lửa đến độ không chút để ý tới ánh mắt người khác, thì cũng đừng tiếp tục làm ra một số chuyện sẽ khiến y hiểu lầm.

“Ray, tại sao em tức giận?” Chesil cầm gối lông vũ trong tay, nội tâm có chút thương tổn. Hắn không hiểu, tuy cố gắng học tập gần hết ngôn ngữ của Ray, nhưng vẫn không theo kịp tốc độ của họ. Tối hôm qua Chesil ôm Ray một đêm không ngủ, vết sẹo muốn bao trùm cả lưng Raymond làm hắn đau lòng, hắn hại chết tộc nhân, người yêu của Raymond chết đi trong vụ nổ cũng là do lỗi của hắn... Nếu nói ra, Ray có tha thứ cho hắn không? Hay sẽ bởi vậy mà hận hắn, rời xa hắn? Hai khả năng sau dù chỉ là tưởng tượng cũng đã khiến cho tim hắn đau thắt.

“ Anh không cần lo lắng vì sao tôi tức giận, tóm lại đừng đến làm phiền tôi!” Đường như không muốn ở chung một phòng với Chesil, Raymond đứng dậy đi nhanh ra ngoài, Chesil kéo tay Raymond gắt gao ôm y vào trong ngực.

“ Buông ra, khốn khiếp!” Raymond liều mạng giãy giụa, sức lực của người trưởng thành làm các đốt ngón tay Chesil kêu răng rắc, nhưng hân thể nào cũng không buông, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hân chung quy cảm thấy nếu mình thả tay ra sẽ mất đi cái gì đó. Chesil ép Raymond lên tường, đối diện hai con ngươi xanh biếc càng thêm sáng ngời do phần nộ, trong lòng phân vân không biết lúc này dùng kiểu chào hỏi “gia tăng tình cảm” kia có hữu hiệu không? Nhưng lúc hân thấy đôi môi hồng hào có vẻ đối lập dị thường với nước da trắng nõn, tim đột ngột đập kịch liệt, máu dâng trào làm lòng bàn tay hân hơi ngấm mồ hôi, tình trạng đột ngột này làm Chesil nghi hoặc.

“... Anh trước hết buông tôi ra!” Raymond dường như không chịu nổi Chesil nhìn chăm chú, chuyển mắt đi trước tiên, nhưng giây tiếp theo, hai mắt y liền trừng lớn, Chesil hôn y, tuy bình thường cũng có nụ hôn tựa như chào hỏi thế này, nhưng hiện tại ngay cả đầu lưỡi cũng luồn vào hôn nồng nhiệt! Tựa như một sinh vật mềm mại vụng về trêu chọc đầu lưỡi trong miệng y, làm Raymond nín thở, tim như sắp sửa từ trong cổ họng nhảy ra, y hồi hồn về dùng khí lực toàn thân thúc Chesil ra, sau đó thở hồng hộc nhìn thanh niên nhịp thở có phần dồn dập trước mặt.

“ Khốn khiếp...” Raymond che miệng lại gian nan nuốt nước bọt, y nghe thấy giọng mình không còn khí thế như trước, ngay cả âm cuối cũng đang run rẩy. “Thằng khốn không biết quý cách!” Raymond đẩy cửa chạy ra ngoài, y bị ai phát hiện đây là lần thứ hai y phò trương thanh thế mắng to sau đó chạy trốn trong ngày hôm nay.

Chesil có chút mờ mịt lúng túng theo sát ra, nhịp tim và nhịp thở không thể bình lặng, hoàn toàn bất đồng với cảm giác khó chịu khi tiếp xúc cùng Penn trước đó, hôn môi với Raymond làm hân dâng lên niềm vui cùng choáng váng không thể nói bằng lời. Muốn đuổi kịp Raymond để biết rõ đây là tại sao.

Lúc hai người chạy đến phòng khách, Raymond lập tức đụng phải Penn đi vào, không thể giữ thăng bằng, y liền ngã ra đất.

“ Làm gì chạy tới chạy lui vậy?” Penn cau mày, phải phải y phục, nhưng không chút ý muốn kéo Raymond lên. Bộ dạng từ trên cao nhìn xuống làm Raymond phần nộ ngẩng đầu, sau đó Chesil đuổi theo cuống quýt đỡ chàng trai còn ngồi dưới đất lên, còn cẩn thận giúp hân phủi bụi bặm.

[Penn, đúng lúc ta muốn hỏi người...]

[Chờ một chút nói sau, ta thấy bản tin này.] Penn mở báo ra chỉ bản tin chiếm một nửa độ dài tờ báo, không chú ý tới ánh mắt Raymond chiếu tới như giết người, tự nhiên nói với Chesil. [Mấy bữa trắng non, ở thị trấn có năm người chết. Người này là trọng điểm!]

“ Đây là cái gì? Lời nguyện của Pharaoh?” Raymond bị tiêu đề trên báo hấp dẫn, vươn đầu qua nhìn chữ trên báo. “Thị trấn Luxor lâm vào khủng hoảng”, “Pharaoh lấy mạng”, “Lời nguyện buông xuống” ? Tiêu đề hạn không thể thêm vài giọt máu gia tăng hiệu ứng cảm giác, nhưng thế cũng đã làm sau lưng Raymond phát lạnh. Y nhìn kỹ nội dung, kể ra thảm án xảy ra trong thị trấn lúc họ đang trên đường trở về từ di tích. Trên bức hình lớn chính giữa là một người sống sót quần đầy băng vãi, theo bài báo, tay chân gã đều bị dã thú cắn đứt. Nhưng phóng viên dùng giọng điệu như nói đùa thuật lại chuyện người sống sót kể lại — gã nói là khối đen ăn hết tay chân mình, tin đồ Hồi giáo không cần lo lắng, vì đạo Hồi cấm hút thuốc. Bài báo mang ý châm biếm làm Raymond nhú mày, báo Luxor là do Mỹ quốc lập ra, không phải báo quốc nội Ai Cập, tuy tin tức có rất sớm, nhưng cách dùng từ lại khiến người ta không thể chấp nhận.

Lúc Raymond xem nội dung báo, Penn tiếp tục nói ra ý nghĩ của mình với Chesil.

[Người sống sót này vừa khéo là bạn cũ của ta, chúng ta có thể đến hỏi thăm tin tức.] Lúc nói đến hai chữ bạn cũ, Penn cười tà một cái, y sớm nên nghĩ ra, quán rượu L vẫn luôn là nơi tốt để kẻ trộm mộ ra tay hối lộ, chuyện người đàn ông gọi là Rick này đã tiếp xúc với bùa tuyệt đối không kỳ quái.

[Ủ.] Chesil vẽ mặt nghiêm túc gật đầu, nắm tay đặt bên hông hơi run rẩy, lại thêm năm mạng người...

[Không phải lỗi của người!] Như hiểu rõ ý nghĩ của hân, Penn vươn tay vỗ vai hân an ủi, nhưng an ủi như

vậy đối với Chesil lại không chút tác dụng, trong đầu hắn hiện tại đều là ý nghĩ mau chóng tìm về bùa hộ mệnh để tránh nhiều người phải chết hơn.

“ Đi thôi, đến phòng khám!” Penn thu hồi báo, làm Raymond đang lâm vào trầm tư hoảng sợ.

“ Đi làm gì?” Raymond nghĩ thầm có thể là thăm Jim không? Nhưng con người Penn cũng không hảo tâm tới như vậy.

“ Trên đường đi tôi sẽ giải thích cho cậu.” Penn liếc Raymond – kể lúc nào cũng làm sai trong mắt của y, tuy y lười giải thích, nhưng để thằng nhóc tóc vàng này về sau đừng làm vướng chân bọn họ, lãng phí một chút nước bọt cũng là chuyện nên làm.

38. Chương 38

Anh là nói.... Thật sự có lời nguyền của Pharaoh?” Raymond chăm chăm nhìn chữ in trên tờ báo không ngừng lắc lư, cảnh tượng đáng sợ y cố ý muốn quên lại xuất hiện trong đầu. Bóng đen... Cẩn nuốt.... Nhớ lại giây phút mình bị tập kích, Raymond không khỏi rùng mình một cái.

“ Đúng.” Không giải thích gì thêm, Penn đáp lại đơn giản.

“ Tại sao? Lời nguyền và bùa hộ mệnh có liên quan gì tới chúng ta? Anh không thể giải thích rõ ràng hơn sao?”

“ Cậu chưa từng nghe qua câu: lòng hiếu kỳ hại chết con mèo sao? Có một số việc cậu không biết thì tốt hơn.” Penn kéo khỏe miệng lộ ra nụ cười châm biếm, bộ dạng này làm Raymond phát đại hỏa, trong lòng nhin không được tức giận mắng đồ đồ này, nếu không biết tốt hơn vậy nói chuyện này với y làm gì? Để y coi đó như ảo giác, một cơn ác mộng, sau đó quên đi không phải tốt hơn sao!

“ Hah hah! Lại là bí mật nhỏ giữa các anh chứ gì? Được, ông nội bây không thêm biết! Nếu không có gì liên quan đến tôi, vậy để tôi xuống xe!”

“ Được!” Penn cười giẫm lên thắng xe, lúc Raymond hùng hổ nhảy xuống xe mới phát hiện bọn họ đã tới cửa phòng khám, bị lừa gạt làm Raymond tức giận giậm chân, lúc y xoay người muốn rời khỏi lại bị Chesil bắt lấy.

“ Ray, em đi đâu?”

“ Không cần anh...” Lời cự tuyệt còn chưa thét ra xong, Penn liền đẩy từ phía sau làm cửa vào phòng khám mở ra.

“ Cậu ấm, nếu tính cậu ấm của cậu không thay đổi thì cậu cũng không thể trưởng thành.”

Những lời này của Penn làm Raymond không thể không thô bạo nuốt tất cả tức giận cùng gào thét vào trong bụng, y hung tợn quay đầu lại trừng cái gã vẻ mặt đứng đưng, bất kể thế nào, cảm giác căm ghét của y đối với Penn đã sắp đến cực hạn.

Họ tới phòng bệnh được ngăn cách trong phòng khám, Raymond ân cần thăm hỏi tình hình của Jim một chút, liền thấy Penn đi tới giường bên cạnh giường của Jim.

“Ồ! Lại gặp mặt! Ông xem ra cũng không tồi!” Penn cười tiến lên chào hỏi. Đối tượng y gọi chính là người sống sót hấp hối toàn thân bọc băng vải, chỉ còn lại có thân mình — nguyên chủ quán rượu Rick.

“ Anh... Anh...” Rick thấy người đến là Penn cùng Raymond, trông mắt thiếu chút nữa trừng tới rớt ra.

“ Tôi cũng không phải đến ôn chuyện. Ông có từng thu được tim bọ hung không? Bằng gỗ, bằng vàng, loại nào cũng được!”

“ Tôi... Tôi tại sao phải nói với anh.”

“ Ha ha.” Penn cười ngồi bên giường Rick, lấy ngón tay chỉ chỉ phần chân tay cụt còn lại của đối phương, mà mặt Rick thì trắng bệch giống như sợ Penn sẽ làm gì với vết thương của mình. “ Ông biến thành như vậy là vì lời nguyền của Pharaoh sao?”

Nghe thấy “lời nguyện của Pharaoh”, thân thể tàn tật của Rick đột ngột run rẩy diện rộng, Penn tiếp tục nói. “Tôi là tôi giúp ông, giao tim bọ hung cho tôi.”

Không phải thỉnh cầu, mà là mệnh lệnh, làm Raymond ở một bên âm thầm hừ hừ, nghĩ thầm phương pháp áp bức này rõ là ngu ngốc tới cực điểm.

“ Không thể!”

“ Tôi thấy ông còn chưa hiểu rõ mình đang trải qua cái gì. Ngày ánh trăng biến mất chính là lúc lời nguyện buông xuống, ông cảm thấy mình lần này may mắn tránh được, lần sau vẫn có thể thoát được sao? Chỉ cần bùa hộ mệnh ở trên người ông... Quái vật như ác mộng kia sẽ liên tục rình rập ông trong bóng đêm, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng không bỏ qua....” Penn thăm thẳm bên vành tai Rick như ác ma, người đàn ông kia dường như nhớ lại chuyện kinh khủng gì, gân xanh trên trán tuôn ra, mồ hôi lạnh đầm đìa như bị hắt nước vào đầu.

Penn không nói lại. Thời gian từng chút trôi qua, ngay lúc Raymond sốt ruột cho rằng gã ta sẽ không nả ra, Rick nuốt mấy cái ngẩng đầu lên. “... Đưa anh... Có thể thoát khỏi quái vật kia?”

“ Đúng.” Penn lộ ra nụ cười. “Bằng không sao tôi lại muốn cái thứ sẽ đưa tới điều xấu kia?”

Rick lại trầm lặng, gã nghiêng răng ken két dường như đang cân nhắc gì đó, cuối cùng, gã khẽ run nói cái bùa hộ mệnh kia ở dưới gối nằm mình. Penn bảo Chesil tiến lên, Chesil gật gật đầu cẩn thận mở gối nằm hầu như bị mồ hôi Rick thấm ướt đầm, hẩn lấy một cái hộp nhỏ đẹp được vải bọc kín ra.

Chesil mở hộp ra lại hít một hơi, không có vỏ gổm lúc đầu, tim thánh bọ hung vàng rờn nạm đầy đá quý lẳng lẳng nằm trên vải nhung màu đỏ, Chesil cẩn thận lấy ra, tâm tình phức tạp không thể nói bằng lời, cẩn thận kiểm tra bùa hộ mệnh mình tự tay chế tác. Hẩn lật mặt trái bùa, chăm chăm nhìn mặt vàng bóng loáng, trầm trầm niệm một câu thần chú. Tựa như đáp lại tiếng hẩn, trên vàng rờn chậm rãi hiện lên một đoạn văn tự, bên trên có tên thật của Pharaoh mà hẩn lấy tên chư thần khắc lên.

[Đúng, là cái này!] Chesil bỏ bùa vào hộp, thở một hơi nói với Penn, sau đó mím môi gắt gao cầm lấy hộp nhỏ như sợ lại mất đi.

“ Ha ha, như vậy bùa này tôi nhận! Chúc ông may mắn!” Penn cười với Rick, nói xong liền đứng lên thúc giục Chesil cùng Raymond rời khỏi.

[Penn, sao người biết bùa ở trên người hẩn?] Ngồi trên xe, Chesil nắm chặt bùa mới tìm lại được hỏi Penn, hẩn có cảm giác như đang nằm mơ, hôm qua vẫn còn phiền não rốt cuộc phải làm sao mới có thể tìm được bùa về, mà hôm nay cái bùa kia đã trở về tay hẩn. Chesil thở một hơi muốn làm mình tỉnh táo lại.

[Đoán!] Penn cười. [Người không phải nói gã đàn ông bị bóng đen trong di tích ăn đến ngay cả cặn cũng không thừa? Nếu lúc lời nguyện buông xuống không ai có thể chạy thoát, kẻ kia sau khi tay chân bị ăn mà vẫn có thể thoát được...] Penn nheo mắt lại, không giải thích nữa, Chesil hẩn là hiểu rõ bùa hẩn chế tác có pháp lực thế nào.

Chesil gật gật đầu như hiểu ra, hẩn theo bản năng quay đầu nhìn Raymond chớp mắt ngồi sau, chiếc nhẫn nổi hào quang trên tay trái y làm hẩn thở một hơi.

[Kể tiếp làm gì đây?] Chesil hỏi, bùa hộ mệnh đã về tới tay hẩn, nhưng Chesil lại không biết bước tiếp theo nên làm cái gì. Nếu Pharaoh còn sống, hẩn chỉ cần giao bùa lại là được. Nhưng... Chesil không khỏi cười khổ, Pharaoh chẳng những sớm đã mất đi sinh mệnh, ba năm trước còn bị người ta đánh cắp thì thể...

[Đợi đến lần trăng non sau đi, chúng quy sẽ có biện pháp.] Như hiểu được ý nghĩ Chesil, Penn xoa đầu Chesil làm hẩn an tâm.

Chesil lên tiếng, tay cầm hộp càng chặt hơn.

Bên kia, sau khi đám người Penn rời khỏi, trong phòng bệnh, như thoát khỏi ác mộng, Rick thì thảo cảm tạ chúa trời toàn năng, mà Jim thân thể vẫn yếu ớt còn chưa hồi hồn về từ trong khiếp sợ.

“ Đây, bùa hộ mệnh kia là vàng sao?”

Người đàn ông lâm vào mờ mịt cũng không trả lời gã.

“Đá quý nhiều như vậy chắc chắn rất đáng giá... Azz! Chó má, lại đặt dưới gối đầu...” Jim chăm chăm nhìn cửa phòng rộng mở, trong ánh mắt vốn không chút tinh thần đột ngột nhiễm lên sắc thái tham lam cùng hối hận.

Đêm đến.

Bên ngoài phòng khám đậu một chiếc xe hơi cao cấp, một cô gái dáng người hoa lệ đẩy cửa phòng khám đi ra, ngồi vào ghế kế vô-lăng.

“Nicole, thế nào?” Ghế ngồi phía sau đen kịt, chỉ có ánh sáng màu đỏ lập lòe do xì gà được châm, giọng nam cứng lạnh càng lộ vẻ quỷ dị trong đêm tối.

“Sếp, đã cho hắn uống thuốc.”

“Vậy là tốt rồi, ta không cần đồ bỏ không có tay chân.” Ánh đỏ lóe ra một cái, trong xe tràn ngập mùi thuốc lá cao cấp, Nicole lại nói chuyện nghe được từ Jim cho người đàn ông.

“Vậy sao? Thật thú vị... Ha ha, thật muốn tặng món đó cho người kia!”

“Ngày mai em liền sắp xếp.” Nicole cong khóe miệng đỏ tươi như hiểu ra ý ông chủ. Á búng tay, ô tô khởi động xuyên qua đường phố cũ nát của thị trấn, biến mất trong bóng đêm.

39. Chương 39

Đối với Raymond, những ngày kế tiếp vô cùng nhàn hạ. Hiệp hội khảo cổ Ai Cập đã phái đội khảo cổ tra xét di tích trong sa mạc, Hawass thuyết phục Raymond điều dưỡng thân thể chuẩn bị cho nhiệm vụ sau, nhưng y làm sao cũng không yên được.

Y ngồi trong phòng khách cực lớn nhà Penn, không chút khách khí gác chân lên bàn trà giá trị xa xỉ mà xem báo. Y đã lật tới lật lui rất nhiều lần, nhưng một chữ cũng đọc không vào. Raymond ngẩng đầu liếc hai người phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt phía ngoài cửa sổ, cau mày tiếp tục không yên lòng lật báo.

Penn cùng Chesil một chữ cũng không đề cập tới bùa hộ mệnh mấy ngày trước họ lấy lại, thậm chí lúc y đưa ra yêu cầu muốn thưởng thức một chút, cũng bị từ chối.

“Bí mật nhỏ... Hừ!” Raymond khinh thường bĩu môi, y bức bối để báo xuống, hôm nay là ngày Jim xuất viện, nhìn đồng hồ, y quyết định mình vẫn đi đón Jim trở về, nếu mượn xe Penn, chắc lại không tránh khỏi chậm chạp.

Raymond tặc lưỡi, nhớ tới tình cảnh ăn nhờ ở đậu hiện tại của mình, lại nhin không được mắng thầm Penn, đồ đểu kia lại lén y trả căn nhà y thuê trước đó! Còn vênh vào tự đắc dạy dỗ y — người nghèo không nên xài tiền bậy bạ ở chỗ không cần thiết.

“Nhà giàu mới nổi chết tiệt!” Raymond đứng lên, vừa lăm bắm vừa dùng giày bắn liều mạng giẫm lên thảm lông dê trải trong phòng khách. Cho đến lúc trút giận đủ rồi mới mang vớ mặt như trắng lợi đi ra cửa.

“Ray, em đi đâu?” Chesil ở trong sân luyện tập đấu tay đôi với Penn trông thấy Raymond bước ra sân, nhin không được hỏi, nhưng người nọ cũng không quay đầu lại, nói một câu đón người liền đẩy cửa mà ra, làm cho cửa sắt rung lên ken két.

[Hắn không phải trẻ con, không cần phải lo lắng như vậy, tập trung lực chú ý.] Penn gõ gõ cổ tay Chesil, người nọ chần chờ một chút, quay đầu đặt lực chú ý vào lại bài học với Penn.

[Chúng ta thử lại một lần nữa!] Penn nói xong liền vung nắm đấm đánh về phía Chesil, Chesil theo phương pháp Penn dạy ngăn cản đòn tấn công, lúc Penn bắt lấy ngực áo hắn, hắn nắm được bàn tay đối phương, nhanh chóng vươn chân gạt ngã, đòn tấn công liên hoàn sau đó còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng xương vỡ lách lách truyền đến từ cánh tay Penn.

[Người không sao chứ?] Chesil thở hổn hển cuống quýt buông tay ra, trong lúc lòng hắn tràn đầy lo lắng, Penn cười đứng lên, cánh tay gãy quai dị cùng nụ cười không vấn đề gì làm người ta nhin không được phát lạnh.

[Làm tốt, chính là như vậy!] Penn dùng tay phải bắt lấy cánh tay bị bẻ gãy của mình, sau mấy tiếng rắc rắc, y vẫy vẫy hai tay hoàn hảo không tổn thương gì, phảng phất như gãy xương trước đó chỉ là ảo giác.

Đúng lúc này, Penn lập tức đẩy Chesil ngã xuống đất, bóp cổ hắn. [Lợi dụng thời cơ. Trước khi xác nhận đối phương chết, ngàn vạn lần không được sơ suất.]

[.....] Chesil thở hổn hển nhìn người đang cười rục rờ, vốn định nói hắn học những đòn tấn công đó cũng không phải để giết người, nhưng những lời này bị hắn nuốt trở lại trong bụng khi khuôn mặt tuần tú của đối phương dần dần tiếp cận, liên tục phóng đại. Chesil vươn tay chặn giữa hai người. Hành động rõ ràng mang ý cự tuyệt này làm Penn nhúm mày.

[Mấy hôm trước ngươi còn muốn có được sự tín nhiệm của ta, hôm nay liền cự tuyệt ta sao?]

[.... Hành vi này vẫn đừng nên tiếp tục.] Chesil lắc đầu. [“ Hôn mê là một phương thức biểu đạt tình yêu”, cũng không phải có thể làm với tất cả mọi người, không phải sao?]

[Người nghe từ đâu?] Vết nhăn giữa mày Penn càng lúc càng sâu hơn, y cũng không dạy cho Chesil chuyện này. Chesil thở một hơi, đẩy người ép trên mình hắn ra.

[Ta tìm thấy trong từ điển cùng cuốn vở của ngươi.] Chesil liếc Penn, biểu đạt tình yêu, sau khi cố gắng đọc hiểu ngôn ngữ dị tộc tối nghĩa khó hiểu trên từ điển, tâm tình Chesil rất phức tạp.

Tuy hắn không biết tại sao Penn lừa hắn, nhưng cách giải thích này hình như làm hắn mơ hồ biết được nguyên nhân của tư vị ngọt ngào sinh ra lúc hôn Ray. Tình cảm kia là đặc biệt, hoàn toàn bất đồng cùng tình cảm của hắn đối với chư thần, với Pharaoh, với cha Aha, cái loại tâm tình mà chỉ cần nhớ tới khuôn mặt Ray, toàn thân sẽ cực nóng, vui sướng khôn cùng trào ra từ trong đáy lòng này rất cuộc là...

Penn đứng lên, lúc ngẩng đầu lại, biểu tình trên mặt đã biến mất. Cũng không phải có thể làm với tất cả mọi người — lời Chesil khiến y muốn cười, đồng thời trong lòng mắng đau chính mình lại viết loại chuyện nhảm chán này vào vở cho Chesil.

[Vậy ngươi muốn làm với ai?] Penn vừa nói xong, có chút hối hận, y cảm thấy mình hiểu rõ Chesil, hiểu rõ Chesil tuy ý lại thẳng nhóc tóc vàng kia nhưng đó chưa hẳn là tình yêu! Y hỏi ra lời này có thể nhắc nhở Chesil, làm hắn phát giác tình yêu vẫn đang tồn tại không ? [Quỷ tha ma bắt, ngươi quên lời nói của ta đi.]

Penn xoay người về phòng, y đến phòng khách khui một chai Rum mạnh mà uống, y xuyên qua cửa sổ nhìn Chesil vẫn đứng sừng sững ngậy người trong sân, một người thích hợp với ánh nắng như vậy, hiện tại trong đầu hắn đang nghĩ đến ai? Chỉ vẩn vẩn là đoán thôi đã khiến cho Penn nhin không được bức bối.

Mặt trời rơi phía sau núi, thời tiết vẫn nóng bức làm Raymond nhin không được xối nước lạnh tắm, lúc y tâm tình sáng khoái từ phòng khách trở về phòng, bị Penn cả người đầy mùi rượu chặn đường.

“.... Anh rốt cuộc uống bao nhiêu rượu?” Raymond nhin không được nghiêng đầu, mùi rượu quá mức nồng nặc truyền đến từ người Penn làm y cũng nhin không được xoay đầu. Nhưng làm y cảm thấy kỳ quái chính là người trước mắt giống như mới chui ra từ trong thùng rượu, nhưng tại sao vẫn có thể giữ đầu óc tỉnh táo? Hơn nữa, ngoại trừ mùi rượu, căn bản không nhìn ra được Penn đang say.

“ Cũng may, rượu vô dụng với tôi.” Penn cười nhún vai, lại uống một ngụm như để chứng minh.

“ Vậy là tốt rồi, xin để tôi lên lầu.” Mặc kệ Penn, Raymond mỉm cười khách sáo giả tạo nói, nhưng đối phương vẫn đứng ở đầu cầu thang không nhúc nhích.

“ Tôi nhớ cậu là tính đồ Cơ đốc giáo?”

Hai người đứng sòng đôi thật lâu, Penn mới chậm rãi mở miệng, câu hỏi quái lạ này làm Raymond nhin không được mắt tròn trắng. “ Liên quan gì tới anh?”

“ Vậy là tốt rồi, ôm lấy thánh giá của cậu, đừng làm chuyện dư thừa.”

Đối mặt với ánh mắt phản cảm cùng ác ý mang chút bài xích của Penn, Raymond ngậy ra tại chỗ, Penn cũng không theo Hồi giáo, vậy giữa họ cũng không tồn tại xung đột tôn giáo, không phải sao? Tại sao đột nhiên lại nói ra lời mang ý cảnh cáo cùng khiêu khích này... Không đúng, không phải đột ngột, Penn ngay

từ đã thấy y không vừa mắt, tuy cảnh cáo rõ ràng như vậy quả thật là lần đầu tiên, nhưng nguyên nhân mình bị không vừa mắt chỉ có một...

“... Lời cảnh cáo này có lẽ anh nên đi nói với Chesil mới đúng, để anh ta đừng làm ra chuyện dư thừa! Hay anh cảnh cáo tôi là vì anh cần bản không giữ được anh ấy?” Raymond rõ ràng thấy được dao động trong mắt Penn, thắng lợi đầu tiên này làm tâm tình y dễ chịu, lúc y thừa thắng vượt qua chân Penn chuẩn bị lên lầu, lại bị người này mặt không chút biểu tình tóm lại.

“Vậy nói cho tôi biết, cảm giác được Chesil ôm vào trong ngực như thế nào? Nụ hôn của cậu ta có khiến tâm thần cậu nhộn nhạo hay không...” Có chút bất đồng với âm thanh lúc nói chuyện hòa nhã, giọng nói càng thêm trầm thấp nồng đậm chui vào trong tai Raymond, thành công dẫn ra ký ức nụ hôn vụng về nhưng nóng bỏng của Chesil mấy ngày trước, bị nói trúng tim đen, Raymond thẹn quá hóa giận vươn chân đạp Penn một cái, sau đó nhanh chóng trốn lên cầu thang.

40. Chương 40

Penn đứng thẳng, chằm chằm nhìn cầu thang đã không còn bóng người, lộ ra vẻ mặt hiểm ác. Thì ra là thế... Y cầm toàn bộ rượu trong tay rót vào cổ họng, nhưng rượu không chút hiệu quả đối với thân thể sớm đã chết đi, y chỉ có thể cố gắng hồi tưởng cảm giác say rượu mấy ngàn năm trước để mê hoặc mình.

Y chậm rãi đi lên cầu thang, đến lầu hai đẩy cửa tiến vào phòng Chesil, thanh niên đang dựa vào bên giường, dưới ánh nến nhìn vở học tập ngôn ngữ dị tộc. Không cần phải nói, cố gắng của hắn là vì Raymond, để có thể cùng Raymond câu thông. Nếu hình dung, Penn vẫn cho rằng ba người họ là đi trên cầu gỗ không thể quay đầu lại, Chesil cố gắng đi theo phía sau thẳng nhóc tóc vàng không biết gì kia, e rằng ngay cả chính hắn cũng không biết mình là vì cái gì mà đi theo, còn y, vẫn nhàn nhã đi cuối cùng nắm giữ mọi thứ, chỉ cần y muốn, liền có thể rút ngắn khoảng cách với Chesil, sau đó có được hắn. Hắn là như thế, không, phải là như thế!

[Penn? Có chuyện gì?] Chesil thấy Penn đẩy cửa tiến vào, ngược đầu nghi hoặc nhìn y.

Penn tiến lên phía trước vươn tay sờ mặt Chesil, nhưng người nọ tránh né rõ ràng làm y buông tay xuống, cười nhẹ. Cái người chỉ cách y mấy bước đột ngột tiến mạnh về phía trước, kéo ra khoảng cách hai người, mà thẳng nhóc tóc vàng không thể quay đầu lại... Lại xoay thân? Tiếng cười của Penn dần lớn lên, từ cười nhẹ biến thành cười to, thế cân bằng mỏng manh lại bất tri bất giác bị đánh vỡ!

[Sao thế?]

[Ta muốn “ăn cơm”.]

Lúc Penn nói ra lời này, thân thể Chesil rõ ràng cứng lại, nhưng y biết người này sẽ không vi phạm ước định. Penn tiến lên phía trước ép hắn lên giường, đó là một cơ hội, nắm trong tay trước khi bọn họ hoàn toàn thoát khỏi y... Penn vuốt lên động mạch dao động nơi cổ Chesil, kéo khóe môi cười khổ. Y luyện tiết nhiệt độ cơ thể cùng dòng máu tràn ngập ánh nắng vẫn chảy trong này, nhưng đã là lúc... Dù Chesil đến lúc đó sẽ hận y thấu xương, y cũng đã có thời gian vĩnh cửu đuổi theo hắn, hoàn toàn biến hắn thành của mình.

Penn hút dòng máu làm toàn thân y nóng lên, cố gắng làm mình giữ được tỉnh táo, người dưới thân hình như cảm thấy không ổn, bắt đầu phản kháng, nhưng giây giũa chưa được mấy cái liền không còn động tĩnh. Penn nhìn đúng thời điểm rút răng nanh ra, thở hồng hộc nhìn Chesil – trợn tròn mắt đầu óc tỉnh táo lại không thể nhúc nhích.

[Trở thành người của ta đi, vĩnh viễn!] Penn dùng móng tay sắc nhọn cắt cổ tay, máu từ động mạch y bắn tung tóe lên màn giường phát nhẹ theo gió đêm, Penn đặt cổ tay liên tục chảy máu bên miệng Chesil. [Uống máu của ta, tiếp nhận tình yêu của ta...]

Máu tươi chảy tới khuôn mặt tái nhợt của Chesil, nhuộm đỏ đôi môi trắng xám, bóng chốc, chàng trai vốn phải yếu ớt đến độ không thể khống chế thân thể mình đột ngột nhắm mắt và miệng lại, mặc cho máu tươi theo cằm cổ chảy xuôi xuống giường, nhuộm đỏ dra giường.

[Mở miệng, Chesil!] Hành động đột ngột này làm Penn lúng túng, y lấy tay bóp cằm Chesil muốn buộc hẳn mở miệng, nhưng bất luận dùng sức ra sao, miệng hẳn cũng không mở ra. [Chết tiệt uống đi! Nếu không người sẽ chết!]

“Chúa ơi! Anh đang làm gì vậy!”

Raymond đứng ở cửa quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, máu tươi trước mắt làm y choáng váng, cảm thấy Chesil sắc mặt tái nhợt bị Penn áp chế cơ hồ sắp tử vong! Y xông lên quăng Penn xuống giường, thấy chàng trai nằm trong vũng máu còn sót lại một chút hơi thở, lại hút một ngụm khí lạnh.

“Đồ đểu, anh rốt cuộc làm gì! Muốn giết anh ấy sao? Chúa tôi ơi, Chesil! Cố lên!” Raymond không biết lấy sức lực từ đâu, lập tức công Chesil xông ra ngoài cửa.

Penn bị bỏ lại vô lực nằm trên mặt đất, y nâng tay lên, máu vẫn còn liên tục chảy ra, y lấy tay che mặt, yếu ớt cười mấy tiếng liên không có động tĩnh.

Raymond đầu choáng não căng chăm chăm nhìn trần nhà dơ bẩn, nghĩ thầm số lần vào phòng khám mấy ngày nay e rằng còn muốn nhiều hơn tổng số lần nhập viện trong hai chục năm của mình, cảm thấy cánh tay lại bị kim đâm vào, Raymond giật giật mắt nhìn máu từ cơ thể mình chuyển vào trong ống thủy tinh, sau đó lại bị đẩy mạnh vào trong thân thể Chesil nằm bên cạnh. May mà y là nhóm máu O, Raymond thở một hơi không biết tạ ơn chúa lần thứ mấy.

“ Tạm thời được rồi!” Bác sĩ nói xong liền rời đi, Raymond cũng không hy vọng vị bác sĩ này nhiều thêm mấy lời, chỉ cần Chesil còn sống là đủ rồi. Y đứng lên, choáng váng do thiếu máu, vịn giường hít sâu mấy lần làm bản thân hồi phục tỉnh táo, Raymond loạng choạng nhúng khăn lau sạch vết máu trên mặt Chesil.

Mùi máu tươi mang chút vị sắt đoạt đi hô hấp Raymond, làm tim y quặn đau. Y bắt lấy tay Chesil gục đầu cầu nguyện Chúa trời, đột ngột rất mơ hồ, một đoạn ký ức ngăn ngủi y vẫn cho rằng chỉ là cảnh mộng chui vào đầu. Chesil cũng từng ngồi bên giường bệnh y như vậy, cùng y vượt qua lúc đau khổ nhất...

“ Ray...” Giọng nói trầm đục truyền vào trong tai, Raymond ngẩng đầu, thanh niên còn sót lại chút vết máu, đôi má vốn tái nhợt đã khôi phục huyết sắc. Y cảm thấy thanh niên dùng sức cầm tay mình, nhẹ nhàng thở ra, bất an vẫn kiềm nén đột ngột bốc hơi.

“ Tỉnh là được... Tỉnh là được.” Raymond nhắm mắt lại đặt tay Chesil bên miệng, cảm giác âm ấm truyền đến từ đôi môi khẽ run trần an tình cảm bất lực chần chừ của y. Ở một khắc chứng kiến Chesil đầm máu, thể tục, tín ngưỡng còn ánh mắt người đời, tất cả đều bị y ném ra sau đầu, ah, thật đáng chết! Raymond nhìn không được cười tự giễu, cũng không dấu vết hôn mu bàn tay Chesil, Raymond nhớ tới chuyện những người dân ông quý tộc dùng súng quyết đấu vì tranh đoạt tình yêu mà mình từng nghe qua, khi đó y chỉ coi như một chuyện cười sau bữa ăn, mà bây giờ, y tựa hồ cũng có thể cảm nhận được cảm giác đồng dạng, bất kể lý do gì, Penn hay Chesil thiếu chút nữa mất mạng, đã mất đi tư cách có được Chesil! Mà y vẫn chưa muộn.... Đúng không?

Ở trong phòng khám đáng ghét chừng bốn ngày, trong khoảng thời gian này, Penn không xuất hiện giống như đã tan biến, Raymond trả phí chữa bệnh, nghĩ nếu không được thì tìm khách sạn ở — bất kể như thế nào, y cũng không muốn làm Chesil trở lại căn nhà của Penn. Đúng lúc này, cửa truyền đến tiếng thắng xe chói tai, làm y quay đầu lại, đẩy cửa vào đúng là đồ đểu Penn thiếu chút nữa hại chết Chesil!

Raymond xông lên vùng mạnh nắm đầm qua, mà đối phương cũng không tránh né, thô bạo trúng một đầm này.

“Đồ đểu! Anh còn mặt mũi xuất hiện sao!”

Penn mặt không chút biểu tình quay đầu, gương mặt luôn tái nhợt lại thêm mấy phần tiều tụy. Y không nói gì hững hờ lấy cơn giận dữ của Raymond, sau khi Raymond trút giận xong mới từ từ mở miệng.

“ Tôi tới đón các cậu.”

“ Quỷ tha ma bắt! Không cần! Tôi không vịn tay anh đưa đến cục cảnh sát đã là quá tốt rồi.” Raymond rống giận vung tay, như xua đuổi ruồi bọ phiền phức. “Còn nữa, anh đã không xứng đáng làm tình nhân của Chesil! Về sau đừng tiếp cận anh ấy nữa!”

“..... Chúng tôi không phải cái loại quan hệ đó!” Penn khí thế toàn bộ tan mất, mặt không chút biểu tình nói ra những lời này, thành công làm Raymond ngây ra tại chỗ, Penn không tiếp tục giải thích nữa, đi về phía phòng bệnh.

41. Chương 41

Penn đẩy cửa ra, thanh niên có vẻ đã hồi phục sức khỏe đang ngồi ở bên giường, không biết suy nghĩ cái gì.

[Hey!]

[Penn.]

Chesil quay đầu gọi tên y, điều này làm Penn hơi mất tự nhiên kéo khóe môi lên. Họ trầm lặng, không khí gượng gạo bay làm Penn có chút không chịu nổi. Lúc y đánh võ thể cân bằng, cũng đã phát hiện chàng trai trước mắt thà chết cũng không muốn tiếp nhận mình, tình yêu thứ hai cách mấy ngàn năm lại đi đến tình trạng này...

[Ta tới đón người về nhà.]

[....] Chesil lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, dường như cũng muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra.

[Ta yêu người, Chesil.] Penn thở một hơi thổ lộ, nếu y sớm nói ra những lời này, thẳng thắn biểu đạt tình yêu của bản thân chứ không phải tự tin cho rằng có thể nắm trong tay mọi thứ, kết quả có thể bất đồng hay không? Nhưng hình như đã muộn. [Nhưng ta sẽ không xin lỗi vì hành vi đêm đó.]

Chesil nhìn thẳng y, không để ý lời thổ lộ của y, ngược lại, là Penn không thể chịu được dời mắt đi trước.

[Penn, ta tin cậy người.] Chesil lắc đầu. [Nếu không có người, ta không biết phải làm gì, nhưng đó cũng không phải tình yêu.... Ta chỉ muốn ở cùng Ray.]

[Ta biết.] Hoàn toàn bị đánh bại, Penn ngoại trừ lộ ra nụ cười khiến mình có vẻ không sao, không biết còn có thể dùng biểu tình gì.

[... Xin lỗi Penn, ta không biết phải nói như thế nào mới có thể không thương tổn người.] Chesil nói như vậy, Penn gục đầu xuống cười, Chesil thẳng thắn không chút giấu giếm cũng là điều y vẫn muốn có được.

[Thương tổn ta đi, mặc sức thương tổn ta!] Penn tiến lên phía trước nâng tay Chesil lên, gắt gao bắt lấy đầu ngón tay muốn rút về của đối phương, hạ xuống một nụ hôn, đây là nghi thức cổ xưa đã bị mất đi, nghi thức biểu hiện hành động giao nộp trái tim mình cho đối phương trước mặt chư thần. [Nếu không có cách nào cho ta tình yêu, như vậy những tình cảm khác của người ta đều muốn có, áy náy, phần nợ, oán hận...] Như vậy y cũng sẽ chiếm hữu một góc nhỏ nhoi trong lòng Chesil.

[Penn, người...] Chesil lộ ra vẻ lúng túng, hình như không thể hiểu suy nghĩ của Penn.

[Ta chỉ muốn giúp người, tận lực giúp người, chẳng lẽ cái này người cũng muốn cự tuyệt hay sao?]

“ Các anh đang làm gì!”

Penn còn chưa có được đáp án của Chesil, liền nghe thấy tiếng Raymond truyền đến từ cửa. Không có bản khoăn trước kia, Raymond đi đến giữa hai người, không chút khách khí rút tay Chesil về từ chỗ Penn, chắn trước mặt Chesil, bộ dạng giống như mèo hoang giương nanh múa vuốt bảo vệ lãnh địa của mình.

Penn rất thẳng thắn giơ tay lên lộ ra tư thế đầu hàng. “Cậu hiểu lầm, tôi chỉ muốn được Chesil tha thứ. Raymond, tôi hy vọng về sau tiếp tục giúp đỡ các cậu.”

“.....” Raymond cảnh giác nhìn người trước mặt, bán tín bán nghi nói với Penn. “Tôi cảm thấy không cần. Cảm ơn ý tốt của anh!”

Lời cự tuyệt của Raymond làm Penn thở dài. “Cái các cậu phải đối mặt chính là lời nguyên, ít nhất trước khi chuyện này kết thúc, để tôi bảo vệ Chesil.”

Raymond cắn môi dưới, suy nghĩ thật lâu mới lỏng miệng đồng ý yêu cầu của Penn. Lúc họ rời khỏi phòng khám, Penn vẫn nhìn không được hỏi Chesil vẫn đề y vẫn muốn hỏi từ lâu.

[Nếu lúc đầu ta thấy được người trước Raymond, người có yêu ta không?]

Chesil không trả lời, hẩn nhìn bóng Raymond lấp lánh đẩy cửa ra đi vào, lắc lắc đầu.

[Không biết.]

[Vậy sao....]

Penn nheo mắt lại nhìn Chesil theo Raymond cùng đi vào hào quang chói mắt, không kiềm được phun ra một tiếng thở thật dài.

Lúc Raymond miễn cưỡng trở lại nhà Penn, lại phát hiện có thêm phiền toái, Jim mất tích. Nhưng đây cũng không xem như một phiền toái — nếu nhà Penn không hỗn loạn giống như bị đạo tặc ghé thăm, và Chesil cũng không phát hiện bùa đã mất tích.

“ Tôi rất xin lỗi, tôi vừa lúc phải đi mua đồ ăn, ngài Roger đã nói sẽ giúp tôi trông nom nhà cửa...” Người hầu nơm nớp lo sợ trả lời, mà chuyện xảy ra trong vòng một tiếng ngắn ngủi cô ta ra ngoài này, ngoại trừ Jim, không thể là người khác.

“ Quỷ tha ma bắt!” Raymond nôn nóng đi tới đi lui, y không ngờ mình lại dẫn sói vào nhà! Hết lần này đến lần khác, tại sao sự tín nhiệm của y luôn gặp phải phản bội?

“ Bình tĩnh lại!” Trái với châm chọc trước đó, Penn ngược lại trấn an Raymond, chuyển biến đột ngột này làm Raymond rất không thích ứng.

“ Tôi không có cách nào bình tĩnh! Tôi đáng ra phải sớm phát giác hẩn bắt thường, nhưng quỷ tha ma bắt tôi cái gì cũng không chú ý!”

“ Kế tiếp làm sao đây?” Chesil nhíu mày nhìn cái hộp trống rỗng, Penn nói đúng, hiện tại chỉ có thể bình tĩnh nghĩ biện pháp giải quyết. Lòng người là không thể đoán được, không phải sao? Hẩn yêu Raymond, Penn yêu hẩn, Jim phản bội họ... E rằng ai cũng không có biện pháp đoán trước tất cả những thứ này.

“ Tôi đi nhờ người tra xét tin tức, cậu ta sẽ ra tay tìm kiếm, sau đó chỉ có thể cầu nguyện tìm được bùa về trước ngày trăng non.” Penn thở một hơi, hiện giờ chỉ có thể làm như vậy.

Raymond dừng bước, muốn nói lại thôi, nhìn hai người.

“..... Tôi biết tôi phạm vào sai lầm rất lớn, tôi muốn biết bùa hộ mệnh, còn lời nguyên kia rốt cuộc là chuyện gì.” Raymond thông thả nói ra ý kiến, mắt lại vẫn chăm chăm nhìn Chesil, mong đợi đối phương có thể cho y một câu trả lời thỏa mãn.

Penn thật sự phiền dịch cho y, Raymond nhanh chóng nhìn Penn, yên lặng tỏ vẻ cảm ơn.

“ Tôi sẽ nói với em, mọi thứ.”

“ Cần tôi phiên dịch không?” Penn nhìn hai người đang thâm tình nhìn nhau, tốt bụng đề nghị, nhưng lập tức liền bị Chesil từ chối.

[Cảm ơn, không cần, mặc dù có chút khó khăn, nhưng ta muốn chính miệng nói với hẩn.] Chesil lắc đầu, hẩn đứng lên kéo Raymond đi về phía khách phòng, dường như muốn để hai người ở một chỗ.

Nhìn hai người biến mất ở cửa, Penn vươn tay vén tóc đen rũ xuống lên. Vậy sao? Không cần y à. Không biết đã thở dài lần thứ mấy, Penn đứng lên đi khỏi cửa nhà. Y còn việc phải làm, đi thực hiện lời hứa của mình, trước khi chuyện này kết thúc, đem hết toàn lực giúp đỡ Chesil.

Đi vào tiệm ăn, Penn nhìn thực đơn một chút, cũng không muốn ăn gì, ngoại trừ không chết, thỉnh thoảng hút máu cũng biến thành dơi, y thật ra cũng không có gì bất đồng với người bình thường. Y cảm thấy từ sau khi gặp Chesil, mình càng lúc càng giống con người, thậm chí cảm nhận được tình yêu mãnh liệt hầu như đã lãng quên cùng tuyệt vọng vô tận. Mà lúc này, y vẫn là xác sống lẻ loi một mình.

“ Muốn một ly máu tươi không?” Penn hỏi hẩn về, bồi bàn đi tới chớp chớp mắt trêu đùa y.

“ Cảm ơn, tạm thời không cần. Edy, tôi không phải đến để nói chuyện phiếm.” Người gọi là Edy này năm mười năm trước bị y biến thành Vampire. Hẩn theo đuổi Penn như phát điên, thỉnh cầu y biến hẩn thành

Vampire, nói yêu y đến tình nguyện theo y cùng nhau sống trong bóng tối vĩnh hằng. Penn nhớ lại chuyện cũ, nhin không được cong khóe miệng lên, nếu y khi đó giống con người bằng một nửa hiện tại, chắc sẽ trải nghiệm được một khoảng thời gian rất tuyệt vời.

“ Có cái gì cần hỗ trợ không? Tôi gần đây đúng lúc rất nhàn rồi.”

“ Thứ tìm lần trước, có lẽ cậu có thể giúp tôi hỏi thăm một chút.”

“ Không thành vấn đề.”

“... Cậu còn yêu tôi không?” Penn chăm chăm nhìn người trước mắt, có chút cam chịu hỏi, chắc y đã phát điên.

“ À, chẳng phải đã nói anh không đến để nói chuyện phiếm sao?” Edy ngậy ra một lúc, sau đó cười rục rờ. “Không yêu, tình yêu vĩnh viễn không được đáp lại quá đau khổ. Sao, anh hối hận à?”

Penn cười gượng, cũng không trả lời, y đột ngột có thể linh hội cảm giác của Edy. Edy như nhìn ra gì đó, vỗ vỗ bả vai Penn.

“ Thời gian sẽ thay đổi mọi thứ.”

“ Ủ! Có tin tức thì nhanh chóng cho tôi biết!” Penn đứng lên rời khỏi tiệm ăn, y đương nhiên biết thời gian sẽ thay đổi mọi thứ, huống chi y còn có thời gian vĩnh hằng.

42. Chương 42

Penn trên đường về mua báo mấy ngày nay, trên báo không có tiêu đề lời nguyện của Pharaoh kinh dị, ngược lại có phần trống rỗng, y lướt mắt, ánh mắt đột ngột dừng trên một bản tin chỉ chiếm một góc nhỏ.

[Chó sói Ai Cập gần như tuyệt chủng xuất hiện?]

Y ngồi trong xe cẩn thận đọc nội dung: Toàn bộ mấy chục con dê của một hộ dân sống ở bờ tây sông Nile, gần Thung lũng các vị vua bị ăn sạch trong một đêm, dấu răng trên phần thân thể sót lại được cho là của một loài vật họ chó, theo lời nhân chứng, từng thấy có loài thú tựa tựa chó sói ẩn hiện trong khe núi.

Penn sờ sờ cằm có chút suy tư, chó sói Ai Cập hiện tại đã không còn hoang dại, mà bầy sói có thể ăn sạch mấy chục con dê trong một đêm như vậy, số lượng hẳn là không ít. Ngày đưa tin vừa khéo là ngày Chesil tìm được bùa hộ mệnh, “chó sói Ai Cập” lại làm y liên tưởng đến chuyện sói được coi là nguyên hình của thần sói Anubis, sứ giả của cái chết mấy ngàn năm trước. Những thứ trùng hợp đó có lẽ chỉ là ngẫu nhiên? Đối với sự vật khả nghi xuất hiện hiện tại, Penn cũng nhin không được hoài nghi.

Penn khởi động ô tô, chạy về phía di chỉ thành Amana, y không muốn trở về, Penn cũng không biết tại sao lại có cảm xúc muốn tránh né, có lẽ do bóng dáng Chesil cùng Raymond rời đi lúc cuối quá mức ái muội? Y hiện tại cần đi tìm một nơi để bình ổn lại tâm hồn.

Ngày hôm sau, ngay lúc Penn trở về nhà, một vị khách bất ngờ cũng lập tức tiến đến.

Raymond nhin không được kinh ngạc vì Hawass viếng thăm, dù sao họ trước kia cũng đã giao hẹn phải tận lực giảm bớt gặp mặt, mỗi lần muốn gặp ông lão này, y cũng không tránh được một phen bôn ba qua lại. Lần này lão chủ động đến thăm chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?

Raymond động tác cứng ngắc nghênh đón ông lão, dưới ánh nhìn chăm chăm không rõ ý của Penn, nhin không được có chút xấu hổ. Y lắc lắc đầu quảng tạp niệm qua một bên, tập trung tất cả lực chú ý vào nội dung lời nói ông lão.

“ Ngài là nói... Bị cướp trên đường?” Raymond mở to mắt.

“Ừ, bất quá cũng may sớm đã có chuẩn bị, xe chứa cổ vật đi con đường khác.” Hawass nghiêm túc giải thích chuyện xảy ra mấy ngày nay, đội khai quật hiệp hội cử đi hôm kia tiến vào di tích vận chuyển cổ vật trở về, trên đường lọt vào ổ phục kích của phần tử vũ trang. Có thể làm ra chuyện trắng trợn thế này trên địa bàn Ai Cập, ngoại trừ bọn muốn đầu cơ trục lợi cổ vật, e rằng không có người khác. Hazz, gần đây Luxor cũng không yên ổn.”

Hiếu được ý Hawass chính là “lời nguyện của Pharaoh”, Raymond nhin không được quay đầu lại nhìn Chesil, không biết có nên nói việc kia với ông lão hay không. Chesil có thể miễn cưỡng hiểu được cuộc đối thoại của họ, lắc đầu tỏ ý.

“ Còn một việc nữa, người đàn ông qua lại với nước ngoài đã chết ở phòng khám, ta cảm thấy đây là một cơ hội tốt.”

“ Là sao ạ?”

“ Người chết trong sự kiện tử vong thần bí liên tiếp gần đây, có không ít kẻ là dân buôn lậu cổ vật nổi danh.” Hawass bắt đầu cười nói, không biết nên nói đây là chuyện tốt hay chuyện xấu. Lão hy vọng Raymond thử tiếp xúc với đường dây buôn lậu kia, không có “con chó trông cửa” đó có lẽ có thể dễ dàng tiếp xúc với thành viên quan trọng bên trong.

“ Đây không thành vấn đề.” Raymond không chút do dự gật đầu đáp ứng. Y từng đáp ứng Hawass phải đem hết toàn lực hỗ trợ.

Hawass vỗ vỗ bả vai Raymond, từ trong túi bên người lấy ra một cái hộp hình vuông giao cho y, nói. “Dùng cái này làm nước cờ đầu.”

Raymond có chút khó hiểu mở hộp ra, bên trong là một bộ vật phẩm trang sức hoàng kim xa hoa, trên vàng ròng lóa mắt có nạm đá quý tinh xảo, kỹ thuật gia công cổ xưa cùng phương thức sắp xếp này, vật phẩm trang sức hiện đại không thể sánh bằng.

“ Đây là?” Raymond cuống quýt từ trong túi lấy khăn tay ra cẩn thận cầm lấy vòng tay kỹ lưỡng xem xét. Chesil kề sát lại cũng nhin không được lộ ra vẻ giật mình, đây xem như ý thần sao? Lại ở mấy ngàn năm sau thấy được vật phẩm trang sức mình chế tác! Về mặt hân hạnh khiến Raymond chú ý, hai người nhìn nhau, Raymond cũng đại khái hiểu ra lý do Chesil giật mình.

[Đây là người chế tác?] Penn đi đến phía sau Chesil, nhìn vật trong hộp.

[Ủ, ta đã chế tác một bộ trang sức cho Pharaoh.]

“ Hawass, nguồn gốc trang sức này là?” Penn quay đầu nhìn ông lão, hỏi thay Chesil.

“ Nghe nói hồi thế kỷ trước, lăng mộ Ramesses I bị trộm, đáng tiếc chúng ta đến bây giờ vẫn chưa tìm ra cửa vào lăng mộ. Bộ trang sức này là thứ được khai quật từ lăng mộ Seti I (con trai Ramesses I), từ tên Pharaoh khắc trên đó có thể xác định là thuộc về Ramesses I, giá trị của nó hiện giờ rất khó tính ra, đúng rồi.” Hawass lại lấy một tờ giấy từ trong túi đưa cho Raymond, bên trên viết những câu tựa như thánh ca Ai Cập cổ.

“ Cái này là một chương trên giấy Papyrus cậu đưa cho ta, vì nội dung không liên tiếp làm ta khổ não rất lâu, phiên dịch cũng hầu như trì trệ không tiến. Cho đến khi ta thấy được cái tên trên trang sức kia mới phát hiện nội dung này là độc lập — nó ám chỉ vị trí lăng mộ Ramesses I.”

Lời Hawass làm Raymond trầm lặng không nói, trùng hợp liên tiếp này chẳng những không làm y hưng phấn, ngược lại có cảm giác sồn gai ọc, Ramesses I, cái tên này và cả lời nguyện kia liên tục đồng thời xuất hiện bên cạnh y, phảng phất như ở nơi y không nhìn thấy, vị Pharaoh không thể ngủ yên du dương giữa thế gian đang lặng lẽ nhìn chăm chú vào y.

“Cháu sẽ thử xem! Nhưng thứ quý giá như vậy lại để ra ngoài, có được không?” Hiếu được Hawass là muốn để y lợi dụng thứ này lấy được sự tín nhiệm của đối phương, tiến vào bên trong đường dây, Raymond liếc Chesil về mặt âm thầm, nghĩ thầm có lẽ có thể mượn cái này đi tìm lăng mộ Ramesses I.

“ Hy sinh như vậy là đáng giá! Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, Ray, cậu ngàn vạn lần phải cẩn thận!” Hawass lại dặn dò Raymond, sau đó liền đứng dậy rời đi, Raymond nhìn vật phẩm trang sức vô giá trong tay, sau khi trải qua hai lần phản bội, tín nhiệm của Hawass đối với y – một người ngoại quốc – làm y không khỏi có chút xót xa.

“ Lăng mộ Pharaoh.” Raymond thở một hơi cẩn thận đưa bản viết tay cho Chesil, thả chậm tốc độ nói chuyện. “Anh có muốn đi xem không?”

Câu hỏi này làm Chesil trầm lặng lắc đầu, nói không muốn là không thể, nhưng trước khi tìm được bùa về để Pharaoh ngủ yên, hẳn cảm thấy mình không có tư cách đến.

“ Nếu đã đáp ứng Hawass, trước hết ngấm lại kế hoạch tiếp theo đi!” Dù sao vẫn còn cách ngày trăng non khá lâu. Penn ngồi trở lại sô pha nhìn báo bị mình ném ở một bên, chuyện y phát hiện chắc không có gì quá lớn.

43. Chương 43

Họ đi tới quán rượu L vào cuối tuần, thị trấn bị bóng ma tử vong bao phủ càng yên lặng hơn trước, mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi, trên phố cũng đã không nhìn thấy bóng người.

“ Penn đâu?” Raymond có chút khẩn trương sửa lại sơ mi một chút. Để mình thoát nhìn không quá hình thức, y vẫn mặc sơ mi bình thường, nhưng thêm một cái khăn choàng màu sắc tươi đẹp. Chesil đi theo bên cạnh y thì mặc trường bào Ả rập, dưới yêu cầu của Penn còn mang thêm khăn trùm đầu ca-rô, kính râm và râu giả — tuy Raymond cảm thấy buổi tối mang kính râm là vô cùng ngốc nghếch, nhưng không thể không nói sau khi cải trang, Chesil quả thực có chút đáng chấp vệ sĩ.

“ Không cần lo cho anh ta!” Chesil từ phía dưới kính râm nhìn con dơi trên vai trốn dưới khăn trùm đầu ca-rô, đẩy đẩy Raymond thúc giục y vào quán rượu.

Tiếng ồn ào trong quán nháy mắt biến mất lúc Raymond đẩy cửa ra, bọn đàn ông đang vui vẻ tròng mắt sung huyết nhìn chăm chăm kẻ lạ mới vào, sau khi Raymond ra về thoải mái phát tay nói cuối tuần vui vẻ, đám ma men liền quay lại với ly rượu trong tay, nhưng vẫn còn mấy ánh mắt đang cẩn thận đánh giá gương mặt mới.

Raymond ngồi trên quầy rượu, quét mắt qua giá rượu, sau đó vẫy tay với chủ quán rượu.

“Cho một ly ‘Louis Royer’!” Muốn được chủ quán rượu tín nhiệm thì chọn rượu mắc nhất — hy vọng thông lệ đó cũng có thể áp dụng ở quán rượu này. Lo lắng của Raymond hoàn toàn không cần thiết, y vừa dứt lời, chủ quán rượu vốn đầy vẻ đe dọa lập tức hoạt bát sôi nổi, nhanh nhẹn cầm lấy chai rượu muốn rót bụi từ giá rượu, sau đó chủ động nói chuyện với y.

“ Hoan nghênh ngài đã đến, trước kia chưa từng thấy ngài.”

“ Đúng vậy, vừa dọn xong một vụ buôn bán lớn, lời chút tiền, tiện thể tới đây ăn mừng!” Raymond cố ý nhấn mạnh nói to, trong thị trấn Luxor đối diện Thung lũng các vị vua tụ tập dân buôn lậu cổ vật cùng nhà khảo cổ, ý nghĩa từ buôn bán lớn không như y nghĩ. Y cười cười mờ ám, cầm ly rượu được rót phân nửa lên, không dấu vết liếc nhìn chủ quán rượu, quả nhiên đối phương lộ ra vẻ mặt hơi giật mình, tựa như đang nói sao lại có vụ buôn bán lớn mà mình không biết.

“ Vậy thật sự chúc mừng ngài, có thể tiết lộ để tôi mở mang tầm mắt không?”

“ À....” Lúc đang suy nghĩ nên nói như thế nào, chuông đón khách trên cửa quán rượu lại vang lên, Raymond theo bản năng nhìn qua, đẩy cửa đi vào lại là Jim!

“Chết tiệt!” Raymond dùng sức để ly xuống quầy, xông lên tung nắm đấm đánh ngã Jim xuống đất, hành động bất ngờ của y làm quán rượu im lặng, nháy mắt sau lập tức vang lên tiếng bàn gỗ va chạm cùng tiếng mắng chửi tức giận của mấy tên đồ tể say xỉn đập bể chai rượu. Các khách quen trong quán hình như phát giác địa bàn mình bị thăng nhóc tóc vàng mới tới nhiễu loạn, đều sôi nổi tụ tập lại, dường như muốn dọn một trận, không khí căng thẳng hỗn tạp mùi khói rượu bay trong quán.

Raymond thấy thế đẩy Chesil che trước người muốn bảo vệ y ra, hô to về phía mấy con ma men tới bao vây.

“ Này! Nghe tôi nói! Đây là việc riêng của chúng tôi! Gã này phản bội trộm đồ của tôi, các người chẳng lẽ muốn giúp một tên phản bội?”

Lũ đồ tể giơ nắm đấm cùng chai rượu vỡ đưa mắt nhìn nhau, trong phạm vi “liều mạng buôn bán”, kẻ phản bội tuyệt đối bị phỉ nhổ, nhưng những người này cũng không hoàn toàn tin lời Raymond, gã đàn ông râu ria đi đầu phun một cục đàm về phía Jim máu mũi rùng rùng.

“ Nhãi, thằng đó nói thiệt hả?”

Có lẽ là chưa tỉnh rượu, lại bị ăn đòn nghiêm trọng, Jim nắm lấy tay áo Raymond, phát âm không rõ xin tha. “Ray... Ray.... Cậu nghe tôi nói, tôi cũng bắt đắc dĩ...”

“ Con mẹ nó cái gì bắt đắc dĩ!”

“ Tôi.... Là vì....” Jim chớp con mắt đục ngầu, có vẻ đang lo lắng gì đó.

“ Nói, vì sao? Thứ mày trộm đi...” Ngay lúc Raymond tiếp tục ép hỏi, một cô gái ăn mặc hoa lệ gạt đám ma men ra, người đàn ông đi theo bên cạnh ả tiến lên phía trước không chút lưu tình đập mạnh lên Jim, cú đập làm Jim ngay cả cơ hội kêu to cũng không có, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

“ Mẹ nó quỷ tha ma bắt! Ông làm cái gì vậy?” Raymond xoay người đẩy người đàn ông đầu trọc đập Jim ra, người nọ lao đảo lui về phía sau mấy bước, nghe rằng nhếch mép xông lên vùng nắm đấm về phía y. Lúc Raymond đang muốn né tránh, tiếng kêu thảm thiết chói tai đột ngột truyền đến làm y trừng lớn mắt, kẻ tấn công y bán khụy trên mặt đất, mà cánh tay bị Chesil bắt lấy đang vịn vẹo theo một hướng quỷ dị.

“ Ha ha, làm thật tuyệt —” Móng tay sơn đỏ chót mềm mại như răn vỗ bả vai Raymond, mùi nước hoa nổi bật giữa mùi hôi rượu làm Raymond quay đầu, cô ả cười hoa lệ, khuôn mặt gần quá mức làm y theo bản năng lui về phía sau một bước.

“ Rõ là mất mặt, mang chúng đi đi!” Cô ả búng tay, hai người đàn ông không biết từ đâu đi ra tiến đến kéo Jim cùng gã gây tay ra khỏi quán rượu.

“ Chờ một chút!” Raymond đang muốn ngăn cản, y còn chưa kịp hỏi Jim tung tích bùa hộ mệnh, đúng lúc này, y phát hiện trong quán rượu có biến hóa. Không khí hết sức căng thẳng trước đó phảng phất như chưa hề tồn tại, mấy con ma men vốn tụ tập vây xem đều trở về chỗ ngồi bắt đầu uống rượu nói chuyện phiếm tự nhiên, thậm chí cũng không thèm liếc qua bên này một cái.

Người phụ nữ này... Raymond chuyển mắt về cô gái, chẳng lẽ nói y số đỏ dự ra được nhân vật có thân phận không tầm thường? Nhưng cảm giác lại có chút bất đồng.

“ Muốn uống một ly không?” Cô gái lắc lắc eo mông đẩy đà kéo Raymond ngồi xuống quầy rượu, Raymond chú ý thấy bồi bàn không cần chỉ thị liền rót một ly rượu Gin cho ả — tuy phụ nữ uống rượu nhẹ cũng không có gì quái.

Raymond âm thầm thở một hơi trong lòng, sau đó bảo bồi bàn đi tới đổi một ly nữa cho mình, rượu trong ly của y đã nóng lên. Y bắt bẻ việc này làm cô gái mỉm cười, Raymond cũng thừa cơ cho ả một nụ cười rực rỡ, sau đó vươn tay tự giới thiệu.

“ Raymond MacDonald, vị này là vệ sĩ của tôi.”

“ Nicole Weber.”

Hai người bắt tay, nhưng cái bắt tay tràn đầy ý ám chỉ của cô ả làm lòng Raymond đổ mồ hôi lạnh, y thu hồi tay, vừa uống rượu vừa cùng ả nói chuyện phiếm câu được câu không. Bất quá, cho đến khi Raymond uống đến hơi say, cũng chưa moi ra được tin tức gì hữu dụng từ miệng cô ả, điều này làm Raymond càng thêm chắc chắn, cô gái này cũng giống mình, đang thăm dò y.

“ Quen được cô thật tuyệt vời, nhưng tôi cần phải trở về.” Raymond cố ý nhìn đồng hồ, sau đó trả tiền, còn để lại một khoảng tiền boa khá quan, nếu không có tiền triển cũng không cần lãng phí thời gian nữa.

“ Ha ha, chẳng lẽ có cô nào đó ở nhà chờ anh?” Nicole ái muội chớp chớp mắt cười hỏi vô tình hữu ý, lấy ngón tay gảy khước miệng, đối với sự dụ dỗ quá mức rõ ràng của ả, Raymond trong lòng tức giận mắng một câu sau đó cầm mu bàn tay Nicole hạ xuống một nụ hôn.

“ Ở trước mặt người đẹp như cô, nhan sắc của bất cứ cô gái nào cũng phải mất hết.” Raymond cố gắng làm mình thoát nhìn mười phần ái muội nháy mắt, đúng lúc này, Nicole bắt ngờ hôn y, Raymond áp chế xúc động không đẩy ả ra, cho đến khi Nicole luyến tiếc rời đi.

“ Ha ha, lần sau còn phải đến uống rượu với em nha!” Nicole cười khanh khách mấy tiếng, liếm liếm nước bọt dị thường chói mắt trên cánh môi.

Raymond qua loa nói tạm biệt rồi nhanh chóng rời khỏi quán rượu, chờ rẽ vào hẻm nhỏ y mới dựa vào tường như kiệt quệ. Gió đêm thổi tới làm y sáng khoái dị thường, Raymond lau mặt, chung quy cảm thấy mấy tiếng này còn mệt hơn lúc y lấy xẻng đào đất ba ngày.

“Chesil, không có ai theo chứ?” Raymond sờ gò má nóng cháy, tác dụng chậm của “Louis Royer” dường như bây giờ mới hiện rõ.

“Không có.” Giọng nói quá mức trầm thấp của Chesil làm y ngắc đầu, Raymond như nghĩ đến gì tiến lên phía trước lấy kính râm của Chesil đi, quả nhiên lộ ra chính là ánh mắt bất mãn.

“Sao thế?” Có lẽ là vì cồn rượu, Raymond đột ngột có xúc động muốn giở trò xấu, y vươn tay đưa bốn râu giả dán trên mặt Chesil. Chesil há há miệng, do dự nửa ngày mới nói ra nguyên nhân bất mãn — cô ả kia “hôn biểu đạt tình yêu”

Raymond cười khanh khách ngắc đầu lên hôn Chesil, nụ hôn kịch liệt có chút mùi rượu làm đầu óc hắn càng nở ra, hai người ở trong hẻm nhỏ trình diễn tiết mục hôn môi cay nóng cho đến khi Penn ho khan mới hấp tấp dừng lại.

“Khục, tôi tới đón các cậu, lên xe!” Penn nói xong liền xoay người. Kinh ngạc phát giác mình hình như đã làm ra chuyện quá lớn mật, hai má Raymond càng thêm nóng cháy. Họ ngồi trên một chiếc xe đậu cách đó không xa, Raymond nói lại phát hiện trong quán rượu với Penn.

44. Chương 44

“Thái độ của những người đó đối với cô gái kia không bình thường.”

“Nicole Weber? Tôi đã thấy cô ta mấy lần.” Penn khởi động ô tô, ngắc đầu nhìn trăng tròn bị mây đen bao phủ trên đỉnh đầu, không biết tại sao trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

“Hả, cô ả kia trước giờ đều lẳng lơ như vậy sao?”

“Đúng, chẳng những lẳng lơ, còn lòng dạ hiểm độc, cẩn thận đừng để bị ăn đến ngay cả xương cũng không còn.” Penn nói hơi châm biếm, Raymond choáng váng cười nhẹ nói một câu còn lâu mới vậy, dựa vào vai Chesil gõ gõ trán, tựa như rất đau khổ.

“Đúng rồi, tôi gặp Jim, nhưng chưa kịp hỏi hắn tung tích bùa. Aizz...”

Penn nghe Raymond oán giận. Thực tế, lúc Jim bị kéo ra ngoài, y liền theo ra, vốn tưởng rằng Jim sẽ bị ném ở góc phố như rác rưởi, lại không nghĩ rằng đám người đó lại mang gã đến phòng khám chữa trị. Có thể khẳng định Jim cũng có quan hệ nào đó với đường dây này, một khi đã như vậy, dù có hỏi cũng chỉ sợ không ra được tung tích miếng bùa, trong lòng Penn âm thầm thở dài, hình như chỉ có thể chờ tới thời điểm trăng non, căn cứ vào người chết mà phỏng đoán.

Raymond phát hiện Penn không đáp lại liền ngậm miệng, lúc y cùng Chesil bên cạnh choáng choáng buồn ngủ do ô tô lắc lư, tiếng sỏi tru đột ngột truyền đến làm y mở mạnh mắt, về mặt mù tịt quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Anh nghe thấy không?” Raymond ngồi thẳng người, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc âm thanh trong cảnh sắc chuyển động ngoài cửa sổ, y cho rằng tiếng sỏi kia chỉ là ảo giác do mình say rượu. Ánh sáng cùng bóng tối lưu chuyển lộ ra từ những ô cửa đóng chặt hai bên đường làm y ngừng thở, thanh niên bên cạnh cũng cùng y nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao thế?” Chesil hỏi, đối với Chesil mà nói, chó sói tuy là đại diện của thần chết, nhưng cũng không hiếm lạ, nên hắn cũng không hiểu được thái độ hoảng hốt quá mức của Raymond đối với âm thanh này.

“Vùng lân cận Ai Cập chắc không có chó sói ẩn hiện phải không?” Raymond nhớ tới cuốn sách nổi tiếng nào đó của Ai Cập, trong đó viết Ai Cập cổ sùng bái chó sói, đồng thời cũng đưa ra nhiều ví dụ tiếc nuối vì loại thú này ở Ai Cập hầu như đã tuyệt chủng.

“Đúng.” Bản tin mấy ngày trước chui vào đầu Penn, y đạp chân ga tăng tốc, đồng thời cảnh giác nhìn kính chiếu hậu, nhưng trong hình ảnh chuyển động cũng không có gì dị thường. Đúng lúc này, từ không trung

lại truyền đến tiếng nức nở kiềm chế mà ngăn ngui của dã thú, âm thanh đột ngột từ ngắn thành dài, lại trở nên cao vang sắc nhọn hơn, sau đó không biết từ đâu lại truyền đến càng nhiều tiếng tru đáp lại, tiếng tru liên tiếp nhau có vẻ kinh dị khác thường trong màn đêm không nhìn thấy trăng sao.

“Chúa ơi! Rốt cuộc có bao nhiêu con!” Raymond ngồi thẳng người vươn đầu qua Chesil ngó ngoài cửa sổ xe, có lẽ là hơi rượu khiến lòng hiếu kỳ của y thắng được sự sợ hãi, y cố gắng tìm kiếm bóng dáng bầy sói trong bóng đen của những căn nhà lướt qua vun vút.

“Đừng ló đầu ra!”

Penn vừa dứt lời, Raymond liền thấy có hai bóng chớp lóe lên, di động trong bóng nhà âm u chen mấy điểm sáng. Ngay lúc y vươn tay đẩy tóc bị gió thổi chắn trước mắt ra muốn nhìn rõ hơn, một tiếng hú cùng gió mang mùi hôi dã thú đặc thù đập vào mặt mà đến.

Luồng gió kia kích động bản năng Raymond, làm y rút mạnh thân thể lại, mà trong nháy mắt kia, một quái vật to lớn lướt qua phía trước cửa sổ, ánh mắt thuộc về dã thú phản quang trong bóng đêm cùng răng thú âm trầm sắc nhọn làm tim Raymond thiếu chút nữa đình chỉ.

“Quý tha ma bắt! Đóng cửa xe lại!” Penn đột ngột thay đổi phương hướng, ô tô quẹo gấp đường như bị đụng trúng, cũng nghiền lên thứ gì đó, rung động trên diện rộng, Raymond còn chưa kịp ngồi ổn đã nhanh chóng đóng cửa kính, thủy tinh mỏng mảnh cách ly bọn họ với bên ngoài, Raymond cảm thấy buồn cười vì phản ứng thờ phào một hơi của mình, tầng thủy tinh không chịu nổi một cú này thật sự có thể bảo vệ an toàn của họ sao?

“Đám sói đó sao lại tấn công chúng ta?”

Raymond thần kinh căng thẳng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe, nhưng còn chưa được đáp lại, liền nghe thấy tiếng kính vỡ vụn rồi thứ gì đó tức khắc rơi trên nóc chiếc xe đang chạy tốc độ cao, y còn chưa phản ứng kịp liền được Chesil bảo vệ dưới thân, đến lúc Raymond ngẩng đầu lên lại, bất ngờ phát hiện trên nóc xe bị đập ra một vết lõm cực đại! Cửa kính xe được y kéo lên sớm đã trống không, mà ngoài cửa sổ xe có thể thấy ánh sáng quỷ dị nổi lên từ hơn mười hai con mắt dã thú đang chạy như bay.

Rầm một tiếng, phía bên phải ô tô bị cái gì đó đụng trúng, xe trượt qua bên trái, Penn tặc lưỡi xoay tay lái ổn định thân xe, để bọn họ không bị va đập theo quán tính, Penn nhìn kính chiếu hậu, hoàn toàn không biết rốt cuộc là sinh vật gì lại có thể chống chọi với ô tô — nhưng điều y có thể chắc chắn chính là thứ kia cũng không phải chó sói!

“Quý tha ma bắt đây là cái gì!” Raymond nhin không được hô to, cảm xúc sợ hãi tăng lên theo mỗi lần tìm đập thành thịch, ngay lúc họ băng qua một cái hẻm nhỏ, một con dã thú ẩn nấp trên tường che nhìn chuẩn cơ hội nhào vào cửa kính xe.

“Cẩn thận!”

Không biết là ai la lên, có lẽ tất cả họ đều bắt giắc la to. Cánh tay Chesil bị răng nanh dã thú cắn xé, hấn vươn tay bóp cổ sói muốn kéo nó ra, Penn thì lái xe quẹt vào vách tường đè ép nửa thân sau lộ ra ngoài cửa sổ xe của con sói, nhưng tất cả những thứ này cũng không có một chút tác dụng đối với con dã thú, răng nhọn ghim sâu vào da thịt không chút dấu hiệu buông ra.

“Chết tiệt!” Raymond từ trên ghế nhật lên một mảnh kính vỡ sắc nhọn, dùng sức đâm vào mắt dã thú, liền nghe thấy một tiếng tru thê thảm, theo một lần quẹt xe của Penn, con dã thú kia biến mất ngoài cửa sổ xe.

“Anh không sao chứ?” Raymond xé vạt áo sơ mi thành dây vải giúp Chesil qua loa băng lại thương tích, trong lúc họ lao khỏi hẻm nhỏ, phần sau xe lại bị va chạm mạnh. Tấn công hết lần này đến lần khác làm Raymond bực bội, chết tiệt, họ phải nghĩ cách phản công!

“Penn! Trong xe có cái gì có thể làm vũ khí không? Súng, cờ lê, gì cũng được!” Y phải làm đầu thứ tạp chủng kia nát bấy! Căng thẳng cao độ cùng kích động do cồn rượu làm Raymond có xúc động muốn nhảy xuống xe một mình đấu với đám dã thú kia. Bộ dạng thờ hờn khác thường của y dường như khiến thanh niên bên cạnh chú ý, Chesil vươn cánh tay không bị thương vỗ vỗ lưng Raymond, làm y bình tĩnh lại.

Ô tô lại bị đụng một lần nữa, Penn nắm chặt vô-lăng lắc lư, đạp chân ga hết cỡ, xe hầu như muốn bay trên con đường xóc nảy.

“ Trên xe quý tha ma bắt cái gì cũng không có! Các cậu giữ chặt, lập tức đến nơi!”

Raymond cùng Chesil nắm chặt lưng ghế ổn định thân thể, sau khi ô tô liên tiếp bị tấn công, ngay cả khoảng cách năm mươi thước về đến nhà cũng làm bọn họ cảm thấy dài đằng dặc. Penn lái xe phá cổng vào sân, lúc giẫm lên thắng xe, ô tô phát ra âm thanh chói tai xông lên bậc thang, rất chuẩn xác dừng ngang ở cửa.

“ Mau! Xuống xe!” Penn hét một tiếng. Bọn họ cuống quýt leo khỏi ô tô xông vào nhà, dã thú nhảy lên xe muốn nhào tới trong nháy mắt đóng cửa nhà lại. Cửa gỗ gắn song sắt phát ra một vang chói tai, sau đó trở về bình lặng.

Raymond cảm thấy tim mình muốn nhảy ra từ trong miệng. Y dựa lên cửa cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, hoàn toàn đã an toàn hay chỉ là tạm thời?

“ Tôi thật sự phải mừng vì anh không tông hư cửa!” Raymond miễn cưỡng kéo khóe miệng lên.

“ Phải tin tưởng kỹ thuật của tôi.” Penn vén tóc rũ trước mặt đáp lại lời trêu đùa của Raymond. Kính và cửa tầng trệt đều được gắn song sắt để chống trộm, nhưng nhớ tới sức lực có thể đụng lệch xe của quái vật kia, Penn lại không chắc chắn họ có an toàn hay không, có lẽ họ chỉ từ một cái hộp giấy này chạy trốn tới một cái hộp giấy khác.

Lúc này, cửa gỗ truyền đến tiếng cào cùng tiếng gầm gừ dã thú. Raymond nhin không được tặc lưỡi. “Những thứ tạp chủng chết tiệt đó vẫn chưa bỏ cuộc!”

“ Các cậu tránh ra, tôi ra ngoài.” Penn thở một hơi nói, so với ở trong xe, Chesil đã tương đối an toàn, y cũng có thể mạnh tay đánh chiến.

“ Đừng nói lời ngốc nghếch! Anh muốn đi chịu chết hay sao?” Raymond nhún mày lại nói, y không hiểu đối mặt với một đám có lẽ là quái vật khoác da dã thú, Penn tại sao vẫn có thể nhàn nhả như vậy.

45. Chương 45

[Người chưa cho hẳn biết ta không chết được?] Penn quay đầu hỏi Chesil, y cho rằng Chesil đã nói hết tất cả với Raymond, Chesil như hiểu được suy nghĩ của y, lắc đầu cười khổ.

[Người bị thương vẫn sẽ đau! Chúng ta cứ nghĩ cách khác.]

Chesil nói như vậy làm Penn gãi đầu có chút buồn rầu, y sớm đã tê liệt đối với đau đớn, dù bị xé thành mảnh vụn, e rằng đau đớn đó cũng thua kém thống khổ do câu nói quan tâm này của Chesil gây ra.

“ Các anh đang nói cái gì? Chúa tôi ơi!” Raymond nhìn ra bên ngoài từ lỗ chìa khóa. “Ngay cả trên nóc xe cũng đứng đầy! Rốt cuộc có bao nhiêu con!” Raymond nhin không được lạnh cả lưng, nếu đám sói đó đồng thời tấn công, e rằng cửa có rắn chắc tới đâu cũng không ngăn được.

Đột ngột, từ phía xa mơ hồ truyền đến tiếng còi cảnh sát, tìm Raymond lập tức bay tới giữa không trung, không lẽ có người báo cảnh sát? Nhưng y không chắc chắn cảnh sát có thể đánh thắng một bầy sói nhiều như vậy. Quả nhiên không ngoài dự kiến, sau đó y nghe được mấy tiếng súng cùng tiếng kêu thảm thiết hô to cứu mạng. Máu Raymond gần như tuột tới lòng bàn chân, y ngưng nhìn từ lỗ chìa khóa, dựa vào cửa thở hổn hển từng hơi.

“... Dã thú đều sợ lửa đúng không? Đốt lửa xua đuổi hoặc thiêu chết chúng, thế nào?” Raymond đột ngột nghĩ ra một biện pháp, dẫn toàn bộ dã thú vào nhà nướng trui... Nhưng bọn họ phải làm sao thoát khỏi? Chắc còn chưa kịp phóng hỏa, họ đã bị xé nát! Raymond có chút cam chịu nghĩ.

[Ray nói rất đúng, nhưng ta không khẳng định những thứ đó cũng chỉ là dã thú.] Chesil trầm lặng nửa ngày nói với Penn.

[Hẳn nhắc ta nhớ.] Penn xoa cằm gật gật đầu. [Ta nhớ người có thể phụ gia bùa chúc phúc trên vật phẩm, vậy có thần chú xua đuổi tà ác nhưng lại đơn giản không hao phí thời gian không?]

[Có.] Chesil suy nghĩ một chút gật đầu khẳng định, hắn thấy Penn lập tức cười tự tin hô to bảo họ cầm cự, sau đó hướng về phòng khách.

“ Penn đi đâu vậy?” Raymond dựa vào cửa hỏi, tiếng cào phía sau càng lúc càng rõ ràng, cảm thấy âm thanh truyền đến không phải từ cửa gỗ mà là từ một miếng ván.

“Anh ấy nghĩ ra cách!” Chesil chịu đau bắt đầu di chuyển đến tủ gỗ bên cạnh, Raymond giúp hắn chặn tủ ở cửa, sau đó hai người ngồi dưới đất không nói gì, nghe âm thanh đòi mạng truyền đến phía sau.

Không quá một hồi, Penn ôm hai khẩu súng sẵn cùng một cái hộp nhỏ xông tới, sau đó ném một cây súng cho Raymond, đưa hộp cho Chesil.

[Số lượng khá nhiều, nhưng chúng ta không có thời gian.]

Chesil hiểu ra Penn là muốn để hắn phụ gia thần chú, tuy có chút tò mò đối với hai thứ nhìn như gây gộc kêu lách cách trên tay, nhưng vẫn hết sức chuyên chú cầm lấy vật phẩm cỡ ngón cái trong cái hộp nhỏ, đọc thần chú.

“Bắn bẻ đầu chúng sao?” Raymond kiểm tra súng sẵn, sau đó nhận đạn Penn đưa qua, thuận thực lắp vào, rất lâu rồi không sờ tới súng, Raymond vẫn nhìn không được có chút căng thẳng.

“Ừ, lúc mở cửa, cậu bắn nát đầu chúng, tôi bắn bình xăng ô tô.” Làm xe phát nổ, Penn cầm đạn lắp vào súng sẵn rồi kiểm tra, đạn có phụ gia thần chú cùng lửa phát nổ, bất kể là quái vật hay dã thú đều chạy không thoát.

“ Có thể không?” Raymond thở một hơi muốn làm mình tỉnh táo lại, cồn rượu dường như đã chậm rãi biến mất, y nắm chặt súng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“ Cơ hội chỉ có một lần, tốc độ lắp đạn của cậu thế nào?”

“ Còn được, hắn là có thể lắp xong trước khi bị cắn trúng.” Raymond kéo khóe miệng cười một cái, dù y tuyệt đối không chắc chắn.

“.... Chúng ta đứng xa một chút, cho cậu tranh thủ thời gian.” Penn vỗ vỗ bả vai Raymond, trong lòng thở dài, một lần đạn chỉ có thể bắn hai phát, hy vọng y có thể một lần bắn trúng bình xăng.

“ Xa như vậy anh có thể thấy rõ không?”

“ Thị lực tôi rất tốt.”

Boong! Ngay lúc Raymond còn muốn nói gì đó, cửa đột ngột truyền đến tiếng va đập, tủ gỗ chắn phía sau cửa hơi lắc lư, chúng đến. Trong lòng họ căng thẳng, cuống quýt thối lui ra sau, Raymond bán khụy, nâng súng sẵn lên, căng thẳng liên tục nhìn cánh cửa bị va đập.

[Chesil, chuẩn bị chưa?]

Chesil gật đầu, theo chỉ thị của Penn đứng ở chính giữa hai người.

Rầm —

Cửa và tủ đồng thời bị tông ngã xuống đất, trong bụi đất tung lên, một bóng đen phải lớn hơn cho sói mấy lần xuất hiện ở cửa, hơn mười ánh mắt lóe sáng âm u rục rịch phía sau lưng.

“ Đánh con lớn kia trước!”

Raymond nhắm mục tiêu lóe ánh xanh rõ ràng kia, bóp cò súng, tiếng súng vang lên, y vẫn cảm thấy sợ hãi, trầm trọng như trước, thậm chí không chút vui bốt, nhưng hiện tại biến hóa đặc biệt. Raymond chưa kịp thưởng thức ánh lửa đạn vẽ ra trong bóng đêm, cũng không có thời gian nhìn biến hóa trên người mục tiêu, y lại bóp cò súng trong tiếng gào thét cực đại, sau đó nhanh chóng sở soạn vị trí hộp đạn theo trí nhớ.

Bầy sói phát ra tiếng gầm rú phẫn nộ, hình như muốn xông tới xé xác bọn họ, nhưng lại sợ gì đó.

Lúc Raymond nhắm nòng súng ngay một mục tiêu khác đang xông tới, bên vành tai truyền đến âm thanh trầm trầm của Chesil, giữa tiếng súng nổ vang cùng tiếng dã thú rên rỉ, âm thanh chậm rãi tiến vào nội tâm xoa dịu căng thẳng và sợ hãi của y.

Sau đó, tiếng nổ cực đại cùng ánh lửa chói mắt đập vào mặt mà đến, Raymond theo bản năng nhắm hai mắt lại! Penn chết tiệt thành công! Trước mắt Raymond bốc lên ánh vàng, y chịu đau mở mắt ra muốn thưởng thức cảnh tượng đám súc vật này tắm trong biển lửa.

“Ray!”

Tiếng kêu nôn nóng của Chesil truyền vào tai, ngay lúc mở mắt, Raymond cũng đồng thời nhìn thấy một con dã thú nhe răng nhếch miệng đang nhào tới y! Pằng —! Tiếng súng vang lên, con sói hầu như muốn tấp đầu y chớp mắt bay ra ngoài, ngã trên mặt đất giật giật mấy cái sau đó không nhúc nhích nữa.

“Hơ, thật gây cản!” Nụ cười Penn bị ánh lửa nhuộm đỏ, y buông súng sẵn đưa nắm tay về phía Raymond. “Làm tốt.”

“... Cám ơn! Anh cũng thành công!” Raymond kéo khoe miệng cũng đưa nắm tay ra dấm vào nắm tay Penn một cái, Chesil cười đứng lên giúp y lau máu sói phun tung tóe trên mặt, cố gắng che giấu sự thật tình cảnh ban nãy hầu như dọa nửa cái mạng hần bay mất, có trời mới biết đầu gối hần hiện tại vẫn còn phát run! Raymond nhìn cánh cửa bị ngọn lửa bao phủ, ngoại trừ thi thể chó sói bốc cháy trên mặt đất, dường như đã không trông thấy bóng dáng đám dã thú kia nữa.

Sợ đám dã thú trở lại, họ cầm súng sẵn thủ một đêm ở lối vào duy nhất, cho đến khi mặt trời dâng lên từ đường chân trời phía đông.

Raymond cùng Penn ghì súng bước qua cửa gỗ đã cháy thành tro, ô tô cháy đen chỉ còn lại khung xe bốc lên khói đen trong ánh nắng, thi thể chó sói bị nổ chết hay chết cháy rải rác lân cận, mà ngoài cửa sắt bị tông nát, máu tươi nhuộm trên xe cảnh sát không một bóng người lộ vẻ bị thương lạ lùng trong buổi sớm mát mẻ trong sạch.

“Con lớn chạy thoát!”

Penn chỉ vào vết máu chạy về một hướng khác, Raymond nhìn xuống đất, dấu chân quá mức to lớn làm y không khỏi run rẩy.

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Raymond ngồi xổm xuống mở tay ra so cùng dấu chân dính máu phía dưới, cái chân của con quái vật tựa chó sói này lại còn lớn hơn tay y.

“Chẳng lẽ có liên quan tới lời nguyện?” Má Chesil căng chặt, nhúu mày nói ra suy đoán.

“Lời nguyện không phải đều xuất hiện lúc trăng non sao? Em không thấy có cái gì liên quan.” Raymond bắt lấy tay Chesil nói. Bị Raymond giành trước lời muốn nói, Penn chỉ có thể ở một bên cười gượng gặt đầu.

Quả thực không thấy liên quan gì, nhưng bây sói kia thật sự chỉ tình cờ coi họ làm mục tiêu sao? Hơn nữa con quái vật kia...

“Chỉ cần mặt trời ló dạng, bất luận là sói hay cái gì khác, chắc đều không xuất hiện.” Raymond thở dài ngắc đầu nhìn nắng sớm quá mức chói mắt đối với người uống rượu còn một đêm không ngủ, họ cuối cùng có thể tạm thời không cần lo lắng cho tính mạng.

46. Chương 46

Tiếc là ban ngày đối với họ mà nói cũng không có nghĩa là có thể nghỉ ngơi. Cảnh sát, phóng viên cộng thêm đám người hóng chuyện làm cho bọn họ đối phó không xuể, đến khi họ được xác định là người bị hại do bày sói tập kích mà ra khỏi cục cảnh sát, đã gần đến hoàng hôn. Raymond thân thể tới cực hạn, cả người bắt đầu lơ mơ. Chesil cũng có chút uể oải.

Được xe cảnh sát đưa về nhà, Penn thấy cửa sắt mới lắp thoát nhìn vững chắc hơn cùng xe mới đậu ở cửa, nhìn không được nhúu mày, nhưng khi thấy được người mở cửa ra đón, y lập tức giãn mày ra thở dài bất đắc dĩ, người làm những chuyện dư thừa đó là Edy, bất quá đây cũng nói rõ: chuyện họ bị tập kích đã truyền khắp cả thị trấn.

“Ồ, hoan nghênh các người hùng trở về!” Edy khoa trương mở hai tay ra, không đợi Penn mở miệng đã ném chìa khóa trong tay cho y, cũng nháy mắt với y.

“Cửa sắt này vững chắc đến mức có thể cho các anh an tâm ngủ một đêm, bữa chiều cũng đã bày trên bàn. Như vậy, tôi, người tốt làm chuyện tốt bắt lưu danh, phải tan biến, bye bye!”

Nói một đồng lời nhảm chán, Edy gần như là nhảy đi khỏi, Raymond đầu choáng não căng nhìn chàng trai đột ngột xuất hiện lại đột ngột biến mất, chớp chớp mắt.

“ Người đó là?”

“ Thần đèn Aladin.” Cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, Penn lười giải thích với Raymond, không phân trần đẩy hai người sắp té xỉu vào cửa. “Được rồi, mau ăn uống rồi nghỉ ngơi đi!” Kiểm tra cửa sắt mới một chút, sau đó liền đi vào căn phòng đã được Edy quét dọn sáng loáng, y liếc sắc trời dần tối xuống, nghĩ thầm đêm nay đừng nên xảy ra chuyện gì.

Chesil nhìn bầu trời xanh sẫm ngoài cửa sổ, tuy Penn nói đã kiểm tra, cửa sổ cũng lắp đầy sập có đặt báo động, nhưng hắn vẫn nhìn không được lo lắng.

Qua loa tắm rửa xong, Raymond lúc này đang giúp hắn băng bó lại vết thương, nhìn sợi tóc màu vàng vì hơi nước mà càng xoắn hơn sáng loáng thoáng theo động tác Raymond, Chesil nhìn không được cười ra tiếng, thanh niên quá mức mệt mỏi hầu như sắp ngủ ngời. Hắn vươn tay nâng cằm Raymond lên, người nọ miễn cưỡng mở con ngươi xanh biếc dường như bao trùm một lớp sương mù.

“ Còn chưa băng xong!” Raymond vươn tay vỗ vỗ má muốn làm mình tỉnh táo, lúc đang chuẩn bị tiếp tục công việc, lại bị Chesil lấy băng vải trong tay qua, Chesil hôn trán y sau đó lập tức ôm lấy y.

“ Ah!” Raymond nháy mắt tỉnh táo lại, đối diện thật sự là nụ cười dịu dàng của Chesil, tuy bị đàn ông ôm có chút mất mặt, nhưng Raymond vẫn ôm cổ Chesil, chôn mặt ở vai hắn.

Ánh trăng nhu hòa xuyên qua thủy tinh rơi trên tóc vàng tăn mát của Raymond. Chesil vươn tay thông thả nghịch sợi tóc vẫn sáng lấp lánh trong bóng đêm, cảm thụ được hơi thở ấm nóng truyền đến từ bên cạnh. Thân thể hắn đã tới cực hạn, nhưng làm sao cũng không thể đi vào giấc ngủ, nhắm mắt lại liền phảng phất như cảm thấy có cái gì vượt quá tưởng tượng đang ẩn nấp trong góc tối nhìn chăm chăm vào họ.

Raymond âm ừ một tiếng xoay người, sợi tóc mềm mại chạm vào khoe môi hắn, truyền đến một chút ngứa ngáy, làm hắn nhìn không được ôm tấm lưng nhẵn bóng của Raymond, thở một hơi.

Chesil nhắm mắt lại, cảm thấy đi kèm với cảm giác hạnh phúc ấm áp là mất mát không kiềm được, nếu hắn có thể trở nên trưởng thành và mạnh mẽ hơn, thì đã có thể bảo vệ Raymond cách xa những nguy hiểm đó, nhưng càng không thể phủ nhận những nguy hiểm đó đều là do hắn dựng lên, Raymond chỉ vì bản thân hắn mà bị cuốn vào trong đó.

“ Uhm.... Còn chưa ngủ sao?” Có lẽ vì lực ôm của Chesil quá lớn, Raymond khó thở mở mắt ra.

“ Ừ.” Chesil cười gượng buông tay, hôn xuống con mắt buồn ngủ của Raymond coi như xin lỗi.

“ Lại đang suy nghĩ bậy bạ?” Raymond ngẩng đầu hôn lại Chesil, lộ ra nét cười. “Bất kể là chuyện gì, chung quy sẽ có biện pháp giải quyết, giấc ngủ đầy đủ rất quan trọng...” Raymond đánh một cái ngáp thật to, sau đó gối lên tay Chesil điều chỉnh tư thế thoải mái, lại tiến vào mộng đẹp.

Sức nặng mang hơi nóng truyền đến từ trên cánh tay cùng nhịp thở đều đều làm Chesil quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hắn nhắm mắt lại cố gắng thả lỏng thần kinh. Ray nói rất đúng, chung quy sẽ có biện pháp.

Bình an vượt qua một đêm. Đối với Raymond mà nói, việc trước đó không chân thật giống như một giấc mơ do say rượu, bất quá cảm giác này cũng chỉ kéo dài cho đến khi y trông thấy tờ báo còn muốn dày hơn bình thường.

Trên báo ngoại trừ một đồng trang đưa tin họ bị tập kích, còn thêm sự kiện hai dân chăn nuôi ở ngoại ô bị bảy sói tấn công. Mỗi người dân thị trấn Luxor đều cảm thấy bất an, chính phủ tổ chức quân đội rà soát tung tích bảy sói trên phạm vi lớn, nhưng kỳ quái chính là ngoại trừ thi thể chó sói bị chết cháy ở cửa nhà

Penn, cũng không tìm được bất cứ dấu hiệu xuất hiện nào của bầy sói, chúng trốn ở đâu? Nhiều dã thú như thế không thể qua một đêm liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sự bất an của họ theo thời gian càng lúc càng lớn, trên cơ bản, mỗi ngày đều xuất hiện sự kiện bầy sói tấn công, phụ nữ, trẻ con, đối tượng tập kích không có lựa chọn, cái đó và đối tượng lời nguyền Pharaoh trong đánh giá ban đầu hoàn toàn không ăn khớp, nhưng bất luận họ tận lực tìm kiếm thế nào, bùa hộ mệnh tựa như tan biến, hoàn toàn không có tung tích, cứ như vậy, Raymond tràn đầy khủng hoảng cùng bất an lại nghênh đón một ngày trăng non nữa.

Raymond đi qua đi lại trong phòng khách, thường xuyên nhìn đồng hồ để bàn trong góc, tiếng cách cách có nhịp của quả lắc trong tai y giống như tiếng bước chân thần chết thông thả tiếp cận. Chesil cùng Penn cũng không nói chuyện, lẳng lặng ngồi trên sofa chờ một chút tà dương cuối cùng của mặt trời bị bóng tối cắn nuốt, biết rõ sắp sửa xảy ra cái gì, nhưng bọn họ chỉ có thể khoanh tay chờ đợi.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa lo lắng làm Raymond bị dọa nhảy dựng một cái, y nhin không được thăm mắng một câu, sau đó chạy đi mở cửa, nháy mắt cửa mở, xông tới lại là “thần đèn Aladin” một lần thấy mặt ngày đó.

“Penn, Penn!” Edy như gió xông vào phòng khách hô to gọi nhỏ, trông có vẻ vô cùng khẩn cấp. “Tôi có tin tức bùa hộ mệnh!”

“Edy, là sao?” Penn đứng lên, Chesil cùng Raymond nghe thấy chuyện có liên quan đến bùa cũng nhin không được khẩn trương lên.

“Anh nhờ tôi tìm tin tức, nhưng tôi tìm khắp nơi cũng không thấy!” Edy thở dài như áy náy, nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm thúc giục của Penn, vội vàng tiến vào chủ đề. “Nhưng tôi vừa mới đến tòa soạn báo, anh xem, đây là bài báo ngày mai.”

Penn tiếp nhận bản thảo Edy đưa qua, nhanh chóng xem một lần, sau đó đưa cho Raymond.

Sau khi thấy nội dung, Raymond gần như phải nhảy dựng lên, bài báo bắt ngờ viết: Hội trưởng hiệp hội văn hóa Ai Cập cổ nhận được món hàng giấu tên, bên trong là tim thánh bộ hung thuộc về Ramesses I! Vật phẩm đó vẫn chưa xuất hiện công khai, hiệp hội tập hợp chuyên gia xem xét thật giả, nếu là thật, vài ngày nữa sẽ phát biểu họp báo và đưa đến viện bảo tàng Cairo.

“Hiện tại bùa ở đâu? Anh có tin tức không?” Raymond cảm thấy tim đập kịch liệt, y quay đầu nhìn Edy lo lắng hỏi.

“Tôi có hỏi phóng viên quen biết, nói hội trưởng hiệp hội mang bùa về nhà chuẩn bị nghiên cứu đêm. À, còn ảnh chụp.” Edy vỗ tay từ trong túi lấy ra một bức ảnh sao chép, trên hình là bóng dáng hai ông lão tuổi rất cao đi vào cửa, mà một trong đó... Raymond nhận ra mặt bên ông lão, mở to hai mắt nhìn.

“Chúa ơi, là Hawass!”

“Quý tha ma bắt.” Penn nghe thấy tên Hawass, nhin không được tặc lưỡi, y bắt ngờ có hảo cảm với lão già này, mà trong lúc họ nói chuyện, sắc trời đã bắt đầu trở tối. “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau đi!”

Đám người cuống quýt lao ra cửa nhà, ngồi lên ô tô, Edy bị đẩy vào ghế sau có chút mờ mịt hỏi. “Tôi cũng phải đi sao?”

“Anh hẳn là biết địa chỉ nhà hội trưởng!” Raymond vẽ mặt nghiêm túc trừng Edy, bộ dạng hận không thể đốt ra một cái lỗ trên mặt hắn.

“Không sai...”

“Quá tốt! Giao cho anh! Quý tha ma bắt hy vọng còn kịp!” Raymond hỏi xong liền quay đầu không để ý Edy nữa, làm người nọ càng thêm mờ mịt.

“Cám ơn.” Chesil bên cạnh cảm ơn Edy, điều này khiến Edy khó xử nhe răng, thấp giọng nói dù sao hắn cũng có thời gian, rồi chỉ đường cho Penn.

Ô tô chạy vội trên đường phố chật hẹp, sự kiện tử vong làm Luxor hầu như trở thành một thị trấn chết, thỉnh thoảng vẫn có thể thấy cảnh sát vũ trang tuần tra ven phố. Raymond ngồi ghế phụ hận không thể có khả năng di chuyển tức thời, đột ngột vươn đầu từ cửa sổ xe, kinh ngạc hô to.

47. Chương 47

“Mau nhìn bầu trời!”

Tất cả mọi người lơ đầu nhìn lên không trung, bóng ma như mây đen từ từ ngưng tụ trong ánh sáng ảm đạm mờ dần, sau đó chậm rãi hình thành một vòng xoáy màu đen, giống như luồng khí tà ác bị người ta bỏ qua đang bị sức mạnh gì đó hấp dẫn tán ra từ góc trời âm u. Penn thu hồi ánh mắt, dùng sức giẫm lên chân ga, họ đã không còn thời gian.

“Đáng chết! Còn bao lâu nữa mới đến?” Raymond ngồi trở lại chỗ, lo lắng rung chân, y hiện tại đã chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, bóng đen dần thành hình ở không trung làm y nhớ lại cảnh tượng kinh khủng trong di tích! Y đặt nhẫn trên tay trái bên miệng, cố gắng làm mình tỉnh táo lại.

“Tiếp qua hai con đường nữa.”

“Bay tới hướng bên này.” Chesil hô, Raymond lại nhìn không được vươn đầu dán mắt truy đuổi vật thể không thuộc về thế giới này đang thần tốc chuyển động trên bầu trời, y đột ngột phát giác tốc độ ô tô căn bản không thể chống lại thứ kia! Bóng đen trong nháy mắt liền vượt qua họ. Đột ngột, bóng đen chợt hạ thấp lúi vào một cái hẻm nhỏ, sau đó liền truyền đến tiếng nam giới kêu thảm thiết.

Lúc ô tô lướt qua ngã tư của hẻm nhỏ và giao lộ, trong tàn ảnh nhanh chóng lướt qua, Raymond thấy được người đàn ông tóc đỏ bị bóng đen quấn lấy, y thở dốc vì kinh ngạc, ngồi trở lại chỗ.

“Sao thế? Chậc, coi như là tranh thủ chút thời gian cho chúng ta.” Penn đập mạnh lên chân ga, tiếng gầm rú động cơ phát ra muốn đâm thủng màng nhĩ.

“Không sao!” Raymond thở dài vén tóc ướt đầm mồ hôi lên, ánh mắt kiên quyết nhìn phía trước.

Lúc Penn khinh thường người bảo vệ cửa ngăn trở, lái xe xông vào nhà hội trường hiệp hội, cũng dừng ở cửa, ác ma khát máu kia chậm rãi dâng lên ở bầu trời màu vô tận tối phía xa, hướng qua bên này với tốc độ họ không thể dự liệu, quá khẩn cấp, họ đã không thể suy nghĩ chuyện khác, liền dùng sức phá cửa xông vào, những kẻ lạ phá cửa mà vào này làm người hầu phát ra tiếng thét chói tai.

Sau khi vội vàng hỏi ra chỗ của hội trưởng, họ liền hướng về phía lầu hai.

“Làm gì ờn vậy?” Một ông lão sắc mặt nghiêm túc tinh thần khỏe mạnh mở cửa hỏi, lúc thấy người lạ, vẻ mặt kinh ngạc, Raymond không kịp chào hỏi vội tới trước mặt lão.

Ánh mắt liền rơi vào trong phòng sách phía sau, Hawass đang hết sức chuyên chú cúi người quan sát gì đó trên bàn, hoàn toàn không chú ý tới bóng đen khủng khiếp càng lúc càng tiếp cận ngoài cửa sổ.

“Các người là ai! Muốn làm gì?”

“Thất lễ!” Hoàn toàn không để ý ông lão rống giận, Raymond cùng Chesil nhảy vào phòng sách, đồng thời bóng đen cũng xuyên vào cửa sổ, thủy tinh hoàn hảo không tổn hại căn bản không thể ngăn trở thứ khủng khiếp này. Nháy mắt bóng đen sắp sửa nhào về phía Hawass cần nuốt, Chesil chớp lấy bùa trên bàn, hô to với bóng đen.

[Pharaoh của ta!] Chesil thấy bóng đen đình chỉ động tác, trái tim hầu như bay tới miệng hân hoan được một chút. Hân hai tay dâng bùa, vốn phải là chúc phúc dâng lên Pharaoh trên nghi lễ đăng cơ ba ngàn năm trước, quỳ một gối xuống, dùng giọng nói trầm ổn tiếp tục đọc. [Ta cầu phúc cho ngài, vị vua vinh hăng, người sáng lập vinh hăng! Chư thần kính yêu ngài, chư thần tán dương ngài, từ chỗ hai vị thần phương đông đưa linh hồn trả lại cho ngài... Ngài có được vinh hăng cùng bất tử! Au-peh-nef-n....]

Theo lời nói Chesil, tim thánh bọ hung trong tay hắn phát ra hào quang loá mắt, bóng đen quái dị vẫn tạm dừng ở giữa không trung bắt đầu chậm rãi nhúc nhích, phảng phất như còn có thể nghe thấy âm thanh quỷ dị như chất lỏng cuộn cuộn, bóng đen đột ngột phân tách thành vô số bóng tối cỡ bàn tay, tựa như bắt lấy

hào quang bùa phát ra bên cạnh, kiên nhẫn bọc quanh nó, gặm nuốt nó, sau đó kéo hào quang vàng óng ánh kia di động tới giữa không trung, sau khi Chesil đọc một chữ cuối cùng, trong hào quang màu vàng bị bóng tối cuộn lấy xuất hiện một bóng người.

Mang vương miện đỏ trắng đan xen thống nhất tượng trưng cho thượng hạ Ai Cập, áo bào sợi đay màu trắng tôn lên kim sức cao quý mà tao nhã, cầm quyền trượng tượng trưng cho vương quyền cùng thần quyền, người kia đúng là Pharaoh cách ba ngàn năm lại cùng Chesil gặp mặt, Ramesses I.

Raymond trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trước mặt, phảng phất như sau lưng họ có một cái máy chiếu đang chiếu phim tài liệu về nền văn minh cổ xưa, nhưng bóng người rõ ràng như thế, thậm chí ngay cả động tác khẽ nhú mày nhỏ nhất cũng rõ ràng hiện ra trước mắt họ. Raymond chớp chớp mắt, nhìn bóng người từ hư không xuất hiện kia vươn tay — y hoài nghi đây là kỹ thuật chiếu phim cao cấp. Ngón tay bán trong suốt thông thả vuốt bùa trong tay Chesil, từ miệng Pharaoh đi ra một tiếng thở thật dài.

[Pharaoh của ta!] Chesil có chút nghẹn ngào, ngàn vạn lời nói tụ tập ở cổ họng, nhưng ngoại trừ câu này, hẳn cái gì cũng nói không nên lời, đây vốn phải là vinh quang ba ngàn năm trước hẳn nên chứng kiến, hẳn đáng lẽ phải nhìn Pharaoh đứng trước chư thần tiếp nhận chúc phúc của thần linh trước ngàn vạn người dân! Nhưng... Tất cả những thứ này cũng đã bị chôn vùi trong bụi đất thời gian, chỉ có hân vi âm dương lẫn lộn mà tránh được thời gian nắm trong tay các vị thần.

[[... Đã chờ quá lâu, quá lâu...]] Pharaoh thu hồi tay [[Chesil, ta thấy được lòng trung thành của ngươi....]]

Những lời này làm Chesil rốt cuộc nhịn không được nhắm hai mắt lại liên tục nuốt chua xót xuống, lời Pharaoh cũng không làm hắn thoải mái, ngược lại càng khiến hắn cảm thấy vô cùng chua xót. [Pharaoh của ta! Xin thu hồi lời nguyện của ngài, tất cả những thứ này do ta gây nên... Xin buông tha cho kẻ khác.]

[[... Chỉ cần bùa ở trong tay ngươi. Đi đi... Đem nó để lại chốn vĩnh hằng của ta... Tìm về.... Cơ thể của ta... Ở....]]

[Pharaoh! Xin đợi một chút!] Hắn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi! Nhưng Chesil vừa dứt lời, tất cả mọi thứ đều nháy mắt biến mất như sương mù sáng sớm bị gió thổi tán đi, không có hào quang lóa mắt, không có bóng người, thậm chí bóng đen khiến người ta chán ghét cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Qua một lúc lâu cũng không có người lên tiếng, chỉ sợ bọn họ đều chưa tỉnh lại từ hiện tại như ảo giác trong mộng này.

“ Đây... Rốt cuộc là sao?” Hawass vươn tay lau mặt, sau khi xác nhận mình cũng không phải nằm mơ, chớp chớp mắt quay đầu nhìn Raymond.

“ Ô, à, nói ra rất dài dòng.” Raymond gãi gãi đầu, tuy Hawass bình an vô sự rõ là vô cùng may mắn, nhưng y thật sự không biết phải làm thế nào giải thích những chuyện phát sinh trước giờ cho ông lão, ngay cả chính y cũng cảm thấy không thể tưởng tượng. “Ban này... À, Pharaoh nói gì?” Raymond nhìn Chesil vẻ mặt đau khổ vẫn đang cầm bùa, bộ dạng quá mức chăm chú kia làm y có chút khó chịu, nhưng người nọ cũng không nghe thấy câu y hỏi, hai mắt vẫn cứ truy đuổi hư không đã tan biến.

“ Là đưa bùa trở về mộ.” Penn thở dài đi tới, vừa giải thích vừa nâng Chesil dậy, y cũng không ngờ lại thấy được linh hồn Ramesses, phải nói là vì pháp lực thần chú của Chesil hay chấp niệm của Ramesses đây? Nhưng lời Pharaoh ban này làm y càng thêm nghi hoặc, nếu bùa ở trong tay Chesil, lời nguyện sẽ không buông xuống, thế thì phỏng đoán trước đó của họ là chính xác, nhưng... đám quái vật khoác da sói đột ngột xuất hiện tùy tiện tập kích mục tiêu kia thì phải giải thích làm sao?

“ Nói đến mộ.” Raymond lấy trang giấy vẫn đặt trong túi ra, không ngờ họ nhanh như vậy liền phải đi, chẳng lẽ tất cả những thứ này đều đã định trước hay sao? Bắt đầu từ lúc cha y mang cuộn giấy Papyrus này về, vận mệnh của y liền bị cột với Chesil.

“ Có ai trong các cậu có thể bớt chút thời gian giải thích chuyện gì xảy ra cho chúng tôi không?” Hội trưởng này giờ trầm lặng bên cạnh mở miệng, từ trên người lão phát ra khí thế uy nghiêm, tuyệt đối không giống như đã đi vào tuổi xế chiều. So với ông lão này, Raymond cảm thấy Hawass phải rất hiền lành.

Raymond nhìn Chesil cùng Penn, y cảm thấy mình cũng không phải người thích hợp để nói việc này. Penn nhìn Chesil, sau đó bất đắc dĩ nhún nhún vai tự động tiếp nhận nhiệm vụ.

“Chúng ta có lẽ nên uống chút gì đó cho đỡ sợ rồi từ từ nói chuyện.” Đối mặt với yêu cầu và nụ cười mặt dày của Penn, Hawass cùng hội trưởng nhìn nhau liền mời họ đi tới phòng khách. Có lẽ lúc này nên tìm một ly cà phê nóng hảo hạng để vượt qua đêm dài đằng đẵng.

48. Chương 48

“Rất cuộc dọn xong!” Raymond đặt thùng chứa vật tư vào góc phòng khách, sau đó thở hắt hắt ngả xuống sofa, ngày trắng non sắp kết thúc, ngoại trừ Jim, người tử vong duy nhất, cũng không có ai khác thương vong, mà bấy sới kia cũng không có xuất hiện, y vì thế phần khởi, đồng thời lại phát hiện Chesil cùng Penn vẫn cứ lo nghĩ, nhưng những thứ đó cũng không phải chuyện y để ý hiện tại.

Sau khi Penn nói với Hawass một phần sự thật mà lại không phải sự thật, lấy được sự thông cảm cho họ, hội trưởng luôn bài xích người ngoại quốc lạnh mặt nói sẽ giúp họ đi tìm lăng mộ Ramesses. Điều này làm Raymond rất kích động, hẳn cho rằng hội trưởng hiệp hội sẽ từ chối giúp đỡ do lăng mộ Pharaoh đã bị trộm không được bảo vệ giá trị. Nhưng khi y biết hội trưởng muốn làm linh hồn Pharaoh được ngủ yên, mới phát hiện hai ông lão trước mắt thật sự rất nhiệt huyết với vùng đất và nền văn minh lâu đời này.

Penn cùng Edy mới gia nhập đi chuẩn bị vật tư khác, mà y cùng Chesil phụ trách mua đồ ăn lương khô, chỉ cần vật tư được chuẩn bị đầy đủ, liền có thể xuất phát đến Thung lũng các vị vua bờ tây sông Nile. Raymond giờ tay che khóe mắt, không thể không nói thần kinh y mấy ngày nay luôn ở vào trạng thái căng thẳng cực điểm, đã rất lâu rồi không thả lỏng hoàn toàn.

“Một sao?” Một đôi tay dịu dàng nhẹ lau mồ hôi trên trán y. Raymond lấy tay ra, đối diện chính là con người đen trong suốt của Chesil, không chút biến hóa so với lần đầu gặp mặt, phẳng phất như phản bội, thống khổ, bị thương đã trải qua chưa từng lưu lại trong đồng tử hắc, chàng trai tràn ngập chấp nhất đặc thù thiếu niên nhìn thẳng vào nội tâm mình, “cổ vật” còn lưu lại ở hiện đại.

Raymond bị hình dung của mình làm cho cười ra tiếng, y nhìn chàng trai lộ ra vẻ mặt khó hiểu, sau đó vươn tay kéo cổ Chesil, đưa lên một nụ hôn xin lỗi.

“Chesil, chờ tới khi từ lăng mộ Pharaoh trở về, chúng ta nghỉ ngơi một đoạn thời gian!” Raymond nói với tốc độ thông thả. “Anh chưa từng thấy biển cả sao? Chúng ta cứ làm một chuyến hành trình trên biển, em đưa anh quay về quê hương mình, chỗ đó hoàn toàn bất đồng với vẻ đẹp của Ai Cập...”

Raymond nói đến một nửa liền cười ra tiếng, đương nhiên biểu tình Chesil lộ ra đang nói hẳn cũng không hiểu được ý trong lời nói y. Quên đi, Raymond khẽ nói một tiếng sau đó lại hôn Chesil một cái, đến lúc đó, dù bất cóc người này bỏ vào trong xe, e rằng đối phương cũng sẽ không chút phản kháng.

Lúc này, cửa truyền đến âm thanh va đập cực đại, Raymond thở dài ngồi dậy, nghĩ thầm Penn và Edy cũng quá lỗ mãng, lúc y mới vừa đi khỏi phòng khách chuẩn bị xong mấy câu mắng mỏ, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một trận.

Nicole Weber gặp trong quán rượu đã bị y quên đến sau đầu đang giờ súng lục, vẻ mặt cười quyến rũ nhìn y, mà phía sau ả có gần mười người đàn ông vạm vỡ tiến vào từ cánh cửa bị phá.

“Tiểu thư Nicole, đã lâu không gặp, cô vẫn xinh đẹp như vậy...” Raymond nhìn súng trong tay Nicole cùng mấy người đàn ông ai nấy to như trâu bò phía sau, miễn cưỡng cong khóe miệng lên nghênh đón, ngậm chặt mồ hôi lạnh nghĩ thầm cô ả này sao lại oanh oanh liệt liệt tìm tới cửa như vậy.

“Ha ha.... Không mời em vào ngồi sao?”

Nội dung đối thoại khách sáo bình thường, nếu như trong tay Nicole không có khẩu súng chĩa vào y. Raymond giờ hai tay cười ha hả chậm rãi lui về phía sau, lúc khóe mắt thấy Chesil trông thấy tình huống không ổn muốn lao tới, y cuống quýt rống lên dừng động dậy, Chesil ngã ra tại chỗ, thấy mấy người đàn ông xông vào cùng Raymond bị súng chĩa, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Hả? Vệ sĩ của anh cạo râu rồi à? Như vậy rất đẹp trai!” Nicole đá lông nheo về phía Chesil, người nọ quay đầu lộ ra biểu tình chán ghét.

“Tiểu thư Nicole tìm tôi có chuyện gì?” Raymond thấy Nicole lộ ra vẻ mặt không hài lòng, cuống quýt mở miệng hỏi.

“À — nói như thế nào đây?” Nicole thu hồi súng lục, trong lúc Raymond thả lỏng, lại phát hiện mấy người phía sau Nicole đều lấy súng ra chĩa vào y, trong lòng y tắc lưỡi, y vẫn hy vọng chỉ bị một cây súng chĩa vào.

“Tiểu thư Nicole, có chuyện gì thì cứ bảo, không cần linh đình như vậy.” Raymond tiếp tục lộ ra nụ cười thân mật muốn hóa giải cảm xúc đối địch vô danh của đối phương, đáng tiếc hiệu quả không lớn.

“Anh phá hủy chuyện tốt của em, em đương nhiên phải tìm anh tính sổ.” Nicole tự ý ngồi trên xô pha, khoắc chân chầm một miếng thuốc, cười nói.

“A ha ha. Tôi không hiểu rõ.” Raymond cười gượng, y đích thực không hiểu. Sau đêm đó, họ vẫn không có thời gian đến quán rượu kại nữa, bị chỉ trích phá hủy chuyện tốt của đối phương, Raymond thật đúng là có chút mờ mịt.

Nicole chầm chầm nhìn Raymond, phun ra một ngụm khói chậm rãi nói. “Anh cùng Farouk Hosny có quan hệ gì?”

Nghe thấy tên hội trưởng hiệp hội, Raymond lơ mơ một chút, sau đó, y liền sửa vẻ mặt lại, làm mình lộ ra nụ cười khinh thường.

“Lão già nhắm đó.”

“Ha ha, anh không phải cùng lão quan hệ tốt đến độ dửng dưng quên mình đi cứu lão?”

“Cứu lão....?” Raymond lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng trong lúc Nicole sốt ruột nói một chữ bùa, chính giữa đám đồ tể kia đột ngột truyền đến một tiếng ho khan, cô ả nháy mắt lộ ra vẻ sợ sệt như làm sai chuyện, nhưng sau đó lại lạnh lùng phun khói.

Nhưng từ bùa này đã truyền vào tai Raymond, y lập tức liên hệ đến chuyện xảy ra trong nhà hội trưởng. Jim trộm bùa đi sau đó giấu tên gửi cho hội trưởng là bị người phụ nữ trước mắt xúi giục? Là cô gái này đoán được đối tượng sẽ bị lời nguyên giảng xuống nên muốn lợi dụng sức mạnh này loại bỏ kẻ địch? Bất quá... Raymond lén liếc bọn bảo tiêu vây quanh, lập tức phủ định ý nghĩ trong lòng.

“Ha ha ha ha.” Raymond cất tiếng cười to, thấy Nicole lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cố ý ho một tiếng ngừng cười. “Xin lỗi, tuy tôi không hiểu cô nói phá hư chuyện tốt là ý gì, nhưng tôi cũng không muốn lão già nhắm kia gặp chuyện không may.”

“Hả? Quan hệ vẫn là không bình thường.”

“Ha ha, bởi vì tôi muốn có được một thứ gì đó từ lão.” Raymond hạ giọng ra vẻ thần bí, như y dự tính, Nicole nhìn y cảm thấy hứng thú.

“À — có thể cho phép tôi đi lấy một thứ không?” Raymond giơ hai tay lên yêu cầu, không ngoài dự đoán, Nicole liếc đám đồ tể, sau đó gật đầu. Một gã đầu trọc râu ria dùng súng chĩa lưng Raymond, cùng y đi về phía lầu hai.

Lúc Raymond lướt qua Chesil, nói với hắn một câu không cần lo lắng, cũng âm thầm hy vọng Nicole sẽ không tìm hắn gây phiền lúc y vắng mặt. Dưới sự giám thị của gã đồ tể, y đến phòng ngủ lấy hộp chứa trang sức Hawass giao cho ra.

Thở một hơi ép tâm trạng căng thẳng ra bên ngoài cơ thể, Raymond cảm thấy cho tới bây giờ, làm y cảm thấy tự hào nhất chính là vận may cùng trực giác của mình, tuy vận may thần thoại đã tan biến, nhưng trực giác của y vẫn còn. Y cầm hộp đứng lên, cầu nguyện với Chúa, kẻ tiếp sẽ tiến hành thuận lợi.

Trở lại phòng khách, Raymond đặt hộp lên bàn trà, lúc Nicole muốn vươn tay mở hộp ra, y một tay đè nắp hộp lại.

“Đây là ý gì?”

“Thứ này cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể xem, tôi phải trực tiếp đối thoại với sếp của cô.” Raymond cười nói ra yêu cầu.

“.....” Nicole chăm chăm nhìn Raymond hình như đang suy tính gì, sau đó bóp tắt điều thuốc chỉ còn lại có đầu thuốc trong tay. “Ha ha, anh cho là có thể dễ gặp như vậy sao? Anh còn chưa có tư cách này.” Nicole bĩu môi lại thử mở nắp hộp ra, lại bị ngăn cản.

“Đó cũng không nhất định.” Raymond ấn nắp hộp, quay đầu nhìn một người trong đám đàn ông vẫn đứng bên cạnh xô pha, lúc đầu y cũng không phát hiện, cho đến khi Nicole liếc nhìn ban nãy mới làm y chú ý tới người đàn ông trung niên bất thường này. “Ngài nói sao?”

Người đàn ông đứng chính giữa một đám bảo tiêu cơ thịt đen đúa, giống như một con ma không nên xuất hiện ở ban ngày, làm Raymond để ý nhất chính là đôi mắt kia, trong ánh mắt rõ ràng gần như trong suốt không biết sao lại có thể khiến người ta cảm thấy mùi bóng tối, còn thêm khí thể không thể xem nhẹ phát ra từ trên người gã.

“Ha ha.... Ha ha ha ha.” Gã trung niên cười ha hả, sau đó tiến lên phía trước, Nicole thấy thể hoảng sợ đứng dậy tránh khỏi chỗ ngồi. Loạt động tác này làm Raymond âm thầm thở một hơi, kế tiếp liền phải xem y phô trương thanh thế có thành công hay không, nếu thất bại, Raymond kéo kéo khóe miệng, chỉ sợ kế hoạch du lịch của y cùng Chesil sẽ phải cùng mang vào phần mộ.

49. Chương 49

“Nói đi, có cái gì muốn nói với ta?” Gã trung niên tự nhiên ngồi lên xô pha, phảng phất như đang ở trong nhà mình, châm một điếu xì gà, cười không rõ dụng ý nhìn Raymond.

“Tôi vẫn chưa được biết....?” Raymond hỏi, người đàn ông chỉ khoát tay, thái độ kia hình như đang nói y không cần phải biết, đồng thời thúc giục y mau nói.

“Được rồi, sếp — nếu ngài không ngại tôi gọi như vậy.” Raymond cho mình một lối thoát, thấy đối phương cũng không phản đối cách gọi của “người nhà”, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm. “Ngài trước tiên hãy xem.”

Raymond mở hộp ra, bày vật trang sức óng ánh lóa mắt kia trước mặt người đàn ông.

Nicole ở một bên hút một hơi mà gã trung niên thì thờ ơ búng tàn thuốc trên tay, mở miệng. “Một bộ trang sức thôi.”

“À à, sếp chắc chắn nhìn ra giá trị vô giá của trang sức này.” Biết gã là đang giả nai, đã mua bán cổ vật lâu như vậy, không thể không nhìn ra giá trị bộ trang sức này, Raymond cười nịnh nọt nói. “Không đối gạt ngài, trang sức này là thuộc về Ramesses I. Tuy thế kỷ trước lăng mộ vị Pharaoh này đã bị trộm, nhưng lúc tôi có được bộ trang sức này, cũng lấy được một tin tức, lăng mộ còn giấu phòng bí mật chưa bị phát hiện.”

Raymond sau khi nói xong lại phát hiện gã vẫn hút xì gà không chút biểu tình, phản ứng ngoài dự kiến này làm y có chút lo lắng, y ho một tiếng ổn định cảm xúc tiếp tục nói — tuy lời nói chỉ là chuyện bịa cùng truyền thuyết chưa được chứng thực.

“Sếp, ngài không cảm thấy hình tượng Ramesses I xuất hiện bây giờ, ngoại trừ tranh tường tượng đá to lớn, hầu như không có vật phẩm trang sức gì sao? Một vị Pharaoh sáng lập vương triều thứ mười chín như ông ta sao lại không có vàng bạc châu báu chôn cùng...”

Raymond thu tiếng chờ gã phản ứng, nếu tên này không có hứng thú, y cũng không cần lãng phí nước bọt nói tiếp nữa.

Người đàn ông thấy Raymond không lên tiếng, ngẩng đầu liếc y bảo tiếp tục.

Phát hiện biểu hiện không chút hứng thú của gã, trái tim đang treo của Raymond rớt xuống phân nửa.

“Tôi đoán những bảo vật vô giá này đều còn bị chôn trong lăng mộ, mà tôi cũng từ hội trưởng kia có được vị trí cụ thể của lăng mộ.”

“ À? Nói như vậy người cũng không biết quy củ nơi này, định bụng đi tìm kho báu sau lưng ta?” Gã mở miệng, chất vấn mang chút không hài lòng làm lưng Raymond rung mình một trận, y cảm thấy người trước mặt giống như ác quỷ giết người không chớp mắt, nếu câu trả lời của y không hợp ý, sẽ hạ sát y ngay.

“ Ha ha, sếp nói gì thế? Tôi còn không phải muốn tìm được bảo vật sau đó chuyển toàn bộ cho ngài coi như quà ra mắt sao? Nếu không, loại ma mới không có quen biết gì như tôi...” Raymond đổ mồ hôi lạnh pha trò, vì để mình thoát nhìn càng thêm có thành ý, y vừa nói mình vẫn muốn đưa bộ trang sức này qua, đáng tiếc không có cơ hội, vừa đẩy đẩy hộp trang sức về trước.

Người đàn ông hút xì gà trầm lặng, phảng phất như đang ngầm kiểm tra mỗi câu mỗi chữ Raymond nói ra, thậm chí mỗi lần dừng một chút. Qua một lúc lâu, gã mới chậm rãi mở miệng.

“ Việc này không nên chậm trễ, xuất phát đi!”

“ Xuất phát? Xuất phát đi đâu?” Raymond đối mặt với nụ cười sâu xa của gã, trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

“ Lãng mộ kia, người cũng sắp đi rồi mà?” Gã liếc thùng đồ ăn trong góc, hừ một tiếng. “Một khi đã như vậy, liền tiến hành kế hoạch trước thời hạn, để bọn ta mở mang tầm mắt thấy được phòng bí mật đầy bảo vật kia.”

Trong lòng Raymond hô to không ổn, y chỉ muốn lừa gã này trước, thoát được lần này rồi nghĩ cách sau! Họ là định đến lăng mộ Ramesses I, nhưng đó chỉ là vì trả cái bùa dính lời nguyền kia! Cái phòng bí mật đó quỷ tha ma bắt nó đi!

“ Vật tư còn chưa chuẩn bị...”

“ Ta có thể giúp người, trong một giờ có thể xuất phát.”

“ Tôi, bạn tôi còn chưa trở về...”

“ Ta sẽ phái ba mươi một thủ hạ giúp người.”

“”

Raymond đối mặt với người đàn ông cường thế, á khẩu không trả lời được, y theo bản năng liếc cửa, nghĩ thầm Penn chết tiệt đến bây giờ còn chưa trở về, nếu là Penn, chắc chắn có thể giỏi hơn thằng khốn này. “Còn một vấn đề lớn, bản đồ lăng mộ ở chỗ bạn tôi, không đợi anh ấy trở về e rằng...”

Không đợi Raymond nói xong, gã đàn ông vươn tay ngăn y lại, ánh mắt lộ ra hào quang rét lạnh rất phù hợp với đồng tử nhạt màu của gã.

“ Ha ha, cái này lại càng không phải lo lắng, bọn ta đã từng ‘vào’, vị trí lộ tuyến sớm đã quen đường. Duy nhất không biết chính là chỗ phòng bí mật, hay là...” Người đàn ông dừng một chút, tiếp tục nói. “Lời ban nãy của người đều là hoang đường ngu xuẩn?”

Bảo tiêu vẫn ở một bên lại lấy súng ra chia vào Raymond, Chesil bảo vệ Raymond ở phía sau hạ giọng nói với y. “.... Dẫn bọn họ đi đi!”

“ Nhưng...” Raymond nhìn Chesil quá mức bình tĩnh, không hiểu ý nghĩ của hắn, mang chúng đến một lăng mộ căn bản không có phòng bí mật là đâm đầu vào chỗ chết! Nhưng đối diện với ánh mắt kiên định của Chesil, y do dự một chút rồi gật đầu, dù là đâm đầu vào chỗ chết, nhưng hiện tại đã đâm lao, họ phải theo lao thôi.

“ Như vậy xuất phát đi sếp.” Raymond quay đầu nhìn người đàn ông, cố gắng làm giọng nói mình không để lộ sự chột dạ của bản thân.

Raymond cùng Chesil bị xô ra khỏi cửa, ai cũng không chú ý thấy Chesil trước khi lên xe thả xuống một cục giấy bị vò từ trong tay áo. Mấy chiếc ô tô lần lượt hất lên một trận cát bụi rồi rời khỏi, cục giấy lăn vài vòng dưới chân động từ dòng khí, dừng lại bên đường, lẳng lẳng nằm đó cho đến khi được Penn nhặt lên lúc mặt trời xuống núi.

“Penn, cửa không khóa.” Edy nhìn cửa nhà mở rộng nói. Penn mở cục giấy ra mới phát hiện tờ giấy này là câu thơ ám chỉ vị trí lăng mộ Pharaoh, mà đây là vật quan trọng Chesil luôn mang trên người.

Hai người đi vào nhà, mùi xì gà nồng nặc còn chưa tiêu tán làm Penn nhú mày, đi đến trước bàn trà dùng ngón tay quét tàn thuốc trên mặt bàn, có chút đắm chiêu nhìn ngoài cửa sổ.

“Ah, rất nhiều người đã đi vào.” Edy hô to gọi nhỏ. “Còn có phụ nữ!”

Penn liếc Edy đang cau mày nắm mũi, người này sau khi biến thành Vampire, khứu giác linh mẫn dị thường... Như chó săn, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

“Họ hẳn đã xảy ra chuyện! Chúng ta đi!”

“Đi đâu?”

“Nơi đó.” Penn ném tờ giấy nhăn nheo đi nhanh ra cửa trước, nếu đây là lời Chesil nhắn lại, như vậy họ hẳn là bị những kẻ không biết xuất phát từ mục đích gì bắt tới lăng mộ Pharaoh. Bất an nẩy lên trong lòng Penn, hy vọng họ bình an trước kia y đuổi tới.

50. Chương 50

Biến thành loại tình huống này là chuyện Raymond không nghĩ đến, y cùng Chesil hiện giờ đang ngồi trong một túp lều trong Thung lũng các vị vua bờ tây sông Nile — tay chân bị trói.

“Quý tha ma bắt, buộc thật chặt!” Raymond dùng răng gắng sức cắn dây thừng, nhưng không chút tác dụng. Bộ dạng này của họ căn bản là con tin bị trói! Ngoài lều thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện chứng minh có người trông coi, nhưng bất luận Raymond kêu ra sao, đối phương ngay cả thò đầu vào cũng không thêm.

“Bên ngoài có tiếng gì?” Chesil cựa quậy thân thể đến mép lều, sau đó nghĩ cách vén vải bạt vừa dày vừa nặng lên thành một khe hở, Raymond nằm trên đất nhìn ra phía ngoài.

Mặt đất vàng nhạt dưới ánh mặt trời phản xạ màu trắng chói mắt, núi đá vôi lởm chởm thô ráp như kim tự tháp thiên nhiên chằng chịt trong thung lũng. Từ rất xa, họ vẫn có thể thấy không ít người mặc trường bào, y phục tả tơi đang khai quật và khuôn vác đá tảng, vùng đất chết này sớm đã biến thành địa điểm lý tưởng cho những kẻ đãi vàng.

Ngay lúc Raymond cố gắng nhìn rõ tình trạng xung quanh, một đôi giày da đen không hợp với cát vàng xung quanh tiến vào tầm mắt họ.

“Ha ha, rõ là lũ gà con đáng thương.”

Người nói chính là Nicole. Raymond mắng trong lòng, họ quả thực là gà con bị người khác vò trong tay, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể bị vò nát! Y tặc lưỡi ngồi dậy, giọng điệu ả làm y chán ghét, hơn nữa, còn một chuyện y không ngờ đến, người đàn ông kia chỉ phái Nicole cùng ba mươi một thủ hạ trói y đi vào chỗ này, nhưng bản thân gã không theo tới, chắc gã kia căn bản không tin trong lăng mộ này có phòng bí mật gì.

Lúc này, màn lều bị xốc lên, Nicole lộ nửa thân vào nhếch cằm nhìn họ cười nói. “Không cần vội vã như vậy, qua mấy tiếng nữa chúng ta có thể đi vào.”

“Vậy sao? Vậy thật sự quá tốt!”

Raymond giả cười. “Lại nói tiếp, các người sớm đã tiến vào lăng Ramesses?”

Nicole lấy một điều thuốc ra, lộ ra biểu tình hình như là chế giễu, nói. “Một năm trước, còn có một ~ à, nhà thám hiểm.” Nicole cố ý tăng thêm âm điệu. “Nói lăng mộ Ramesses có phòng bí mật. Ha ha, lại nói tiếp, ngay cả căn cứ phỏng đoán cũng không khác anh lắm, chỉ có điều, tiếc là chính hắn cuối cùng lại bị chôn sống trong lăng mộ, lúc này hẳn đã biến thành xác ướp rồi.”

Cô ả cười khanh khách, Raymond nhin không được cười cười tự giễu, nói như vậy y căn bản là con vịt tông vào nòng súng.

“ Một khi đã như vậy, tại sao còn muốn tin vào tôi?”

“ Anh cùng gã kia không giống nhau, anh chính là người tìm được phòng bí mật đền thờ cùng di tích bộ lạc... Hy vọng anh đừng trở thành vật chôn theo thứ hai.... Ha ha ha ha.” Nicole cười run cả người rồi đi, vãi bọt nước trở ánh sáng, trong lều lại trở nên tối tăm.

Raymond cảm hận cắn răng, không ngờ những hành động trước đó của y cũng bị nhóm người này giám thị, chẳng lẽ họ sắp sửa đổi mặt với một con đường chỉ có đi chứ không có....?

“ Không sao, Ray, sẽ có biện pháp.” Trán Chesil chạm vào hán, chóp mũi hai người đụng chạm cọ xát nhau, đối mặt với lời an ủi của Chesil, Raymond chỉ có thể cười khổ. Hy vọng thật sự sẽ có biện pháp giải quyết.

Lúc bọn họ ra khỏi lều, bóng đêm trong thung lũng cũng không quá ảm đạm, bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, trăng non rộng không bằng ngón tay vắt trên trời cao, vì không chút mây đen che lấp ngăn trở, quang sáng cực đại bù lại ánh trăng thiếu thốn, cùng ánh sao chiếu sáng thung lũng. Gió đêm thỉnh thoảng thổi qua cuốn cát sỏi lên phát ra tiếng dễ nghe, bóng kim tự tháp thiên nhiên cực đại phía xa rõ ràng trong bầu trời đêm bát ngát, sự yên bình này hoàn toàn bất đồng với ấn tượng kinh hãi của Thung lũng chết, không, có lẽ chính là vì như vậy, rất nhiều Pharaoh mới có thể chọn nơi này yên giấc.

“ Đi mau! Đừng nhìn nữa!”

Cánh tay Raymond bị dùng sức tóm một cái, y hồi hồn về từ không khí an bình trang nghiêm mà Thung lũng các vị vua ban đêm phát ra, quay đầu nhìn một mặt khác hoàn toàn dị biệt với không khí.

Chân núi như bị một sức mạnh vô danh nào đó hung bạo cắt ngang, mấy ngọn đèn nhân tạo thuộc về xã hội hiện đại vắt trên vách núi, tạp âm cực đại truyền đến từ máy phát điện bên cạnh đánh vỡ sự yên tĩnh của thung lũng. Bỗng chốc, liên tiếp mấy tiếng sói tru thê lương quanh quẩn trong thung lũng, Raymond rung mình một cái, y quay đầu muốn tìm ra nguồn gốc âm thanh, nhưng tiếng vọng thung lũng làm y căn bản không thể phán đoán âm thanh kia là từ đâu truyền đến.

“ Lời nguyện.... Không phải đã tan biến?” Raymond nhin không được mở miệng hỏi Chesil, nhưng đối phương cũng chỉ lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc, dường như cũng nổi lên cảnh giác đối với tiếng sói tru này.

Raymond muốn thuyết phục bản thân đây chỉ là chó sói bình thường thỉnh thoảng ẩn hiện trong thung lũng thôi, nhưng cũng không thành công, vì âm thanh quen thuộc tràn ngập phần nộ kia càng lúc càng rõ ràng, phảng phất như những con dã thú ấy ẩn nấp ngay trong bóng tối cách đó không xa! Lúc này, người đàn ông vạm vỡ bên cạnh dường như cảm thấy sốt ruột đối với bộ dạng hết nhìn đông tới nhìn tây của Raymond, vừa mắng vừa thúc y đi về phía cửa vào lăng mộ. Raymond thấy Nicole chờ trong cửa vẫn nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

“ Tiểu thư Nicole! Có lẽ chúng ta gặp phải nguy hiểm, cô nghe thấy tiếng sói tru bên ngoài không?”

“ Chỉ là mấy con thú thôi.” Nicole lộ ra vẻ khinh thường, giống như trong mắt ả, Raymond chỉ là một con thú dễ sợ chết không dám tiến vào mộ.

“Cô nghe tôi nói này, gần đây trong thị trấn...”

“ Bớt nhiều lời! Mau vào đi!”

Không đợi Raymond nói xong, gã đàn ông một bên sốt ruột đẩy y vào, không đứng vững, y lập tức té ngã trên đất. Chesil thấy thế gạt chân làm gã ngã xuống đất, lúc đang muốn đạp lên lại bị Nicole dùng súng chĩa vào đầu.

“ Hey, hiện tại cũng không phải là lúc tỏ ra anh hùng! Mau đi tìm phòng bí mật cho ta! Nếu không, hiện tại đầu tui bây sẽ nổ hoa!”

Chesil đối diện nòng súng tối om, trầm lặng một hồi, chậm rãi nói. “Các người, sẽ hối hận.”

“ Hừ hừ, vẫn chưa biết ai sẽ hối hận!” Nicole kéo khoe môi đỏ tươi, dùng súng chĩa vào Chesil cùng Raymond, đi đến chỗ sâu hơn trong đường hầm, hoàn toàn không thèm để ý từng trận sói tru liên tiếp truyền đến phía sau.

Đường hầm không cao bằng đầu người, được cẩn thận tạo thành từ ván gỗ cùng cọc gỗ thô, bóng tối bị ngọn đèn lạnh cứng xua tan, càng đi xuống, nhiệt độ càng cao, chỉ có thể dùng từ oi bức hình dung. Raymond nhìn không được vươn tay kéo kéo cổ áo, hoàn cảnh hoàn toàn bất đồng với lúc ở di tích, làm y muốn ngạt thở. Họ khom người đi tới, mấy gã đàn ông to cao quá mức ở phía trước thường xuyên quẹt vào ván gỗ trên đỉnh đầu, vụn gỗ cùng đá sỏi rơi xuống phát ra tiếng lộp độp. Hai tay y bị trói, đi với tư thế thống khổ, còn thường xuyên bị mặt đất lồi lõm dưới chân làm vấp, những thứ đó đều khiến Raymond phát điên.

“ Có thể cởi tay tôi ra không?” Raymond dừng bước, hơi cúi đầu nói với Nicole đi theo phía sau, giọng nói y trong đường hầm chật hẹp nghe rất bịt bùng, giống như ngoài miệng bị người che khăn. “Hey, dù cởi trói, đối với các người, tôi cũng đâu thể tạo thành uy hiếp gì.”

“...Tụi bây tốt nhất ngoan ngoãn một chút!” Nicole hừ một tiếng, chắc cảm thấy dù bọn Raymond có phản kháng cũng vô dụng, ả bảo thủ hạ cắt đứt dây thừng trên tay Chesil cùng Raymond, gã đàn ông to cao chen vào trong đường hầm nhỏ hẹp, trong không khí nồng nặc mùi mồ hôi hỗn tạp với hương nước hoa gai mũi của Nicole, làm Raymond hận không thể bóp nát mũi mình.

Không biết đi bao lâu trong đường hầm không khí loãng, họ rốt cuộc ra khỏi đường hầm, Raymond khó chịu nhìn quanh một vòng, trước mắt là một hang động hình vuông — lại không thể nói là hang động, trên vách tường được cây gỗ cùng ván chống hình như có cái gì bị cắt xuống, lộ ra đá nâu, trên mặt đất rơi rớt đá vụn.

Raymond thở một hơi, y đột ngột có thể cảm nhận được nỗi đau của Hawass khi đó, y có thể tưởng tượng trên vách tường phòng đá ban đầu vốn đầy hình ảnh Pharaoh hay chư thần Ai Cập, nhưng những thứ đó đều vì tham vọng tiền tài mà bị phá hủy, chúng bị cắt xẻ, buôn bán, mất đi bộ dạng vốn có, từ nơi vốn phải ở bị chuyển tới viện bảo tàng hay tầng hầm bí mật tư nhân...

“ Phát giác cái gì! Tiếp tục đi!” Raymond lại bị thúc đi vào đường hầm hơi rộng mở phía cuối phòng đá, tuy Raymond không cần phát sầu vì phải khom người đi tới, nhưng tâm tình của y vẫn sa sút, Chesil đi phía trước vừa đi vừa lấy tay vuốt lên tranh tường không trọn vẹn do không có giá trị để giữ lại, những thứ đó đối với Chesil có ý nghĩa gì? E rằng y không thể nào biết được, nhưng mỗi động tác nhỏ nhặt của Chesil đều làm tim y đau thắt.

51. Chương 51

“ Mùi gì vậy?”

Nicole đi phía sau đột nhiên lên tiếng, sau đó, Raymond cũng ngửi thấy một mùi tanh tươi làm dạ dày y bốc lên một trận.

Cùng lúc đó, tiếng kêu thảm thiết thê lương phảng phất như truyền đến từ trên mặt đất cùng tiếng súng làm y cứng đờ thân thể. Raymond nhìn không được nắm lấy cánh tay Chesil, tìm đập thành thịch, chó sói! Trong đầu y bây giờ chỉ xuất hiện từ này, Raymond nhìn xung quanh, ngôi mộ họ tiến vào lúc này tương đương một ngõ cụt, ngay cả một chỗ trốn họ cũng không có.

“AHHHHHH —” Đột ngột, cùng với một tiếng hét thảm, tiếng gầm gừ của dã thú vang lên, lực chú ý của mọi người đều tập trung ra phía sau. Mấy tên đồ tể vẫn cầm đèn điện đi ở phía trước xô Raymond xông qua, ngọn đèn đong đưa lay động trong đường hầm chật hẹp, bên vành tai Raymond liên tiếp vang lên mấy tiếng súng, âm thanh cực đại chấn động đá vụn dưới chân, hất lên một trận bụi đất, sau đó mọi thứ đều trở về bình lặng.

Mùi máu tươi truyền vào xoang mũi Raymond, y nhìn Chesil vẻ mặt căng thẳng đồng dạng, nhìn không được vui mừng vì thứ truy đuổi đến chỉ vền vện là chó sói chứ không phải quái vật có vết chân khổng lồ đêm đó.

“ Không chú ý để sót một con! Mọi người không sao chứ?” Phía xa truyền đến tiếng la đầy giọng địa phương, sau đó chính là tiếng bước chân dồn dập đập trên cát càng lúc càng gần.

“Chắc! Đám thú chết tiệt đó, tình hình bên trên thế nào?” Giọng nói Nicole truyền đến, nghe thấy chỉ sót lại một con dã thú tập kích họ, Raymond không khỏi nhẹ người thở ra.

“ Hai người bị thương.” Raymond nghe thấy người đàn ông trả lời cùng một trận âm thanh ào ào. “... Hẳn đã chết.”

“ Mang hấn ra ngoài, tụi mày nhớ cẩn thận.” Giọng nói Nicole nhỏ đi mấy phần. Sau đó, trong ngọn đèn chuyển hướng, cô ả mặt mũi âm trầm đi về phía Raymond, bộ dạng kia tựa như hận không thể lập tức lấy súng ra làm đầu y nở hoa. “Mau dẫn bọn tao đến phòng bí mật!”

Bị súng chĩa vào, Raymond đột ngột sinh ra ảo giác bị ép đến pháp trường, y xoay người tiếp tục hướng tới cuối đường hầm. Ngay lúc y vừa đi vừa vất hết óc nghĩ phải làm thế nào thoát khỏi tình cảnh khốn khổ này, Raymond cảm thấy dưới chân đột ngột giảm lên một khoảng không, ào ào về phía trước.

“ Ối! Ah!” Raymond đứng vững thân thể, cười gượng với Chesil, hấn kéo y lại ngay thời khắc nguy cấp làm y không bị quăng cho chó ăn, đám đồ tể vươn tay nối đuôi nhau vào không biết từ đâu lấy ra đèn treo lên vách tường, dây điện đóng đưa ma sát đất thông ra khỏi đường hầm tối đen, giống như mấy con rắn không muốn đi thẳng.

Bóng đèn vụt một cái chợt tắt, ánh sáng chói mắt tức khắc sáng lên chiếu hoa mắt Raymond, làm y chỉ có thể nhìn thấy vài đường nét. Raymond nhắm mắt lại chờ màn trắng trước mắt tan đi, sau đó chớp chớp mắt, để thích ứng độ sáng ngọn đèn.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Raymond đột ngột cảm thấy không nhìn thấy có lẽ cũng là chuyện tốt, trong nhà mồ to gần gấp đôi phòng đá đầu tiên, khắp nơi là đá vụn cùng gốm vỡ, cửa mộ giả sứt mẻ đổ ở một góc, mộ bia lồi lõm, trong mộ phần không còn một khối vách tường đầy đủ, thỉnh thoảng có thể nhìn ra sinh hoạt hằng ngày của Pharaoh được miêu tả trong tranh tường thiếu góc hay tràn ngập vết nứt.

Y biết trong tín ngưỡng người Ai Cập cổ, linh hồn người chết có thể thông qua cửa mộ giả trở về thế giới này, chữ viết cùng hình ảnh trên vách mộ có tác dụng phòng ngừa linh hồn quên mất thân phận khi còn sống. Những hình ảnh tinh xảo này, thức ăn cùng rượu ngon, tôi tớ tùy tùng, ca đội cùng vũ đội, bầy cá cùng dã thú, đều có thể làm linh hồn nhớ lại cuộc sống xa hoa khi còn sống. Nhưng hiện tại trước mắt y chỉ còn lại có đá vụn, vách tường nâu và quan tài đá trống không chính giữa.

Nếu không phải đã hiểu rõ tình hình, e rằng y tuyệt đối không nghĩ đây là nhà mồ của một Pharaoh, một vị vua thống trị quốc gia cường thịnh nhất cổ đại! Chứng kiến tình cảnh này, khiến người ta không đành lòng nhìn.

“ Hừ, Pharaoh này thật đúng là keo kiệt dị thường!” Nicole hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường. “E rằng còn chưa hoa lệ bằng mộ quan. Tốt, nhóc, phòng bí mật ở đâu?”

Vấn đề này làm Raymond im tiếng, y ra vẻ trầm tư đi đến trước vách tường không trọn vẹn, nhìn xung quanh như đang tìm chỗ bí mật gì, nhưng trong lòng y lại loạn đến không thể suy nghĩ — dù sao nơi này cũng không có phòng bí mật chết tiệt gì cả. Ngay lúc y không biết làm thế nào, Chesil mở miệng.

“ Phòng bí mật, cần cái này.”

Chesil vẻ mặt bình lặng cúi vòng cổ xuống, đưa tim thánh bộ hung vẫn mang trên người cho Nicole, Raymond không hiểu ý đồ của Chesil, lúc y muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Chesil chặn ở phía sau.

“Ha ha, như vậy mới được, đừng nghĩ giấu giếm cái gì.” Nicole ngắm nghía bùa vàng trong tay, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam đặc ý. “Món này phải dùng thế nào?”

“Cô sẽ biết.” Chesil dừng một chút, không để ý tới yêu cầu bắt hấn nói rõ ràng của Nicole, tự ý lẩm bẩm mấy câu sau đó bắt lấy Raymond trốn ở góc nhà mồ.

“Tụi bây làm... AHHH!” Nicole kinh hãi hét chói tai, bùa trên tay ả rung động phát ra hào quang lúc sáng lúc tối không thể không chế.

Như được bùa kêu gọi, tranh tường lưu lại trên vách đá cũng bắt đầu hơi sáng lên, những hình người trong bức tranh phẳng phất như đi ra từ hào quang, cùng với tiếng gào hoảng sợ trôi nổi trong nhà mồ. Raymond quả thực không thể tin vào mắt mình! Nếu y không phải chắc chắn mình thật sự tỉnh táo, nhất định sẽ cho rằng mình đang trải qua một giấc mộng.

Một trận gió lạnh âm u khiến người ta không rét mà run đột ngột quét trong phòng đá nhỏ hẹp oi bức, giống như vách tường họ có thể thấy được chỉ là thứ trang trí mỏng mảnh, mà ở một nơi nào đó họ không nhìn thấy, cánh cửa dẫn đến thế giới của người chết đột ngột rộng mở...

Có binh lính Ai Cập thân thể trong suốt từ trong tranh tường đi ra, bao vây Nicole cùng đám thủ hạ đang bị cảnh tượng không thể tưởng tượng này dọa đến không thể động đậy. Nicole theo bản năng vút bùa đi, lấy súng ra bắn vào bóng ma trôi trong không trung, đạn đương nhiên xuyên qua thân thể hư vô của chúng ghim lên vách tường.

“ Là mày giở trò quỷ sao! Chết đi!” Súng đạn vô dụng làm Nicole càng thêm hoảng sợ, ả ngược lại chĩa súng về phía Chesil.

Mà trong nháy mắt bóp cò súng, súng lục trong tay ả phát nổ! Tiếng kêu thảm thiết của Nicole quanh quẩn trong phòng đá, thủ hạ của ả thấy thế cũng do dự, thậm chí có người ném súng trong tay xuống, muốn xoay người chạy trốn, nhưng lối vào chật hẹp kia tựa như được trang bị một cánh cửa mà mắt thường không nhìn thấy, bất luận thế nào họ cũng không thể xuyên qua. Ngay lúc tiếng chửi bới tràn ngập hoảng sợ lấp đầy phòng đá, những hình người trong tranh đột ngột bắt lấy cánh tay đám đàn ông, kéo họ về phía vách tường. Đám đồ tể ngoại trừ hô to cứu mạng, cái gì cũng không làm được, những cái bóng kia có thể nắm chặt họ, cầm cổ họ, mà họ ngay cả động tác đụng chạm đơn giản cũng không thể làm được.

“ Ahh không!” Raymond thở dốc vì kinh ngạc vô thức bắt lấy cánh tay Chesil, cảm thấy bàn tay mình đã đầy mồ hôi. Ở một khắc kia, hơi thở của y cũng dừng lại giữa mũi, cái y thấy, tựa như một bộ phim kinh dị lấy tiếng tim đập kịch liệt trong ***g ngực y làm nhạc nền.

Raymond tận mắt thấy những linh hồn không thuộc về thế giới này bắt lấy Nicole kéo vào vách tường, trong nháy mắt cô ả tái mặt la hét hoảng sợ đụng đến đá nâu, Nicole đột ngột biến thành một bãi máu loãng hắt trên mặt tường — tựa như ả không có xương cốt nội tạng, chỉ là một cái bong bóng đầy máu loãng!

Trong nháy mắt kia, nhà mồ đột ngột im lặng xuống, tĩnh lặng như tử địa. Huyết sắc trên mặt đám đàn ông mất hết, thân thể run rẩy phảng phất như bị bệnh nan y gì đó. Như để làm cho bọn họ tận tình “hưởng thụ” tuyệt vọng tử vong, những bóng ma dùng động tác thông thả kéo bọn họ về phía vách tường. Đám đàn ông há to miệng điên cuồng lắc đầu, nhưng tới la hét cũng không làm nổi, cho đến một giây trước khi biến thành máu loãng, họ mới phát ra âm thanh sắc nhọn như côn trùng kêu vang từ trong cổ họng.

Bị màn khủng bố quay chậm này liên tục hành hạ, trong đầu Raymond trống rỗng, y cảm thấy thân thể Chesil chắn trước người không ngừng run rẩy như bị phơi ngoài trời đông giá rét. Raymond cầm tay hắt, lòng bàn tay Chesil cũng đã bị mồ hôi thấm đẫm như y, y cảm thấy mình hình như có nói gì đó, nhưng cũng không khẳng định, trong đầu và tai y lúc này chỉ có âm thanh tử vong liên tiếp hầu như đoạt đi hô hấp của mình.

52. Chương 52

Phảng phất như qua một thế kỷ, tiếng thét chói tai cuối cùng biến mất, vách tường nhà mồ tựa như bị người ta dùng phẩm màu nhuộm đỏ toàn bộ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc kích động thần kinh Raymond, trong nháy mắt y cố thở, mồ hôi lạnh chảy xuống ướt nhẹ sơ mi như đi dưới mưa, y thậm chí có ảo giác mồ hôi mình cũng biến thành màu đỏ do mùi máu tanh trong không khí.

[[... Kẻ quỷ rầy giắc ngủ của Pharaoh, đều phải bị trừng phạt...]]

Mấy hình vẽ trôi nổi lượn vòng trước mặt họ, muốn vươn tay lại e ngại gì đó, Raymond rùng mình một cái, y dường như hiểu được mục tiêu của những linh hồn không muốn rời đi đó chính là mình.

[Trở về đi! Người này không thuộc về các người, trở lại nơi các người nên ở.]

Tiếng nói không rõ ý nhưng trầm thấp hơn bình thường làm da đầu Raymond không khỏi run lên. Sau khi Chesil nói xong, những cái bóng kia lướt vào vách tường, hào quang mơ hồ phát ra trên tường cũng biến mất. Trong tranh tường trở nên rục rĩ do bị máu nhiễm đỏ, binh lính Ai Cập giờ giáo vể mặt tự hào trước sau như một, phảng phất như đang hồi tưởng tình cảnh cùng Pharaoh chinh chiến đánh bại kẻ địch ngàn năm trước đó.

Chầm chầm nhìn tranh tường thật lâu, Raymond hồi hồn về phát hiện hai đầu gối mình đều không ngừng run rẩy, như vừa mới học được cách hô hấp, y thở hỗn hển từng hơi, nhưng mùi máu tươi lại làm dạ dày bốc lên một trận.

“ Chúng ta mau đi ra!”

Raymond cảm thấy mình ở đây lâu hơn một giây cũng sẽ phát điên. Chesil cũng giật mình như mới tỉnh dậy từ trong giấc mộng, hần đi qua cúi người nhặt lấy bùa hộ mệnh bị Nicole ném xuống đất trước đó, lộ ra vẻ mệt mỏi, miếng bùa nằm trên mặt đất hầu như hắt đầy máu lại không bị dính giọt máu nào, Raymond lúc này mới nhớ tới mục đích của họ.

“ Bùa phải đặt ở đâu? Trong quan tài đá sao?” Y tiến lên phía trước thúc giục, hy vọng có thể mau chóng rời khỏi chỗ quỷ này.

Chesil đi đến trước quan tài đá, nhìn mặt trong quan tài rơi đầy cát bụi đá vụn, thoát nhìn có chút do dự. Ngay lúc Chesil suy nghĩ nơi này rốt cuộc có phải địa điểm chính xác hay không, trong nhà mồ ối bức đột ngột dấy lên một cơn gió, Raymond theo bản năng nhìn vách tường, y chầm chầm nhìn hình ảnh khắc trên tường thật lâu, trong đầu phẳng phất như lại xuất hiện thân thể bán trong suốt của binh lính Ai Cập, nhưng đó chỉ là ảo tưởng của y, hình ảnh không động đậy, cũng không xuất hiện bất cứ bóng ma hay linh hồn nào.

Đột ngột, gió lại nổi lên, thổi tán mùi máu tươi trong nhà mồ, đồng thời còn mang vào mùi thi thể thổi rửa hoàn toàn bất đồng với máu. Raymond dường như nghe được tiếng grừ grừ, âm thanh này rung động trong không khí, làm mỗi sợi tóc gáy của y đều có thể cảm thấy.

Chesil có vẻ cũng phát hiện dị thường, hần thu hồi bùa đi đến bên cạnh Raymond, cảnh giác nhìn cửa vào đường hầm tối om.

“ Chúng ta ra ngoài trước!”

Raymond gật đầu, trong lòng vang lên cảnh báo không thể bỏ qua, y kiềm chế lo lắng nhặt súng lục lên từ trên mặt đất, nếu là sói, y có thể cố gắng bắn nổ đầu chúng, nhưng bản năng y lại không cảm thấy như vậy — có cái gì càng nguy hiểm hơn đang tiếp cận họ.

Tiếng “grừ grừ” lại vang lên, âm thanh quá mức rõ ràng làm bọn họ dừng bước chân vừa mở, họ nghe một tiếng kêu tức giận đáng sợ, âm cuối quanh quẩn giữa vách đá. Raymond cảm thấy nội tâm lặng lẽ đông lại cấp tốc, y nắm chặt súng trong tay, nhịp tim tăng tốc, thỉnh, thỉnh, mặt đất bắt đầu chấn động, tần số đáng sợ kia từ lòng bàn chân truyền tới tim y, tiếng đập hầu như lấn át tất cả âm thanh.

Gió pha lẫn mùi vị từ máu, thổi rửa cùng thứ nào đó càng khiến người ta khó có thể chịu đựng, thổi tới cửa vào hình vuông, đồng thời, bước chân vô hạn tiếp cận, một con dã thú cực đại không thể dùng từ ngữ miêu tả, mọc đầy lông nâu, bàn tay hình dạng như tay người lại chỉ có bốn đầu ngón tay cùng “móng vuốt” sắc bén bắt lấy mép cửa vào.

Raymond chầm chầm nhìn móng vuốt vượt quá sức tưởng tượng cùng nhận thức bản thân, hầu như cắm vào vách tường kia, y cảm thấy một loại kinh hãi khiến người ta tê liệt, nó khiến cho y dù là cử động cơ thịt cũng không thể làm được! Lúc y đứng đó cố gắng thoát khỏi sợ hãi, muốn dùng ngón tay không nghe điều khiển bóp cò súng, một bóng đen lớn hơn nữa xuất hiện trong bóng tối cửa vào.

Cái đầu xấp xỉ một phần ba cửa vào nhô ra từ trong bóng tối, quái vật kia phủ lông mao đen xám bù xù như dã thú, bên đầu dựng thẳng vành tai, tựa như một loại lai tạp giữa cáo và chó sói, nhưng phải lớn hơn ba bốn lần! Raymond đối diện con mắt màu đỏ sậm không chút sinh khí khiến người ta sởn tóc gáy kia, không khỏi rùng mình một cái, lúc thứ kia cựa quậy thân thể cao lớn cúi xuống muốn vào, nước bọt đặc dính nhớp nháp trên răng nhọn nổi ra ánh sáng âm lãnh dưới ngọn đèn, mùi thối ghê tởm càng ngày càng nồng nặc.

Tiếng grừ grừ đáng sợ vẫn duy trì liên tục, Chesil kéo Raymond sững sờ lui ra phía sau mấy bước, y mới như vừa tỉnh lại từ trong ác mộng, liều mạng bóp cò súng. Mùi khói thuốc súng tràn ngập trong mũi, viên đạn có lực sát thương liên tục cắm vào thân thể quái vật, nhưng không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì cho nó, thậm chí, cũng không thể ngăn trở bước chân nó.

Đáng chết! Lời nói nghẹn giữa cổ họng Raymond không thể phát ra, y ném súng rỗng xuống, nhào qua bên cạnh nhật vũ khí khác lên, cùng lúc đó, con quái vật kia xuyên qua hành lang nhảy vào nhà mồ, thân thể cực đại rơi xuống đất gây ra một trận chấn động kịch liệt, ván gỗ trên đỉnh nhà mồ phát ra tiếng cọt két, cát bụi cùng đá vụn liên tục rơi xuống nên trên người Raymond – vừa ngã ngồi dưới đất do bất ổn. Chesil mất bình tĩnh cũng chạy tới bên cạnh y, cầm lấy tay y thở hổn hển, lúc này, bao vây họ chính là sợ hãi cực đại không thể loại bỏ.

Raymond kéo chốt an toàn súng lục, nhưng bị kẹt gì đó mà không thể mở ra. Y nhìn quái vật như chó run thân thể trong không gian chật hẹp. Hoàn toàn tương phản với trái tim đập kịch liệt của y, nó chậm rãi quay đầu, dùng con mắt phản xạ ánh sáng nhìn chằm chằm bọn họ. Sợ hãi mang uy lực gấp đôi ào tới Raymond, làm y tuyệt vọng không lý do, cho rằng bọn họ chết chắc rồi. Mà đúng lúc này, quái vật gây nên một chấn động phẳng phất như còn mạnh hơn động đất, cả nhà mồ như một món đồ chơi bị đứa trẻ tinh nghịch cầm ở trong tay, bắt đầu xoay đưa biên độ rộng.

Mặt đất họ ngồi đột ngột lồm xuống như bị sụp. Lúc Raymond cảm thấy mình trượt xuống một đường hầm nghiêng bên dưới dưới cùng với cát đá, y hoang mang phát hiện mình lại thở phào một hơi! Mà sự thật thì họ cũng chưa được cứu, chỉ là kéo dài thời gian thôi.

Tốc độ trượt xuống dưới càng lúc càng nhanh, Raymond chờ thời khắc đến được mặt đất, y đã có chút ý nghĩ điên cuồng, ảo tưởng mình sẽ chết đi do gãy cổ, với y mà nói, kiểu chết này cũng tốt hơn bị quái vật kia xé thành mảnh vụn. Cuối đường hầm, Raymond nhắm mắt lại ngã trên mặt đất mềm mại, từ dưới thân truyền đến tiếng ho khan, cho y biết Chesil đã làm đệm thịt cho mình, mà hai người bọn họ cũng chưa bị ngã chết.

“Khục khục.” Raymond trở người đỡ Chesil dậy, xác định hẳn không có việc gì, kéo hẳn rời xa cửa hầm kia, thần trí Chesil hình như có chút mơ hồ do va chạm. Raymond sờ má hẳn, sau đó nhìn xung quanh hy vọng có thể tìm được biện pháp đào thoát trước khi quái vật kia đuổi theo.

Ánh mắt y bị hấp dẫn bởi ngọn đèn trong tay pho tượng cung nữ chỉ lộ nửa thân được điêu khắc trong vách tường. Ánh sáng mờ nhạt quen mắt như thế, đó là đèn chong họ từng thấy trong di tích. Raymond theo ánh sáng mỏng manh nhìn vách tường, lập tức phát ra tiếng thở thật dài.

Y không ngờ thật sự có phòng bí mật.

Hang động hình vuông này dài rộng ít nhất sáu mươi bước, độ cao không dưới mười lăm bước, trên vách động đầy tranh vẽ cùng chạm trổ, sắc thái tươi đẹp phẳng phất như mới được một người thợ khéo léo vẽ lên, nữ thần Bastet* đầu mèo, thần Sobek** mặt cá sấu, nữ thần Isis, thần Amon – Ra... Y có thể trông thấy tranh tường đầy thần linh Ai Cập cổ y biết hoặc không biết tên.

Bốn góc hang động có bốn tượng thần Horus khắc từ thạch cao tuyết hoa trơn bóng còn cao hơn đầu người, miệng dùng vàng tạo ra, mắt thì dùng hồng ngọc cỡ nắm tay làm thành, chúng hơi lay động trong ánh sáng, phẳng phất như bị thần bí đánh thức. Trước mắt Raymond là một chiếc thuyền mặt trời dùng hắc mộc đen nhánh đúc thành, chỏ đẩy vàng cùng đá quý, chiếm vị trí cực đại chính giữa hang động, đầu thuyền cùng đuôi thuyền đứng phân biệt hai bức tượng thần Anubis, mình người đầu sói, con mắt đá quý dưới ánh lửa chiếu xuống phẳng phất như mắt dã thú thật sự.

Nháy mắt kia, Raymond đột ngột chồng hình ảnh tượng thần này cùng con quái vật kia lên nhau, y lắc đầu cố gắng chuyển ánh mắt qua nơi khác, y không cần bất cứ thứ gì nhắc nhở kẻ địch họ sắp — có lẽ chính là lập tức gặp phải.

Thuyền mặt trời được đặt trên một khối đá vuông hình như là vàng ròng, hai bên là chiến xa Ai Cập cổ kích thước bằng vật thật cùng mấy binh lính Ai Cập cổ đứng cầm vũ khí, Raymond tiến lên phía trước, nắm cây thương đồng binh lính cầm trong tay lên, y nhìn không được lộ ra nụ cười tự giễu, vũ khí đặt ở đây mấy ngàn năm thật sự hữu dụng đối với quái vật ngay cả súng còn không sợ kia sao?

Rầm! Có cái gì rơi trên mặt đất, thuận theo mà đến chính là cái mùi khiến người ta buồn nôn kia. Tim Raymond lập tức bay tới cổ họng, y nhào lại bên cạnh Chesil, nhìn ngọn nguồn khuếch tán mùi hôi. So với hoảng sợ luống cuống khi lần đầu tiên trông thấy quái vật này, Raymond hiện tại ít nhất có thể cam đoan

mình có thể thở, cái loại suy nghĩ dù sao cũng phải chết không bằng liều mạng một trận, ngược lại làm y bình tĩnh không ít.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, y thấy rõ toàn cảnh như ác mộng này, quái vật hết sức giống với thần chết Anubis trong thần thoại, lại dị dạng bất thường, cơ thịt gồ ghề tràn ngập, thân trên cùng cánh tay to khỏe muốn dài đụng đất, tất cả đều bao trùm lông mao, so với chi dưới ngắn nhỏ, có vẻ vô cùng không phù hợp, mỗi động tác của nó đều dẫn đến mùi tanh tưởi khiến người ta ngạt thở kia, Raymond cảm thấy bóng đen bọc quanh thứ kia chính là ngọn nguồn mùi mục rữa này.

Từ giữa cổ họng nó truyền đến tiếng grừ grừ, tựa như âm thanh chất lỏng đặc dính không ngừng sôi lên. Raymond nắm chặt vũ khí không chút tác dụng trong tay, nuốt nước bọt mấy cái, đầu lưỡi đầy mùi vị chua xót.

“ Nếu đây là lời nguyện, có biện pháp giải quyết không?” Raymond hỏi Chesil – toàn thân căng thẳng mới ngồi dậy, y ảo tưởng có thể giống như lần đó, Chesil lấy bùa ra kêu gọi Pharaoh đã qua đời từ lâu... Nhưng y phát hiện về mặt Chesil đột ngột trở nên quái dị.

[... Là người.]

Chesil không trả lời câu hỏi của Raymond, hẩn chăm chăm nhìn quái vật kia rồi mở miệng, giọng nói trầm đục bao hàm cảm xúc phẫn nộ nghi hoặc len ra từ kẽ răng. Giống như hiểu lời hẩn, đầu sói hé khoe miệng lộ ra răng nhọn dày đặc, phát ra tiếng grừ grừ lớn hơn nữa, nghe vào tai họ giống như đang cười. Tiếp đến, gương mặt sói kia lắc lư trái phải như bị vặn vẹo, dần biến ra bộ dạng một người đàn ông.

[Grừ grừ.... Grừ grừ.... Đã lâu không gặp... Bạn của ta.]

[Hotep.] Chesil cắn muốn vỡ răng, trừng kẻ vì tham lam mà bị tà ác khống chế, không, đã biến thành ma quỷ tà ác. Hẩn không ngờ Hotep — đầu sở tất cả những chuyện này, kẻ từng phản bội muốn giết chết bạn bè, lại cùng hẩn đi tới thế giới này!

[Grừ grừ... Rốt cuộc đến được ngày này...] Hotep chuyển động cái cổ to khỏe nối liền với thân thể quái vật, cười âm trầm. [Giao bùa cho ta!]

[Hotep, người tỉnh lại đi! Đã qua ba ngàn năm, Pharaoh cũng đã mất đi sự phù hộ của chư thần như người mong muốn! Người còn chưa thỏa mãn sao?] Chesil hô to, đúng, nguyện vọng của kẻ này cũng đã trở thành sự thật ngay lúc bùa rời khỏi người hẩn, mọi thứ hẩn nghĩ sớm đã không còn ý nghĩa. Nhưng Hotep dường như cũng không hiểu được ý của hẩn, con mắt tràn ngập tơ máu trợn lên, phát ra âm thanh con người không nên có, uy hiếp Chesil giao bùa ra.

Phát hiện kẻ biến thành quái vật trước mắt đã bị dục vọng mê hoặc tâm trí, có lẽ phải nói trước mắt hẩn chỉ là chấp niệm tham lam không bị thời gian phai nhạt mà Hotep lưu lại, Chesil khép miệng, hẩn biết bất kể nói cái gì cũng là vô ích.

[Grừ grừ..... Grừ grừ...] Chesil im lặng phản kháng làm âm thanh giữa cổ họng Hotep càng lúc càng lớn, trán nó tuôn ra gân xanh, khoe miệng còn nước bọt không ngừng nhỏ xuống. [Ta...khè khè... Phải.... Giết người....]

Thân thể Hotep run run, Chesil kéo Raymond – mặc dù mờ mịt nhưng vẫn cảnh giác bên cạnh, nói. “Ray, em thừa cơ chạy đi!” Cái Hotep muốn chính là mạng hẩn, cho nên Ray vẫn có cơ hội thoát thân.

Raymond sững sốt một cái, chửi ầm lên. “Anh đang nói cái chết tiệt gì vậy! Muốn chết thì cùng chết!”

Đối mặt với phẫn nộ Raymond lộ ra, lúc Chesil còn muốn nói cái gì đó, Hotep phát ra tiếng gầm giận dữ đánh tới bọn họ. Chesil thấy thể đẩy mạnh Raymond qua một bên, thân thể còn chưa ổn định liền nhanh chóng nhặt thanh giáo rơi xuống từ tay Raymond, xông về phía Hotep.

Cây giáo đâm vào thân thể Hotep, lực dùng làm tay hẩn nóng rát phát đau. Chesil cắn răng chuyển động cán giáo, nhưng Hotep đầu bên kia không chút ảnh hưởng, còn lộ ra nụ cười gằn. Đột ngột, Chesil cảm thấy giáo run lên, đầu giáo như bị vật thể quỷ dị gì đó cắn nuốt hấp thu. Hotep như mèo đùa bốn chuột, biểu tình chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, thường thức vẻ lúng túng lúc Chesil buông thanh giáo bị nó “ăn hết “ ra.

[Kha..... Kha... Chết, chết, chết đi....]

Hotep giờ vuốt nhọn sắc bén lên, trong nháy mắt kia, tim Chesil gần như đình trệ, hắn thấy Raymond bổ nhào vào người hắn muốn đỡ đòn tấn công này cho hắn, ngay lúc hắn giãy giụa theo bản năng, một bóng đen lúi vào chính giữa họ, đỡ đòn chí mệnh này cho bọn họ.

“ Penn!”

Chesil thấy người tới, nhin không được hô lên tiếng, máu phun ra từ bả vai bị vuốt nhọn đập vỡ của Penn bắn tới trên mặt trên người, nhuộm lên sơ mi màu trắng, bộ dạng đầm máu khiến người ta mất đi hô hấp.

Quái vật đình chỉ động tác vì vị khách không mời mà đến này, sững sốt một chút, sau đó nâng tay liếm đi máu dính, lúc nó lại muốn tấn công, trong hang động đột ngột vang lên tiếng súng. Edy đứng cách đó không xa đang cầm súng sẵn liên tục bắn về phía nó, phát súng liên tiếp đánh vào thân thể quái vật, ánh chớp loang loáng như tia điện, thân thể khổng lồ đột ngột ngã xuống mặt đất, co giật mất tự nhiên, quái vật phát ra tiếng gào nổi giận muốn bò dậy, nhưng mỗi lần ngo ngoáy, ánh chớp kia sẽ lập tức hiện ra, sau đó lại hạ gục nó, làm nó ngã lại dưới đất.

“ Xin lỗi, đi đường chậm trễ.” Bất quá cuối cùng cũng tới kịp, Chesil thấy Penn mất một bên bả vai còn mỉm cười nói như vậy với hắn, ngực buồn khổ đến độ ngay cả một câu tùy tiện cũng nói không ra.

“ Bả vai anh...” Huyết sắc trên mặt Raymond mất hết, y lộ vẻ hoang mang tựa như đang nói tại sao bị trọng thương mà Penn còn mang vẻ mặt không vấn đề gì... Lúc này, Edy cầm súng sẵn hưng phấn chạy tới, mặt mày hắn không giống như đang ở hiểm cảnh, càng giống như đang dạo chơi ngoại ô.

“ Mẹ nó, quá dã! Đây rốt cuộc là vũ khí gì?” Edy lật qua lật lại nhìn súng săn cực kỳ bình thường trong tay, nhưng hắn không biết bên trong chính là đạn phụ gia bùa chúc phúc thừa lại lúc bị bầy sói tập kích lần đó.

[Vết thương của người...] Không để ý đến Edy hưng phấn không đúng lúc, Chesil vừa chú ý đến quái vật to lớn giật giật trên đất vừa ôm áy náy không thể nói bằng lời với Penn.

[Người biết ta không chết được.] Như chứng minh lời y nói, bả vai bị xé xuống của Penn đã ngừng chảy máu, da thịt bắt đầu nhúc nhích, không quá lâu sau liền mọc ra cánh tay mới, giống như thần lùn mọc đuôi mới.

Raymond phát ra tiếng hút khí, còn cái gì khó có thể tiếp nhận hơn chuyện người mình biết rõ kỳ thực là ngoại tộc hoàn toàn bất đồng với mình? Penn lộ ra nụ cười châm biếm lâu ngày không gặp, y quay đầu thấy ánh đạn trên người quái vật dần yếu đi rồi biến mất, thân thể đã thú bao trùm lông mao xấu xí bò dậy từ trên mặt đất. Penn kéo khóe miệng như hạ quyết tâm.

[Trước tiên giải quyết tên phiền toái này rồi nói chuyện sau.]

[Phải làm sao đây?] Chesil đứng lên, nói với Penn súng cùng vũ khí vô ích với quái vật này, hắn nhìn súng săn trên tay Edy, không biết còn bao nhiêu đạn có thể dùng.

[Không cần phiền toái như vậy, người xem đi!]

Penn nói xong hít sâu một hơi, dưới ánh sáng bập bùng, thân thể y đột ngột xảy ra biến hóa, họ kinh ngạc nhìn lưng Penn nở ra làn sơ mi nứt rách, tay y sinh ra vuốt nhọn mãnh thú, lúc y thẳng thân, đã bất ngờ biến thành bộ dạng mình người đầu sói — phẳng phất như thần Anubis, sứ giả tử vong Ai Cập cổ, sống lại!

[... Penn?]

[Hơ..... Ta gần như sắp quên bộ dạng này của mình.] Penn cũng không quay đầu, y chỉ giật giật tai nhọn thấp giọng nói. Đây là bộ dạng đích thực y vẫn giấu trong cơ thể, bộ dạng từ sau khi có được cuộc sống vĩnh cửu, y liền tận lực muốn quên.

Dưới ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của mọi người, Penn đi tới trước mặt quái vật đã đứng lên kia, so với y, quái vật đó giống như hàng phục chế thất bại kém chất lượng.

Mặt Hotep hoàn toàn giấu dưới mặt sỏi hung tợn, nó gầm gừ tung nắm đấm về phía Penn nhanh như chớp, nhưng sau đó liền bị Penn bắt được cánh tay, tiếng xương vỡ liền chôn vùi trong tiếng gào thét đau đớn của nó.

Ưu thế nghiêng về Penn làm Raymond thở phào một hơi, tâm tình y lúc này rất phức tạp, y không ngờ Penn không phải người, nhưng không thể phủ nhận vì vậy nên mạng của họ mới được cứu. Raymond âm thầm thở dài, trải qua nhiều chuyện vượt khỏi nhận thức bản thân như vậy, e rằng về sau không có chuyện gì có thể làm y giật mình nữa.

Một tiếng nổ cùng với tiếng gầm rống vang lên, trong thời gian ngắn ngủi Raymond thất thần, Penn đã thô bạo ném quái vật kia lên vách tường, Penn điềm nhiên như không phải tay, lúc y tiến lên phía trước muốn cho quái vật một đòn cuối cùng, Raymond nhìn không được kêu to cẩn thận, y thấy từ cửa vào đường trượt đột ngột bay tới hơn mười bóng đen chui vào cơ thể con quái vật đã tê liệt ngã xuống, nhưng lời cảnh báo của Raymond có vẻ đã chậm. Ngay tiếp theo, y liền thấy Penn bị quái vật kia đánh gục xuống đất, thân thể giống như ác mộng của nó nháy mắt to thêm một vòng!

“Đáng chết!” Raymond quay đầu tìm kiếm vũ khí có thể hỗ trợ, y đoạt súng săn trong tay Edy ngay ra bên cạnh, nhanh chóng lên đạn rồi nhắm vào mắt quái vật bắn tới, viên đạn bắn vào thân thể quái vật chỉ vẽ ra một ánh chớp loe loe liền biến mất, hoàn toàn không có hiệu quả tê liệt trước đó.

“Mau nghĩ cách!” Edy hồi hồn về lo lắng hô to, họ thấy một cánh tay Penn bị quái vật cấu xé quăng lên vách tường, hần lúng túng lấy đạn ra muốn đưa cho Raymond, lại bị Chesil đón lấy.

“Đưa tôi trước!” Lúc cầm đạn đang muốn phụ gia thần chú, Chesil đột ngột dừng lại, hần không để ý Raymond cùng Edy lo lắng kêu la, đột ngột quay đầu nhìn chừ thần vẽ trên vách đá hang động.

Hần lộ ra biểu tình bình tĩnh thông suốt, chính bản thân hần lúc này đang ở nơi được thần thánh vây quanh! Chesil lập tức bán khụy trên mặt đất, hai tay giao trước ngực lớn tiếng đọc thần chú chúc phúc. Cách đó không xa, quái vật phát điên đang liên tục cấu xé Penn, máu bắn tung tóe khắp nơi làm âm thanh hần run rẩy không thể khống chế, hần nhắm mắt lại không nhìn nữa, cố gắng bình ổn nhịp tim kịch liệt của mình.

Raymond cầm súng nhìn biến hóa xảy ra trước mắt, đèn chong vốn phát ra ánh sáng u ám đột ngột chói mắt lên, khai sáng hang động, trong hào quang vô cùng chói mắt, Raymond tựa như thấy được bộ dạng chừ thần Ai Cập, không phải tranh tường cũng không phải pho tượng. Hình tượng quá mức chân thật kia, dường như ngay cả lỗ chân lông trên da thịt cũng có thể nhìn thấy, sau đó, phảng phất như từ một không gian nào đó truyền đến rất nhiều tiếng tán tụng chân thành tha thiết cõi lòng của già trẻ nam nữ, vang lên bên vành tai.

Âm thanh kia làm dịu căng thẳng bất an của y, như nước ấm gió nhẹ, như tất cả những sự vật có thể xoa dịu cảm xúc căng thẳng của y. Raymond nhắm mắt lại, cảm thấy nỗi sợ hãi cùng cảm xúc tiêu cực vẫn quanh quẩn trong nội tâm tan biến, một cảm xúc an toàn lại khiến người ta tự động kích động quay quanh trái tim y, làm y thậm chí có xúc động muốn rơi lệ.

Qua một lúc lâu, ánh sáng cùng âm thanh lại trở về với bóng tối, hang động cũng khôi phục về u ám trước đó. Chesil đầu đầy mồ hôi như mới đi ra từ trong hồ, hần đứng lên nghiêng ngả lão đảo đi về phía Penn, nơi đó đã không còn bóng dáng tà ác của Hotep. Penn cũng khôi phục hình người, thân thể đầm máu trên đất khiến người ta không đành lòng nhìn.

Chesil nâng Penn dậy, giúp y lau máu bên miệng.

[Khục khục, ta cho rằng sẽ biến mất cùng quái vật kia.] Penn lộ ra nụ cười tự giễu.

[Không, người là Pharaoh có tên thần.] Chesil lắc đầu như hiểu được ý của y, Penn cùng quái vật tà ác kia là bất đồng. [Đã kết thúc!]

Nghe thấy lời Chesil, nụ cười Penn trở nên có chút chua xót. [Khục.... Đúng vậy, đều kết thúc!] Nhưng trong lời y lại bao hàm ý vị khác.

“Á —! Chúa tôi ơi! Penn, chân anh đang biến mất!” Edy đột ngột hô to.

Tiếng Edy làm Chesil cúi đầu, hấn phát hiện dị thường, bả vai bị xé rách của Penn cũng không tái sinh, lộ ra máu thịt lẫn lộn, mà chân y lại đang biến thành tro bụi với tốc độ thông thả.

[Penn! Đây là chuyện gì!] Chesil sờ về phía chân Penn, giống như gỗ mục bị phong hóa, chạm nhẹ một cái liền biến thành tro bụi.

[Khục... Đã đến điểm cuối!] Penn cười khổ nói, y là bất lão bất tử — trước khi y vì bảo vệ một người mà biến trở về chân thân, y cho rằng trong sinh mệnh dong dài này của mình, sẽ không xuất hiện người như vậy, y cũng gần như đã quên nhược điểm duy nhất này.

“ Chúa tôi ơi! Đã đến đầu gối!” Raymond cuống cuống nhìn chân Penn dần biến mất, Edy bên cạnh đột ngột nghĩ đến gì đó hô to.

“ Máu! Chết tiệt ai trong các anh để anh ta hút máu đi!” Edy bây giờ cảm hận dòng máu vô dụng không sinh khí của xác sống như mình.

Edy vừa dứt lời, Chesil liền lập tức đưa cổ tay tới bên miệng Penn bảo y hút máu.

[Không cần.] Penn lắc đầu nói. [Nếu ta chết đi như vậy, người sẽ nhớ ta cả đời chứ? Như thế hình như cũng không tồi.] Y nâng tay lên sờ má Chesil, trong ánh mắt nhìn hấn đắm đắm tràn đầy tình yêu không thể kiềm chế, nếu không có được người này, vậy cướp lấy toàn bộ những gì y có thể cướp được.

Chesil sững sốt một chút, hấn xoay người từ trên mặt đất nhặt lên một mảnh đá sắc nhọn, cắt cổ tay mình làm máu tươi trào ra.

[Uống đi, nếu không, cứ để nó chảy hết... Cuộc đời này của ta sẽ kết thúc trước khi cảm thấy áy náy với người.]

[Ha ha, người cam tâm bỏ Ray của người lại để cùng chết với ta sao?] Penn hỏi lại, đó xem như biến yêu cầu thành một loại chấp thuận nào đó, nhưng Chesil chỉ trầm lặng, cũng không trả lời, máu ở cổ tay liên tục chảy tới bên miệng Penn, pha lẫn với máu y.

Raymond đột ngột đứng dậy đi đến bên cạnh, tuy không hiểu cuộc đối thoại của hai người, nhưng y vẫn cảm thấy một loại không khí làm y không hiểu sao khó chịu.

Hai người giằng co thật lâu, bị người không muốn đáp lại tình yêu của mình nhưng lại hết sức kiên định đánh bại, Penn cười khổ nghĩ thầm đối phương rất hiểu mình, y không thể nhìn hấn chết đi như vậy. Y thở thật dài, than nhẹ một câu nói cái gì đó, rồi hé miệng, nuốt dòng máu ấm áp kia vào.

“..... Anh thật sự không có việc gì?” Edy lo lắng kiểm tra thân thể Penn, tay chân đều đã phục hồi như cũ, hấn không ngờ đề nghị của mình thật sự hữu dụng. Penn đối với sự kinh ngạc của hấn chỉ cười nói máu Chesil bắt đầu, liền không giải thích thêm nữa.

Lúc này, Chesil sắc mặt hơi tái nhợt lão đảo đứng dậy, hấn lấy tim thánh bọ hung ra từ trong ngực, sau đó lặng lẽ nhìn thuyền mặt trời chính giữa, hiện tại chỉ còn một việc cuối cùng.

Hấn đi đến phía trước thuyền mặt trời, đặt bùa vào lòng bàn tay như mở ra cửa Anubis đứng đầu thuyền. Bùa trở về vị trí nên ở, phát ra ánh sáng nhàn nhạt như vui sướng, cùng lúc đó, mặt đất bắt đầu rung động như cảnh cáo xua đuổi kẻ xâm nhập.

“ Chúng ta đi nhanh đi!”

Sau khi chấn động ngừng lại, họ leo vào đường hầm nghiêng kia, lúc trở lại nhà mô bị máu tươi nhuộm đỏ, mặt đất lại chấn động, lần này không chỉ là một lần rung rinh ngắn ngủi, mà là lắc lư khiến họ gần như không thể đứng vững, vách tường bốn phía truyền đến tiếng vọng liên tục như rên rỉ, từ trên ván gỗ gia cố liên tục rơi xuống đá sỏi cùng cát vụn to to nhỏ nhỏ.

Lúc họ gấp rút bước qua đường hầm dài đằng đằng, Raymond thấy một người đàn ông ngồi rên rỉ dưới đất, là thủ hạ may mắn sống sót của Nicole. Y tiến lên phía trước nâng gã dậy, dường như muốn cứu gã ra ngoài.

“ Đừng lo cho gã đó!” Penn có chút khó hiểu đối với hành vi của Raymond, còn mang vẻ khinh thường, bây giờ cũng không phải lúc đi làm người tốt.

“Giữ một người sống trở về báo cáo kết quả công tác, tôi cũng không muốn chúng ta mới sống sót trở về liền bị bắn thành tổ ong vò vẽ.” Raymond nói qua loa. Vẫn chưa kết thúc, thứ uy hiếp họ không chỉ có quái vật của thế giới bóng tối, còn những con người mang đầy dự vọng tham lam, không phải sao? Trận chiến của họ vẫn chưa kết thúc. “..... Tôi sẽ dùng cách của tôi bảo vệ Chesil.”

Câu nói trầm trầm cuối cùng của Raymond hầu như bị tạp âm che lấp, nhưng thật sự truyền được vào tai Penn, lời nói mang ý ra uy rõ ràng làm Penn lộ ra một nụ cười không thể phủ nhận.

Xuyên qua bóng tối, nghênh đón họ chính là ánh nắng độc ác mấy ngàn năm vẫn không thay đổi của Ai Cập, ánh sáng chói mắt làm cho bọn họ không thể mở to mắt, nhất là khi nó được phản xạ bởi mặt cát gần như trắng toát xung quanh, nhưng Raymond lại không cảm thấy khó chịu, hào quang này phảng phất như nháy mắt xua tan khí lạnh trong cơ thể y, làm y cảm nhận được sự hoàn mỹ khi được sống dưới ánh mặt trời.

Thời điểm tất cả bọn họ ra khỏi đường hầm, sau lưng truyền đến tiếng nổ sục đổ, mặt đất lắc lư dữ dội, cửa vào dần bị đá tảng xối xuống lấp kín.

Raymond ngã ngồi dưới đất, nhắm hai mắt cảm nhận chấn động, cảm nhận sức mạnh thần bí truyền đến từ mặt đất. Không quá lâu sau, mọi thứ lại trở về bình lặng. Cửa vào dẫn đến nơi thần bí kia cũng đã đóng lại.

“Cuối cùng cũng kết thúc... Tôi phải đi về tắm rửa một cái, nghỉ ngơi với một miếng thịt bò nhỏ cùng một chai rượu đỏ.” Edy vươn người, sau đó quay đầu nhìn những người khác. “Các anh thì sao?”

“Ngủ.” Raymond cùng Chesil đồng thanh nói, họ nhìn nhau mỉm cười. Còn rất nhiều chuyện phiền toái chưa được giải quyết, họ cần ngủ một giấc để dưỡng tinh thần.

“Này, quá không thú vị, không bằng chúng ta làm một bữa tiệc ghi công đi!”

“Tôi không tham gia.” Penn nghỉ ngơi rồi đứng lên xua tay.

“Gì, tại sao?”

“Tôi đã chán ghét ánh nắng Ai Cập chết tiệt này, bỗng nhiên có chút nhớ nhung mây xám Luân Đôn.” Penn nâng tay lên chắn ánh nắng gay gắt, thờ dãi nói.

“Anh phải rời khỏi?” Chesil ngẩng đầu có phần không thể tin.

“Về sau sẽ gặp lại chứ? Xe ở phía trước không xa, các cậu tự lái về đi, chúng ta bây giờ chia tay, đứng rồi, căn nhà kia cũng tặng cho các cậu! Bye bye!”

“.... Cảm ơn anh, Penn.” Vì rất nhiều chuyện, Chesil nhìn vào mắt Penn, đối phương nhếch miệng cười như hiểu rõ, sau đó khoát tay, xoay người rời khỏi không quay đầu lại, Edy thấy thế cũng cuống quýt theo sát.

“Penn! Này.... Chesil, anh không giữ anh ta lại sao?” Raymond quay đầu khó hiểu nhìn Chesil, thấy ánh mắt Chesil chăm chú vào Penn, trong lòng lại có chút chua chát, y đột ngột hiểu ra ý nghĩa của người kia đối với Chesil không phải bạn bè cũng không phải tình nhân, mà là một loại ràng buộc càng phức tạp khó giải thích hơn.

“Dùng lý do gì?” Chesil cười gượng một cái, hẩn thu hồi ánh mắt trên người Penn, vươn đầu cho Raymond một cái hôn nhẹ. “Cái anh ta muốn anh cho không được.”

Raymond sững sốt một chút liền hiểu ra ý trong lời nói Chesil, sau đó lộ ra nụ cười có thể so sánh với ánh nắng. “Vậy sao...? Như vậy liền cho em một cái hôn không phải chào hỏi đi!”

Ánh mắt họ giao nhau, nháy mắt cực kỳ ngắn ngủi lại dài dằng dặc khi môi tiếp xúc, họ thấy được cảnh sắc tươi đẹp nhất, khiến người ta khó quên nhất trên thế giới này.

Thần Bastet: Nữ thần hoàng hôn, có biểu tượng là con mèo.

Thần Sobek: Thần sông Nin có đầu cá sấu, màu mỡ, người bảo trợ cho Quân đoàn và quân sự Ai Cập thời cổ đại.

53. Chương 53: Phiên Ngoại 1

Hắn vẫn luôn đợi chờ trong bóng tối.

Hắn mất đi sự chúc phúc cùng phù hộ của chư thần, mất đi vinh quang ngày xưa, thế giới tràn ngập ánh sáng kia ở ngay một chỗ vươn tay là có thể chạm tới, nhưng mất đi “thể” linh hồn, hắn chỉ có thể tuyệt vọng trong bóng tối chỉ cách vĩnh hằng một sợi chỉ.

Cho đến một ngày nào đó, âm thanh tràn ngập pháp lực làm hắn vô cùng thoải mái vây quanh hắn, mất hắn có thể thấy, tai hắn có thể nghe, mà ở nháy mắt kia, thân thể bị cầm cố mấy ngàn năm cũng được phóng thích từ trong bóng tối.

Hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình, có cảm giác không chân thật. Trong lòng không kích động, không hưng phấn cũng không phần nộ thương cảm, phẳng phất như tất cả tình cảm đều thăng hoa trong tiếng thần chú liên tục truyền đến kia. Chính bản thân hắn ở tại một nơi giống như nhà mồ, mà thân thể vốn cần phải ngủ say cùng quan tài vàng dưới lòng đất của hắn, lúc này đang lẳng lặng nằm trong một cái hộp trong suốt phủ đầy bụi bặm.

Chăm chú nhìn một hồi, hắn xoay người theo cầu thang đi về phía tia sáng duy nhất trong bóng đêm.

Thân thể không thực thể xuyên qua cửa gỗ, ánh nắng lâu lắm không gặp thấu vào từ cửa sổ làm hắn thở một hơi thật dài. Hắn có linh cảm, không quá lâu sau sẽ có người tới đón hắn.

“Mẹ?” Âm thanh non nớt làm hắn quay đầu, trên góc giường đơn sơ có ngồi một đứa trẻ nhỏ, tóc nâu gọn sóng cùng gương mặt tàn nhang, còn hai con mắt màu xanh kia, rõ ràng là một đứa trẻ ngoại tộc.

Bất quá, làm hắn cảm thấy khó tin chính là hắn lại có thể hiểu ngôn ngữ của đứa trẻ này. Hắn đi đến bên giường, bình tĩnh nhìn đứa trẻ, sau đó vươn bàn tay bán trong suốt, kẻ quấy rầy giấc ngủ ngàn thu của hắn, trộm đi thân thể hắn đều phải chịu trừng phạt!

Lúc tay hắn tiếp xúc đến đỉnh đầu đứa trẻ, nó đột ngột lộ ra vẻ mặt sợ hãi hoảng loạn bắt lấy tay hắn, nói. “Chẳng lẽ là ba? Ba trở về!”

Hắn kinh ngạc nhìn bàn tay không thực thể bị nắm lấy, hắn thậm chí có ảo giác rằng mình cảm thấy nhiệt độ cơ thể thuộc về người khác mà mình vốn không thể cảm nhận được nữa. Nhìn đồng tử màu lam phản chiếu hai cái bóng của mình, lại không thể đối diện, hắn nâng tay vẫy vẫy trước mắt đứa trẻ — nhưng đối phương cũng không phản ứng.

“... Người, tên gì?”

Đứa trẻ hiểu câu hỏi của hắn, lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Không phải ba à... Xin lỗi chú.” Đứa trẻ thì thào, đồng thời muốn thu hồi bàn tay quá mức thất lễ, khoảnh khắc độ ẩm kia rời khỏi, trong lòng hắn đột ngột nổi lên một chút mất mát, hóa ra đó cũng không phải ảo giác của hắn.

“Con là Abe! Chú là bạn của mẹ sao?”

“..... Cha người đâu?”

Nụ cười của đứa trẻ chạm đến một góc nào đó sâu trong nội tâm hắn. Ký ức bị thời gian xâm thực lại hiện rõ lên, đứa trẻ trước mắt làm hắn nhớ tới con trai mình, lúc hắn vẫn còn là dân thường, cũng từng hưởng thụ hạnh phúc cha con, khoảng thời gian mà đứa con nhỏ đáng yêu của hắn đi theo phía sau không ngừng kêu hắn... Giữa ngực hắn dâng lên tình cảm dịu dàng của một người cha.

“Con cũng không biết ba đi đâu, ba.... Ba cũng không vứt bỏ con đâu, đúng không?” Abe cắn môi, trên mặt lộ ra sợ hãi pha lẫn bất an.

“Cha người không có vứt bỏ người, hắn sẽ không làm thế.” Hắn vô thức muốn vươn tay sờ tóc Abe an ủi, nhưng bàn tay bán trong suốt của hắn lại xuyên qua thân thể Abe, hắn sững sờ nửa ngày, không khỏi cười khổ, đúng vậy, hắn chỉ là một “vật” không có thực thể, nhưng đứa trẻ trước mắt lại có thể chạm vào hắn, đây chẳng lẽ là một trò đùa của thần thánh?

“Cám ơn chú.” Abe mỉm cười trẻ con.

“Mắt của người không nhìn thấy sao?”

“Vâng, vì Abe ham chơi từ trên cây té xuống.”

“Vậy sao?” Như hồi tưởng bản tính hiếu động ham chơi của trẻ nhỏ, hắn không khỏi cong khóe miệng lên. Lúc này, cửa đối diện đột ngột mở ra, một người phụ nữ mặc đầm đỏ lảo đảo đi đến.

“Mẹ...?” Abe rút thân thể lại như e ngại cái gì, đó cũng không phải bộ dạng nên có khi người mẹ yêu dấu đến.

“Mày còn sống à! Cầm máu thịt tao ăn đi, tạp chủng con dơ bẩn!” Người phụ nữ ném túi giấy trên tay xuống đất rồi loạng choạng rời khỏi, bụi bặm tung lên bay múa trong ánh sáng, lộ vẻ u sầu vô danh.

“Xin lỗi chú...” Abe cười, sắc mặt lại tái nhợt dị thường. “Mẹ.... Bình thường cũng không như vậy, mẹ, mẹ vì ba không ở nhà...” Abe quen tính cần môi gục đầu xuống trầm lặng sờ soạng một hồi, từ trên giường đi xuống.

Lúc này hắn mới phát hiện quần áo của Abe đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, cổ tay cùng mắt cá chân lộ ra từ ống quần áo phẳng phất như sờ nhẹ sẽ gãy ra. Hắn thấy Abe quỳ dưới đất, lấy tay sờ soạng gì đó, hắn tiến lên phía trước cúi người muốn nhặt túi giấy lên cho nó, nhưng đầu ngón tay hư không của hắn lại không thể bắt lấy bất cứ thứ gì. Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn đứa trẻ gầy yếu chậm rãi dịch chuyển đầu gối trên sàn nhà dơ bẩn, lẩn mò.

Từng là Pharaoh nắm giữ đế quốc Ai Cập, từng tin tưởng bản thân không gì không làm được, hắn lúc này ngay cả một việc dễ dàng như vậy cũng không thể làm... Hắn nắm chặt nắm tay, khóe miệng mím thành một đường thẳng tắp, mày nhíu chặt, dường như cũng lộ ra cảm giác vô lực trong lòng.

Abe đụng đến túi giấy, thở phào ngồi dưới đất, mở túi giấy ra ngửi ngửi như con chó nhỏ, cong khóe miệng lên. “Là bánh mì phô mai, chú muốn ăn không?”

Nụ cười rực rỡ ngây thơ phẳng phất như chưa bao giờ chịu qua ô nhiễm nhân thế làm hắn dao động, phẳng phất như trái tim cùng tình cảm đã chết ngàn năm trước lại được phục sinh ở khoảnh khắc này. Hắn chậm rãi đến gần Abe, quỳ một gối xuống trước đứa trẻ, lại vươn tay nhưng vẫn không thể chạm đến nụ cười kia. Trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện chư thần, để hắn có thể có lại đôi tay có thể an ủi Abe, dù chỉ một chốc thôi cũng được.

“Chú?” Không được đáp lại, Abe nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Một khắc ôm lấy Abe, hắn thở một hơi, trong lòng ca ngợi chư thần thỏa mãn tâm nguyện của mình.

“Chú... Chú?”

“Trên mặt đất rất lạnh.” Hắn ôm Abe nhỏ gầy về tới trước giường, để Abe trên đùi mình, hoài niệm năm tháng đã mất đi. Nhưng đứa trẻ lại co quắp vặn vẹo thân thể như để ý gì đó.

“Sao thế?” Abe kháng cự làm hắn cảm thấy không hài lòng, bắt giắc hạ thấp giọng nói.

“Con, trên người con rất hôi...”

Câu trả lời của Abe làm hắn ngây ra một lúc rồi cười to thành tiếng, sau đó yêu chiều vuốt tóc gọn sóng của Abe như bất cứ người cha chú nào.

Họ cùng nhau chia sẻ bánh mì tuy cứng lạnh nhưng vẫn ngon, lúc Abe xé bánh mì cho hắn, nhiệt độ hơi cao đặc thù của trẻ con từ khóe miệng truyền tới toàn thân hắn, ấm áp bọc quanh trái tim hắn, làm hắn thậm chí có ảo giác mình còn sống.

Hắn kể cho Abe những câu chuyện cổ xưa, những chuyện từng xảy ra trong vương quốc hắn từng cai trị. Abe ngược đầu, con mắt mở to tuy không nhìn thấy lại sáng ngời, lắng lắng lắng nghe hắn kể, ngay cả những câu hỏi ngốc nghếch đặc thù trẻ con thỉnh thoảng hỏi ra cũng làm tâm tình hắn vô cùng vui vẻ.

Sau khi mặt trời xuống núi, trong phòng hoàn toàn tối xuống, Abe đã hít thở đều đều trong ngực hắn. Hắn vuốt nhẹ mái tóc đứa trẻ, cảm nhận cảm giác thương yêu liên tục tràn ra.

[[Pharaoh...]]

Từ ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi làm hắn quay đầu lại, hắn có thể thấy một con thuyền mặt trời cực đại đang chậm rãi đi tới ngoài cửa sổ. Anubis, sứ giả từ thế giới của người chết đang cầm vương miện tới nghênh đón hắn.

Hơn ba nghìn năm, hắn rốt cuộc đợi đến được ngày này. Rõ ràng phải cảm thấy thỏa mãn, nhưng nhiệt độ cùng sức nặng trong ngực lại làm hắn dâng lên một chút mất mát.

[[Pharaoh... Thần xuống đón ngài...]]

Hắn đặt Abe lên giường, cẩn thận đắp chăn cho nó, lúc đang chuẩn bị rời đi, góc áo lại bị nín chặt, Abe tỉnh dậy lộ ra vẻ mặt đáng thương phảng phất như bị vứt bỏ.

“Chú, chú, chú phải đi sao?”

Hắn nhìn Abe, lại nhìn thuyền mặt trời ngoài cửa sổ, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, ngồi trở lại bên giường.

“Ta không đi, không đi...”

Những ngày ở cùng Abe là thời gian vui vẻ nhất của hắn.

Hắn cũng thấy như vậy, bắt đầu từ khi hắn lên làm quan cho đến khi trở thành Pharaoh, cuộc sống an bình liên biến mất trong ký ức. Âm mưu, đổ kị, phản bội quay chung quanh người hắn, ngoại trừ tà ác ra, dường như không có cái khác, hắn thậm chí cũng không thể cho vợ con toàn bộ tình cảm cùng niềm tin. Ai có thể ngờ sau ba nghìn năm chết đi, hắn mới lại cảm nhận được chỗ tuyệt vời của yêu thương cùng tín nhiệm? Nhưng đây quả thực rất mỉa mai, không phải sao?

Nhưng những ngày tuyệt vời ấy lại ngắn ngủi như thế. Chỉ vắn vắn qua một tuần, Abe tuy nhỏ gầy nhưng coi như mạnh khỏe lại đột ngột ngã bệnh, mà hắn chỉ có thể trở mắt bất lực nhìn Abe phát sốt, trở nên càng lúc càng yếu ớt, thậm chí giúp Abe uống nước vắt khăn hắn cũng không làm được.

[[Pharaoh.....Pharaoh...]]

Hắn quay đầu nhìn sứ giả từ thế giới của người chết bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, Abe lại biến thành như vậy... Điều là do hắn.

“Chú... Chú đừng rời khỏi con...” Có lẽ đang ngủ lại cảm thấy gì đó, Abe thống khổ nói mê.

Tiếng gọi bi thương này làm hắn thở thật dài, hắn đi đến trước giường cúi người hôn lên trán Abe, cảm giác nóng cháy hơi mẩn truyền đến từ môi làm hắn dao động. Không muốn rời khỏi, lại không thể không đi, vì hắn chỉ là một ảo ảnh lưu lại trên thế giới này...

[Con trai ta, chứ thần phù hộ ngươi, Horus trao con mắt mới cho ngươi, để ngươi lại thấy được ánh sáng...]

Abe mở mắt ra giữa hốt hoảng, nó phảng phất như thấy một người đàn ông đầu đội vương miện toàn thân phát ra hào quang màu vàng, phảng phất như đi ra từ chuyện cổ, đang trôi nổi ở không trung, được rất nhiều quái vật đầu sói vây quanh rồi biến mất ở ngoài cửa sổ...

“Chú...” Abe vươn tay kêu gọi, nhưng không cảm thấy hương vị ấm áp dễ chịu kia nữa.

Ngày hôm sau, Abe hết sốt, hơn nữa khôi phục thị lực như kỳ tích, mà không quá lâu sau, người cha rời nhà đã lâu của nó cũng trở về. Cha nó bán xác ướp trong tầng hầm cho viện bảo tàng, số tiền có được giúp nhà bọn họ trở nên giàu có, Abe cũng nhờ đó mà tiếp tục được đi học, khôi phục cuộc sống một đứa trẻ nên có. Đối với chuyện xảy ra mấy ngày đó, Abe vẫn cho rằng là mình quá mức cô độc mà sinh ra ảo giác, theo tuổi tăng lên, những ký ức đó cũng dần bị y quên lãng.

Địa điểm hưởng tuần trăng mật của Abe là ở Ai Cập, y mang vợ tới viện bảo tàng Cairo, lúc vợ nói không ngừng như một con chim nhỏ líu ríu, ánh mắt Abe bị một xác ướp trong quan tài thủy tinh thu hút.

“Ramesses Menpehtyre Pramesse.”

Lúc trông thấy cái tên trên bản giới thiệu vẫn tắt, tìm Abe như bị một bàn tay vô hình gắt gao bóp chặt, y hình như đã từng nghe ai đó nói cái tên này trong trí nhớ xa xôi... Nhưng là ai đây? Là ai ôm y vào trong

ngực, dùng giọng nói trầm ồm dễ nghe kể cho y những câu chuyện phảng phất như thuộc về thế giới khác?... Abe nhắm mắt lại cố gắng hồi tưởng, nhưng ký ức vỡ vụn làm sao cũng không thể ghép lại.

“Anh yêu?”

Vợ lo lắng nhìn y, tầm mắt mơ hồ làm y kinh ngạc phát giác mình đã rơi lệ! Nhưng y hoàn toàn không biết nước mắt này vì sao mà chảy.

“Không có gì! Chúng ta đi thôi!” Abe hoảng loạn lau nước mắt thúc giục vợ rời khỏi. Y lại liếc xác ướp nằm trong quan tài, cố gắng bình ổn tình cảm bi thương lại khiến người ta hoài niệm tuôn trào trong cõi lòng. Không quá một hồi, bóng dáng họ liền bị chôn vùi trong đám du khách liên tục tiến vào.

“Các vị du khách, xác ướp này là Ramesses I, người sáng lập vương triều thứ 19, thời gian ngắn ngủi ông ta trị vì là một thời đại cường thịnh trên lịch sử Ai Cập, đáng tiếc, chỉ một năm lẻ bốn tháng sau khi lên ngôi, vị Pharaoh bình dân này liền qua đời, ông ta khi còn sống uy phong lẫm liệt, di thể sau khi chết lại bị lưu lạc... Bắt đầu từ thế kỷ 19, ông liền rơi vào tay tội phạm buôn lậu, qua nhiều lần tráo trở, rốt cuộc năm 1XXX, được mua đi ở viện bảo tàng Carlos Atlanta nước Mỹ với giá hai triệu đôla. Đầu năm nay mới trở về quê hương mình...”

Tiếng giải thích phóng thanh truyền ra cùng âm thanh khách thăm thì đánh vỡ yên lặng trong viện bảo tàng, chỉ có vị Pharaoh là vẫn còn tiếp tục ngủ say trong tiếng bàn luận của mọi người...

54. Chương 54: Phiên Ngoại 2

Một chiếc ô tô cấp tốc rẽ ở ngã tư đường, thắng một tiếng chói tai dừng trước một căn nhà riêng biệt màu trắng, nóc nhà rực rỡ mới sửa chữa lấp lánh dưới ánh nắng vẫn ác độc của Ai Cập.

Raymond cùng Chesil xuống xe, như mới lần lộn trong đồng đất, mặt mày đầu cổ toàn là cát đất, Raymond hùng hổ mở cửa ném túi xách lên sân nhà.

“Đám dân X chết tiệt, không đuổi hết họ ra không được!” Y gỡ kính râm, cát đất pha lẫn mồ hôi biến thành bùn đen vẽ ra từng vết trên mặt y. Họ ở hiện trường khai quật di tích nào đó, bị người nước X khiêu khích, đám vô lại kia dùng máy xúc xúc cát đất muồn chôn sống họ! Raymond chỉ ngậm lại thôi liền tức không chỗ chứa, bất quá hai năm tới luyện đã có thể làm y áp chế cơn tức, về nhà rồi bùng nổ, đó coi như tiến bộ không nhỏ.

“Được rồi, ăn cơm trưa đi cho bớt nóng!” Chesil thoát nhìn đã thích ứng với thời đại này, trong nụ cười của hần cũng nhiều thêm mấy phần ung dung trưởng thành.

“Em phải tắm rửa, quỷ tha ma bắt đầu đâu cũng cát là cát!” Raymond vừa đi về phía phòng tắm vừa cởi y phục, cát vàng cùng quần áo đồng thời rớt trong hành lang. Chesil cười khổ thở dài nhặt quần áo giúp y.

Lúc này, Raymond cơ bản cởi sạch như nhó tới gì đó, đột ngột xoay người đi đến trước mặt Chesil, dùng đồng tử xanh được gương mặt quần quệnh đầy bùn đất tôn lên, càng lộ vẻ trong suốt, chăm chăm nhìn Chesil.

“Anh biết không? Làm tốt lắm, xả tức giúp em!” Nói xong, y hôn một cái lên miệng Chesil, lộ ra nụ cười hả lòng hả dạ.

Chesil biết Raymond còn chưa hoàn hồn từ những chuyện bất ngờ trước đó, hần yêu chiều gỡ gỡ tóc vàng đã nhìn không ra ánh sáng, theo động tác, cát đất tứ tán làm hai người đồng thời bật cười.

“Cùng nhau tắm đi!” Raymond lấy túi giấy chứa đồ ăn trong tay Chesil đặt trên mặt đất, kéo hần cùng đi đến phòng tắm.

Rửa đi bụi đất trên người, hai người liền gấp rút ngâm mình vào bồn tắm đầy nước lạnh — họ căn bản không thể chờ nước ấm lên, với họ mà nói, sau nhiều ngày phơi nắng dưới mặt trời, dù ngâm mình trong nước lạnh cũng là vô cùng sướng khoái.

Raymond ngâm mặt vào trong nước, làm mỗi tế bào đều được nước mát thấm ướt. Trong sa mạc, họ ngay cả uống nước cũng có thể coi là tính từng chút một mà uống, cả người có thể cảm thụ nước thấm vào như

vậy làm y không hiểu sao kích động. Ngay lúc y nín thở tiếp tục âm thầm dùng tất cả những từ ngữ có thể sử dụng ca ngợi vật chất nước thần kỳ lại không thể thiếu này, cả người y đột ngột bị bế lên.

Y lau nước trên mặt, đối diện chính là Chesil đã khôi phục dung mạo tuấn tú, ánh nắng từ cửa sổ thấu vào chiếu xuống bọt nước trong suốt, quét qua làn da màu mạch nha thoát nhìn vô cùng mê người. Raymond bị hấp dẫn cười, vươn lưỡi liếm đi bọt nước, làm Chesil cười trầm trầm một trận.

“Em như vậy y như Harpy.” Chesil vươn tay nhéo mũi Raymond trêu đùa. Harpy là con chó họ nuôi ở hiện trường khai quật, chó săn Ibizan hung hãn giúp bọn họ dọa chạy không ít khách không mời mà đến, nhưng con chó săn ngay cả chủ cũng không làm sao thân cận kia lại thân thiết dị thường với Chesil.

“Hah, cái con cún bị mị lực của anh hấp dẫn kia à.” Raymond nhún mũi lại, cắn lên ngón tay Chesil, tiếp tục trêu chọc. “Anh có thể lên chức vạ người mê.”

“Trừ em cùng Harpy ra, anh không nhớ còn ai bị mê nữa!” Chesil vươn lưỡi liếm ngón tay bị Raymond cắn, trong ánh mắt tức khắc nâng lên bao hàm một chút mê hoặc tình sắc.

Raymond thấy thế nhăn mày lại, có chút bất mãn buột miệng. “Ahzz, chết tiệt, hai năm trước anh làm gã ta mê đến thần hồn điên đảo, hiện tại thì càng lúc càng giống hần.”

“Có sao?” Chesil cười không thể phủ nhận. Bộ dáng này của hần làm Raymond bực mình xoay người, nhìn xem, ngay cả nụ cười này cũng tương tự như vậy! Đây tuyệt đối không phải ảo giác của y. Chesil vô thức coi Penn là tấm gương... Chẳng lẽ trong sổ tay giúp Chesil học tập ngôn ngữ bao hàm quá nhiều “tư tưởng Penn”, đầu óc Chesil mất rồi?

“Ray?”

Lúc Chesil đang muốn vươn tay xoay Raymond qua, đối phương lại đột ngột đứng lên nắm tay thành nắm lớn tiếng nói.

“Chết tiệt! Tôi thừa nhận đồ đồ kia mạnh hơn tôi!” Ba chữ cuối cùng gần như là từ kẻ rằng Raymond lách ra, hần đưa lưng với Chesil, lăm thẳng vào trầm tư. Penn đã bắt lão bắt tử sống mấy ngàn năm, mạnh hơn nhân loại bình thường như y cũng là đương nhiên, bất quá, cái y vẫn không nghĩ ra chính là nếu Penn xuất toàn lực, vẫn có biện pháp cướp lấy Chesil. Chẳng hạn như thần không biết quỷ không hay làm con kỳ đà như y... Ngay lúc y lăm vào suy nghĩ bản thân không thể tự thoát, đột ngột cảm thấy trên móng bị nước thấm lạnh truyền đến cảm giác ẩm ướt không nên có.

“Ahh!” Raymond theo bản năng bật về phía trước, lại bị Chesil cầm cổ ở eo, cảm giác trơn ướt ẩm áp kia càng thêm mãnh liệt, y cuống quýt quay đầu, lại thấy Chesil đang khê liếm móng y. “Anh làm gì vậy!”

Chesil cũng không trả lời, quăng cho y một ánh mắt mỉm cười, tựa như đang nói chuyện rõ ràng như vậy còn phải hỏi sao? Hần tiếp tục há miệng mút vào cái móng đã căng chặt của Raymond, cắn gặm càng lúc càng sâu làm toàn thân Raymond lủ qua một trận run rẩy không thể nói bằng lời.

“Uhm... Anh... Anh thật sự học hư hỏng... Uhm!” Như xác minh lời y, Chesil vươn bàn tay đến phía trước ma sát bóp nắn thứ đã có độ cứng của y. Đầu gối Raymond mềm nhũn sụp trở về trong nước, phía sau truyền đến tiếng cười khanh khách, nước lạnh hơn so với thân dưới nóng rực của Chesil đang dán phía sau y, phản ứng mười phần ám chỉ này làm nhịp thở Raymond bắt đầu dồn dập, y quay lại kéo cổ Chesil qua, dùng miệng lấp kín nụ cười nhẹ làm y tức giận. Được rồi, ở phương diện này, hư hỏng là y dạy.

Lưỡi hai người quấn quýt, Chesil đối hướng hút liếm lưỡi cùng môi y, mùi vị ngọt ngào truyền đến từ đầu lưỡi phẳng phất như đều di động tới thần kinh mẫn cảm toàn thân, làm y nhịn không được mê muội. Trong cái đầu trống rỗng của Raymond đột ngột hiện ra một câu ngạn ngữ: thầy giáo hướng dẫn còn học sinh tự luyện, kẻ này thông thạo, chỉ hôn là đã có thể khơi mào dục vọng của y, hần sớm đã quăng thầy giáo là y đây xa mấy cái phổ...

“Hơ umh...” Raymond hồi tưởng tình cảnh thân mật cùng Chesil trước kia, bụng dưới không khỏi tê dại, khoái cảm chạm vào phần bụng cứng rắn của hần làm y nhịn không được lay động thất lực, nước bọc quanh người phát ra tiếng động khiến người ta xấu hổ.

Chesil hôn má Raymond, chuyển ra sau, tới cổ, xương quai xanh, dùng cách cắn gặm có thể làm đối phương có cảm giác nhất, hần lưu luyến quanh quẩn trên da thịt đã được mặt trời tẩy rửa của Raymond. Chesil thấy Raymond đã nói sai, hần không phải học hư hỏng, mà là đối mặt với người yêu thì khó tự kiềm chế. Chesil đột ngột hiểu được tại sao quan tư tế lại truyền bá tư tưởng cấm loại hành vi này, kích tình cùng sung sướng xâm thực nội tâm như thế sẽ hoàn toàn cướp đi tình yêu với thần.

Raymond ngẩng đầu lên, mặc đầu lưỡi ẩm nóng của hần dừng lại trước ngực y, cảm giác đâm ngứa làm y thấy chưa đủ, ôm đầu Chesil, muốn kích thích càng mạnh hơn, đúng lúc này, y cảm thấy hai tay Chesil vò nắn hông y, dòng nước chuyển động len vào giữa hai đùi khép mở làm y phát ra tiếng ngâm nhẹ, nhịp tim y đạt đến mức cao nhất lúc ngón tay dài mảnh cứng rắn tiến vào.

“Uhm....!” Raymond ôm lấy Chesil, chôn mặt ở hõm vai to chắc của hần, y cảm thấy nước đã ẩm lên theo ngón tay co rút tiến vào, muốn thiêu cháy trong cơ thể y, cảm giác quái dị cùng với khoái cảm đồng thời đánh úp về phía y, làm y bùng nổ.

“Ray, anh yêu em!” Đã nhần nhện đến cực hạn, Chesil hôn lên cánh tay Raymond quẩn quanh mình, chậm rãi chèn vật sớm đã căng cứng vào chỗ đã mềm mại kia, họ đồng thời thở ra cùng nhau hưởng thụ quá trình kết hợp thông thả, cảm giác dễ chịu này kết thúc, đồng thời xâm nhập vào họ chính là khoái cảm không thể không chế.

“A, a! Trời ạ!”

Chesil cầm lấy thất lưng y, cử động thất lưng biên độ rộng. Vật cứng rắn dưới thân Raymond bị kẹp chính giữa hai người, ma sát mất tự nhiên, lúc Raymond buông bả vai Chesil ra tìm chỗ có thể bám víu, tư thế vụng vọ của y làm vật cứng liên tục ra vào đâm tới điểm mẫn cảm, y rút một hơi lập tức lên đỉnh, chất lỏng trắng phun ra bắn tới cằm Chesil, làm đối phương ngây ra một lúc rồi lộ ra nụ cười xấu xa.

“Nhanh như vậy? Mấy ngày nay đều nhện sao?”

“.....” Raymond điều chỉnh hô hấp dồn dập, phát quá sớm làm y không khỏi có chút khó chịu, y trờm mắt muốn phản bác, nhưng làm sao cũng nói không nên lời, vì Chesil đang dùng bộ dạng tình sắc cực điểm liếm đi thứ dính ở cằm hần, chịu kích thích, thân dưới đã bắn một lần của Raymond lại ngừng đầu.

“Anh lúc nào cũng nhần nhện... Mấy lần muốn trực tiếp đè em xuống. Cắm vào thân thể em!” Chesil vươn đầu lưỡi liếm khoe miệng Raymond, lời *** loạn trực tiếp thốt ra trong miệng lại khiến người ta tâm thần nhộn nhạo.

“Uhm ah!” Chesil trở thân Raymond làm y tựa ở mép hồ tắm, kích động đột ngột làm Raymond rên rỉ ra tiếng, điều chỉnh xong tư thế, Chesil cũng không thể không chế bắt đầu đóng đưa phần eo, nơi căng chặt bị ma sát va chạm, bọt nước bị tác động văng trên mặt Raymond, lại không thể hạ thấp nhiệt độ đốt người kia.

“Ah..... Ah.... Thật tuyệt...” Raymond ngẩng đầu đòi hôn, Chesil vẫn nheo mắt cảm thụ khoái cảm trên người mỉm cười, trong lúc cử động thân biên độ lớn, hôn y, hút toàn bộ rên rỉ của Raymond vào trong miệng.

Mỗi khi Chesil liếm hôn hàm trên Raymond, nơi bao lấy hần sẽ co chặt lại, khoái cảm dồn nén phảng phất như cắn nuốt, từng bước một đẩy hần về phía đỉnh, hần thở phào một hơi, tựa đầu chôn giữa cổ Raymond bắt đầu đợt va chạm cuối cùng.

“A, trời ơi, đừng nhanh như vậy, a, a a...” Raymond thất thần la to, nhưng sức lực mạnh mẽ hạn không thể tiến hết vào trong cơ thể y, lại làm y nhộn nhạo, khoái cảm truyền đến từ chỗ bí mật tra tấn y, bức bách y nhanh chóng tới đỉnh.

“Uhm —”

Tiếng rên như áp chế không biết là ai phát ra, tiếng nước hắt trong phòng tắm dần trở về bình lặng, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt thỉnh thoảng truyền đến khiến người ta vui vẻ phối hợp với nhịp thở dồn dập của hai người. Hưởng thụ dư vị nháy mắt phóng thích toàn bộ tình yêu, họ chăm chú vào nhau mỉm cười thỏa mãn, sau đó, cho đối phương một nụ cười dịu dàng nhất.

“ Mau đi ra...Ah!” Raymond không biết sao luôn cảm thấy xấu hổ đối với loại dụ dỗ này, y nhéo Chesil nói, nhưng ngay sau đó, y liền bị Chesil ôm gọn — đương nhiên, vật thể còn nhét trong cơ thể y cũng không rời khỏi.

“ Mới một lần liền muốn đuổi anh ra sao? Anh chính là nhịn rất lâu.” Chesil lộ ra nụ cười thông dong, hân hân khoe miệng Raymond một cái, dùng cái này tuyên bố thời gian kích tình tràn ngập còn rất dài....

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-ho-menh-cua-menpehtyre>